

QUỶ CỐ NỮ

Trần Hữu Nùng dịch

ĐÁU THƯƠNG ĐẾN CHẾT

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Đau Thương Đến Chết Phần 1

Quý Cổ Nữ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quý Cô Nữ là bút danh chung của cặp vợ chồng viết văn người Trung Quốc hiện sống tại Mỹ Du Dương - Di Minh. Cuốn tiểu thuyết kinh dị “Kỳ án ánh trăng” thu hút hơn 10 triệu độc giả, khắp Bắc Mỹ và châu á có đến 10 trang web cùng cạnh tranh truyền tải. Tác giả cũng đã giành được vị trí số 1 trong số 10 tác giả viết tiểu thuyết kinh dị đặc sắc nhất trong lòng bạn đọc. Bản tiếng Việt cuốn “Kỳ án ánh trăng” của Quý Cô Nữ đã được NXB VHNT ấn hành năm 2006 thu hút đông đảo bạn đọc.

“Đau thương đến chết” - *Death from Broken Heart* (ĐTĐC) gồm 2 tập (Tập 1: Vạn kiếp, tập 2: Luân hồi), được coi là phần 2 của series “Những câu chuyện bí hiểm chưa thể làm sáng tỏ” của Quý Cô Nữ.

Đây là câu chuyện giàu sức hút xoay quanh nỗi ám ảnh về một lời nguyền chết người. 5 cô gái ở trường ĐH Giang Kinh, là thành viên Hội du lịch của trường gồm Kiều Kiều, Tiểu Mạn, Tư Dao, Thường Uyển, Viên Thuyên) cùng bạn trai của Kiều Kiều là Lâm Mang, bạn trai của Viên Thuyên là Dục Chi khám phá hang Thập Tịch tại Tân Thường Cốc – nơi có những cổ quan tài treo bí hiểm.

Đến nơi, họ bất ngờ gặp một ông già bí ẩn trùm áo mưa kín mít và nhận được từ nhân vật bí hiểm này lời cảnh báo không nên đâm đầu vào hang, nếu không sẽ “đau thương đến chết”. Nhưng với sự hiếu thắng của tuổi trẻ, nhóm bạn vẫn quyết định liều mạng vào hang để thoả tò mò tận thấy những cổ quan tài treo bí hiểm. Người đầu tiên trong nhóm ngay sau đó đã phải bỏ mạng: Kiều Kiều sảy chân và chết đuối, Viên Thuyên bị thiệt mạng bởi tai nạn giao thông, tiếp đến là Tiểu Mạn, rồi lần lượt gần hết nhóm...

Cô gái còn sống sót Mạnh Tư Dao rất cắn rứt và luôn tự trách mình đã vô hình trung đẩy bạn mình vào cửa tử. Vì vậy, cô kiên quyết tìm hiểu nguyên

nhân dẫn đến cái chết của những người bạn, bắt chập hàng loạt những chuyện quái dị và kinh hãi xảy đến với cô như một lời đe dọa. Tử Phóng (phóng viên) và Lâm Nhuận (luật sư) cùng vào cuộc. Trải qua bao mối hiểm nguy hút chết, cuối cùng Tư Dao cũng đã dần dần chạm tới được chiếc chìa khoá bí mật của những cỗ quan tài rỉ máu... Nguyên nhân của những cái chết bí hiểm luôn là một dấu hỏi lớn. Ông già trùm áo mưa vẫn lẩn quất đâu đó quanh Tư Dao, như thể đang chơi trò “mèo vờn chuột”. Bí ẩn chỉ được vén lên ở những trang sách cuối cùng bằng một đáp án khó ai ngờ tới...

Đâu là sự thật đằng sau lời nguyền "Đau thương đến chết"? Vì sao ai cũng phải bỏ mạng sau khi rời hang Thập Tịch? Ông già bí ẩn trùm áo mưa là ai? Câu chuyện bí ẩn này chắc chắn sẽ thu hút bạn đọc.

Phần một - VẠN KIẾP

Phần dẫn

Mây trĩu nặng. Một đêm oi bức thường thấy vào cuối mùa hè ở thành phố Giang Kinh.

Trương Thông từ trong quán cà phê "Đừng quên em" trước công trường đồ dẫn đi ra, định ngửa mặt lên trời than thở, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì anh bỗng chết lặng, hai mắt mở to vì kinh hãi. Trên vòm trời đen đặc xuất hiện bốn chữ màu đỏ thẫm:

Đau thương đến chết

Từng nét chữ như được viết bằng máu, nhìn kỹ hơn thì đúng là viết bằng máu thật. Máu tươi đang từ các nét chữ rớt xuống và một giọt rơi ngay trên môi Trương Thông. Lẽ nào những lời của người ấy đều là thật?

Trương Thông không muốn tin. Đó chỉ là những lời nói quá ư hảo huyền mà thôi. Anh cố dụi mắt, trên trời làm gì có dòng chữ nào, càng không hề có máu tươi rơi xuống. Có lẽ vì mình quá đau đớn nên mới có ảo giác quái đản như vậy.

Những lời nói của Phó Sương Khiết vẫn như từng mũi kim nhói vào tai Trương Thông. "Anh ấy... rất cầu tiến, năm sau sẽ có bằng tiến sỹ - tiến sỹ tại chức, anh ấy... theo đuổi em rất quyết liệt, em... thực tập ở phòng anh ấy, nửa năm trời ngày nào cũng ở bên nhau, em thật sự không biết phải làm thế nào. Nói chung là anh ấy... chín chắn hơn anh, rất tâm đầu ý hợp với em, cho nên em không muốn làm khó cho mình, cũng không muốn lừa dối anh... Anh là người tốt, rất đẹp trai, là "bản sao của Lưu Ngọc Đông" (1), anh là ngôi sao bóng rổ của trường, chắc không ít con gái theo đuổi... chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau, được không?"

Ngay từ lúc Phó Sương Khiết hẹn anh ra đây gặp gỡ, Trương Thông đã có linh cảm chẳng lành. Quán cà phê "Đừng quên em" dường như đã trở thành nơi các cặp tình nhân trong trường khi đã nhạt tình lựa chọn để chia tay. Từ ngày khai trương đến nay, đã có không biết bao nhiêu cặp uyên ương từ đây mà chia đi đôi ngả. Trước đây nửa tiếng, Phó Sương Khiết vẫn là cô bạn gái xinh đẹp mà Trương Thông hằng nâng niu trân trọng, còn lúc này, anh ngỡ ngàng nhìn theo nàng duyên dáng ngồi vào chiếc xe hơi Chi-ê-ta (2) nghênh ngang phóng vụt đi.

Mình chỉ có xe đạp, đương nhiên không "chín chắn" rồi. Đáng lẽ phải sớm nhận ra cô ấy mới đúng là người "cầu tiến".

Nhưng còn tình yêu say đắm suốt ba năm nay? Những tình cảm trong sáng sôi nổi thuở ban đầu và chuỗi đam mê nồng nàn khăng khít, lẽ nào lại đơn giản tan biến như thế này? Trương Thông nhận ra mình quả là chưa chín chắn. Chàng trai có tầm cao 1,89m đứng ngay trên đường, nước mắt giàn giụa.

Chớ để nước mắt rơi, nhất là không thể để bạn bè trông thấy, vì hình ảnh của mình vẫn thật sự quan trọng.

Anh cố kìm nén những ký ức vừa ngọt ngào vừa khổ sở. Lồng ngực anh đau nhói.

Thì ra đây là "cảm giác đau nhói trong tim"? Thế mà anh cứ tưởng những ca khúc diễn tả thất tình chỉ toàn là cái thói "không ồm mà rên"!

Anh chợt cảm thấy hình như từ sau kỳ nghỉ hè, những chuyện đen đui cứ liên tiếp đến với mình. Khi thực tập ở bệnh viện đã xảy ra vài sự cố lớn nhỏ, trong giải vô địch bóng rổ các trường đại học toàn thành, anh thi đấu thất thường, từ vị trí trung phong bị đưa ra rìa ngồi chơi xơi nước. Còn bây giờ, người yêu suốt mấy năm qua bỗng nói lời chia tay sau một ly cà phê. Tất cả là thế nào vậy?

Đứng lặng hồi lâu, quán cà phê phía sau lưng đã đóng cửa, xung quanh tối đi và trở nên yên tĩnh, chỉ còn ngọn đèn đường gần đó trải trên mặt đất bóng đen trông dữ dội của anh. Anh biết dù mình vẫn đang đứng thẳng nhưng cõi lòng thì đã như cái bóng đang nằm một cách bực nhược trên đường kia. Đi thôi, dù sao ta cũng phải bước đi.

Anh gắng hết sức cất bước về phía công trường ở bên kia con đường. Nhưng dường như trong lồng ngực anh vẫn chất đầy những niềm thương cảm và phiền muộn, nên mỗi bước đi lại nhói lên một cơn đau. Anh thấy chóng mặt nên đành đứng lại và hít thở sâu.

Để hít thở dễ hơn, anh ngẩng đầu và lại một lần nữa chết lặng. Trên nền trời đen thẫm là bốn chữ "Đau thương đến chết" bằng máu, từng giọt máu tươi nhỏ xuống từ các nét chữ, rơi vào môi anh, anh thấy rõ ràng máu dính âm âm trên môi.

Lần này, Trương Thông ngờ ngợ lấy tay quệt lên môi và chìa ra khoảng sáng mờ mờ của ánh đèn đường, trên ngón tay đúng là vết máu đỏ sẫm!

Lẽ nào những lời ông ta nói... là sự thật?

Đôi chân Trương Thông bắt đầu run run.

Anh chợt thấy mũi nóng rát, bèn đưa tay quệt và không thể không mỉm cười: hoá ra là mình bị chảy máu cam. Chắc là tức giận vì thất tình nên bốc hỏa lên đầu rồi. Lúc này lại phải ngửa mặt lên trời để máu đỡ chảy ra, chứ thực ra làm gì có dòng chữ bằng máu nào? Chỉ là mình hù hoạ mình mà thôi.

Bên tai chợt vẳng đến tiếng thét inh ỏi, Trương Thông sững sờ, nhận ra mình đang đứng giữa đường. Ánh đèn pha chói mắt chiếu thẳng vào người, một chiếc ô tô đang lao tới. Anh muốn co chân chạy nhưng lồng ngực lại nhói đau, cất bước rất khó khăn.

Trong phút gay cấn ấy, anh chợt nhìn thấy một bóng người mặc áo mưa dài, chiếc mũ chớp nhọn dựng lên che lấp gần như toàn bộ khuôn mặt.

Lẽ nào đúng là người ấy?

Tiếng bánh xe phanh gấp trên mặt đường rít lên chói tia trong đêm thanh vắng, sau một tiếng "ầm" vang lên là những tiếng kêu hoảng loạn "đâm phải người rồi, mau gọi xe cấp cứu!"

Trên bãi cát bên hồ bơi Chiêu Dương, Sương Khiết uể oải nằm trên ghế, sau cặp kính râm là cặp mắt vô hồn, thần thờ nhìn mặt hồ lặng sóng.

Bàng Quân bước lên bờ, sau khi bơi một vòng thật thoải mái, nhìn thấy bộ dạng ỉu xiu của Sương Khiết, anh vừa ái ngại vừa bực mình: cô ấy sao thế nhỉ? Liệu đến bao giờ thì mới thôi?

Anh bước tới, vẫn giữ được vẻ bình thản, hiền hoà đặt tay lên bờ vai đề trần của Sương Khiết, nhẹ nhàng nói: "Kìa, em ngồi đây lâu như vậy, người còn chưa dính tí nước nào. Em cũng biết thời tiết ở Giang Kinh, sắp đến mùa mưa, trời sẽ trở lạnh, hôm nay trời còn đẹp, có lẽ là dịp cuối cùng để đi bơi, sao em không tranh thủ bơi cho đã?"

Sương Khiết lạnh nhạt nói: "Hôm nay em thấy không mấy thoải mái, anh cứ bơi đi, em ngồi đây ngắm và phơi nắng cũng rất dễ chịu rồi".

Bàng Quân không kìm được cơn giận nữa, nắm chặt cánh tay Sương Khiết, nói gay gắt: "Em vẫn còn nhớ đến chuyện của Trương Thông chứ gì? Cậu ta bất cẩn bị xe đâm, đó là do cậu ta đen đui, sao em cứ đăm chiêu như đưa đám mãi thế?"

Sau cặp kính râm, nước mắt Sương Khiết trào ra: "Anh ấy bị xe đâm sau khi em nói lời chia tay. Anh ấy là một cầu thủ rất nhạy bén, sao có thể nói là bất

cần được? Em nghe nói, trước khi chiếc xe tải đó đi tới, anh ấy đã đứng rất lâu ở giữa đường, mọi người gọi mà anh ấy cũng không hề phản ứng, rõ ràng vì đã nghĩ quân..."

"Dù cậu ta tự sát vì thất tình thật, cũng chỉ cho thấy cậu ta không đủ cứng rắn, chứ liên quan gì tới em? Chẳng lẽ em không có quyền tự do lựa chọn tình yêu hay sao?"

"Chẳng lẽ em không có quyền tự do đau xót à?" Sương Khiết giận dữ đứng dậy, cô vẫn bị Bàn Quân nắm tay kéo lại. Cô gỡ bỏ kính râm, lạnh lùng nhìn Bàn Quân. Bàn Quân chột thấy ớn lạnh bèn bỏ tay ra.

Sương Khiết bước thẳng về phía hồ, Bàn Quân gọi với theo, cô cũng không buồn quay lại, chỉ nói: "Em xin tiếp thu ý kiến của anh, boi một lần cho đã!" Những người ngồi trên bãi cát nghe tiếng tranh cãi của đôi trai gái đều chăm chú nhìn họ, Sương Khiết bèn nhìn lại như muốn nói: có gì hay mà nhìn? Chưa thấy ai giận dỗi nhau bao giờ à?

Chột một bóng người trông kỳ quái lọt vào tầm nhìn của cô: phía trước khoảng rừng đằng xa, một người cao gầy, đội sùm sụp mũ mưa dựng lên, khiến người ta không nhìn rõ mặt.

Lẽ nào là người ấy?

Sương Khiết tiếp tục meo theo mép nước, cô càng cảm thấy có điều không ổn, bèn đưa mắt nhìn lại lần nữa, người mặc áo mưa ấy đã biến mất như bóng ma, cô thấy rờn rợn, có ý muốn quay về, nhưng nước hồ trước mặt như có ma lực hút cô đến đó.

Bàn Quân thoáng cảm thấy bất an, lại gọi lần nữa, nhưng Sương Khiết đã

xuống nước rồi.

Nước hồ có thể rửa sạch các vết nước mắt, đó là mong muốn duy nhất của Sương Khiết lúc này.

Cô hít một hơi dài, cúi đầu lặn xuống, chân tay khẽ khua lên trên để toàn thân chìm xuống, cô như để tâm đến cảm giác rơi xuống độ sâu, hình như làm thế này mới có thể làm vơi bớt mặc cảm tội lỗi của mình.

Nước hồ gợn bờ không sâu, nên Sương Khiết xuống được tận đáy hồ, đột nhiên toàn thân cô như bị co rút.

Trên lớp cát đáy hồ, hằn sâu bốn chữ: "Đau thương đến chết".

Dường như mỗi chữ đều viết bằng máu, mà đúng là máu thật! Những vết đỏ tươi loang dần trong nước, chầm chậm trôi về phía cô.

Trời ơi, lẽ nào những điều người ấy nói là thật?

Không thể! Sương Khiết lại nhìn thật kỹ, cô nhận ra rằng không thể nhìn rõ đáy hồ vì ánh sáng quá yếu, không thể đọc chữ, và càng không thể trông thấy máu. Tất cả chỉ là do mình tưởng tượng ra.

Nhưng cô vẫn thấy sợ bèn thôi khua nước, rồi từ từ nổi lên; khi đã thấy ánh sáng ở phía trên đầu, cô bất giác cúi nhìn xuống đáy hồ một lần nữa, và cô vẫn thấy rõ ràng bốn chữ bằng máu "Đau thương đến chết" in trên nền cát. Vài vết nước đỏ loang ra từ những chữ ấy lại còn quấn lấy cô, cùng dâng lên phía mặt nước.

Tim cô đột nhiên thất lại.

Đã vào giữa thu, trong phòng thực nghiệm giải phẫu của tổ nghiên cứu giảng dạy giải phẫu trường Đại học Y số 2 Giang Kinh ngập tràn cảm giác lạnh lẽo dường như vĩnh viễn không thể xua tan. Phó giáo sư Chương Văn Côn mặc áo blu màu xanh nhạt, đeo khẩu trang chuyên dùng, đi găng cao su, trợ lý của ông đã xếp ngay ngắn các dụng cụ phẫu thuật như dao mổ, kim, cưa, panh, kéo, kẹp mạch máu...

Trưởng phòng bảo vệ của trường - Vu Tự Dũng, cũng mặc áo choàng trắng theo quy định của phòng giải phẫu, đeo khẩu trang đứng ở góc phòng, nhìn thi thể của nữ sinh đặt trên bàn mổ, lại nhìn Chương Văn Côn; dù không thể thấy xúc cảm trên mặt Văn Côn nhưng nhìn đôi mày ông nhíu lại thì cũng có thể đoán được phần nào.

Hắn là ông chợt nhớ về những chuyện cũ cách đây 11 năm: "Vụ án mưu sát phòng 405" - những cái chết đầy bí ẩn (3).

"Thầy Văn Côn ạ, những cái chết của mấy sinh viên gần đây không thấy có vẻ gì là ngẫu nhiên, nhưng vẫn rất khác với "Vụ án mưu sát phòng 405". Các sinh viên này đều chết vì những nguyên nhân có thể xác định được". Ông Dũng cảm thấy lúc này mình nên nói vài câu gì đó.

"Tôi biết chút ít về cảnh ngộ của nữ sinh này, còn những người kia thì không rõ, liệu anh Dũng có thể kể sơ qua không, chưa biết chừng sẽ giúp tôi xác định nguyên nhân của ca tử vong này".

Ông Dũng thở dài, nói bằng giọng trầm trầm: "Đến hôm nay đã có 5 người chết, đều là sinh viên năm thứ hai của Viện Lâm sàng. Đầu tiên là nam sinh Trương Thông, chết vì tai nạn giao thông ngay trước cổng trường. Nghe nói

tối hôm đó cậu ấy vừa chia tay với người yêu, có người thấy cậu ấy đứng lặng giữa đường rất lâu, nên cũng có khả năng là tự sát. Người thứ hai, lại chính là Phó Sương Khiết, người yêu cũ của Trương Thông. Cô này yêu một anh tiến sĩ ở Bệnh viện trực thuộc số 1 nên đã bỏ Trương Thông. Sau khi Trương Thông chết một tuần, cô ta bị chết đuối ở hồ Chiêu Dương. Theo như người yêu mới của cô ta kể lại, trước khi xuống nước, tâm trạng của cô ta rất không ổn, hình như cảm thấy có trách nhiệm trong cái chết của Trương Thông nên hai người đã cãi nhau, bởi vậy cái chết của Sương Khiết có khả năng liên quan đến Trương Thông.

Toàn trường xôn xao bởi hai tai nạn này, nhưng có thể giải thích được nguyên nhân nên mọi người cũng không căng thẳng lắm; cho đến khi liên tiếp xảy ra ba cái chết sau đó thì cả trường mới thật sự quan tâm. Ba sinh viên này, một người bị ngã từ trên gác xuống trong khi đang lau cửa kính làm vệ sinh; một người vi phạm quy định của trường, thuê nhà ở bên ngoài, chết vì ngạt khí gas; còn nữ sinh Ân Văn Phương này, thầy cũng biết rồi, cô ấy thực tập ở khoa sản Bệnh viện trực thuộc số 2. Trong khi tham gia ca mổ để bình thường, cô bất chợt ngất xỉu, ngã vào bàn mổ, bị kéo đâm vào cổ... Những cái chết này có phần ly kỳ, nhưng qua điều tra chi tiết và sự xác nhận của nhân chứng thì hoàn toàn là sự cố bất ngờ. Nhưng vì trường ta có lịch sử "Vụ án mưu sát phòng 405" nên phải xử lý hết sức thận trọng. Chúng tôi đã liên hệ với Sở công an, đang thuyết phục họ tổ chức điều tra, nhưng cũng chẳng mấy hy vọng vì không có bất cứ dấu vết nào chứng tỏ đây là các vụ giết người. Chính chúng tôi cũng không biết nên điều tra cái gì, những cái chết này rõ ràng đều là các sự cố, thì đề phòng sao được? Nghĩ đi nghĩ lại, chúng tôi cùng bệnh viện và các thầy chủ nhiệm bộ môn đã vận động được gia đình Văn Phương cho phép giải phẫu tử thi, ít ra cũng có thể tìm ra nguyên nhân khiến cô ấy ngất đi hôm đó".

Vân Côn cau mày nói: "Tôi cũng không đảm bảo là sẽ làm rõ được. Giải

phẫu bệnh lý có tác dụng rất lớn với việc xét đoán, nhưng cũng chỉ có giới hạn". Ông nhanh chóng ghi nhận những thông tin mà Tụ Dững vừa nói, đồng thời tiếp tục quan sát kỹ thi thể của Văn Phương từ đầu đến chân.

Đột nhiên ông dừng lại, ngón tay trở gõ nhẹ vào vùng mắt cá chân của thi thể. Ông cầm kính lúp, khom người quan sát khu vực này. Chừng ba phút sau ông chợt đứng thẳng lên.

"Còn chi tiết nào nữa không, xin anh Dững cứ cho tôi biết".

-----
(1) Tên một cầu thủ bóng rổ nổi tiếng thời đó.

(2) Tên một loại ô tô Trung Quốc, sản xuất tại Thiên Tân. Dùng hai chữ Hán "Tiệp Đạt".

(3) Xem "Kỳ án ánh trăng" tiểu thuyết cùng tác giả, NXB Văn hoá Thông tin xuất bản năm 2006.

Chương 1

TẤM GIẤY MỜI CHẾT CHÓC

Kể từ đầu mùa thu, Giang Kinh đã mưa dầm dề, dường như sông Thanh An và hồ Chiêu Dương bỗng rủ nhau quyết ý tắm ướt cái thành phố này.

Mạnh Tư Dao ôm con mèo Linda xuống xe, làn mưa mau hạt tấp vào mặt, những làn gió lạnh từ hồ Chiêu Dương thổi lại khiến cô bất giác rùng mình. Cau mày nhìn lên, bầu trời đầy mây xám xịt cũng như cô lúc này đang trĩu

nặng tâm tư. Những người từng biết Tư Dao đều không hiểu nổi một người như cô sao lại có thể buồn? Một cô gái xinh đẹp, thanh tú và linh lợi, rất hay cười, nụ cười có thể làm xiêu lòng những người khô khan nhất. Nhưng gần đây, chính xác là từ khi cha mẹ cô qua đời vào năm ngoái, dù cô vẫn thể hiện vẻ tươi tắn, trong sáng nhưng thực ra đôi lúc lại bất chợt thấy cô rầu rĩ, rồi dần dần trở nên âu sầu ủ dột, buồn bã đa nghi, nhạy cảm và dễ xúc động. Nhất là gần đây, công ty cũ mấp mé bờ vực phá sản, nơi ở cũ của cô thì đầy những bóng ma quái. Cô đã chuyển nhà, vừa để tiện đi làm ở công ty mới, vừa để đoạn tuyệt với ký ức, chấp nhận đền cho chủ nhà một khoản tiền vì tự ý chấm dứt hợp đồng thuê. Mọi việc đều chẳng suôn sẻ.

Tư Dao thần thờ một lúc, cho đến khi Thường Uyển đi xe đến tiễn cô - khẽ vỗ vỗ, kéo tay cô nói: "Ô tô của công ty chuyển nhà đã đến, cậu không để mắt trông, coi chừng họ làm hỏng mất các thứ đồ quý của cậu".

Đây lại là một chỗ nương thân mới của mình và Linda.

Tư Dao thờ dài, ngẩng nhìn một lượt để đánh giá căn nhà mới: cửa vòm kiểu Tây Ban Nha, phòng rộng kiểu nhà thờ đạo Hồi, mái nhà cong kiểu Trung Quốc. Cách thiết kế pha trộn này vốn rất dễ trở thành nửa dơi nửa chuột, nhưng ở đây lại hài hoà đến mức hoàn hảo, cho thấy kiến trúc sư là người có biệt tài và trình độ rất cao. Đây vốn là một ngôi biệt thự, nghe nói là tác phẩm "vật vãn" của một kiến trúc sư danh tiếng, nhưng hiện nay đã được chia thành bốn căn hộ để cho thuê. Khi đến xem phòng cách đây một tuần, Tư Dao đã thích ngay và ký hợp đồng luôn.

Thường Uyển đứng bên cạnh bỗng rùng mình, chăm chú nhìn về phía cửa. Đứng trước cửa là một người con gái xấp xỉ tuổi họ, mặc váy đen, tóc búi cao, da trắng như tuyết, trong ngày mưa mà lại đeo kính râm. Nhìn thấy khách, cô ta lịch sự bỏ kính ra, nét sắc lạnh phóng ra từ đôi mắt.

"Ai thế?" Thường Uyên hỏi nhỏ.

Tur Dao đang nghĩ vẩn vơ nên không biết Thường Uyên nhìn thấy gì: "Cậu nói sao?"

Khi Thường Uyên nhìn kỹ lại, chỉ thấy một nhân viên vận chuyển đang vác chiếc bàn trang điểm của Tur Dao bước vào cửa, không thấy bóng dáng cô gái mặc váy đen ấy nữa.

"Có ma!" - Thường Uyên hét toáng lên - "Rõ ràng tớ vừa nhìn thấy..."
Người ấy lại xuất hiện ở cửa.

Tur Dao nhận ra cô ta, đó là một trong những người khách thuê phòng ở biệt thự này. Khi đến xem phòng, hai người đã làm quen, cô ấy tên là Lịch Thu, giáo viên trợ giảng của khoa Âm nhạc trường Đại học sư phạm Giang Kinh. Khi mới gặp nhau, Lịch Thu đã khiến cho Tur Dao trầm trồ không ngớt: trên đời này vẫn còn tác phẩm của tạo hoá đặc biệt đến thế: khuôn mặt không trang điểm chút nào mà vẫn tuyệt đẹp dị thường! Trong lúc hàn huyên, Lịch Thu nói năng tế nhị, có chừng mực, không bông đùa, mỗi câu nói đều như lời ca trong Cảnh Huyền Tiên Tử (1), khiến Tur Dao càng thán phục. Cô cảm thấy mỹ nhân tao nhã đứng trước mặt thật là đặc biệt, nên hình dung là thế nào nhỉ? Cô nghĩ hồi lâu, thấy câu "Không sống bằng thức ăn của nhân gian" (2) quả là hợp với Lịch Thu.

Cho nên khi nghe Thường Uyên kêu lên "có ma", Tur Dao chột giật thót: đây cũng là một cách nói khác về những người "Không sống bằng thức ăn của nhân gian"!

Tur Dao và Thường Uyên bước lên thêm, Linda vội vàng từ trên tay Tur Dao

nhảy xuống, nó rùng rùng quẫy vẩy nước mưa bám trên mình, rồi vắn vẹo tấm lưng dài cho đỡ mỏi. Lịch Thu cười bình thản, nói "Xin hoan nghênh" rồi chỉ vào chậu hải đường đang nở rộ đặt ngoài cửa: "Người chưa đến, quà mừng đã đến trước rồi, coi như là để chúc mừng cô chuyển về nhà mới phải không?"

Cây hải đường trồng trong chậu, cao chừng một mét, bên cạnh chậu cây có một hộp quà vuông vức, mỗi bề chừng ba mươi phân, được gói bọc rất đẹp. "Gửi cho tôi thật à?" Tư Dao ngạc nhiên.

"Bên chuyển phát nhanh EMS mang đến cho cô, tôi đã ký nhận giúp, vốn định đặt vào phòng cô nhưng lại e gây cản trở việc dọn nhà". Giọng nói của Lịch Thu uyển chuyển êm ái, nhưng không chút tình cảm. "Cô còn một bức thư nữa, thư bưu điện, người đưa thư vừa mới đi khỏi đây".

Lúc ấy Tư Dao mới để ý thấy trong tay Lịch Thu có một bì thư màu trắng. Không xem cũng biết chắc đây là quà do Viên Thuyên gửi đến, chỉ có cô ấy biết địa chỉ mới này vì chính cô ấy đã tìm nhà giúp cô. Còn bức thư này đương nhiên cũng do Viên Thuyên gửi. Nhưng có vẻ hơi kỳ lạ: Viên Thuyên là một trong số các bạn thân nhất của cô, cùng ở trong thành phố này, hai người đã bao lần cùng đi ăn, uống trà, uống cà phê Starbucks (3), mua quần áo, mua đĩa hát; và thường dùng các kiểu liên lạc: gọi điện, gửi tin nhắn, thư điện tử, lên mạng, QQ (4)... chứ chưa bao giờ dùng cách viết thư kiểu cũ này cả.

Tư Dao nhận bức thư, thấy tên người gửi là Nguy Dung Bình, một cái tên rất quen nhưng cô không nhớ ra là ai.

Xem thư trước hay là gọi điện cho Viên Thuyên cảm ơn về món quà trước nhỉ?

Cả tuần qua Viên Thuyên đều đi công tác, không thấy mở di động, mấy hôm nay Tư Dao gọi đều không được. Nghĩ một lát, rồi cô vẫn bấm máy, không nói chuyện được thì để lại tin nhắn cảm ơn vậy.

Sau đó, cô mở phong thư.

Mắt da lướt nhìn trang thư, chữ viết rõ ràng. Đột nhiên cô lão đảo, nếu không có Thường Uyên bên cạnh đỡ thì chắc đã ngã lăn ra đất.

Lá thư và phong bì trong tay cô buồn thảm rơi xuống.

"Dao Dao, cậu sao thế?" Thường Uyên gọi tên thân mật của Tư Dao (5), tỏ ra hết sức lo lắng.

"Viên Thuyên..." Môi Tư Dao mấp máy, nước mắt tuôn trào.

Thường Uyên vội nhặt lá thư lên, lướt nhìn rồi kêu lên một tiếng, toàn thân cũng run rẩy. Cô phải dựa vào người Tư Dao, không chùng cũng sắp ngã.
Bức thư viết:

"Cháu Tư Dao!

Chúng tôi vô cùng thương tiếc báo cho cháu biết, con gái chúng tôi - Viên Thuyên đã bị tai nạn giao thông, mất ngày 16-9-2005. Lễ hoả táng và chôn cất sẽ tổ chức hồi 10h sáng ngày 24-9-2005 tại nhà tang lễ nghĩa trang Vạn Quốc của thành phố Giang Kinh.

Mẹ: Nguy Dung Bình

Cha: Viên Quốc Thắng

Đau buồn báo tin."

Viên Thuyên ra đi không một lời từ biệt thế này ư?

Tư Dao và Thường Uyển đứng tựa vào tường, lặng lẽ hồi lâu, cả hai không ai bảo ai cùng nhìn nhau, và cùng nói khẽ: "Lẽ nào những lời người ấy nói đều là thật?" Câu nói run run dường như không thể nghe thấy, nhưng chẳng khác gì tiếng sấm đập vào tai mỗi người.

Trong chớp mắt, hai người rơi vào một nỗi sợ hãi khủng khiếp không thể nào yên.

-
- (1) Một bài phú trong tiểu thuyết Hồng Lô Mộng của Tào Tuyết Cần.
  - (2) Ý nói khác với người thường, siêu phàm thoát tục. (thật ra đây là ý trong câu của Trang Tử: "Nơi núi xa xăm mờ mịt, có thần nhân ở; da trắng như tuyết, giữ mình như ngọc, không ăn ngũ cốc, hút gió uống sương")
  - (3) Hệ thống nhà hàng cà phê Starbucks Coffee - Hoa Kỳ, nổi tiếng toàn cầu.
  - (4) Một kiểu Chat ở Trung Quốc.
  - (5) Lặp lại chữ cuối của tên. Một tập quán ngôn ngữ của người Trung Quốc.

Chương 2

NỖI BUỒN LY BIỆT

Nghĩa trang Vạn Quốc cách nhà mới của Tư Dao một cái hồ. Nghĩa trang nằm ở ngoại thành phía Tây, cách xa thị thành ồn ào, có sắc nước hồ Chiêu Dương làm say lòng người, quanh nghĩa trang ken dày từng bách quanh năm xanh tốt; dù đang mưa lất phất nhưng vẫn khiến người ta lưu luyến không rời xa khung cảnh tuyệt đẹp này. Nhưng tâm trạng của Tư Dao thì còn nặng nề hơn cả không khí nơi đặt bàn thờ Viên Thuyên, không còn tâm trí nào ngắm cảnh, cô cùng Thường Uyển vội đi vào đại sảnh để vĩnh biệt Viên Thuyên.

Trên bức tường ở giữa phòng treo tấm ảnh phóng to, chụp Viên Thuyên lúc tốt nghiệp, Viên Thuyên đang cười rạng rỡ, khuôn mặt tràn đầy vẻ đẹp của tuổi thanh xuân.

Nhưng hiện thực thật là tàn khốc, tuổi thanh xuân ấy đã tan biến.

Bạn đã ra đi như thế này ư?

Đó là câu hỏi không cần trả lời, cứ luẩn quẩn trong đầu Tư Dao suốt mấy hôm nay. Cô không nguôi nhớ đến người bạn gái rất thân của mình, cô đã khóc hết nước mắt. Mỗi sáng trước khi đi làm, cô đều mất rất nhiều thời gian trang điểm để mọi người ở công ty không nhận thấy sự khác thường. Giờ đây nhìn khuôn mặt tươi cười của Viên Thuyên vẫn như ngày nào đang còn sống, cô lại trào nước mắt.

Bố mẹ Viên Thuyên nhìn thấy Tư Dao và Thường Uyển ở cửa liền ra đón. Hai người đã gặp Tư Dao nhiều lần, thấy cô, họ lại nghĩ đến đứa con xấu số. Họ vừa đi vừa khóc. Tư Dao vội bước tới chào hỏi và đỡ lấy hai người; Tư Dao nghẹn ngào, cảm thấy cảnh người đầu bạc khóc kẻ đầu xanh, cảnh ngộ cực kỳ đau xót, sao có thể nén lòng mình được? Cô hít một hơi thật sâu, an ủi họ: "Cô chú đừng quá đau lòng, cháu nghe nói sức khỏe cô không tốt, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều, cô hãy nén đau thương. Cô chú đã biết cháu và Viên Thuyên là bạn thân từ thời trung học, bạn Uyển và Viên Thuyên cùng học đại học, cũng coi nhau như chị em, từ nay chúng cháu xin gắng sức quan tâm săn sóc cô chú".

"Vấn đề là, nếu chúng ta còn sống được đến sau này". Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau Tư Dao.

Tư Dao giật mình, như bị câu nói ấy đâm vào da thịt.

Tất cả đều do lỗi của tôi!

Cô gái đứng đằng sau có khuôn mặt trái xoan thanh tú, đôi mắt tròn thật hoàn hảo, mở to, thoáng trong đó một nét bi phẫn, đang nhìn Tư Dao rất dữ dằn.

"Tiểu Mạn, cậu nói vậy thì rất tệ, Tư Dao đang rất khổ tâm rồi". Thường Uyển mạnh mẽ che chở cho Tư Dao.

Bà Ngụy Dung Bình - mẹ Viên Thuyên - nhìn Thương Tiểu Mạn đầy nghi hoặc, rồi lại nhìn sang Tư Dao. Thường Uyển bèn nói: "Cô chú đừng để ý Tiểu Mạn nói lung tung, cô ấy vì quá đau xót thành ra lú lẫn cả rồi".

Tiểu Mạn vẫn nhìn Tư Dao, lạnh lùng nói: "Mất đi một người bạn tốt như vậy, tôi đương nhiên rất đau lòng, nhưng Thường Uyển nói sai rồi, tôi tỉnh táo hơn lúc nào hết".

Tất cả đều do lỗi của tôi! Tư Dao thấy đầu choáng váng, không sao chịu nổi liền nhắm mắt lại.

Bà Dung Bình như chợt hiểu ra điều gì: "Các cháu đều là bạn thân của nhau, có tất cả năm người đúng không?"

Tiểu Mạn gật đầu: "Chúng cháu vào đại học, rồi quen nhau ở Hội du lịch của trường, cùng đi du lịch mùa xuân mùa thu, du lịch cuối tuần, du lịch hè; đã đi chơi núi rất nhiều lần. Một vài bạn nam gọi đùa chúng cháu là "Năm tráng sĩ núi Lang Nha" (1). Sau khi tốt nghiệp, Viên Thuyên, Thường Uyển Nhi và Tư Dao ở lại thành phố, cháu về Vũ Hán với bố mẹ, còn một bạn về Thượng Hải; lâu nay, mỗi năm bọn cháu phải tụ tập với nhau ít nhất một lần".

Bà Dung Bình chột kêu to: "Cháu nói còn một bạn nữa, có phải là Kiều Kiều không? Là bạn... vào mùa hè năm nay đã đi trước, đúng không?"

Thường Uyển cảm thấy tình thế đã đến lúc khó bề kiểm soát, vội nói xen vào: "Cô đừng nghĩ như thế, Kiều Kiều mất là do gặp chuyện bất ngờ".

"Nhưng lẽ nào Viên Thuyên chết, cũng là chuyện bất ngờ?" Tiểu Mạn lập tức vặn lại.

Bà Dung Bình nước mắt tuôn trào không sao cầm nổi. Lúc này Tiểu Mạn mới cảm thấy mình hơi quá đáng, lập tức nín thinh. Thường Uyển véo mạnh vào tay Tiểu Mạn, và luôn miệng an ủi bà.

Tư Dao vẫn nhắm mắt, từng cảnh từng cảnh suốt hai tháng qua lần lượt hiện ra đầy bi thương. Thật không tưởng tượng nổi, chỉ hai tháng mà cô như bị giày vò suốt hai năm. Suốt hai tháng qua, mọi việc đều chẳng ra sao, tâm trạng cô luôn khó chịu, công tác cũng đầy trắc trở, bạn thân thì ra đi. Mọi việc cứ thế nối đuôi nhau đến.

Lẽ nào những điều người ấy nói là sự thật?

* * *

Tại nghĩa trang Vạn Quốc có dịch vụ hỏa táng và mai táng. Sau nghi lễ vĩnh biệt, thi thể được hỏa tiêu, tiếp đó là lễ an táng giản đơn, thời gian được sắp xếp rất sát sao. Cha mẹ Viên Thuyên đi trước bê lọ tro, khách đến đưa tang đi phía sau. Họ đi trong mưa, bước trên con đường lát đá tiến về mộ của cô. "Năm tháng sỡ" còn lại ba người, chỉ e cuối cùng chúng ta sẽ phải chịu thua

số phận. Tiểu Mạn cúi đầu lẩm bẩm. Cô không giữ được điều gì trong lòng, nhưng điều này nói ra cũng hoàn toàn giống ý nghĩ của Tư Dao. Tiểu Mạn có thể tha cho tớ không?

Tiểu Mạn, Tư Dao và Thường Uyển thân nhau như chị em, ba bộ váy đen, cầm ô đứng sát vai nhau trước mộ Viên Thuyên, cúi đầu mặc niệm, mỗi người một nỗi niềm riêng nhưng không ra khỏi ý nghĩ chung: những lời của người ấy nói là thật hay sao? Cần có bao nhiêu cái "bất ngờ" và "lỡ chẳng may" nữa mới chứng minh được lời nguyện ấy là chính xác?

Gió chợt thổi mạnh, mưa quất vào mặt, tái tê. Tư Dao ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên nét mặt hết sức rầu rĩ đứng cạnh bố mẹ Viên Thuyên.

Phải! Nếu ba người chúng ta không thoát khỏi số phận như Kiều Kiều và Viên Thuyên, thì anh ta cũng khó mà tránh khỏi vì cả bọn đã cùng trải qua cái đêm kinh hãi ấy.

Quần áo anh ta ướt sũng nước mưa, rõ ràng là đã đứng bên mộ khá lâu. Đó là Lưu Dục Chu - người yêu say đắm và chồng chưa cưới của Viên Thuyên. Lúc này không thấy anh ta xuất hiện ở phòng tang lễ, chắc anh ta đã ra đây khóc thương Viên Thuyên, bất chấp gió táp mưa sa. Dục Chu là đồng nghiệp của Viên Thuyên ở Sở tài chính kế toán, Tư Dao đã gặp anh ta mấy lần. Anh ta luôn ăn vận rất chỉnh tề, phong thái tự nhiên khoáng đạt, vậy mà hôm nay nom ử rũ suy sụp, đủ biết tình cảm của anh ta với Viên Thuyên vô cùng sâu nặng, nhớ thương da diết nhường nào.

Tư Dao rất xúc động, đến bên Dục Chu khẽ nói: "Anh Chu, tang lễ đã hoàn tất, người ở công ty đến viếng rất đông, đã ra về cả rồi, anh đừng quá đau buồn, nên theo họ về; rồi đi ăn trưa nữa, cho bình tâm lại".

Dục Chu thở dài, cổ cứng đờ, khó nhọc quay đầu lại, giọng khản đặc: "Lúc này, tôi rất muốn đứng đây yên tĩnh một mình. Sự an ủi của mọi người đương nhiên là liều thuốc tốt xoa dịu nỗi đau, nhưng phải dùng đúng lúc mới có hiệu quả được".

Tu Dao suy ngẫm câu nói của Dục Chu, cảm thấy cũng có lý nên không nói gì nữa, lặng lẽ đứng bên anh thêm một lúc. Dục Chu bất chợt hỏi: "Liệu có phải lời người ấy nói là thật hay không?"

"Anh mà cũng tin à" Tu Dao đã rất sợ câu hỏi này.

"Tin gì đâu! Anh chỉ muốn khuyên các em đừng nghĩ ngợi vẩn vơ".

Tu Dao cảm động, nói "anh hãy giữ sức khỏe" rồi quay người đi, lại nghe Dục Chu nói: "Cảm ơn em đã đến tiễn đưa Viên Thuyên. Một ngày trước khi xảy ra chuyện, cô ấy còn nhớ đến việc em chuyển nhà, bèn gửi tin nhắn cho anh, bảo anh nếu rỗi thì đến giúp em. Tiếc là cô ấy đã ra đi như vậy. Anh và hai bác gần đây bận lo chuyện hậu sự nên cũng không liên lạc được với em". Câu nói ấy khiến Tu Dao cảm thấy chua xót, cúi đầu nói: "Bạn ấy rất chu đáo, dù đi công tác xa, vẫn gửi chuyển phát nhanh quà mừng cho em, vừa đúng lúc em dọn nhà thì nhận được".

Nét mặt Dục Chu hơi thay đổi: "Thế à? Viên Thuyên là con người hết sức chu đáo".

"Mấy hôm nay mọi việc rối bời, nên hộp quà đó em cũng chưa mở ra, lại càng lo thấy vật lại nhớ người, thật chẳng biết nên làm gì".

"Đến hôm nay em cũng chưa biết đó là quà gì à? Nhưng anh cũng đồng ý với em rằng... thấy vật lại nhớ người, anh từng rất thấm thía điều này. Em biết

đây, ngay cả phòng cưới bọn anh cũng đã chuẩn bị xong..." Sắc mặt Dục Chu trông càng khổ sở hơn.

Tur Dao nhắc thấy Tiểu Mạn và Thường Uyên đang đứng chờ mình gần đó. Tiểu Mạn liên tục xem đồng hồ, hiểu rằng họ chờ để cùng đi ăn, đành ngừng câu chuyện với Dục Chu: "Anh Dục Chu! Trở về em sẽ email cho anh địa chỉ và số điện thoại nhà mới của em, nếu anh thấy buồn, muốn tìm người nói chuyện thì cứ gọi cho em".

* * *

"Cuối tháng trước, mình nhìn thấy anh ấy trong một Hội chợ thương mại ở Thiên Tân, trông vẫn rất phơi phới vui tươi". Ngồi bên bàn ăn, Tiểu Mạn làm như vô tình nhắc đến, nhưng Tur Dao biết rằng Tiểu Mạn không bao giờ nói năng không có chủ đích.

"Câu nói ai?" Trong "Năm tráng sĩ núi Lang Nha", Thường Uyên là người vô tư nhất, cô không hiểu ẩn ý sâu xa trong đó.

"Dao Dao biết mình nói ai, đúng không?" Hình như hôm nay Tiểu Mạn cứ cố ý chĩa vào Tur Dao.

"Mình chỉ có thể đoán... cậu nói về Lâm Mang phải không? Mình biết Tiểu Mạn định nói gì, nhưng mình trong sáng ngay thẳng, sau này cậu sẽ hiểu những suy đoán của cậu là vô lý". Tur Dao rất bực, nhưng không thể trách gì Tiểu Mạn vì cô và Lâm Mang đã từng có một thời...

"Tiểu Mạn, hôm nay hình như cậu cứ cố ý châm chích Dao Dao thì phải? Cậu ấy mắc nợ cậu hay sao, để mình trả hộ cho nào?" Thường Uyên cố gắng làm dịu sự căng thẳng giữa hai người bạn. "Mình biết Tiểu Mạn đang nghĩ

gì, nhưng tình cảnh lúc Kiều Kiều sắp chết, bọn mình đều thấy cả, rõ ràng là Dao Dao bất lực".

Tiếc rằng những điều Thường Uyển nói Tư Dao đều không nghe thấy. Hai mắt cô như dán vào tấm khăn trải bàn trắng tinh nhưng lại không nhìn gì cả.

Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng mưa giông sấm chớp ấy: đôi mắt Kiều Kiều thất thần nhìn cô, đầy nước mắt vì kinh hoàng, đám tóc dài đen nhánh ướt đẫm nước mưa rũ trên trán, khi ánh chớp loé lên nhìn rõ khuôn mặt trắng bệch.

Còn tay mình lại đang rời ra, không giữ được cánh tay trơn tuột của Kiều Kiều.

"Dao Dao, cậu đừng nghĩ ngợi gì..." Thường Uyển thấy Tư Dao cứ như người mất hồn, liền gọi.

"Nếu không có chuyện về Lâm Mang, thì mình đương nhiên chẳng nghi ngờ gì". Tiểu Mạn vẫn cố nói thêm.

Tư Dao đã lấy lại tinh thần, nhìn thẳng vào Tiểu Mạn nói: "Mình nói với cậu nhiều lần rồi, dù Lâm Mang là người yêu cũ hồi đại học của mình, nhưng quan hệ giữa bọn mình đã chấm dứt. Sau khi tốt nghiệp, anh ấy và Kiều Kiều cùng ở Thượng Hải, khá gần gũi, nhưng có nảy sinh tình cảm hay không, và sâu sắc đến đâu, mình không biết. Với mình, thì chẳng sao cả. Trả lời thế này cậu đã vừa lòng chưa?"

"Nhưng lúc ở Thiên Tân, Lâm Mang có ngụ ý với mình rằng, lần tái ngộ ở núi Vũ Di khiến anh ta "tình cũ không rủ cũng đến".

"Tình xưa trời dậy" phải là do cả hai người cùng trời dậy, nhưng mình thì

không có hứng".

"Nhưng cậu vẫn rất ngọt ngào với anh ta, nên Kiều Kiều mới không vui, chẳng lẽ cậu không nhận ra à?"

"Lúc đầu mình không biết quan hệ giữa hai người, sau khi đã biết, mình không hề trò chuyện với Lâm Mang nữa". Tư Dao cảm thấy vô cùng mệt mỏi vì cứ phải giải thích chuyện tình cảm rối mù này.

"Biết đâu, khi Lâm Mang xuất hiện cậu chợt nhận ra rằng đến giờ cậu vẫn chưa gặp ai có thể sánh nổi với Lâm Mang, phải không?"

"Cậu cho rằng vì thế mà mình hại Kiều Kiều à? Mình và cậu là bạn đã bảy năm trời, cậu cho mình là hạng người như thế ư?" Nghe người bạn thân nói ra điều suy đoán đáng sợ một cách trần trụi như vậy, Tư Dao không dám tin ở tai mình nữa, cô càng thấy phẫn nộ. Cô vốn chỉ nghĩ Tiểu Mạn hiểu lầm quan hệ của cô và Lâm Mang.

Thường Uyển cũng nổi giận: "Tiểu Mạn! Dao Dao đã rất buồn phiền vì chuyện này rồi, cậu biết không? Mình thấy cậu bị cái chết của Kiều Kiều và Viên Thuyên làm cho khiếp hãi quá rồi đây!"

Tiểu Mạn nhìn Tư Dao ngời ôm mặt, nước mắt giàn giụa chảy ra từ những kẽ tay, nên dù vốn rất đánh đá, cô cũng cảm thấy mũi lòng, thậm tự trách: có phải mình đã hơi quá đáng, đã thiếu công bằng với Dao Dao? Bởi vậy cô nhẹ nhàng nói: "Dao Dao đừng khóc nữa, tại mình nói quá lời, quá đa nghi, mình sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa, được chưa?"

-----
(1) Câu chuyện có thật về năm chiến sĩ Bát Lộ Quân (Trung Quốc) anh dũng

chiến đấu (năm 1941) trong thời kháng Nhật. Núi Lang Nha ở huyện Dịch tỉnh Hà Bắc Trung Quốc.

Chương 3

MÓN QUÀ NHÓI TIM

Tiểu Mạn chỉ ở lại Giang Kinh một ngày cuối tuần, rồi vội vã bay về Vũ Hán. Thường Uyển lái xe cùng Tư Dao đưa Tiểu Mạn ra sân bay, ba người bịn rịn hồi lâu. Sau đó Thường Uyển đưa Tư Dao về căn nhà bên hồ Chiêu Dương. "Mình quên chưa hỏi cậu, hiện giờ cậu không có xe của công ty cấp cho, đi làm có thuận tiện không? Có cần mình hàng ngày đón cậu không?" Thường Uyển hỏi khi Tư Dao bước ra khỏi xe. "Không sao, mình đi bộ khoảng 15 phút là đến bên xe buýt; hàng ngày mình đi giày thể thao đến bên xe, và mang theo đôi giày gót cao hoặc gót vừa phải, đến phòng làm việc sẽ thay. Vừa không muộn giờ làm, lại vừa được tập thể dục, không cần lo chuyện giảm béo nữa". Tư Dao tươi cười. Thường Uyển nhìn vẻ mặt của Tư Dao, vẫn như xưa, cười tươi như hoa, nhưng có phần vui gượng thì phải. Nghĩ đến những ngày Tư Dao một mình ở căn nhà cũ với bao nỗi giày vò trăn trở, cô lại thấy thương cảm: "Nếu cậu thấy buồn quá thì gọi điện cho tớ nhé!" "Được! Nhưng mình cũng phải học cách tự xoay xở chứ, đúng không?" Tư Dao cảm động nhìn Thường Uyển. Vốn dĩ, Viên Thuyên là người bạn thân nhất. Nhưng mấy ngày gần đây Thường Uyển luôn ở bên, khiến Tư Dao nhận ra cô gái ngây thơ mà cô vẫn coi như em gái này có một trái tim nhân hậu thật đáng yêu. Thường Uyển gật đầu, khẽ nói "Tạm biệt" rồi nhân ga vút đi. Tư Dao nhìn theo, ánh mắt dần thấy có phần trống vắng: lại đến lúc phải một mình chống chọi với sự cô đơn. Cô đứng trước cửa rất lâu, rồi mới lững

thường đi về căn hộ của mình. Phòng của cô nằm ở tầng hai của toà biệt thự. Cô và Lịch Thu ở tầng hai. Hai phòng ngủ ở tầng một còn có hai người khác là nam giới. Họ đều rất bận, có khi cả ngày không thấy bóng. Bọn họ cũng đã gặp Tư Dao. Một người là Chung Lâm Nhuận, luật sư làm ở Văn phòng luật sư Thiên Hoa - Giang Kinh. Còn người kia là Quách Tử Phóng, phóng viên ngành giải trí. Họ khiến Tư Dao có ấn tượng rất sâu sắc: Lâm Nhuận người cao kều, tóc đen hơi xoăn tự nhiên, đôi mắt rục sáng, vàng trán có nét vừa thông minh, vừa tài hoa, ứng xử rất đúng mực; tuy giống Lịch Thu ở chỗ rất lịch lãm trang nhã nhưng anh lại nhiệt tình và thân mật hơn. Tử Phóng mặt gầy và dài, cổ cũng dài và cái miệng thì to. Lần đầu tiên gặp Tư Dao, anh ta nói đùa rằng trời sinh ra anh ta để làm phóng viên ngành giải trí: cái cổ dài để dễ thò đầu ra nghe ngóng các nguồn tin riêng, miệng to để có thể vừa "ăn không" của những diễn viên ca sĩ chưa thành danh muốn được lên báo đài, vừa có thể phát tán những chuyện kín của một siêu sao. Cuộc sống của hai người ấy đều có vẻ rất phong phú, họ cần mẫn lặn lội ngày đêm. Tư Dao cũng đã từng giống họ, đi sớm về khuya, không được rảnh rỗi lấy một phút. Cô thậm chí từng than thở ước gì có được một cuộc sống bình thường phẳng lặng. Nhưng bây giờ thì sao? Phải bỏ chuyên môn quen thuộc ở công ty cũ, quan hệ xã hội chợt giảm đi quá nửa, lại vĩnh viễn mất đi hai người bạn vô cùng thân thiết - đặc biệt là cái chết của Viên Thuyên khiến trái tim Tư Dao nặng trĩu; nói đúng ra là cô không để cho mình được giải thoát. Có lúc, cô thấy nghĩ thế thật kỳ cục, nhưng cô vẫn luôn luôn giày vò tự trách: mình đã hại Viên Thuyên, là mình hại Kiều Kiều! Có lẽ, mọi người sẽ đều phải chết vì mình. Tất cả bắt đầu từ cái đêm mưa gió ấy. "Tư Dao, bạn em đi rồi à?" Câu hỏi thẳng thắn của Tử Phóng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Lúc này Tư Dao mới biết mình đang đứng ngẩn ra ở cầu thang, gương cười: "Vâng, thế là em có thể có chút thời gian sắp xếp lại các thứ. Chuyển đến đã vài ngày mà vẫn chưa mời được ba người hàng xóm vào chơi, thực ra là vì còn lộn xộn quá". "Nghe nói hôm em chuyển đến, có nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh của một người bạn mới qua đời gửi tới đúng không?"

Hình như lúc đó cô ấy đã bị tai nạn xe hơi được mấy ngày. Ý anh là, việc này rất kỳ lạ, lẽ nào cô ấy gửi quà cho em từ âm phủ?" Tử Phóng nói năng thẳng tuột, câu nói này Tư Dao thấy thật quá chối tai. "Nhà báo Tử Phóng hiểu biết đủ đường, lẽ nào lại không biết có thể nhờ người khác gửi hộ à? Viên Thuyên thường xuyên phải đi công tác, cô ấy vốn rất nghiêm chỉnh, để bảo đảm gửi quà đến đúng ngày em chuyển nhà, cô ấy đã sắp xếp trước mọi việc. Đó là một phương án rất tốt chứ sao!" Tư Dao có ý giễu Tử Phóng. Tử Phóng hơi biến sắc, nghĩ bụng, cô gái này thoạt nhìn tưởng là yếu đuối nhưng cũng rất có cá tính đây. Anh cười nhạt: "Đương nhiên là anh biết, xem ra anh phải nói rõ từng câu mới được. Ý anh là, dù cô ấy đi công tác, một là có thể nhờ bạn trai, thậm chí bố mẹ mang quà đến tặng, không cần thiết phải dùng EMS; hai là, vé máy bay lượt về mà cô ấy đã mua, cho thấy cô ấy định trở về Giang Kinh trước khi em chuyển nhà một ngày; hoàn toàn kịp đến giúp em chuyển nhà và trực tiếp tặng quà..." "Này, anh muốn gì vậy? Sao anh lại biết những chuyện này? Lẽ nào anh đã xem vé máy bay của Viên Thuyên?" "Vì tò mò! Với anh, đây chỉ là chuyện vặt! Vận dụng một chút quan hệ là xem được vé máy bay của cô ấy. Thực ra thông tin cô ấy đặt vé cũng được lưu trữ trên mạng, chỉ cần thủ tục hợp pháp thì rất dễ có được thông tin này". "Cảm ơn sự tò mò của anh, nhưng tiếc rằng đây không phải là thông tin giải trí, cuộc sống của em cũng không phải là chương trình giải trí. Xin Quách tiên sinh hãy dùng tài nghệ cùng tuệ nhãn và lương tâm của mình đi mà lăng-xê những diễn viên mới, và săn lùng những ngôi sao!" Tư Dao bắt đầu thấy ghét Tử Phóng, nói xong, cô bước nhanh lên gác không thèm nhìn Tử Phóng đang đứng trơ bên cầu thang. Tử Phóng nói với theo: "Chuyện này thật sự khiến anh tò mò, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, hai cô bạn của em đã chết, liệu có sự trùng hợp nào không? Viên Thuyên bố trí gửi EMS, có phải vì cô ấy đã linh cảm được mình sẽ chết không? Đây chỉ là trực giác của một phóng viên siêu hạng..." Tư Dao gí ngón tay nút chặt lỗ tai, đi thẳng vào phòng. Những lời khó chịu của Tử Phóng bị chặn lại bên ngoài. Nhưng căn phòng nhỏ giản dị và vuông vức bỗng giống như một mê cung,

khiến cô bước vào rồi thì không tìm được lối ra. Bởi vậy, Tư Dao cứ ngo
ngẩn rất lâu trong đó. Đầu tiên là ý nghĩ về Viên Thuyên. Giờ này cậu ở đâu?
Thiên đường hay âm phủ? Mình nên tin theo tôn giáo nào về nơi nương náu
của linh hồn cậu đây? Khi đến lượt mình đi, mình phải tìm cậu ở đâu? Cô thấy
kinh hãi vì suy nghĩ này của mình rất không lành mạnh! Mình bắt đầu tin
vào những lời nguyện và tiên đoán từ khi nào vậy? Nhưng cái chết của Kiều
Kiều xảy ra sau lời tiên đoán có vài tiếng đồng hồ, tiếp đó là cái chết của
Viên Thuyên; ngay anh phóng viên mới quen được vài ngày cũng đang hỏi...
lẽ nào đều là sự trùng hợp khiến mình liên tiếp mất đi hai người bạn thân chỉ
trong vòng hai tháng ngắn ngủi? Lại thêm cả ác mộng và những ảo giác
không sao xua đi được ở căn nhà cũ, khiến những hy vọng của cô về một
tương lai tốt đẹp hoàn toàn bị lung lay. Hãy tin vào trực giác, nếu thấy không
bình thường thì chuyển sang suy nghĩ khác. Nhưng cô vẫn không thể nào thôi
nghĩ về cái chết của Viên Thuyên. Căn phòng mới này do Viên Thuyên tìm
hộ cho cô, bây giờ một mình đối mặt với bốn bức tường, làm sao cô không
nhớ đến Viên Thuyên? Nghĩ vậy là rất đúng. Viên Thuyên đi công tác ở Hoa
Đông, lái chiếc xe đang chạy trên đường cao tốc Hộ Ninh, rồi đột ngột mất
tay lái, sau khi chệch khỏi tuyến đường hơn chục mét thì đâm thẳng vào
hàng cọc chắn bên đường. Đó là một tai nạn thông thường, dường như chẳng
có gì đáng phải nghi ngờ, hơn nữa lại xảy ra giữa ban ngày, rất nhiều người
nhìn thấy. Điều tra cho thấy hệ thống phanh của chiếc xe Buick (1) mà Viên
Thuyên đã mượn ở Sở tài chính kế toán chi nhánh Thượng Hải không hề có
trục trục gì, loại trừ hẳn khả năng có kẻ ngấm hại. Nhưng có người nói là
nhìn thấy xe của Viên Thuyên chạy quá nhanh và không ổn định, rất có thể
vì chạy quá nhanh, tay lái không chuẩn, hoặc mất tay lái do trượt
bánh... Nhưng nếu đúng như Tử Phóng vừa nói là Viên Thuyên định về
Giang Kinh trước khi mình chuyển nhà một ngày, thì tại sao lại phải gửi
EMS trước? Sao không để hôm đó tự mang đến, hoặc nhờ chồng chưa cưới
Dục Chu "sẵn sàng sốt sắng" mang quà đến cho mình? Có lẽ cô ấy đã tính
toán kỹ lưỡng (đây là nguyên nhân khiến Viên Thuyên đạt nhiều thành tích

xuất sắc ở công ty cũng nên), chỉ tin tưởng vào dịch vụ rất chuyên nghiệp của EMS. Tư Dao gần như không thể tin rằng đến lúc này mình vẫn chưa mở hộp quà ấy ra. Cô sợ nhìn vật lại nhớ người; cô muốn đợi nỗi đau nguôi đi, muốn né tránh tất cả những gì gợi đến nỗi đau. Có lẽ vì cô rất tài né tránh nên vẫn che giấu được tâm trạng bất ổn sau khuôn mặt vốn đã quen tươi cười. Hộp quà đang ở trên bàn, bên cạnh là khung ảnh có tấm hình cô chụp chung với Viên Thuyên hồi mùa xuân năm nay - hai nụ cười rạng rỡ, vẻ đẹp tuổi thanh xuân bừng bừng như tràn cả ra ngoài khung ảnh. Tờ giấy bọc quà có bảy màu, rất đúng với phong cách của Viên Thuyên. Tính cách Viên Thuyên là thế, không thể giấu được cái gu thẩm mỹ luôn ưa chuộng những sắc màu sáng tươi rực rỡ. Tư Dao thì trái lại, trong thế giới của cô tất cả đều nhạt nhòa mờ mờ, cô thích màu thuần trắng, trắng bạc, xám nhạt, xanh da trời... đại loại cũng là một sự né tránh, tránh phải đối lập với những thứ sáng tươi, tránh những gì đập mạnh vào thị giác. Tư Dao cân nhắc hồi lâu, rồi đi đến bên bàn bóc lớp giấy bọc, không hiểu tại sao tay cô bỗng run bần bật, "Mình sợ cái gì nhỉ? Sợ món quà trong hộp sẽ làm trỗi dậy nỗi đau bị mất người bạn quá cố sao?" Sau lớp giấy chỉ là một cái hộp bình thường, bên trên có nắp. Tư Dao khẽ cắn môi, mở nắp ra. Cô thở phào. Trong hộp là một quả cầu pha lê lung linh trong suốt, xung quanh được chèn kỹ bằng túi nilon bơm hơi và các mảnh xốp để tránh va đập. Tư Dao cẩn thận cầm quả cầu lên, căn nhà nhỏ chợt sáng bừng. Lúc ấy Tư Dao thấy rất cảm kích về tấm lòng của Viên Thuyên: bạn ấy biết mình sợ những ngày xấu trời, sợ bóng tối, sợ cô đơn. Quả cầu pha lê này sẽ tỏa sáng xung quanh, đem lại cho mình nhiều ánh sáng hơn; còn gì thích hợp hơn với căn nhà mới bằng món quà này? Nhìn kỹ, cô thấy đây là quả cầu pha lê mà nhiều gia đình thường dùng, bên trong có một ngôi nhà nhỏ và những bông hoa tuyết đang chậm chậm rơi. Chỉ cần lắc hay xoay quả cầu, hoa tuyết sẽ bay lên, rồi rơi lả tả xuống nóc nhà. Trong hộp còn một cái đế bằng thép không gỉ mạ bạc để đặt quả cầu. Tư Dao mỉm cười đặt quả cầu lên đế rồi xếp bên cạnh màn hình vi tính. Cô ngắm nghía kỹ, nghĩ bụng: "Dù Viên Thuyên đã tính toán tỉ mỉ thế nào, thì cũng nhằm mục

đích rất đơn giản là mong cho mình vui vẻ, cuộc sống đầy ắp ánh sáng. Bạn ấy đi rồi, mình càng phải thực hiện nguyện vọng của bạn ấy, phải luôn luôn vui vẻ". Nhưng đâu có dễ gì! Định vứt chiếc hộp vào thùng rác, Tư Dao bỗng có cảm giác làm như thế này không phải lắm. Cô lại nhìn quả cầu pha lê, rồi nhìn chiếc hộp. So với thể tích của quả cầu, thì chiếc hộp có vẻ to khác thường. Cô mở hộp, lấy ra từng lớp xốp... Quả nhiên ở đáy hộp có một bức ảnh đã được ép plastic. Sao Viên Thuyên lại gửi đồ kiểu này, nếu mình không tìm kỹ, vứt chiếc hộp đi thì sẽ thế nào? À không, bạn ấy rất hiểu mình, biết mình đủ cẩn thận để lật đến tận đáy hộp. Người bạn rất hiểu mình như vậy, sao lại sớm ra đi? Đây là một bức ảnh chụp phong cảnh. Một cảm giác cháng lành bỗng trỗi dậy, tay cô run run, phải rất lâu cô mới cầm được bức ảnh lên. Quả nhiên là nó! Bức ảnh chụp núi Lệ Sơn rực rỡ sắc màu, thác nước trông như dải Ngân Hà từ trên cao đổ xuống, dưới vách đá, một dòng nước xanh biếc uốn lượn chảy qua. Tại sao? Viên Thuyên, tại sao cậu lại thế nào? Lẽ nào những lời người ấy nói đều là sự thật? Tư Dao như đang túm phải một con quái vật hung ác ăn thịt người, cô vội buông ngay bức ảnh, nó rơi xuống sàn. Cô bước lùi liên mấy bước, rồi ủ rũ ngồi xuống mép giường. Tư Dao vùi đầu vào hai cánh tay, trong óc lặp đi lặp lại câu hỏi "Tại sao, tại sao?" Cô không dám tin, cũng không muốn tin! Bức ảnh này chắc chắn sẽ khiến cô đau đớn, Viên Thuyên lại dám đặt vào trong hộp quà! Ai đó có thể không hiểu, nhưng Viên Thuyên là người đầu tiên, người duy nhất hiểu thấu sự cắn rứt của Tư Dao. Chính bức ảnh này đã khiến cô quyết định sai lầm, để rồi những rủi ro liên tiếp xông vào cuộc sống vốn phẳng lặng của hai người bạn, khiến Kiều Kiều bỏ mạng nơi rừng xanh nước biếc, khiến cô phải nghĩ ngợi suốt đêm ngày, tâm trạng luôn nặng trĩu. May có Viên Thuyên luôn luôn khuyên giải, động viên, gắng hết sức tránh không nhắc đến lần đi chơi ấy. Tư Dao càng nghĩ càng hiểu Viên Thuyên thông cảm với mình là thế, nhất định không thể gửi bức ảnh này đến cho mình. Làm thế khác nào một trò lô bịch, thậm chí là trò bỡn cợt độc ác. Trừ phi, món quà này không phải do Viên Thuyên gửi đến. Hoặc là, bởi Viên Thuyên ôm hận,

bèn gửi đến vì muốn nhắc nhở mình rằng, quyết định sai lầm của cậu đã tạo cơ hội cho lời nguyện kia được thực hiện. Đây là một sự trả thù độc địa. Nghĩ thế Tư Dao lại run run đi đến cạnh bàn, nhìn chăm chú quả cầu. Tại sao Viên Thuyên còn gửi đến một món quà có thể chiếu sáng cuộc sống của mình thế này. Cô đột nhiên nhớ ra rằng, quả cầu pha lê là một thứ công cụ để bói toán, lẽ nào, Viên Thuyên muốn mình nhìn thấy tương lai bằng quả cầu này? Muốn mình nhìn thấy một tương lai như thế nào? Tư Dao đã hiểu ra. Đó là cái chết. Kiều Kiều đã ra đi, Viên Thuyên đã ra đi, tiếp theo sẽ là ai?

Chương 4

MÌNH ĐANG Ở NGAY BÊN CẬU

Màn đêm buông xuống tự lúc nào. Khi trời vừa tối, bên ngoài bắt đầu mưa rào rích, xa xa còn vang vọng lại tiếng sấm nổ ì ầm. Tư Dao mở toang hai cửa sổ nhỏ. Tối nào cô cũng làm thế, dù trời giá lạnh hay nóng nực cũng vậy. Từ nhỏ cô đã có cái tật xấu là buổi tối không bao giờ dám ngồi một mình trong phòng kín, nếu không mở cửa sổ, cô sẽ không yên, sẽ rất khiếp hãi và có cảm giác như ngạt thở. Thực ra không chỉ trong phòng, mà tất cả những nơi quá kín như thang máy, tàu điện ngầm, máy bay đều khiến cô bất an, nên cô luôn cố tránh. Cô căm ghét căn bệnh này của mình, các bác sĩ từng khám cho cô đều bảo, đây là chứng sợ bị khép kín, một dạng của "hội chứng sợ không gian". Đã có bác sĩ tâm lý điều trị cho cô một thời gian bằng liệu pháp thư giãn và liệu pháp nhận biết; Tư Dao vốn là cô gái thẳng băng về cảm tính và lý tính nên việc điều trị tiến triển tốt, cô đã quen sử dụng các loại phương tiện giao thông ấy. Nhưng khi ở nhà cô vẫn giữ thói quen mở cửa sổ. Thói quen này đã giúp cô vượt qua cuộc sống đầy sóng gió ở căn nhà cũ trong hai

năm qua, cho đến khi xuất hiện những bóng ma và những cơn ác mộng khiến cô phải chuyển tới nơi này.

Đôi đến nhà mới, liệu những cơn ác mộng có xuất hiện nữa hay không? Ít ra thì những ngày vừa qua cũng đã yên bình.

Tur Dao ngồi xuống bên bàn, lần đầu tiên mở máy tính sau nhiều ngày qua. Khi khởi động xong, mạng chat QQ tự động bật ra. Cô nhìn thấy ngay tên của Viên Thuyên trong danh sách bạn thân, mũi cô lại thấy cay cay. Hình mặt cười bên cạnh tên Viên Thuyên không sáng, bạn ấy không thể hỏi thăm, chuyện trò cùng mình nữa.

Hai tháng trước, cũng giống hệt thế này, cô nhìn tên của Kiều Kiều trên QQ cứ tối sầm, cô không biết mình phải làm gì. Người đã mất rồi, nhưng cô vẫn không nỡ xoá tên.

Lúc này, cô bất giác nhìn tên của Thường Uyển và Tiểu Mạn lâu hơn, lòng cầu mong sẽ không còn tâm trạng này nữa.

Sau một lúc thần thờ, Tur Dao thấy hình đại diện (1) là con Chim cánh cụt nhấp nháy, cửa sổ chat bật ra.

"Cậu lên rồi à, mình mong quá".

Tur Dao rùng mình, câu chào sao mà quen thuộc?

Người vừa chào Tur Dao là Kiều Kiều!

Máu khắp người cô như đông đặc lại. Đã hai tháng nay cái tên này không hề lên mạng, vì Kiều Kiều đã đi khỏi thế giới này.

Kiều Kiều, thì ra cậu không tha cho mình ư?

Tur Dao đến gần màn hình hơn, nhìn thật kỹ, quả nhiên là tên Kiều Kiều. Cô ghen thở, tay run run gõ lên bàn phím.

"Kiều Kiều?"

"Lâu rồi không gặp, nhớ cậu quá, nhớ cả ba người các cậu".

"Ba người?"

"Sao trí nhớ kém thế? Viên Thuyên đã đi gặp mình rồi".

Tur Dao định kêu lên, nhưng bất giác lại bịt miệng. Cô gắng trấn tĩnh, gõ nhanh bàn phím: "Cậu đang ở đâu?"

"Mình đang ở ngay bên cậu".

Tur Dao kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn khắp xung quanh, không hề có một bóng người, lúc này cô mới thở phào. Nhưng cô vẫn lờ mờ cảm thấy là lạ, có cảm giác như bị người ta theo dõi.

Cô chợt ngẩng đầu lên, một luồng chớp xé rách màn đêm, chiếu sáng khung cửa sổ trước mặt. Ngoài cửa hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ trắng bệch, đôi mắt thất thần, những đám tóc đen bết nước mưa bám trên mặt, chính là Kiều Kiều!

Cô mãi mãi không quên được khuôn mặt này, ánh mắt này, khuôn mặt của Kiều Kiều trước lúc chết đã in sâu trong lòng cô.

Ở căn nhà cũ, cũng khuôn mặt này không biết bao nhiêu lần khiến cô thức suốt đêm. Rõ ràng là chuyện nhà cũng không làm cho ác mộng kết thúc.

Cô đã quá đỗi khiếp sợ, hầu như không còn một chút sức lực nào để kêu lên nữa. cô thẫn thờ đứng dậy, chậm chậm đến bên cửa sổ.

Môi Kiều Kiều mấp máy, hình như Tư Dao nghe thấy câu "Tại sao không giữ chặt tay mình?"

Câu hỏi này khiến nước mắt Tư Dao trào ra như suối. Cô không biết phải trả lời thế nào, đành nói bằng thứ âm thanh mà chính cô cũng không nghe thấy "Cậu đừng oán trách mình, đó là việc ngoài ý muốn, tay cậu đã tuột ra, mình cũng đã cố hết sức".

Kiều Kiều cười nhạt, khuôn mặt lộ vẻ bí hiểm khiến Tư Dao sờn gai ốc, lùi lại mấy bước.

Kiều Kiều vươn người về phía trước, giơ tay trái lên như động tác lúc sắp chết.

Tư Dao gần như hoàn toàn sụp đổ, hai tay ôm lấy mặt.

Bốn bề yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi mưa rơi.

Không có chuyện gì xảy ra cả.

Cô mở tay ra, bên ngoài cửa sổ đen ngòm, chẳng có thứ gì.

Lẽ nào vừa nãy chỉ là ảo giác?

Không giống ảo giác, vì trên màn hình vi tính, cửa sổ chat vẫn bật ra. Tư Dao thở gấp, cắn nhẹ môi, lại ngồi xuống trước bàn.

Lời thoại gửi đến vẫn là của Kiều Kiều.

Kiều Kiều: Đêm nay mưa quá to, nước mưa rất lạnh, trời sắp rét rồi. Cậu cho rằng chuyển nhà sẽ xoa được mình ư?

Những ngón tay của Tư Dao cứng đờ vì sợ hãi, gõ trên bàn phím
"Sao cậu đối xử với mình như vậy?"

Kiều Kiều: Mình còn muốn hỏi cậu kia, tại sao lại là mình? Sao để cho mình sớm ra đi như vậy? Sao cậu không giữ chặt tay mình?

Yêu Yêu (nickname của Tư Dao trên mạng QQ): Đều là lỗi của mình, nhưng mình không hiểu tại sao tất cả những chuyện này lại xảy ra, mình không làm gì được.

Kiều Kiều: Lẽ nào những lời ông ta nói đều là thật?

Yêu Yêu: Có khả năng đó không? Nhưng cậu học khoa học tự nhiên kia mà!

Kiều Kiều: Cậu biết không: trước khi chết, mình đã nhìn thấy ông ta.

Yêu Yêu: Mọi lời tiên đoán và lời nguyện đều là duy tâm.

Kiều Kiều: Vậy chúng mình hãy chờ xem, có phải các cậu sẽ lần lượt đi tìm và làm bạn với mình hay không.

Đó là câu cuối cùng của Kiều Kiều trong chat room, sau đó tên cô trở về màu xám của trạng thái offline.

Tư Dao lo lắng nhìn tên của Thường Uyên và các bạn, hy vọng có một người nào đó lên mạng để cô có người trò chuyện. Ai ngờ nhìn một lúc, cô bỗng giật nảy mình, vì thấy tên của Tiểu Mạn, Thường Uyên và của mình bắt đầu đổi màu, thành màu đỏ, màu đỏ thắm, các chữ mờ dần, mấy cái tên nhoà ra thành những vệt máu tươi.

Tư Dao choàng tỉnh dậy, mới biết mình đã ngủ gục trên bàn. Máy vi tính cô chưa hề mở.

Vẫn là tại mình nghĩ ngợi quá nhiều, biến thành một sự giày vò. Liệu có thể thẳng thắn nói với lòng mình: cái chết của Kiều Kiều không liên quan gì đến mình, cái chết của Viên Thuyên càng là một sự ngẫu nhiên.

Như thế có bị coi là dối mình dối người không? Nhưng mình cần phải sống. Bóng ma dai dẳng của Kiều Kiều đã đuổi mình ra khỏi nhà cũ, lẽ nào lại bắt mình phải chuyển nhà lần nữa? Đây chỉ là ảo giác, trong lòng quá nặng nề nên dẫn đến ảo giác, mong sao nó có thể mất đi cùng với thời gian.

Đêm nay thật là dài!

Tư Dao thấy hai bên thái dương căng căng, lại thấy bụng réo sôi, thì ra cô còn chưa ăn tối. Cô nhớ đến hộp cơm mua hai hôm trước mới chỉ ăn được một nửa, vẫn còn để trong tủ lạnh, có thể ăn quấy quá cho xong.

Cô xuống tầng dưới, thấy đèn trong bếp bật sáng, một người đang ngồi bên bàn ăn, nhìn sau lưng có thể đoán ra là luật sư Lâm Nhuận. Trước mặt Lâm Nhuận là một cuốn sách dày cộp, anh ta đang xem chăm chú. Tư Dao đi đôi dép lê rất nhẹ, nên anh ta hoàn toàn không nhận ra có người đang vào bếp.

Đến khi tủ lạnh mở ra, anh mới ngẩng phắt lên: "Ôi, Tư Dao vào từ khi nào thế? Em đi không một tiếng động, có phải đã học được cách đi của con mèo không?"

Tư Dao mỉm cười: "Mèo học của em thì có! Anh quá mãi xem sách, nếu có chiếc xe cứu hoả xông vào chưa chắc đã nghe thấy".

"Xin lỗi nhé, gạ mãi mới mượn được nguyên bản bộ sách kinh điển về pháp luật Anh Mỹ, tiếng Anh của tôi chưa đủ vững, nếu không nghiên thật kỹ từng câu thì không "nuốt" trôi".

Tư Dao thấy trên bàn ăn có bát mì ăn liền đang ăn dở, nghĩ bụng: "Anh ta có thể trụ vững ở văn phòng luật sư Thiên Hoa đầy các cao thủ cạnh tranh kịch liệt đã là một thành công bước đầu trong sự nghiệp, thế mà vẫn rất chăm chỉ". Cô vốn cho rằng Lâm Nhuận chỉ có cái mẽ, nhiều nhất cũng chỉ có khoa nói, nhưng lúc này cô bỗng thấy anh ta thật đáng nể, bèn cười nói: "Tiếc rằng hai món ngon không thể xài cả hai (2), kinh điển pháp luật thì "nuốt" trôi, còn mì ăn liền thì bỏ đây".

Lâm Nhuận nhướn cặp lông mày đen rậm, hào hứng nhìn Tư Dao: "Nói thật nhé, ấn tượng đầu tiên của anh về em, em là cô gái bề ngoài thì tươi cười, nhưng nội tâm hay sâu muộn, không ngờ em lại rất khôi hài".

Tư Dao thấy lòng đang nặng trĩu dường như vơi bớt được mấy phần, đánh liều "đấu" với Lâm Nhuận đến nơi đến chốn: "Cảm ơn lời khen và sự thẳng thắn của anh, anh không phải người đầu tiên, chắc chắn cũng không phải người cuối cùng nói em có nét mặt tươi cười nhưng lại đa sầu đa cảm, nhưng anh nên nhớ trong số các cô gái của "Hồng Lô Mộng" thì Lâm Đại Ngọc đa sầu đa cảm lại là người giỏi hài hước nhất. Em còn thua xa cô ấy!"

"Em đã công nhận rồi, thì anh có thể nói thẳng thêm nữa, anh thấy em lúc này đang nói nói cười cười thật nhưng khí sắc rất kém, em nên chú ý giữ sức khoẻ".

Tu Dao thâm cảm kích, thật là đáng quý, anh ấy không truy hỏi tại sao mình "khí sắc không tốt", anh ấy không như tay phóng viên ngành giải trí kia. Bởi thế Tu Dao cười nói: "Mì của anh nguội cả rồi, anh dùng lò vi sóng trước đi. Hộp cơm của em đã để lạnh hai ngày, phải làm nóng lâu lâu một chút kẻo ăn vào đau bụng mất!"

-----

(1) Một biểu trưng do cá nhân tự chọn

(2) Nguyên văn "cá và tay gấu không thể được cả hai", câu nói của Mạnh Tử, trở thành một thành ngữ.

Chương 5

ÁC MỘNG CHƯA CÁO CHUNG

Nhờ uống khá nhiều cà phê nên Tu Dao mới làm việc được cả buổi sáng rất có năng suất, nói năng hùng hồn về kế hoạch quảng bá, tuyên truyền dự án mới trước Hội đồng quản trị, quên hẳn vị trí của mình hiện chỉ là một nhân viên văn thư bình thường.

Phó tổng giám đốc phụ trách thị trường đích thân đề nghị cho Tu Dao trực tiếp báo cáo vượt cấp trước Hội đồng thực là một điều bất ngờ. Bỗng nhiên được tin vậy, một cơ hội tốt khó gặp, chẳng có lý do gì để không nắm bắt; nhất là trong khi cuộc sống của cô đang xáo trộn như thế này. Từ khi đi làm,

Tu Dao luôn tự nhắc mình không thể để bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng đến công tác hàng ngày.

Đồ uống của bữa trưa cũng là cà phê, nếu không thì e rằng ngay tiếng chuông điện thoại di động cũng không nghe thấy.

Một tin nhắn hiện ra trên màn hình máy di động, đó là bốn chữ đỏ tươi: "Đau thương đến chết".

Suýt nữa thì cô buông điện thoại rơi xuống mặt bàn, may mà đã nhanh mắt nhận ra số máy gửi đến là của Thường Uyên, cô mới yên tâm; cô lập tức gọi điện trùng phạt.

"Đồ khi Thường Uyên, định hù dọa mình đấy à?"

Thường Uyên nói như đang méo mào: "Mình nói thật đấy, mình bye-bye gã khốn kiếp ấy rồi, rất buồn". Thường Uyên bắt đầu yêu từ hồi trung học, thay người yêu còn nhiều hơn thay di động, nhưng lần nào cũng yêu hết mình, mỗi lần thất tình là một lần đau khổ.

"Dù thế nào thì cậu cũng đừng dùng bốn chữ ấy thể hiện đau khổ. Cậu làm cho mình sợ quá. Tối nay cùng đi ăn cơm, mình sẽ an ủi cậu".

* * *

Lên hết cầu thang xoáy tròn ốc của hiệu ăn "Luân Hồi", từ xa Tu Dao thấy Thường Uyên ngồi cúi đầu, mắt đỏ hoe. Xem ra lần này cô ấy lại yêu thật lòng. Ôi, cô gái này khó bề cứu vớt!

Mình nghĩ thế này liệu có quá thạo đời không? Chính mình cũng khắc khoải

chờ đợi một tình yêu đẹp kia mà? Trong đầu cô lò mò hiện lên một bóng hình quen thuộc.

Không thể là anh ta, hãy biến ngay!

Tur Dao cố xua đi hình bóng ấy, suốt mấy năm qua, liệu đã có ai thật sự đáng để yêu sâu nặng, có thể chiếm trọn trái tim mình? Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có mối tình đầu. Những năm tháng này tất cả đều in đậm dấu ấn của ham muốn vật chất, tìm một tình yêu chân thật còn khó hơn chuyện xua đuổi những cơn ác mộng kia.

Thế là mình lại nghĩ đến những cơn ác mộng đáng ghét ấy!

"Sao vậy, trông cậu còn có vẻ đau khổ hơn cả mình nữa? Nàng Dao Dao luôn tươi như hoa biển đâu mất rồi? Mình đang đợi cậu đến an ủi đây!"
Thường Uyên trách móc.

Tur Dao vội nói: "Không có gì, chỉ vì áp lực ở công ty căng quá".

"Cậu đừng nói dối, lẽ nào..." Thường Uyên thật sự đã trở thành người bạn tâm tình của Tur Dao, đón nhận mọi nỗi buồn vui hờn giận của cô.

Tur Dao không giấu nữa: "Đúng, cậu ấy lại đến tìm mình. Mình vốn đã nghĩ, chuyển nhà để thoát khỏi những cơn ác mộng ấy chỉ là hạ sách trong lúc tuyệt vọng; chuyện tồi qua khiến mọi hy vọng của mình hoàn toàn tiêu tan. Viên Thuyền thông minh là thế, sao cũng lại ủng hộ và xui mình chuyển nhà? Chuyển nhà làm sao có thể giải quyết được vấn đề?"

"Vậy cậu định thế nào?" Thường Uyên tuy là bạn tri kỷ, nhưng lại là một người không có chút chính kiến nào, đây cũng là lý do tại sao cô luôn thất

tình.

"Còn có thể làm gì được nữa? Không thể lại chuyển nhà. Mình đành phải liều chịu đựng, mong sao thời gian có thể chữa lành tất cả".

Thường Uyển cúi đầu nghĩ ngợi: "Điều quan trọng nhất là phải nói lặt đi lặt lại với bản thân rằng tất cả không phải lỗi của cậu, cậu thật sự là người vô tội, những chuyện đó chỉ là sự trùng hợp của một số điều không may".

Tư Dao cảm động gật đầu: "Thôi được, nói chuyện của cậu đi".

"Đừng nhắc đến nữa, những anh chàng như thế vẫn rất bát nháo. Đến khi mình điên tiết lên, anh ta mới chịu khai ra... Cậu đoán xem, hẳn nói y hệt như gã lần trước, nói rằng "Em là một cô gái dễ thương, ăn mặc rất mát, nhưng về chất người thì chưa đủ... chưa đủ gọi cảm, chưa đa dạng". Có phải đầu bọn họ chập IC không?" Thường Uyển tức trào nước mắt.

Nhân viên phục vụ đi đến hỏi Tư Dao muốn uống gì, Tư Dao không còn tâm trí nào để suy sưa, nên chỉ gọi một cốc bia Yên Kinh. Sau đó lặng yên nghe Thường Uyển kể mãi về chuyện thất tình.

Không biết cốc bia đã đặt bên tay cô từ lúc nào. An ủi Thường Uyển một hồi, cô thấy khát thật sự, cầm lên uống một ngụm, bỗng cảm thấy rất khác thường.

Sao bia lại sặc mùi máu tanh nồng?

Cô cúi nhìn, bia trong cốc lẽ ra màu vàng óng thì lại thành màu đỏ sẫm! Cô hãi hùng kêu lên, cốc bia tuột khỏi tay, đổ nghiêng trên mặt bàn. Tấm khăn trải bàn trắng tinh cũng loang máu đỏ từ từ hoá thành bốn chữ: "Đau

thương đến chết"

Cổ Tư Dao như bị đôi tay ai đó bóp nghẹt, muốn kêu nhưng không ra tiếng, ngay thở cũng rất khó khăn.

"Dao Dao, cậu sao thế?" Thường Uyển sợ đờ người hồi lâu mới hỏi được câu này.

"Cậu thấy chưa? Máu..." Tư Dao cố hết sức nói thành lời.

"Máu gì?"

Tư Dao gọi "Anh ơi" rồi ngoảnh đầu tìm người phục vụ vừa mang bia đến, nhưng cô lại đờ ra kinh hãi.

Ở một bàn ăn gần đó, phục vụ viên đang cầm một chiếc ấm có cái vòi dài rót trà cho khách. Nước trà từ cái vòi dài ấy rót vào chiếc chén nhỏ rất chính xác (1).

Điều làm cho Tư Dao không dám tin ở mắt mình là màu của nước trà cũng đỏ tươi như máu!

Nước "trà" ấy bắt đầu tràn ra ngoài miệng chén, lại bắn toé trên khăn trải bàn trắng tinh còn phục vụ viên giống như một nhà thư pháp đang biểu diễn, thoải mái khua bút, trên mặt bàn hiện lên bốn chữ: "Đau thương đến chết" Nhìn từ phía sau, người ấy nhỏ nhắn mảnh khảnh, càng nhìn càng thấy quen quen. Tư Dao như ngồi phải bàn chông, lập tức đứng bật dậy, đi ra phía ấy như bản năng xui khiến. Đột nhiên, người ấy ngoái lại, một khuôn mặt trắng bệch, một đám tóc đen ướt xoã trên trán.

Chính là Kiều Kiều!

Tur Dao kêu lên một tiếng kinh hoàng, quay ngoắt tít tả chạy xuống tầng dưới, tai vẫn nghe thấy Thường Uyên gọi: "Dao Dao, đợi đã, cậu làm sao vậy?"

* * *

Suốt quãng đường, tim Tur Dao đập dồn dập, trong đầu cứ hiện ra cảnh tượng khủng khiếp vừa nhìn thấy, và bốn chữ khiến cô hồn xiêu phách lạc: "Đau thương đến chết"

Ảo giác, nhất định chỉ là ảo giác. Thường Uyên gọi di động khẳng định mọi chuyện xảy ra trước mắt Tur Dao đều chỉ là những tưởng tượng vô căn cứ. Tại sao lại thế này? Hình như mỗi lần lại càng nghiêm trọng hơn. Chắc là cái chết của Viên Thuyên, bức ảnh phong cảnh gửi kèm theo quả cầu pha lê, Tiểu Mạn dùng dùng "hỏi tội"... đã tác động khiến cô rụng rời hồn vía. "Ồ đây à?" Người lái tắc-xi dừng xe, ngoảnh lại hỏi.

Lúc này Tur Dao mới bừng tỉnh, nói "xin lỗi anh", nhanh chóng trả tiền rồi xuống xe.

Tắc-xi vừa chạy đi, Tur Dao liền cảm thấy hình như trong bụi cây phía dưới gốc cây to bên kia đường có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình.

Cô vẫn luôn cho rằng "giác quan thứ sáu" của mình rất khá, tin rằng đúng là có người đang theo dõi. Cô từ từ đi tới phía đôi mắt thoát ẩn thoát hiện kia, mới biết là không có gì cả. Lại là ảo giác ư? Bụi cây bỗng phát ra một tiếng "soạt" khe khẽ.

Cô vội quay người chạy về phía cổng nhà, tay run run mở khoá, chui tọt vào trong, đóng kín cổng. Đèn hành lang không bật, cô tựa lưng vào cửa, đứng thờ gáp trong bóng tối.

Lúc này Tư Dao cảm thấy hình như không chỉ có mình cô ở trong bóng đêm đặc quánh.

Cô đứng chôn chân tại chỗ, không dám động đậy, cũng không biết nên làm gì.

Mắt cô rất nhanh quen với bóng tối, cô trông thấy lò mờ ở chỗ tiếp giáp giữa phòng ăn và phòng khách một bóng đen! Ngoài kia một chiếc xe tắc-xi quay đầu, ánh đèn pha loáng qua cửa sổ, cô thấy ánh lên một vệt sáng mờ bên cạnh bóng đen.

Hình như là một con dao!

Tư Dao thấy giận mình vì tâm trạng rối bời nên khả năng tùy cơ ứng biến cũng mất theo. Sau khi hít một hơi thật sâu, cô liền bật công tắc đèn lên. Trong bếp, Lịch Thu mặc chiếc váy đen đang đứng đó. Tay phải cô ta cầm một con dao nhỏ, tay trái cầm quả táo đã gọt được một nửa.

"Là cô à? Tôi sợ chết khiếp". Tư Dao mềm nhũn người ngồi vật xuống chiếc ghế sa lông phòng khách.

"Sao cô vào nhà mà không bật đèn?" Lịch Thu hỏi lại, ánh mắt cô ta hơi khác thường, như nhìn ra được điều gì đó.

Mỗi ngò vục bỗng trời dậy trong đầu Tư Dao: "Tôi còn đang thấy lạ, sao cô lại gọt táo trong bóng tối âm thầm như thế?"

Lịch Thu lạnh nhạt: "Mắt tôi quá nhạy cảm với ánh sáng, đối với tôi, đèn bếp và phòng khách đều quá sáng. Tôi quen làm mọi việc trong bóng tối rồi, gọt táo chỉ là một động tác quen tay, tôi không cần nhìn cũng làm được".

Tur Dao vẫn thấy đáng ngờ, nhưng không tiện hỏi thêm, đành gượng cười: "Thật vậy à? Thảo nào cô chỉ toàn mặc váy đen".

"Còn kính râm của tôi nữa, chắc chắn nhiều hơn số giày dép của cô". Lịch Thu tiếp tục gọt táo, quả nhiên, cô ta không cần nhìn tay mà chỉ nhìn vào Tur Dao, vỏ táo cu từng vòng thõng xuống.

Con mèo Linda của Tur Dao nghe thấy tiếng chủ nhân vào nhà, không biết từ đâu chui ra, nhảy vào lòng cô nằm nũng nịu. Lúc này Tur Dao mới thấy yên tâm hơn.

Lịch Thu từ từ đi về phía trước, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tur Dao: "Này, tôi thấy sắc mặt của Tur Dao không ổn, có phải là muộn thế này vẫn chưa ăn không? Hay là cứ ăn tạm quả táo này đi".

Từ lúc ở hiệu ăn ra, Tur Dao chưa có hạt cơm nào vào bụng. Cô do dự một chút, thấy Lịch Thu rất chân thành, bèn cười nói: "Vâng, rất cảm ơn, tôi bận bịu đến tận bây giờ chưa ăn cơm. Nói thật, tôi về đây đã lâu, bốn người thuê phòng chúng ta ai cũng quá bận, cũng chưa trò chuyện nhiều được. Hay là một hôm nào đó, tôi mời mọi người đi ăn cơm, nhân tiện có thể giao lưu một chút; đều là những người cùng trang lứa, chắc chắn sẽ có tiếng nói chung". Trong thâm tâm cô hiểu rõ mình đang muốn nhanh chóng thoát khỏi những buồn phiền và hỗn loạn lâu nay, cách tốt nhất là hướng ngoại để lấp đầy những khoảng trống còn lại của cuộc sống.

Lịch Thu cười bình thản: "Ý hay đấy, nhưng cô là người mới đến, nên để

những người cũ chúng tôi chào mừng cô mới phải. Hay thế này vậy: ngày mai tôi làm vài món ăn, bảo hai anh chàng kia đi mua bia, chúng ta cùng ăn ở nhà, chẳng phải là càng thoải mái và thực tế hơn à?"

Tur Dao mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, không ổn ở đâu nhỉ? Cô cố nghĩ mãi mới nhận ra: "Sao? Cô... biết nấu ăn à?" Điều này đã phá vỡ ấn tượng "không ăn thức ăn của nhân gian" của mình đối với Lịch Thu thì phải? "Sao gọi là "biết nấu" gì được? Tôi có nói là tôi biết nấu cho ngon đâu!" Lịch Thu vừa nói vừa quay vào bếp, cầm ra một quả táo khác, chỉ vài đường dao đã gọt xong vỏ táo.

* * *

Mở nước nóng đầy bồn tắm, hơi bốc lên ngùn ngụt, chưa tắm nhưng Tur Dao đã cảm thấy toàn thân dễ chịu, mỗi thớ thịt đều được thả lỏng, trong lòng cũng thấy bình thản.

Cảm giác như thế này đến hơi chậm, hơi ít, nên sớm nghĩ cách để điều chỉnh như thế này mới phải.

Đương nhiên cô vẫn còn nhớ cô đã phải nỗ lực rất nhiều dưới sự giúp đỡ của các bác sĩ để khắc phục được nỗi sợ hãi khi ở trong buồng tắm nhỏ hẹp. Cô thấy tự hào về điều này và càng vững tin cô mãi mãi làm chủ vận mệnh của mình.

Cô nằm xuống chỗ dốc của bồn tắm, ngâm mình trong nước nóng, hai mắt khép lại.

Mọi nỗi u uất, sợ hãi, lo lắng rồi sẽ qua đi, không thể để những mặt trái của sự việc đã qua choán hết toàn bộ cuộc sống, tất cả cuối cùng sẽ đi vào đúng

quỹ đạo. Lúc mới chuyển công ty, cô chẳng đã từng lo rằng những bước khởi đầu làm lại sự nghiệp sẽ rất gian nan hay sao. Bắt đầu làm từ chân thư ký quèn của công ty mới, cũng chỉ trong vài tuần ngắn ngủi đã nhiều lần cô được phó tổng giám đốc phụ trách thị trường khen ngợi, cho nhảy cóc vượt qua nhóm ý tưởng quyết sách của phòng quảng cáo, trực tiếp giao cho cô một mình phụ trách kế hoạch tuyên truyền của hai dự án.

Kiều Kiều, Viên Thuyên, các cậu đã đi khỏi cuộc sống của mình, hãy để cho mình được tự do, hãy nhớ rằng mình đã đau đớn thế nào vì cái chết của hai cậu.

Đau thương đến chết

Bốn chữ này không hiểu từ đâu chợt hiện ra, Tư Dao đột nhiên mở to mắt, nhòm người nhìn xung quanh: phòng tắm nho nhỏ chẳng có gì khác thường, rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có một giọt nước rơi ra từ cái vòi chưa vặn chặt, rơi xuống nước trong bồn tắm, kêu "tách" một tiếng.

Cô thở phào, lại nằm xuống ngâm mình trong nước, cảm thấy cô đã nhay cảm vô căn cứ.

Nhưng có thể chỉ toàn trách mình không?

Đúng là có những việc cô đã làm sai, vẫn còn có thể sửa chữa lại, có thể yên ổn; song có những sự lựa chọn sai lầm cô sẽ phải hối hận suốt đời, có lẽ chuyện đi ấy là một ví dụ.

Cô không sao quên được cái đêm mưa mịt mùng ấy, cái vùng rừng núi còn tối đen hơn cả bóng đêm, mấy khuôn mặt đầy sợ hãi và mệt mỏi dưới ánh đèn pin, nước rơi từ vách đá, những giọt máu tí tách nhỏ xuống mặt nước đỏ

thăm.

Một tiếng "tách".

Tu Dao lại sợ hãi mở to mắt ra nhìn, thấy hồi hận tại sao vừa rồi không vặn chặt cái vòi chết tiệt vào.

Lại một tiếng "tách".

Một giọt đang rơi xuống trước mặt cô, lan ra trên mặt nước trong bồn tắm. Cô dường như có thể khẳng định đây không phải là nước bình thường.

Lại một tiếng "tách".

Là một giọt máu!

Nước ấm ở quanh người bỗng như lạnh ngắt, cô rét run cầm cập, co ro áp đến gần vòi, giọt nước đang đọng ở miệng vòi chính là giọt máu. Cô giơ tay quệt rồi đưa lên ngửi, một mùi tanh nhức mũi.

Tu Dao chưa kịp kêu lên thì một nắm gì đó từ trên trần rơi xuống bồn tắm, một tiếng "tôm" vang lên, nước trong bồn phút chốc nhuộm đỏ máu tươi. Sau tiếng "Ôi" kinh hoàng, Tu Dao thấy con mèo Linda ướt đầm từ bồn tắm ngoi ra, nhảy xuống đất, lắc mạnh toàn thân, rũ cho nước bắn ra, kêu meo meo.

"Linda! Mày nhảy vào từ khi nào thế?" Tu Dao phát cáu với con mèo. Trong bồn tắm chỉ có bọt sữa nổi lên, chứ không hề có vết tích gì của máu. Hoá ra vì mình ngủ thiếp đi, tất cả vừa rồi chỉ là ảo mộng mà thôi.

Cửa nhà tắm vang lên tiếng gõ "cộc cộc", tiếng Lịch Thu vọng vào: "Tur Dao, không sao chứ?"

* * *

Tại sao lại như thế?

Tur Dao không dám tắt đèn, nằm trên giường, vẫn nghĩ đến ảo giác khủng khiếp vừa rồi trong bồn tắm. Cảnh tượng đó dù không giống như cảnh Kiều Kiều đứng ngoài cửa sổ, nhưng cũng tạo thành chuỗi ác mộng liên hoàn quấy nhiễu cô. Tại sao lại là Linda? Vì nó là "người thân" duy nhất của mình trên đời hay sao?

Phải chăng mình là một sinh vật xúi quẩy? Tại sao những người ở bên cạnh mình cứ lần lượt ra đi?

Cô nhớ đến cha mẹ cô năm ngoái mất vì bệnh tật khi còn chưa đến tuổi 60, có thể là tại lao động trí óc quá nhọc nhằn, nhưng còn từ mùa hè năm nay Kiều Kiều và Viên Thuyên cũng lần lượt ra đi, khiến cô nghi ngờ về chính mình: hay là đều tại mình?

Nghĩ đến Kiều Kiều, cô bất giác ngồi dậy nhìn ra cửa sổ, cô bỗng sờn tóc gáy.

Kiều Kiều lại xuất hiện, đứng ngoài cửa sổ!

Không thể! Đây không phải là sự thật!

"Cậu nghĩ lại đi, có phải đêm hôm ấy cậu đã cố hết sức không? Có thật mình chắc chắn phải chết không?" Kiều Kiều hỏi thẳng.

"Mình không có gì phải hổ thẹn với lòng". Tư Dao đáp uể oải, nhạt nhòa.

"Vậy tại sao cậu lại sợ phải đối mặt với mình? Vì lòng cậu có điều gì thầm kín đúng không? Mỗi lần cậu nhớ đến tình yêu đẹp đó, hình ảnh của anh ấy lại ngập tràn tâm trí đúng không? Mình thực sự đang giúp cậu, giúp cậu khai thác tiềm thức".

"Cậu muốn đạt được cái gì?"

"Một lời giải thích khiến cho mình thoải mái, mình không muốn chết uổng như thế".

"Mình đã rất đau buồn vì cái chết của cậu, mà cậu lại đối xử như thế với mình sao?"

"Thật ra cậu cũng không nhất thiết phải đau buồn, chúng ta sớm muộn sẽ gặp nhau ở thế giới bên kia bởi vì không ai có thể thoát khỏi sự sắp đặt của số phận". Kiều Kiều vừa nói vừa vươn cánh tay trái ra phía trước, giống như cầu cứu, lại giống như kéo Tư Dao vào địa ngục.

"Không!" Tư Dao hét lên.

Một tiếng "rầm" vang lên, cửa phòng bỗng bật mở. Bước chân gấp gáp của Lâm Nhuận đã đến phía sau Tư Dao, nhìn ra ngoài khung cửa trống không, hồ nghi không hiểu có chuyện gì. Lịch Thu cũng chạy tới, dừng ở cửa ra vào. Lâm Nhuận bước lên phía trước, quan sát kỹ Tư Dao, thở dài nói: "Tư Dao, lúc nãy anh nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của em, đã xảy ra chuyện gì thế? Gần đây tình hình trị an ở Giang Kinh không tốt lắm, chúng ta phải quan tâm, hỗ trợ nhau. Anh đánh liều xông vào, mong em tha lỗi".

"Cám ơn hai người, không có chuyện gì đâu, tại con mèo làm em sợ". Tư Dao vẫn chưa định thân, cảm thấy rất mệt, cô mong mọi chuyện dừng ở đây.

Lịch Thu hỏi: "Tư Dao nói thật xem, đêm nay ở nhà một mình được không? Có cần tôi sang ở cùng không?"

Tất cả những chuyện này nhất định phải kết thúc!

"Nếu có chuyện gì khó khăn trong sinh hoạt, cô nhất định phải nói với chúng tôi, tốt hơn là chỉ mình mình hay". Lịch Thu lại nói.

Tư Dao bỗng nắm lấy cánh tay của Lịch Thu: "Nếu hai người không ngại đêm đã khuya, xin hãy ngồi lại đây, đúng là tôi... trong cảnh bế tắc, nói được ra có lẽ sẽ tốt hơn".

-----
(1) Một cách biểu diễn rót trà ở Trung Quốc và vài nước trong khu vực, ấm có vòi rất dài, đứng khá xa rót "vòng" đúng vào chén.

Chương 6

NHỮNG VỊ KHÁCH CỦA U CỐC

Tất cả đều bắt đầu từ bức thư điện tử nhìn có vẻ bình thường nhưng lại bí hiểm khôn lường ấy!

Sau khi tốt nghiệp Đại học Giang Kinh (gọi tắt là Giang Đại), Tư Dao vẫn thường xuyên liên lạc và gặp gỡ với những người còn lại của "Năm tráng sĩ núi Lang Nha", vẫn giữ quan hệ với Hội du lịch của trường. Năm cô gái quen thân nhau, đều là những thành viên tích cực ở Hội du lịch này; Viên Thuyên còn làm Hội trưởng hai năm. Năm người kết bạn với nhau, họ không những đã đến nhiều điểm du lịch nổi tiếng như Hoàng Sơn, Quế Lâm, mà xa hơn nữa họ còn tới Đôn Hoàng và Tây Tạng, khám phá phong cảnh vùng biên ải. Những kỷ niệm quý giá và trải nghiệm cùng nhau đâu có thể lãng quên. Bởi thế sau khi ra trường, họ vẫn để địa chỉ email trên danh sách hộp thư của Hội du lịch, mỗi khi Hội có tin gì họ đều nhận được rất sớm; họ thường tranh thủ tham gia các hoạt động của Hiệp hội để được khoác lên mình trang phục giản dị thời sinh viên, quay về trường cũ ôn lại cuộc sống ngày xưa.

Một ngày tháng 6 năm nay, trong hộp thư của Tư Dao xuất hiện một bức thư của Hội du lịch trường gửi đến, tiêu đề là "Chuyến đi đầu tiên của kỳ nghỉ hè năm nay là đến Tân Thường Cốc (1) (New Dress Valley)". Bắt mắt nhất là một nhóm ảnh chụp phong cảnh rất nét, đúng là sơn thủy hữu tình. Chỉ thoáng nhìn, Tư Dao đã ngẩn người, không chỉ vì phong cảnh trong ảnh quá đẹp chẳng khác gì tiên cảnh, mà cô còn rất ngạc nhiên vì cảnh sơn thủy đó dường như cô đã từng trông thấy ở đâu rồi!

Trông thấy ở đâu rồi nhỉ?

Câu mở đầu của bức thư là:

"Có phải bạn đã từng thấy cảnh đẹp trong ảnh?"

Đúng, khá lắm! Có thể nói câu quảng cáo này của các vị đã thành công!

Nội dung tiếp theo:

"Nếu bạn lặng yên nhìn không rời mắt, điều đó nói với chúng tôi rằng bạn là một người thích nằm mơ.

Cảnh đẹp thế này chỉ xuất hiện trong giấc mơ của bạn.

Nhưng đây không phải là mơ, cũng không phải cảnh giả được tạo nên bằng đồ họa vi tính, đây đích thực là điểm du lịch nổi tiếng tới đây sẽ đi. Ở miền tây bắc của núi Vũ Di non xanh nước biếc, ở phía nam của núi Hoàng Cương du khách luôn tấp nập, có một kho báu đẹp mê hồn chưa được biết đến để cho bạn thực hiện giấc mơ đẹp khám phá thiên nhiên.

Cảnh sơn thủy đẹp không gì sánh nổi, có những bức Thạch khắc (2) bay bổng nên thơ trải trên vách núi, có hang quan tài treo huyền bí xa xăm, và còn có rất nhiều niềm vui bất ngờ khó bề tưởng tượng, đều đang chờ đón bạn đến. Suối Cửu Khúc ở khu giải trí núi Vũ Di đẹp không gì tả nổi, nhưng so với miền đất tuyết vời mà người dân nơi đây gọi là "Tân Thường Cốc" này thì vẫn có phần thua kém. (Vì các thảm thực vật đủ màu trong thung lũng cực kỳ phong phú, các loài hoa đua nhau nở, các thảm cỏ đổi màu. Nhìn ra xa, cả thung lũng tựa như mỗi ngày đều thay áo mới, nên mới có tên "Tân Thường Cốc".)

Những bậc đá thiên tạo dẫn lên núi, càng làm tăng thêm hứng thú du lịch thám hiểm nơi hoang dã, chỉ cần dựa vào bản đồ được gửi kèm theo đây là có thể đến thăm các điểm chủ yếu của thung lũng; từ "đỉnh Kim Lô", vách "Niết Bàn" tuyệt đối không thể bỏ qua (tương truyền rằng nếu uống một ngụm nước suối dưới vách núi Niết Bàn, rồi thậm ước một điều, thì chắc chắn sẽ thành hiện thực), cho đến "hang Thập Tịch" có những quan tài treo

của người thượng cổ (3)".

Sau đó là một đoạn giới thiệu bằng tiếng Anh, cho thấy chủ nhân quảng cáo cũng đang chú ý thu hút du khách nước ngoài.

Ngoài bản đồ ra, email còn có file đính kèm các thông tin về chuyến bay, chuyến tàu và chuyến ô tô. Giang Kinh là một thành phố lớn, Tư Dao rất dễ dàng tìm được một tour du lịch khả thi.

Loại thông tin du lịch thế này Tư Dao thường xuyên nhận được nhưng đa phần cô đều chỉ lướt qua, còn bức email này lại khiến cô thấy nao nao. Từng cảnh trên các bức ảnh hình như cô đều đã có ấn tượng. Có lẽ đây chính là cảnh sơn thủy hoàn mỹ trong trí tưởng tượng của cô.

"Năm tráng sĩ" dường như cùng lúc online trên mạng QQ, Tư Dao liền gõ ra ba chữ "Tân Thường Cốc".

Gần như cùng một lúc, một loạt các dòng tin nhắn liên tiếp hiện ra trước mắt Tư Dao.

"Đã xem quảng cáo về Tân Thường Cốc chưa?"

"Đi chơi Tân Thường Cốc sẽ rất tuyệt đấy!"

"Tân Thường Cốc quá đẹp!"

Câu cuối cùng là của Kiều Kiều, cô ấy vẫn như xưa, luôn chậm một chút so với mọi người. "Tiếc rằng không có đường lên núi".

Trên mạng yên lặng một lúc, Tư Dao vừa nghĩ ra một từ hay hay thì lời của

Viên Thuyền đã truyền đến "Lỗ Tấn tiên sinh từng nói..."

Tur Dao kêu lên "Đáng ghét", thì một câu thoại của Viên Thuyền lại tiếp luôn: "Yêu Yêu, mình hiểu cậu đang nghĩ gì, mình nhanh hơn cậu. ;-)"

"Năm trág sĩ" ai cũng thông minh, đều biết câu danh ngôn của Lỗ Tấn mà Viên Thuyền dẫn ra: "Mặt đất vốn không có đường, người ta đi mãi, thì thành đường thôi".

Tur Dao rất mong có thể xúc tiến chuyến đi tập thể này của "Năm trág sĩ", cô biết Viên Thuyền đang trong giai đoạn "yêu thắm thiết", thậm chí còn nói đến chuyện cưới xin; có trời biết còn mấy cơ hội năm người được đi du lịch cùng nhau nữa, cho nên cô phát đi một câu "Nhìn kỹ lại đi, đẹp say lòng người".

Trên mạng lại lặng yên một lúc nữa, Kiều Kiều nói "Nhìn thì rất đẹp nhưng mà mình vẫn hơi PAPA (sờ sờ)".

* * *

"Ôi!" Kiều Kiều kinh ngạc kêu lên, nắm chặt tay Lâm Mang.

Tur Dao cười nói: "Thế nào, không chỉ là "nhìn thì rất đẹp" chứ?"

Đang 9 giờ sáng, không thể là trong mơ; nhưng đúng là chỉ nằm mơ mới có thể thấy cảnh đẹp tuyệt vời thế này.

Ngoài "Năm trág sĩ" ra, bạn trai Viên Thuyền là Lưu Dục Chu và bạn học cùng trường với năm cô là Lâm Mang cũng tham gia chuyến du lịch. Khi Tur Dao trông thấy Lâm Mang và Kiều Kiều đồng thời xuất hiện ở khách sạn, cô rất kinh ngạc, lòng cô rộn lên bao nỗi niềm.

Ở trường đại học, Lâm Mang là người yêu của Tư Dao trong một năm rưỡi. Khi Tư Dao lên năm thứ ba, cô ngày càng chín chắn hơn, nên cảm thấy Lâm Mang còn có tính xúc nổi thường thấy ở nhiều chàng trai. Bên anh, cô không có cảm giác an toàn, chắc chắn. Là một cô gái luôn vui tươi, có nội tâm phong phú, hay nghĩ ngợi và nhạy cảm, cô khao khát một tình yêu đẹp và phải thực tế. Điều kiện mọi mặt của Lâm Mang có thể coi là số một, nhưng cái tật "hảo huyền" - thích khoe tài khôn vặt, thích so đo với người, hay nói "một tác đến giờ" của Lâm Mang khiến Tư Dao băn khoăn. Trước khi anh tốt nghiệp, Tư Dao đã trăn trở rất nhiều, cuối cùng nói lời chia tay với anh. Nghe nói lần thất tình ấy là một cơn sóng rất lớn đối với con thuyền luôn "thuận buồm xuôi gió" Lâm Mang. Thoạt đầu anh biêt tâm ít hôm, khiến Tư Dao còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, sau đó liên tục nhiều ngày anh ngồi uống say bí tỉ để chia tay với các bạn học, rất bê tha nhếch nhác. Sau khi tốt nghiệp anh rời Giang Kinh, cũng không buồn nói một lời tạm biệt với Tư Dao.

Sau đó ba năm, tình cờ có tin về Lâm Mang, rằng anh thành đạt thế nào, gái đẹp cặp kè ra sao... Tư Dao chỉ cười, biết vậy.

Lần gặp gỡ này, Lâm Mang nói là vì cô bạn thân Kiều Kiều mời đi cùng. Tư Dao nghĩ, anh ta và Kiều Kiều không ở cùng phòng khách sạn, có vẻ không phải là đang yêu nhau, vì vậy vẫn cứ cười nói với anh như thường, mãi đến khi cảm thấy ánh mắt và vẻ mặt của Kiều Kiều khang khác, cô mới rõ mình đã vô tình gây nên rắc rối, nên vội phanl lại ngay.

Nhưng có phải là đã quá muộn rồi không?

Lúc này bảy người đang đứng ngắm cảnh đẹp, hết thảy đều im lặng. Hai hôm trước họ du ngoạn ở núi Hoàng Cương và suối Cửu Khúc, cảm nhận

được vẽ đẹp không gì tả nổi. Giờ thì họ mới tin bức email đó không hề khoa trương, so với suối Cửu Khúc thì vẻ đẹp của Tân Thường Cốc này thật sự khiến người ta kinh ngạc, trầm trồ ngợi ca nó là tuyệt mỹ!

Theo bản đồ, đi qua một ngọn núi nhỏ giống như một tấm bình phong (núi "Nam Bình"), họ thấy ngay Tân Thường Cốc. Bên ngoài vách núi cao phía xa xa, một thác nước trải xuống như một bức rèm ngọc, chắc chắn đó là vách núi Niết Bàn, nghe nói mặt bên kia của vách núi có Thạch khắc; dưới thác nước chắc là "khe Ngân Sa". Chân thác nước và khe Ngân Sa bị một mảng rừng thông rậm rạp tốt tươi che khuất, có lẽ là "Thủy tùng lâm - nước lớn nhất Trung Quốc" mà bản đồ đánh dấu. Sau rừng thông là sương mù lã lã đang bay, quanh năm bao phủ lưng chừng vách núi bên kia, dần dần chuyển thành mây mỏng bồng bênh trôi quanh vách núi, ẩn nơi chân núi, tất cả hết như bức tranh thủy mặc rất nên thơ khiến tâm hồn trở nên tinh khiết.

"Ôi!" Kiều Kiều lại trầm trồ, ánh mắt cô nhìn Lâm Mang chứa chan triu mến.

Đúng thế, cảnh sắc của thung lũng này đẹp như bức tranh thủy mặc, nhưng màu sắc lại không đơn điệu như tranh. Dưới màn sương mỏng và mây mù là muôn loài hoa khoe sắc với những màu xanh đậm nhạt khác nhau; những cây cao chọc trời, những nhánh lan non mướt bò trên đá, những vách núi đỏ thẫm, những dây leo xanh sẫm... dệt nên một bức tranh thiên nhiên diễm lệ. Viên Thuyên đứng kia đã chọn được tư thế, chiếc máy ảnh kỹ thuật số trong tay người yêu - Dục Chu đang không ngớt "tách tách".

Thường Uyển quan sát Viên Thuyên hồi lâu rồi hỏi: "Viên Thuyên, đây có phải là lần cuối cùng cậu đi chơi với các "tráng sĩ" chúng mình không? Khi nào sẽ mở tiệc rượu? Mình đang chờ làm phù dâu cho cậu đấy!"

Viên Thuyên khẽ "xùy" một tiếng: "Chỉ nói linh tinh! Bi quan thế? Sao lại là

lần cuối cùng? Dù kết hôn rồi, chúng ta vẫn có thể cùng đi chơi giống như thế này".

Thường Uyên nhìn sang Tư Dao: "Mình và Dao Dao rất hiểu cậu, cậu và anh Dục Chu gần đây đang đắm trong ngọt ngào, chỉ e đến lúc đó sẽ chẳng thiết gì bọn mình nữa. Dao Dao mau ủng hộ tớ với!"

Tư Dao không nhận ra ánh mắt của Thường Uyên, cũng không nghe thấy mấy câu đó, mà đang chìm đắm trong ngõ ngàng và nghi hoặc. Cô ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của Tân Thường Cốc, sức mạnh của thiên nhiên muôn màu. Sự nghi hoặc của cô dần dần càng rõ, cô cảm thấy mình đã từng đến nơi này, đã từng nhìn thấy cảnh sắc này.

"Sao lại có thể thế này?" Tiểu Mạn nâng chiếc ống nhòm của Nga - một báu vật của cô - nhìn kỹ đỉnh núi xa xa, vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa tìm đường có thể leo lên. Nhưng cảm nhận của Tư Dao thì lại rất khác.

Trong "năm tráng sĩ", cô và Kiều Kiều học khoa học tự nhiên, đương nhiên phải phụ trách việc định vị và tìm đường. Lâm Mang và Dục Chu muốn giúp, nhưng bị Tiểu Mạn - thường thích làm việc theo ý riêng - từ chối.

"Có lẽ mình đã nhìn thấy trong mơ". Tư Dao vẫn chưa có được câu giải thích mà cô có thể thoả mãn.

"Ừ, có thể chứ!" Mấy người cùng đồng thanh. Con người ta hay có một thứ cảm giác kỳ lạ: lần đầu nhìn thấy một nơi mình chưa từng đến thì lại ngỡ hình như nó đã từng xuất hiện trong mơ.

"Tấm bản đồ in rất rõ ràng, mình nghĩ chúng ta không lo sẽ đi lệch hướng cơ bản. Tuy nhiên khi vào trong núi, địa hình phức tạp, nhiều lúc chỉ có thể dựa

vào cảm giác mà thôi, cho nên mọi người phải chuẩn bị tư tưởng, có khả năng sẽ bị đi lòng vòng. Chúng ta đi khám phá vùng núi rừng còn trinh nguyên thì phải thế! Mình còn ngờ rằng chúng ta là tốp du khách duy nhất ở đây". Tiểu Mạn vừa xem bản đồ rất tỉ mỉ, vừa xoay xoay la bàn.

Viên Thuyên nói: "Hội trưởng Hội du lịch đại học Y Giang Kinh đã nói trường ta chẳng còn ai có ý định đến đây nữa. Anh ta gửi bức email đó đến cho tụi nữ sinh đại học Y Giang Kinh, nghe nói vài đứa nhóc đang lăm le muốn đi, không biết họ đã đi chưa".

Tiểu Mạn gấp bản đồ lại: "Đi thôi! Tranh thủ đi hết các điểm chủ yếu trong một ngày".

"Được! Đặc biệt là hang quan tài treo, nhất định phải đi, xem nó bí hiểm đến mức nào". Tư Dao bước sát theo Tiểu Mạn.

Kiều Kiều nói: "Được ngắm phong cảnh đẹp thế này, mình thấy chuyến đi này thật bổ công. Một cái hang đặt quan tài thời xa xưa thì có gì hay mà xem? Các cậu định làm nhà khảo cổ à?" Mấy cô gái thoáng nhận ra Kiều Kiều có ý nói ngược với Tư Dao.

Tư Dao càng thêm quyết ý tránh xa hai người Kiều Kiều và Lâm Mang, nhưng vì rất muốn xem hang quan tài treo, nên cô đành phản bác: "Sao lại nói là đã bổ công gì được? Những tour du lịch bình thường đều không thể có cơ hội được nhìn quan tài treo ở cự ly gần, phải đứng xa mà nhìn. Cái hang này vẫn còn bỏ ngỏ, chứng tỏ chưa bị đưa vào bảo tồn, nếu năm sau đến e rằng muốn xem cũng không được nữa!"

Lâm Mang đã "không thức thời", nên nói thêm: "Dao Dao nói có lý, quan tài treo là thứ bí hiểm, được xem một lần thực không đơn giản!" Kiều Kiều bắt

mãn nguyệt anh ta một cái.

Viên Thuyên cười: "Kiều Kiều, hay là đến đó cậu ngồi ngoài cửa hang, để bọn mình vào xem, bọn mình "gần gũi thân mật" với quan tài trong hang?"

Viên Thuyên dẫn lời trong bức thư quảng cáo.

Cả nhóm vừa rảo bước vừa nói chuyện, rất nhanh, đã tới chân thác nước ở vách Niết Bàn. Những bụi nước li ti hôn lên mặt, lên trán vô cùng dễ chịu, khiến mọi người đều tỉnh táo hẳn lên. Trước khi trở thành dòng chảy của khe Ngân Sa, nước từ thác chảy vào một cái hồ xanh biếc, không sâu, trong vắt nhìn rõ tận đáy, dù không khát nhưng nhìn thấy cũng không kìm được ý muốn thử uống một ngụm xem sao.

Tur Dao say mê nhìn làn nước, nghĩ bụng: nếu lòng người trong sạch thế này thì tốt biết bao!

"Các cậu nhớ không: thư quảng cáo nói rằng nếu uống một ngụm nước suối rồi thâm ước một điều, thì sau này điều ước sẽ thành hiện thực". Tính Thường Uyển cứ hay nhớ những điều không cần nhớ.

Tiểu Mạn không buồn quay đầu lại: "Cậu chỉ hay xem phim Hàn Quốc có bọn nhóc xinh xinh ấy làm trò! Năm nay cậu mười mấy tuổi hay sao mà còn tin những trò đùa ấy?"

Mọi người đều bật cười. Tur Dao lấy làm lạ, khi học đại học Tiểu Mạn gần như đã đọc hết mọi cuốn truyện tình yêu trên thị trường sách, cũng rất thích mãi miết theo đuổi tình yêu, chất lãng mạn như có từ trong máu thịt; Thường Uyển cũng được cô ta "hun đúc" rất nhiều. Sao hôm nay Tiểu Mạn lại tỏ ra "trần tục" như thế?"

Thường Uyển "hứ" một tiếng, làu bàu: "Năm nay mình mới 16 tuổi thôi, cậu tin không? Lời nói hay, thì thà cứ tin còn hơn là không tin, ai mà chẳng thế!" Nói rồi ngồi xuống trước tiên, vốc nước uống.

Tư Dao cũng vốc nước lên, trong lòng bàn tay hiện ra khuôn mặt cô mờ mờ, và chỉ sau một thoáng, nước đã theo kẽ các ngón tay chảy xuống hết. Mình vẫn luôn kiếm tìm hạnh phúc, nhưng tại sao hạnh phúc - cũng giống như nước ở trong tay - có thể gặp mà không giữ nổi? Cũng như năm ấy chỉ vì muốn có một tình yêu hoàn hảo nên mình đã đánh mất Lâm Mang, để hôm nay phải một thân một mình. Không nên nghĩ thế. Xem ra Lâm Mang và Kiều Kiều đang rất hạnh phúc. Mình còn có thể ước điều gì đây? Tại sao tới tận hôm nay, mình muốn điều gì mà cũng chẳng rõ? Cha mẹ kính yêu đã qua đời, mấy lần yêu không đến đích, trước mắt còn thứ gì có thể nắm được? Rốt cuộc mình muốn có được thứ gì? Một tình yêu khắc cốt ghi tâm, bền chặt vĩnh viễn chẳng?

Tiểu Mạn đã nói đó chỉ là chuyện đùa cho vui, mình bao nhiêu tuổi rồi mà còn tin những trò đó?

Nhưng mình thật sự hy vọng có được một tình yêu, có lẽ không cần phải khắc cốt ghi tâm, chỉ cần có thể ở bên nhau mãi mãi. Viên Thuyên và Thường Uyển luôn nói mình kỹ tính quá nên khó tìm được bạn trai.

Có lẽ, mình mới thật sự là người cần có thật nhiều tình yêu.

Bỗng cô cảm nhận có một ánh mắt nóng bỏng... ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Lâm Mang đang nhìn mình chăm chú. Vừa gặp ánh mắt của cô, anh lập tức cúi đầu, uống vốc nước ở trong tay.

"Có vài người hình như đã ước xong rồi nhỉ?" Tiếng Tiểu Mạn lạnh lùng

vang lên khiến Tư Dao hơi chột dạ. Cô chột nhớ ra, ở đại học, Tiểu Mạn cũng đã từng nhìn Lâm Mang bằng ánh mắt ngưỡng mộ, đã từng nhìn cô với ánh mắt ghen tỵ.

"Hay là thôi không ước gì nữa, để khỏi phải thất vọng quá lớn".

* * *

Mọi người đi sau Tiểu Mạn, chiếu theo bản đồ đi xuyên núi, đường dù chưa được mở nhưng cũng không quá khó tìm lối để đi, vả lại họ đều có nhiều kinh nghiệm đi đường rừng, biết cách tránh những chỗ hiểm trở; bản đồ cũng rất rõ ràng tường tận, cho nên họ đi khá thuận lợi. Đến khoảng ba giờ chiều họ đã thường ngoạn được phần lớn các thắng cảnh mà bản đồ đánh dấu. Sau khi xuống khỏi Kim Lôi Phong, thì chỉ còn lại hai điểm chưa đi là thạch khắc ở vách Niết Bàn và quan tài treo ở hang Thập Tịch.

"Làm gì có thạch khắc nào nhỉ?" Tiểu Mạn buông ống nhòm xuống, rồi lại chăm chú nhìn bản đồ. "Bản đồ chỉ dẫn là đứng trên Bộ Nhai Lương có thể nhìn rõ thạch khắc trên vách Niết Bàn bằng mắt thường, chúng ta rõ ràng đang đứng trên Bộ Nhai Lương, đã nhắm đúng phương hướng. Chú thích của bản đồ cũng rất rõ ràng: Bộ Nhai Lương là một đoạn đường đá bằng phẳng dài khoảng 30m, rộng khoảng 1m, giống như một chiếc cầu nối liền hai sườn núi. Một địa hình hiểm có như thế này chẳng lẽ lại sai? Vách Niết Bàn cách đây không xa lắm, nhưng đừng nói là mắt thường, ngay cả dùng ống nhòm có hệ số phóng đại cao như của mình cũng không nhìn thấy vết tích gì".

Lúc này đúng là mọi người đang đứng trên một cây cầu đá tự nhiên bắc ngang qua hai sườn núi, mặt cầu hẹp khiến người ta tim đập chân run. Phía trước mặt không xa, chính là sau lưng của vách Niết Bàn, nhưng trên vách núi ngoài cỏ mọc rậm rì thì chẳng có dấu tích gì của thạch khắc cả.

"Có lẽ kích cỡ của chữ khắc hơi nhỏ, hoặc là nhà quảng cáo đánh máy sai!" Thường Uyển nói rất tự nhiên, vừa xoa nắn bắp chân đang bị căng mỏi. Tư Dao lắc đầu: "Chắc không phải như vậy, người gửi email đã chuẩn bị rất đầy đủ, rất tỉ mỉ, đến lúc này vẫn chưa phát hiện ra chỗ nào chưa chuẩn, đặc biệt là bản đồ phức tạp như vậy mà không hề sai, phải không Tiểu Mạn?" Tiểu Mạn mắt vẫn không rời bản đồ: "Đúng như vậy, tấm bản đồ này vẽ rất chuyên nghiệp, nhưng... điểm đến cuối cùng là hang Thập Tịch hình như có vấn đề; dựa vào linh cảm về phương hướng trên đường đi của mình, nếu như đi đúng theo bản đồ, có lẽ sẽ đến mép vách núi... Đương nhiên cũng rất khó nói, tóm lại vì đây là trong núi sâu, chưa biết chừng chúng ta sẽ bị đi vòng thúng".

Khó khăn thật sự đã bắt đầu thấy rõ.

Nhìn trên bản đồ thì hang Thập Tịch cách Bộ Nhai Lương không xa, nhưng bảy người đi liên tục một tiếng đồng hồ vẫn không nhìn thấy hang động nào, trái lại - đúng như Tiểu Mạn dự đoán - họ đã quay về bên vách Niết Bàn! Tiếng thác nước đổ xuống âm vang dưới chân bọn họ, nhìn ra xa, khe Ngán Sa uốn lượn chảy qua mấy ngọn núi, không biết kết thúc ở đâu. Trong núi đã không còn sáng sủa như lúc trưa, lại thêm nhiều bóng râm cùng sương mù lãnh đãng bay lên.

"Về, quay về thôi! Đi như ngựa vía thế này, mình sắp chết mệt rồi đây!" rõ ràng Kiều Kiều không có hứng thú "gần gũi thân mật" với quan tài treo. – Thường Uyển cũng phụ họa theo.

"Hai cậu thật thộn quá, hồi trước đã bảo các cậu nên tham gia câu lạc bộ thể hình thì không nghe, giờ đã thấy rõ mình thiếu rèn luyện chưa?" Viên Thuyên nói không chút nể nang.

Thấy nét mặt Thường Uyên lộ vẻ không đồng tình, Tư Dao chậm rãi nói: "Đã là điểm cuối cùng rồi, sao không cố đi nốt cho trọn vẹn? Quan tài treo rất thú vị, các cậu nhìn thấy chắc chắn sẽ không thất vọng đâu. Tiểu Mạn nhìn kỹ lại bản đồ xem. Hay là để Lâm Mang giúp cậu xem, mình nhớ trước đây anh ấy tìm đường rất "có nghề". Vừa nói xong, Tư Dao chợt nhận ra mình đã "nói hớ".

Quả nhiên, Lâm Mang không chút khiêm nhường: "Được. Thì ra em vẫn nhớ trước đây chúng ta..."

"Em chẳng nhớ gì cả, già rồi, trí nhớ ngày càng kém". Tư Dao đã nhận thấy ánh mắt khó chịu của Kiều Kiều, đành cố tự giễu mình để "chữa cháy", cô cũng thấy mình thật vô duyên.

Tiểu Mạn lắc đầu nói: "Mình thấy bí rồi, rõ ràng là đi theo đúng bản đồ, giờ chẳng còn khái niệm gì nữa. Nếu anh Lâm Mang nhận ra đường, em xin trao quyền ngay".

Viên Thuyên bỗng chỉ tay, nói nhỏ: "Nhìn kia, có một người đang ngồi đằng kia!"

- (1) Thung lũng Áo Mới
- (2) Chữ Hán (thư pháp) hoặc bích hoạ cổ xưa trên vách núi
- (3) Không chôn, chỉ đặt lên hộc đá hoặc treo "hong gió"; một cách an táng người chết. Còn gọi là Phong táng.

Chương 7: BỎ LỠ NIẾT BÀN

Trên tảng đá cao cách bọn họ hơn chục mét là một tượng người đang ngồi bất động! Nói đúng ra là một pho tượng. Bởi vì người đó ngồi quá lặng im, nên người tinh tế nhất nhóm là Viên Thuyên cũng phải căng mắt mới nhận ra được.

Người ấy mặc một chiếc áo mưa sẫm màu, điều làm cho mọi người ngạc nhiên hơn là trong lúc trời nắng thế này ông ta vẫn sùm sụp chiếc mũ áo mưa chóp nhọn trên đầu, khiến không ai nhìn rõ mặt.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, giữa nửa ngày trời mới gặp một người lạ, lại ăn mặc như thế, ai cũng thấy sững sốt. Kiều Kiều bất giác lùi về sau mấy bước, nắm chặt tay Lâm Mang.

Bỗng Viên Thuyên kéo Tiểu Mạn, bảo: "Đi với mình!" Dục Chu cũng bước nhanh lên theo, ba người đến sau lưng người mặc áo mưa, Viên Thuyên hỏi to: "Phiên ông có thể chỉ đường giúp không?"

Người ấy không ngoái lại, dường như lắm bằm gì đó.

Viên Thuyên nghe chưa rõ, hỏi lại: "Ông có thể nói to hơn một chút được không ạ?"

Người đó đột nhiên gầm lên, giọng vang như sấm: "Quay lại đi!"

"Gì ạ?" Viên Thuyên không dám tin sẽ nhận được câu trả lời như thế này.

Cuối cùng người đó quay nửa người về phía Viên Thuyên, cả khuôn mặt vẫn bị khuất sau chiếc mũ áo mưa, chỉ có thể cảm giác đây là một ông già. Ông ta nói chậm rãi, giọng khàn khàn cực kỳ già nua, khiến người nghe có cảm giác như tim mình đang bị chà xát.

"Lẽ nào ta nói chưa đủ to hay sao? Quay lại!"

"Tại sao ạ? " Tiểu Mạn hình như cũng thấy sợ ông già, cô nắm lấy tay Viên Thuyên.

"Biết đây là chỗ nào không? " Ông ta hỏi.

"Vách Niết Bàn à". Viên Thuyên vẫn không nao núng, nhìn chăm chăm vào mắt ông già.

"Biết thế nào là "Niết Bàn" không? "

Viên Thuyên cười nhạt, rồi nói: "Cháu biết ông cho rằng bọn cháu đều không hiểu văn hoá, nhưng ít ra cháu cũng biết đại khái Niết Bàn có nghĩa là tái sinh. Hiểu được nó, là rất quan trọng hay sao? "

Ông già cười nhạt: "Bây giờ các người quay lại, chính là từ chỗ chết mà được sống lại, đến lượt cô nói xem có quan trọng hay không?"

Cả bọn đều hít sâu một hơi khí lạnh. Ông ta đang nói gì thế nhỉ?

"Kỳ lạ thật, ông còn chưa biết chúng cháu muốn đi đâu, sao có thể nói đến sống chết gì vậy? " Viên Thuyên vẫn chưa chịu thôi.

"Trên núi này, thứ hấp dẫn mọi người và cũng khó tìm nhất là hang quan tài.

Ta sống núi này đã nhiều năm, bị người ta hỏi nhiều nhất là hang quan tài, ta nghĩ các người cũng không ngoại lệ"

"Ông nói đến hang Thập Tịch phải không? Lẽ nào đã từng có nhiều người đi tìm rồi? " Lúc này Tư Dao đã hết sợ đi lên mấy bước hỏi.

"Hang Thập Tịch? Các người nghe ở đâu ra cái tên thanh nhã thế? Người đến tìm nó cũng không nhiều, năm nay, các người là tốp đầu tiên." Ông già quay đi lại ngồi đối diện với thung lũng sâu.

"Hang đó đã thu hút nhiều người như thế, tại sao không có người đến xem? Rất gần điểm du lịch chính thức ở núi Vũ Di, tại sao vẫn chưa được khai thác?" Viên Thuyên rõ ràng đã nghĩ ngợi xa hơn.

"Vì rất ít người biết đến thung lũng này, rất ít người biết đến hang đó."

"Vậy tại sao những người đã từng vào cái lại không quảng bá về một nơi đẹp thế này?"

"Vì những người đã từng vào hang đó, không còn ai sống sót." Ông ta nói rất bình thản, như thuật lại một sự thật hết sức bình thường.

Cả bọn kinh hãi, gió thổi tới, ai cũng cảm thấy lạnh lạnh.

"Ông là ai? Xin lỗi phải hỏi câu này, vì cháu thấy ông nói tiếng phổ thông rất chuẩn, không giống dân địa phương sống lâu năm trong thung lũng sâu này." Viên Thuyên nói: Cả bọn đều thầm khen cô thật sắc sảo, rất biết quan sát và suy nghĩ thấu đáo.

"Từ nhỏ đã xa quê, đến già ta mới về. Ta sinh ra ở đây, thời thanh niên phiêu

bạt bên ngoài, sau khi nghỉ hưu lại về đây. Ta biết câu hỏi của cô thật ra là "sao có thể tin lời ông nói? " Ta không ép cô phải tin bất cứ kết luận nào, nhưng ta cũng không cần thiết phải nói dối. Doạ các người sợ, ta có được lợi gì đâu! Những người đã từng vào hang quan tài, cuối cùng đều đã chết, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Trong thôn nơi ta sống, từ xa xưa người ta đã kháo nhau như vậy. Ta cũng từng chứng kiến người quen trong thôn sau khi vào hang trở về đều chết mà chẳng rõ tại sao."

"Đã chết như thế nào ạ? "

"Đau thương đến chết." Ông ta nhấn vào từng chữ.

"Gì ạ?!"

"Lần đầu tiên ta nghe được bốn chữ này từ miệng một thầy giáo tiểu học trong thôn. Hơn chục năm trước, ông ấy là một thanh niên từ nơi khác đến, không tin chuyện ma quái, không nghe dân thôn khuyên nhủ, cứ đi vào động quan tài, một tháng sau thì chết. Bác sĩ trên huyện nói phủ tạng ông ta bị suy kiệt. Trước lúc chết hai mắt ông ta nhìn trừng trừng cứ như là gặp ma giữa ban ngày rồi thốt ra bốn chữ "Đau thương đến chết". Sau khi ta nghỉ hưu, suốt ngày đi khắp vùng núi này, mới biết bốn chữ ấy quả là rất không bình thường.

"Rất không bình thường như thế nào ạ?" Viên Thuyên truy hỏi.

"Rốt cuộc các người có quay lại không?" Ông già hỏi lại một cách hăm dọa.

"Chuyện ông kể hình như quá ư ly kỳ". Tư Dao nói. "Nhưng lại khiến cháu cảm thấy hang quan tài càng bí hiểm hơn".

"Ta phải nói thế nào nữa thì các người mới quay lại?" Ông già xoay người lại như là sắp gằm lên, nhưng lập tức nói ôn hoà: "Ta sẽ không cho các người biết đường vào hang quan tài. Nếu hôm nay các người nhất định muốn đi, tốt nhất là hãy bảo với người thân, bạn bè, chuẩn bị trong vòng nửa năm, thu xếp hậu sự; bởi vì cuối cùng các người sẽ phải... đau thương đến chết".

Nói xong ông già đứng lên, vóc người cao gầy nhưng lưng vẫn còn thẳng.

Ông ta đi luôn xuống núi, Tư Dao bỗng gọi với theo: "Ông ơi, đợi đã!"

Ông già dừng bước nhưng không quay đầu lại: "Ta biết cô là người không tin ta nhất, ta không tin cô sẽ thay đổi ý định".

"Cháu chỉ muốn hỏi ông, hiện giờ mặt trời đang rực rỡ, sao ông lại mặc áo mưa?"

"Dù bây giờ trời đang nắng, nhưng buổi tối không thể có mưa hay sao?"

"Cảm ơn ông, ông đi nhé!" Tư Dao cười cười.

Đợi ông già đi xa, Kiều Kiều kêu lên: "Chẳng cần biết ông ấy nói là thật hay không, mình cũng không đi vào chỗ chết đâu!"

Tư Dao bật cười: "Điều ông ta nói đương nhiên không thể là thật, ai lại tin những lời hão huyền ấy? Huống hồ, mình đã nhận ra là ông ta nói dối: sáng nay dự báo thời tiết thông báo rõ ràng trời sẽ nắng trong hai ngày, thế mà ông ta lại nói "lẽ nào buổi tối không thể có mưa". Chẳng qua là ông ấy cố ý nói cho có vẻ bí hiểm mà thôi!"

Tiểu Mạn nói: "Với mình thì đi hay không cũng chẳng sao, vả lại cũng rất

khó tìm cái hang ấy. Hơn nữa nếu tìm ra, rồi tối mịt mới về thì gay go!"

Viên Thuyên "hừ" một tiếng, nói: "Cậu cứ nói thẳng ra là cậu quá sợ rồi! Còn cậu Thường Uyển, liệu có phải "đánh trống thu quân" không?"

"Đừng kéo mình vào cuộc nữa, mình mệt rồi, rất muốn về Trung tâm lễ hành tẩm gọi, thế thì có gì là sai?"

Tur Dao bảo: "Đã đến tận đây rồi thì cố tìm xem sao, trước khi trời tối nếu vẫn chưa tìm thấy thì chúng ta quay về, được không? Nghe ông ta nói như vậy, mình lại càng thấy hứng thú. Anh Dục Chu, anh Lâm Mang nghĩ sao?"

Dục Chu nhìn Viên Thuyên, cười: "Bà chủ gia đình chúng ta đang ở đây, tôi chỉ làm theo mệnh lệnh thôi".

Lâm Mang nói: "Anh không cho rằng lời ông ta nói là thật, em biết đấy, anh chỉ tin những thứ mắt anh nhìn thấy, còn những thuyết đại loại như cảm tinh con gì, thuộc chùm sao nào, nhóm máu gì... anh đều không bận tâm".

Tiểu Mạn vốn rất tin những thuyết này nên cô "xùy" một tiếng.

Kiều Kiều thì tỏ ra ngán ngẩm, lừ mắt nhìn Lâm Mang. Tur Dao cười nói: "Thôi nào, Kiều Kiều cứ đi với mình, đến đó mình sẽ vào hang; như Viên Thuyên nói, cậu có thể đứng ngoài mà ngắm cảnh, chỉ cần không bị khi bắt về làm vợ là được!"

Tiểu Mạn vừa tức vừa buồn cười: "Này, Tur Dao trông cũng ảo lả như Kiều Kiều, mà lại to gan nhỉ?"

Tur Dao nói: "Thế thì chỉ có thể trách mẹ tôi thôi, bà ấy cũng ảo lả nhưng lại

to gan, việc gì cũng dám làm. Tiếc rằng mẹ mình không còn nữa, nếu không, bà cũng xông xáo đi xem hang quan tài ngay!"

"Vậy cứ quyết định thế đi, chúng ta tìm thêm một hồi nữa, để xem xem ai sẽ đau thương đến đâu, có thể chết vì đau thương không?" Viên Thuyên quyết định. Tính cô vẫn hay nói năng thẳng thắn và cô rất bức xúc với cái câu "Đau thương đến chết".

Tiểu Mạn lại chăm chú xem bản đồ một hồi, rồi nói: "Hết cách rồi, đành đi liêu vậy, đi về hướng đông, hướng mà ông già đó vừa xuống núi".

Bảy người lại đi tiếp khoảng nửa tiếng, nhìn thấy nhiều cảnh rất đẹp và lạ mắt, nhưng vẫn chưa thấy cái hang nào. Tư Dao luôn im lặng trên đường lúc này bỗng nói: "Mình càng nghĩ càng cảm thấy nếu cứ đi thế này, chắc chắn không tìm được cái hang đó. Chúng ta nên quay về vách Niết Bàn, chỗ vừa nãy gặp ông già kỳ lạ đó, tìm kỹ ở xung quanh xem sao vì tấm bản đồ này hầu như không có gì nhầm lẫn, tại sao lại không tin chắc vào nó? Nếu không tìm được chúng ta sẽ quay về".

Viên Thuyên gật đầu: "May quá, mình cũng đang nghĩ thế".

Tư Dao cười: "Bạn tri âm có khác, nói một chút đã hiểu!"

Tiểu Mạn và Kiều Kiều dù không vừa ý nhưng phải phục tùng đa số, cả bọn lại quay về vách Niết Bàn.

Bảy người tìm kỹ xung quanh, thậm chí nằm ngoài ra mép vách đá nhìn xuống dưới, mà vẫn không tìm thấy hang quan tài.

Viên Thuyên bỗng kêu lên: "Mọi người nhìn kia!"

Tất cả xúm lại, thấy Viên Thuyên chỉ vách núi trước mặt.

"Gì cơ? Bọn mình chẳng nhìn thấy gì cả!" Thường Uyển hỏi.

"Đau thương đến chết". Viên Thuyên dường như đang cố gắng kìm nén nỗi kinh hoàng.

"Đâu có gì? Chúng ta đã tìm thấy hang quan tài đó đâu?" Dục Chu cũng cảm thấy kỳ lạ.

Tur Dao "ôi" một tiếng: "Lẽ nào là như vậy? Mình hiểu ý Viên Thuyên rồi, cậu nói là những đám dây leo ở bên dưới vách núi trước mặt chứ gì?"

Viên Thuyên gật đầu: "Đúng, mọi người nhìn xem, những đám song mây đó mọc dày đặc, dường như không theo quy luật gì, nhưng nếu để ý một chút, chỗ vách núi không bị chúng che khuất, nhìn từ trên xuống, có phải có bốn chữ không?"

"Đau thương đến chết!" Tiểu Mạn suýt đánh rơi chiếc ống nhòm xuống dưới thung lũng.

Vùng nham thạch này ở núi Vũ Di là điển hình của "địa mạo Đan Hà" (1), còn chất đá ở vách núi trước mặt lại càng đỏ gắt hơn. Lúc này dưới ánh hoàng hôn, bốn chữ Hán viết theo thể Tân Ngụy (2) nằm giữa đám song mây như được viết bằng máu tươi, nhìn thật khiếp hãi.

"Xem ra, ông già đó không hù dọa bọn mình đâu. Chưa biết chừng nó chính là thạch khắc". Giọng Thường Uyển run run.

"Sao thế Thường Uyển? Chỉ thế mà đã sợ rồi à? Trời đã tối đâu!" Tu Dao cũng rất kinh ngạc, trở nên cảnh giác nhưng lòng hiếu kỳ còn lớn hơn, vì cô cảm nhận rõ hình như cô đã thấy cảnh này ở đâu rồi, dù quang cảnh trước mắt có màu đỏ son kỳ lạ và rất đặc biệt.

Mình nhìn thấy ở đâu nhỉ? Tu Dao cảm giác như trong ký ức của mình có một khoảng trống.

Kiều Kiêu thì gằn như khản cầu: "Về thôi, ông già ấy không lừa bọn mình đâu. Mình không muốn bị đau thương đến chết!"

Tu Dao chỉ ráng chiều ở chân trời: "Vậy lý do gì mà ông ta mặc áo mưa? Cũng rất đúng sao? Những câu nói vớ vẩn vô lý ấy, là thứ thông tin vĩa hè thứ thiệt!"

"Kìa, Dao Dao, sao cậu lại ương gàn thế nhỉ?" Kiêu Kiêu mặt sa sầm tỏ ra rất bực tức.

Lâm Mang nói với vẻ hả hê khoái trá: "Cô ấy vốn vẫn thế, chẳng lẽ em không biết à?" Kiêu Kiêu tức tối nghiến răng.

"Bởi vì... mình nhận ra hình như mình đã từng thấy cảnh này ở đâu đó rồi, quả là rất kỳ lạ". Tu Dao không biết lý do này có đủ sức thuyết phục không.

Tiểu Mạn nói: "Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là trời sắp tối rồi, chúng ta vẫn chưa thấy bóng dáng hang quan tài, chẳng lẽ cứ tìm kiếm vu vơ thế này à?"

Khi mấy người đang tranh luận, Viên Thuyên đứng bên một tảng đá cao, hết nhìn xuống dưới lại nhìn ra xa. Cô bỗng khẽ kêu lên, chỉ vào vách núi trước

mặt: "Nói thật, mình cũng không mấy ủng hộ việc tiếp tục đi cho đến tối; nhưng mình cảm thấy chúng ta có thể sẽ lập tức tìm thấy cái hang đó. Các cậu nhìn về phía kia, nhìn vách núi kia, có nhận ra điều gì không? Có gì khác thường không?"

Vách núi trước mặt đang tắm trong ánh chiều tà đỏ rực.

Tur Dao cũng kêu lên: "Đau thương đến chết!"

Thường Uyển hoảng sợ hỏi: "Cậu nói gì?"

Tiểu Mạn gật đầu: "Mình cũng nhận ra rồi, nhìn mà xem, giữa vách núi trước mặt, có vài mảng đá đỏ khác thường nhô ra, bị ánh dương chiếu vào, đỏ như màu máu, nếu nhìn liên hoàn một mạch, các mảng đá đỏ sẫm này sẽ mờ mờ tạo thành bốn chữ - "Đau thương đến chết". Khớp lại thì được bốn chữ này, không thể nói là thư pháp gì nhưng cũng thật là kỳ lạ!"

Nghe Tiểu Mạn nói, mọi người cũng đều nhìn thấy rõ. Ai cũng lặng yên suy nghĩ xem tất cả những thứ này nghĩa là gì.

"Mình nghĩ, đây chẳng qua là cảnh quan nhân tạo thôi, làm gì có ai đó đau đớn đến nỗi muốn chết, đã làm ra trò này". Tur Dao cũng thấy hơi thất thỏm. "Nhưng sao lại nói là có thể lập tức tìm thấy hang Thập Tịch?"

Viên Thuyên chỉ xuống dưới thung lũng nói: "Các cậu nhìn kỹ mà xem, nhìn tổng thể mấy chữ này đều bề thế rất thoáng, duy chỉ có chữ "chết", các nét ngang, phẩy, móc câu ở bên phải dường như chen sát nhau, chỉ về một hướng ở vách núi. Chính ở chỗ kia... đứng đây có thể thấy thất thỏm phía trên của khe Ngân Sa. Mình nghĩ, hình như rất có lý đấy: hồi trước mình đã xem ảnh chuyên đề, quan tài treo ở vùng núi Vũ Di này chủ yếu là quan tài

hình thuyền, và đều đặt gần nước, hình như có nghĩa là thuyền chở thi thể, theo dòng nước trôi đến Thiên quốc (3), cho nên rất có khả năng nơi ấy chính là vị trí của hang quan tài."

Tiểu Mạn hỏi: "Vậy rốt cuộc cậu có ý gì?"

Viên Thuyên đáp: "Mình còn phải tra xét thêm đã. Nào, ai vẫn muốn đi xem hang quan tài?"

Tur Dao giơ tay không chút do dự, Lâm Mang hơi ngần ngừ rồi cũng giơ tay, Kiều Kiều cố gắng kéo tay anh ta xuống nhưng không ăn thua. Dục Chu nhìn Viên Thuyên, sẵn sàng tỏ ra nhất trí cao độ với người vợ chưa cưới.

"Dao Dao thật sự hứng thú chứ?" Viên Thuyên lại hỏi một lần nữa.

Tur Dao gật đầu, bỗng Lâm Mang nói: "Vẫn còn một cách, nếu các cô đều không muốn đi, thì đừng nên tự ép mình; tôi có thể đi với Dao Dao, bây giờ mấy người cứ về trước đi, có lẽ sẽ xuống đến chân núi trước khi trời tối đấy".

Kiều Kiều kêu lên: "Anh đừng đùa thế được không?"

Lâm Mang thản nhiên nói: "Anh là người lớn, anh chịu trách nhiệm về hành vi của mình".

Kiều Kiều bắt đầu rơm rớm nước mắt.

Tiểu Mạn tặc tặc lưỡi châm biếm. Lòng Tur Dao lại chùng xuống: sao Tiểu Mạn cứ nhìn mình không rời mắt thế?

Viên Thuyền chau mày, thở dài: "Thế này vậy, chúng ta cứ thử lần cuối xem suy đoán của mình ra sao, nếu không thấy thì thôi, sẽ xuống núi ngay; còn nếu thấy thì vào xem, chứ mình kiên quyết không tán thành hành động riêng rẽ".

Tiểu Mạn cười nhạt: "Viên Thuyền chỉ toàn hỗ trợ Dao Dao".

Viên Thuyền quay lại nói: "Vì mình cũng giống cậu ấy, rất tò mò!"

-----
(1) Danxia Landform.

(2) Thịnh hành vào thời Ngụy, thế kỷ thứ 5 sau Công nguyên.

(3) Miền đất lý tưởng, theo tưởng tượng.

Chương 8

HANG THẬP TỊCH - QUAN TÀI TREO - VÀ MÁU

Trời sập tối nhanh hơn cả bước chân người.

Ánh sáng đèn pin không xua nổi bóng tối, mà còn khiến nó càng thêm nặng nề. Nhất là phải đi xuyên qua núi rừng rộng lớn, người ta càng thêm thía thể nào gọi là "lần mò" và "dò dẫm trong đêm tối".

Kiều Kiêu rất tức Lâm Mang. Thể lực cô kém nhưng suốt chặng đường nhờ có Lâm Mang dìu đỡ nên mọi người mới không phải chờ đợi cô. Tư Dao

không ngớt ngó nhìn bóng tối bao quanh bốn bề. Cô chợt thấy sờ sờ. Không phải vì sợ bóng tối, mà vì cô nghĩ lại về sự cố chấp của mình. Khu rừng rậm này nếu có mãnh thú thì sao? Nếu gặp kẻ xấu thì phải làm gì?

Xung quanh những tiếng sột soạt không ngớt vọng đến. Tư Dao càng nghĩ càng khiếp hãi. Linh cảm chẳng lành mỗi lúc một nhiều hơn. Đã vài lần cô định nói nên quay về song lại sợ mọi người cho rằng mình tính khí thất thường. Hơn nữa tính hiếu kỳ vẫn mạnh hơn cả vì thế cô tiếp tục dần bước trong nỗi thấp thỏm.

May sao, như phán đoán của Tiểu Mạn, hướng đi căn bản đúng là vòng về; và nếu Viên Thuyên tính toán không nhầm thì, xem xong hang Thập Tịch rồi trở về đường đi không quanh co quá nhiều.

"Mình cảm thấy sắp đến rồi!" Tiểu Mạn nói.

"Mọi người đều theo kịp cả đấy chứ?" Viên Thuyên cất tiếng hỏi.

"Chờ một chút, chúng tôi lên ngay đây. Hình như Kiều Kiều không được khoẻ". Lâm Mang nói vọng lên từ chỗ không xa mấy.

Tư Dao càng thấy áy náy hơn, bèn gọi: "Kiều Kiều, cậu có sao không?"

"Vẫn ổn! Tư Dao phải gió ạ, nếu cậu sớm thương tôi thì hay biết mấy!" Kiều Kiều phụng phịu pha chút oán trách.

Đi đầu là Lưu Dục Chu, anh lên tiếng: "Mọi người phải đặc biệt cẩn thận: phía trước là một đoạn khá dốc, phải hết sức chú ý từng chỗ đặt chân, giẫm vào các nhánh dây nhợ ở các kẽ đá, thì chắc ăn hơn, tôi ngờ rằng cái hang ấy ở gần vách núi".

Leo núi ở quãng này vào ban đêm sao mà chật vật, khiến người ta thấy ánh sáng ban ngày thật cần biết bao. Cũng may, họ đã ra khỏi thảm thực vật ken dày lớp trên lớp dưới, lúc này có thể nhờ vào chút ánh sáng trên bầu trời, tầm mắt đã thoáng hơn lúc nãy.

"Tôi nhìn thấy cửa hang thì phải!" Dục Chu phấn chấn kêu lên.

Lúc này Tư Dao mới thấy yên tâm. Vất vả như thế cũng bỏ công, khi nào nhìn thấy những cỗ quan tài treo bí hiểm, chắc mọi người sẽ lượng thứ cho sự cố chấp của mình! Cô ngẩng nhìn. Thảo nào đứng xa không thể nhìn thấy cửa hang, thì ra dây leo chằng chịt dày đặc rủ xuống đã che kín cửa hang; nếu không có một ánh chớp sáng loà nhoáng lên thì dù có đứng ngay trước cửa hang cũng khó bề nhận ra.

Ánh chớp ấy tại sao lại sáng đến như vậy?

Một chuỗi những tiếng sấm âm âm dồn dập vọng đến, rồi một tiếng nổ "ùng" vang trời!

Mưa như trút nước!

Tư Dao sửng sờ, linh cảm chằng lành bỗng khiến tim cô thắt lại.

Cũng như mọi người, cô nghĩ ngay đến ông già nọ - ông già mặc áo mưa giữa lúc trời nắng.

Ông ta nói không sai. Dự đoán của ông ta thậm chí trái hẳn với dự báo thời tiết.

Còn những điều ông ta nói về hang quan tài thì sao? Những ai đã bước vào hang, nhất định phải đau thương đến chết, liệu có chính xác không?

Tu Dao gắng bước lên vài bước, đi đến cửa hang; Viên Thuyên đã đứng đó, cả hai nhìn nhau im lặng. Hai cô thân nhau bao năm, đều rất hiểu bạn mình đang nghĩ gì: liệu trong hang có những điều kỳ dị thật không? Dục Chu gạt mớ dây leo đang buông rủ, soi đèn pin vào trong hang. Ánh đèn chẳng khác gì bị hút vào hố đen trong vũ trụ.

"Có lẽ, nếu có quan tài treo thật, thì nó phải ở sâu trong hang". Dục Chu đoán vậy.

Viên Thuyên nói: "Nơi này khác với các hang quan tài ở vách núi, ở những chỗ đó quan tài không đặt quá sâu".

Tiểu Mạn và Thường Uyển cũng đã bước tới, đứng dưới mưa cả năm người đều ướt như chuột lột.

"Định vào thật à?" Tiểu Mạn hỏi. Có vẻ như cô dần dần càng thấy tin lời ông già mặc áo mưa.

"Tôi không hiểu nổi ngoài dã thú hoặc kẻ xấu ra, trong hang đặt quan tài treo còn có gì khác mà sợ?" Tu Dao hiểu rõ, nếu tối nay họ không nhìn thấy quan tài treo thì cô cả đời sẽ không thể yên.

Viên Thuyên hỏi Dục Chu: "Anh Chu có mang theo chiếc gậy ấy không?"

Anh hiểu ý, gạt đầu: "Có! Anh đã nhờ người sửa lại, có thể dùng nó như chiếc dùi cui cảnh sát; xử lý vài người hoặc dã thú thông thường, không vấn đề gì".

Tu Dao nghĩ ngợi: "Đúng! Viên Thuyên là bạn chí thân của mình, mọi việc đều phải dựa vào mình". Mọi nỗi buồn ngày càng nặng nề bấy lâu nay, sự hẫng hụt trong tình cảm, những mối lo vẩn vơ ở công ty... phút chốc dường như tan biến. Cô cười nói: "Thế thì chúng ta còn đứng mãi đây làm gì? Cứ vào đi, ít ra cũng có thể tránh mưa". Nói rồi cô chiếu đèn pin, gạt đám dây leo đan kín tưởng như gió cũng không thể lọt, và bước vào trước tiên.

"Cẩn thận đấy!" Viên Thuyên bước theo ngay.

Cái hang khá rộng, nền cũng tạm coi là bằng phẳng, chỉ hiem đang ngập nước. Tu Dao thận trọng thăm dò xem nông sâu ra sao, cô bước đi chùng vài mét, hình như đây là một cái ao.

"Dẫn mọi người phía sau, nếu muốn vào hang không bị ướt giày leo núi hoặc giày thể thao, thì tốt nhất là cởi giày ra. Nước sâu đến đầu gối, đáy là đá cuội, không đau chân đâu! Nước rất trong, na ná như nước suối". Cô cúi xuống đưa tay vục nước, nhấp thử một ngụm. "Uống cũng dễ chịu, hơi giòn ngọt, nó là nước khoáng chính cống đây!"

Viên Thuyên và Dục Chu soi đèn pin đan nhau cùng quan sát, chỉ thấy vách hang nhô ra các mỏm đá to nhỏ đủ mọi hình thù; tựa như các hang động thường gặp.

"Chao ôi!" Tiếng reo kinh ngạc và mừng rỡ của Tu Dao. Nhưng chẳng ai nhìn thấy bóng cô.

Cả hai vội bì bõm lội tới, đi vòng qua một vách nhỏ thì thấy Tu Dao đang đứng chôn chân dưới nước ngẩng nhìn lên. Cả hai cũng nhìn theo và cùng kêu to.

Phía trên cao bỗng thoáng rộng hẳn ra, ánh đèn pin sáng quắc cho thấy nóc

hang cao đến vài chục mét, nở rộng ít ra cũng đến hai chục mét. Ba cỗ quan tài treo từ nóc buồng xuống, hai cỗ khá to gần mặt đất hơn, là kiểu quan tài thuyền (1) điển hình; cỗ thứ ba nhỏ hơn, hình khối hộp chữ nhật thường thấy, trông đen xỉn, được treo rất cao cách nóc hang chừng chục mét.

Nhìn kỹ, họ thấy hai cỗ quan tài to kia được treo trên hai thanh xà ngang bằng đá nhô ra từ vách hang; cỗ quan tài cao nhất được treo bằng dây chèo rất lớn thả từ nóc hang xuống. Dây chèo ấy bằng kim loại hay thứ gì khác thì nhìn không rõ.

Tư Dao rất hào hứng nhưng cũng có phần kinh hãi: vì toàn cảnh quan tài treo này trông quen quen.

Tiểu Mạn và Thường Uyển ngoài cửa hang gọi vào: "Trong đó có gì hay không?"

Viên Thuyên không giấu nổi niềm vui, đáp luôn: "Chẳng có gì hay, chỉ thấy vài cỗ quan tài treo thôi. Chẳng đáng để các vị chiếu cố vào xem đâu!" Cô rất hiểu tính mấy người bạn thân này, ngấm ngấm khích họ mới là thượng sách.

"Đừng nói dối nhau, cả ba đã vào lâu như thế, chắc chắn phải có chuyện rất thú vị!" Rành rành là Tiểu Mạn đã "trúng kế". Đúng thế, tiếng lội nước vang lên.

"Liệu Kiều Kiều và anh chàng Lâm Mang có vào không?" Viên Thuyên hỏi Tiểu Mạn và Thường Uyển đang rất ngạc nhiên vì lần đầu nhìn thấy quan tài treo.

Trầm trồ hồi lâu, Thường Uyển mới nói: "Thôi nào! Hai người ấy đang xoắn lẩy nhau. Kiều Kiều thì không dám vào, Lâm Mang thì mắt không rời cửa hang, nói là Kiều Kiều cứ đợi; anh ấy đang rất muốn vào".

Tiểu Mạn cười khẩy: "Không đơn giản đâu! Tôi thấy anh ấy mắt không rời Tur Dao thì có. Này Tur Dao, có phải ngày trước cậu và anh ấy đã cắt đứt thật sự không?"

Tur Dao đáp: "Tất nhiên! Đã thực thi chính sách "ba không": không thư từ, không điện thoại, không gặp gỡ, đã được coi là triệt để rồi chứ? Chỉ chưa đào tận gốc tróc tận rễ mà thôi!" Ai nấy đều bật cười.

"Xem chừng có những anh chàng thật trơ trẽn, cứ muốn người ta phải nói trắng ra, rồi mới thấy tiếc nuối. Anh Dục Chu đừng nghĩ là ám chỉ mình". Tiểu Mạn tỏ ý bất bình.

Dục Chu định phản bác, nhưng chợt nghe thấy tiếng lội nước ở phía cửa hang, Viên Thuyên thì bóp vào tay anh, anh bèn im lặng.

"Vây là Kiều Kiều vẫn vào! Rất đáng khen đấy!" Viên Thuyên cười nói.

Kiều Kiều kinh ngạc nhìn ba cỗ quan tài treo, thật sự tâm tặc: "Ôi! Rất đáng để vào đây!" Cô chiếu đèn pin vào cỗ quan tài nhỏ: "Nó được treo cao thật!" Cô cảm thấy có một giọt nước từ quan tài rơi xuống, trúng vào mũi.

Trong hang ẩm ướt, nước rỏ xuống là chuyện bình thường, Kiều Kiều chẳng bận tâm.

Lại một giọt nữa rơi lên trán.

Cô thấy là lạ, hình như không giống như nước bình thường, nó hơi dính dính. Cô quệt đầu ngón tay lên trán rồi giơ ra trước ánh đèn pin: một đốm màu đỏ tươi!

Cô xoa tay lên mũi và soi nhìn lòng bàn tay: một vết đỏ tươi.

Kiều Kiều kinh hãi thét lên, chiếc đèn pin rơi luôn xuống nước.

"Máu... máu..."

"Kiều Kiều sao thế? Bị xước da ở đâu?" Tư Dao hỏi.

"Không! Mà là máu rơi từ quan tài xuống".

Các ánh đèn pin đều lia lên cỗ quan tài treo cao nhất. Đúng thế, bên ngoài cỗ quan tài đen hình như có một vết dính đọng.

Viên Thuyền rọi đèn lần lên theo vết đó, tìm chỗ bắt đầu rỉ ra, đó là khe nắp quan tài; bên trên hình như dây chảo cũng có vết thấm ướt "máu".

Chiếu đèn lên cao nữa. Trời ơi!

"Vết máu" từ một cái móc sắt to tướng chìa ra từ vách hang để buộc sợi chảo, rồi loang vào vách hang; thoát đầu chỉ là một đường, loang mãi đến chỗ cách mặt nền chừng 20 mét thì hợp thành bốn chữ đại tự theo lối Hành - Thảo (2) màu đỏ thẫm.

Đau thương đến chết

Nét cuối cùng của chữ "chết" tiếp tục loang xuống đến một mỏm đá hình cái mũi nhô ra, cách mặt nền chừng ba mét. Thình thoảng một "giọt máu" rơi xuống một vũng nước phía dưới, lắng nghe có thể thấy tiếng tí tách...

Đến gần hơn, họ nhìn thấy một vũng nước rộng chừng một mét, nằm ở vị trí cao hơn nền hang chừng nửa mét, nó là một cái "ao máu" thật sự! Cúi xuống ngửi, thấy mùi tanh tanh.

Tur Dao run run nhúng tay trái vào "ao máu" rồi rút ra, cả bàn tay cô "nhuộm máu"!

Chính lúc cô rút tay ra thì ao máu đó rùng rùng khá mạnh, một "bóng đen" vọt lên quần lấy cổ tay phải của cô đang cầm đèn pin. Cô hoảng hốt kêu lên và vội vẫy tay, một con rắn nước thân to bằng ngón tay cái, chuỗi nhanh khỏi tay cô trườn vào ao nước mà mọi người đang đứng. Mọi người thi nhau hét inh ỏi, không rõ vì cái ao máu, bàn tay nhuộm máu hay vì con rắn kia. Lâm Mang vội hùng hồn lên tiếng: "Mọi người đừng nháo nhác lên, đừng sợ, rắn nước thường không có nọc độc; nó không cắn Tur Dao thì cũng sẽ không cắn ai cả. Thôi, chẳng đứng đây lâu làm gì nữa, ta rút ra ngoài cửa hang, cố gắng bình tĩnh đi!"

"Nước dính tay Dao Dao và Kiều Kiều không phải là máu thật à?" Viên Thuyên hỏi.

"Thấy tanh tanh, dính dính, nhưng mình không dám ném thử". Tur Dao vẫn còn run rẩy.

"Đừng ném làm gì". Kiều Kiều cũng thấy sợ nhưng cô vẫn xoay mình lại, móc trong túi ra một lọ thuốc nhỏ nhỏ, dốc cho thật sạch, một tay bám vào cánh tay Tur Dao, tay kia múc "nước máu". "Mình phải đem về, nhờ người xét nghiệm xem có những thành phần gì".

Mọi người lần ra cửa hang, vẫn ổn cả. Họ vội rảo bước ra ngoài. Mưa vẫn

như trút nước, chớp sáng sấm rền bất tận, nên họ đành lùi vào trong cửa hang.

"Ta nên làm gì? Chờ mưa tạnh hay là cứ xuống núi ngay bây giờ?" Tiểu Mạn có phần ngán ngẩm. Cô không nói rõ ý nhưng ai cũng hiểu rằng, nếu còn nán lại trong hang chẳng biết còn chuyện gì khác nữa; nhưng nếu xuống núi ngay thì mưa to đường trơn, sẽ rất khó khăn.

Kiều Kiêu nói: "Mình chịu không dám ở lại thêm nữa, cứ đi khỏi đây rồi tìm một chỗ khác trú mưa cũng được. Vả lại, trên này quá cao, gió thổi mạnh, rét quá..."

"Được, thế thì xuống núi. Nếu tìm được chỗ tử tế hơn để trú mưa thì quá hay". Viên Thuyên lom khom lần bước xuống dốc trước tiên, và gọi ngay: "Mọi người phải cẩn thận, đá trơn lắm. Nhưng cũng chẳng còn lối nào khác, đành dò dẫm mà đi xuống vậy, coi chừng bị trượt chân!"

"Lẽ ra chẳng nên đến xem cái hang này mới phải!" Kiêu Kiêu oán trách.

"Lúc này nói thế cũng vô ích thôi. Về, cứ bắt Tư Dao và Viên Thuyên chiêu đãi một châu là được!" Thường Uyển nói xong, cũng dò dẫm bước theo Tiểu Mạn.

Tư Dao buồn bã nhìn cảnh gió mưa, có phần áy náy; cô nói với Kiêu Kiêu giọng năn nỉ: "Đúng là tại mình. Cậu đừng trách móc nữa. Về rồi, mình xin mời cậu đi ăn".

Kiều Kiêu phì cười: "Biết lỗi rồi sửa mới là ngoan! Khỉ thật, mình cũng có chân kia mà, cũng là tại mình! Đã nói là không muốn đi, thế rồi lại đi, thì sao trách cậu được?" Cô hơi bực mình nhìn sang Lâm Mang.

Lâm Mang có ý xin lỗi: "Được, Kiêu Kiêu. Anh biết lỗi rồi. Về đến Thượng

Hải ngày nào anh cũng sẽ mời cơm... và nấu cơm cho em ăn cũng được".

Tur Dao cảm thấy hai người đó bắt đầu đến lúc chót nả, nên tránh đi thì hơn, cô bèn quay ngoắt người bước xuống luôn.

Đoạn này độ dốc rất khiếp, mọi người đều rất thận trọng dần dần lần xuống. Tiếp đó là một rẻo đường rất hẹp, trận mưa to khiến nó hết sức lầy lội; cũng may, khi lên núi họ đã đi qua lối này; nó hơi thoải thoải, không cần phải chân đi tay bám như đoạn dốc vừa nãy.

Thế là có thể coi như không bị giam trên núi. Tur Dao nghĩ, có đúng là mình đã có một quyết định sai lầm hay không? Những lời của ông già bí hiểm nọ, đều là thật không? Nếu những câu tiên đoán ấy đều ứng nghiệm, thì mình chỉ nói một lời xin lỗi là sẽ xí xoá được cả hay sao?

Quá ư hão huyền! Này Tur Dao ạ, chớ nên vướng vào thứ suy luận vu vơ ấy! Mưa ngớt rồi lại mưa tiếp. Đoạn đường tiếp theo không gặp trở ngại mấy. Lâm Mang rảo bước lên phía trên, vừa đi vừa nói với Dục Chu mấy câu về công việc. Anh bật đèn pin chiếu trở lại phía sau, rồi bỗng thất thanh: "Kiều Kiều đâu? Không thấy Kiều Kiều đâu cả!" Anh lập tức chạy trở lại.

-----
(1) Khoét thân cây to, rồi đặt tử thi vào.

(2) Thẻ chữ Hán gắn với thẻ Thảo thư, các nét hầu như dính liền.

Chương 9

RƠI

Nghe tiếng Lâm Mang gọi, Tư Dao chột dạ. Một linh cảm chẳng lành bỗng ập đến. Quay người lại thấy Tiểu Mạn và Thường Uyển cũng vừa đi lên, cô vội hỏi ngay: "Hai người có thấy Kiều Kiều không?"

"Không! Bọn mình đi cuối cùng mà!" Nét mặt Tiểu Mạn đượm vẻ lo lắng.
"Hay là nó bị rớt lại?"

Viên Thuyên nói to: "Lâm Mang đừng chạy thế kia, hai bên đường thoai thoải nhưng nếu trượt chân xuống thì gay đấy!"

Lâm Mang rõ ràng là không nghe thấy tiếng Viên Thuyên. Anh vừa chạy vừa gọi: "Kiều Kiều ơi! Kiều Kiều!"

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu Tư Dao: "Suốt dọc đường Kiều Kiều tỏ ra đuối sức. Bị tụt hậu thì phải gọi để mọi người chờ mới đúng chứ..." Cô không kịp nghĩ nhiều nữa, cũng lia đèn pin quay trở lại tìm bạn.

Tiếng gọi "Kiều Kiều... Kiều Kiều..." mỗi lúc một xa, trong đêm tối. Hoàn toàn không thấy bóng Lâm Mang đâu nữa. Thấy anh mãi miết chạy về phía trước, Tư Dao bước chậm lại, chú ý quan sát tìm kiếm hai bên đường. Như Viên Thuyên vừa nói, quãng đường này hẹp lại quá lầy lội, rất có thể Kiều Kiều đã bị trượt chân xuống dốc dưới kia. Tuy không dốc lắm nhưng nếu phải bò từ dưới lên cũng chẳng dễ gì.

Đi chừng ba trăm mét, Tư Dao chợt nhận ra một mái dốc bên đường có những vết hằn lộn xộn. Lia đèn xuôi theo, cô thấy hình như mảng cỏ cũng có vết nhàu nát bết lại. Nhìn xa hơn nữa... cô hít vào một hơi thật sâu: mái dốc này rất dài và lại khá dốc. Rọi đèn pin không thể nhìn rõ cuối dốc. Cô gọi

"Kiều Kiều ơi..." nhưng tiếng gọi dường như lọt thỏm trong tiếng gió mưa và rừng cây rú rít, đương nhiên không thấy hồi âm.

Cô khom người, thận trọng lần xuống mái dốc. Tiểu Mạn và Thường Uyên cũng đã đến kịp, hỏi vọng xuống: "Đã tìm thấy chưa?" Tư Dao vừa tìm dấu chân vừa đáp: "Quanh đây có vẻ đáng nghi, các cậu hoặc là xuống với mình hoặc là đi tiếp, nhìn xem có chỗ nào có vết trượt ngã không".

Tiểu Mạn cân nhắc một lát rồi nói: "Bọn mình sẽ đi quá lên để tìm, nếu cậu thấy gì thì phải gọi nhé!"

"Nhưng đừng đi xa, gió mưa khiếp quá, sẽ không nghe thấy đâu!" Tư Dao gọi vọng lên.

"Thế thì bọn mình xuống theo cậu vậy". Thường Uyên đang định lần xuống dốc.

"Được!... Ồi..." Tư Dao trượt chân, và thế là cô lăn tuột ngay xuống xa vài chục mét. Cũng may vì đã có ý đề phòng nên cô gắng dùng đèn pin và tay cày bám mặt dốc; rồi dừng lại được. Phải bám chặt mặt đất, cô lảm bảm "sợ chết khiếp!"

Đúng lúc này cô nghe thấy một giọng quen thuộc: "Mọi người cứu tôi với!" nhưng tiếng rất nhỏ, hình như vọng lại từ khá xa. Chính là Kiều Kiều!

"Kiều Kiều ơi!" Tư Dao cố hét thật to.

"Mình đang ở đây..." Tiếng nói từ cuối dốc vọng lên, ánh chùng phải cách vài chục mét.

Tiếng gọi của Tư Dao vọng lên trên đường, Tiểu Mạn hỏi luôn: "Đúng Kiều Kiều phải không?"

"Đúng! Mình đã nghe thấy tiếng Kiều Kiều. Các cậu xuống đây giúp mình với. Phải cẩn thận đấy!" Tư Dao nói.

"Mau lên, mình sắp nguy rồi!" Giọng Kiều Kiều rất yếu.

Tư Dao chợt sững sờ: cậu ấy bị chân thương hay sao? Bèn vội gọi: "Cậu hãy cố chịu đựng, mình sẽ xuống ngay đây!"

Tư Dao vừa tự nhủ phải rất thận trọng vừa lần xuống dưới. Cô nghĩ thầm: "Kiều Kiều hãy cố trụ cho vững..." Rồi gọi to: "Mình đã đến rất gần cậu, sắp tới ngay bây giờ!"

"Dao Dao hãy cẩn thận, cuối dốc này là vách núi dựng đứng!" Tiếng Kiều Kiều đã rất gần.

Tư Dao chợt bàng hoàng: chẳng lẽ...

Đúng thế, trước mặt cô là một cảnh tượng đáng sợ không sao tưởng tượng nổi: cuối dốc là vách đá gập ghềnh như thẳng đứng, nửa người trên của Kiều Kiều đang cố áp chặt vào vách đá, hai chân chơ vơi giữa khoảng không phía dưới, hai tay cố bám chặt vào một vấu đá bên trên; nhưng hai bàn chân dò mãi vẫn không thể tìm được một điểm tựa cho chắc. Vách đá này dựng đứng và quá trơn.

"Kiều Kiều yên trí, mình sẽ kéo cậu lên!" Nhưng Tư Dao biết việc này đâu có dễ! Nếu không có chỗ bám bên trên, thì chẳng những không thể kéo bạn lên mà chính cô cũng rất dễ bị trượt xuống dưới kia.

"Tạ ơn trời đất, Dao Dao đã đến! Hai tay mình rã rời rồi". Dưới ánh đèn pin, thấy rõ ánh mắt Kiều Kiều đang hy vọng.

Bao năm nay tuy cùng đam mê du lịch nhưng Tư Dao và các bạn chỉ quen đến các điểm du lịch, chứ chưa thật sự leo núi bao giờ. Mọi người đều chưa được huấn luyện về cấp cứu tình huống nguy hiểm, và tất nhiên là không hề có kinh nghiệm. Lần đầu gặp tình huống như thế này, cô hết sức lúng túng. Tư Dao cố trấn an, rồi nhìn quanh một lượt: mép vách đá có vài bụi cây và cây con, cô bèn một tay nắm chặt thân cây rồi chìa tay kia cho Kiều Kiều. Nhưng lại hỏi: "Mình không rõ mình có đủ sức hay không, hay là cậu cố giữ thêm một lát, chờ Tiểu Mạn và Thường Uyển đến, được không?"

"Mình sắp tuột tay đến nơi, cứ kéo mình đi! Mình không cố nổi một phút nữa đâu!" Giọng Kiều Kiều như mèo máo nài nỉ. Một tia chớp loé sáng, khuôn mặt Kiều Kiều trắng bệch, những mảng tóc ướt tả tơi trên mặt, đôi mắt đờ đẫn dường như đã hết cả khát vọng sinh tồn.

"Để mình thử xem". Tư Dao nắm lấy cổ tay trái của Kiều Kiều nhưng cổ tay quá trơn, toàn thân Kiều Kiều hơi nhúc nhích, Tư Dao gắng hết sức mới nắm chặt được tay bạn, nhưng cô đang ở tư thế quá thấp nên không thể kéo nổi bạn lên. Cô rất mong Tiểu Mạn và Thường Uyển đến kịp để cùng kéo, nên vội gọi to: "Tiểu Mạn, mình ở đây! Kiều Kiều đang nguy ngập, hai cậu mau lại giúp mình với!"

Tiểu Mạn ừ một tiếng, nghe chừng đã đến khá gần. Nhưng Tư Dao cảm thấy tay Kiều Kiều đang run dữ dội. Tay của cả hai đều quá trơn. Tư Dao thấy tay mình mỗi lúc một chuồi đi. Cô rất lo sợ nhưng không dám thể hiện ra nét mặt. Cô cố vận sức nhưng vẫn không thể thắng nổi trọng lực.

"Tại sao cậu lại bị rơi xuống đây?"

"Mình sợ ý... không hiểu sao bỗng thấy chóng mặt, đang đi trên đường vấp ngã, rồi lăn xuống dốc, trượt xuống tận đây. Dao Dao... nắm chặt tay tớ đi. Tớ mệt quá, buồn ngủ quá... tớ không chịu nổi nữa".

"Kìa, cậu cố lên... không được ngủ lúc này! Tay cậu quá trơn, cậu dùng cả hai tay nắm tay tớ được không?"

Tay phải của Kiều Kiều đang bám vào mỏm đá run bần bật. Cô sắp phải buông tay ra đến nơi.

"Nguy rồi... mình sắp kiệt sức... mệt quá, buồn ngủ quá..."

"Cậu cố lên!"

Lại một ánh chớp. Tư Dao kinh ngạc nhận ra đôi mắt đờ đẫn của Kiều Kiều lúc này ánh lên nét kinh hoàng, vẻ mặt cũng biến dạng vì sợ hãi. "Mình phải chết, đúng không?" Kiều Kiều nói.

"Cậu nói vớ vẩn gì thế?" Tư Dao kêu lên.

"Mình đã nhìn... đã nhìn thấy...!"

"Ai?" Tư Dao ngoái lại nhìn, chỉ thấy lờ mờ bóng Tiểu Mạn và Thường Uyển. Rồi vội quay lại tiếp tục cố nắm tay bạn.

Giọng Kiều Kiều càng nhỏ dần: "Mình quá mệt, rất buồn ngủ... Tư Dao nắm chặt nữa đi..."

Tur Dao bỗng trào nước mắt, tay Kiều Kiều càng run mạnh hơn, bàn tay phải đã rời mỏm đá. Tur Dao bỗng thấy lực kéo tay mình nặng ghê gớm, tay Kiều Kiều lại càng trơn hơn.

Mình sắp bị mất Kiều Kiều!

"Kiều Kiều cô lên. Tiểu Mạn sắp đến ngay đây mà!"

"Sao Dao Dao không nắm chặt tay mình?" Chỉ trong khoảnh khắc, đôi mắt Kiều Kiều đầy vẻ ảo não, mờ nhoà, tuyệt vọng; những lọn tóc đen dài ướt sũng, rối bời phủ trên khuôn mặt một cách bất lực.

Khi Tiểu Mạn và Thường Uyển đến sát sau lưng Tur Dao thì tay Kiều Kiều đã tuột khỏi tay Tur Dao. Cô rơi xuống thung lũng sâu dưới kia như một chiếc lá rụng. Những tiếng kêu thét xé lòng của ba cô gái vang lên trong tiếng gió mưa.

Kiều Kiều vĩnh viễn không thể trả lời họ nữa.

Mưa vẫn rơi.

Nước mưa và nước mắt đều mằn mặn, hoà vào nhau khiến Tur Dao không sao chịu nổi nữa. Bọn họ đi xuống núi, những tiếng khóc thút thít đã bị tiếng gió mưa lấn át; nhưng nếu im lặng thì lại càng buồn khổ hơn. Cõi lòng Lâm Mang như trống rỗng. Anh chờ đợi, miệng mấp máy gọi tên "Kiều Kiều"; anh dường như có thể bị sụp đổ bất cứ lúc nào. Thỉnh thoảng chợt nhìn thấy tình cảnh ấy, lòng Tur Dao lại quặn đau như dao cắt.

"Dao Dao đừng nên thế này, không phải lỗi ở cậu!" Viên Thuyên không nhớ

nổi mình đã an ủi Tư Dao câu này bao nhiêu lần.

"Nếu tôi không khăng khăng đòi đi xem hang quan tài ngay buổi tối, nếu sức tôi khá hơn nữa..." Tư Dao ghen ngào nói.

Tiểu Mạn cố kìm nén, nhưng rồi cô không nén nổi nữa, vừa khóc vừa hỏi: "Kiều Kiều nói rằng "Sao Dao Dao không nắm chặt tay mình?" nghĩa là gì?"

Viên Thuyên vội chặn ngang: "Kiều Kiều nói vào lúc tuyệt vọng, cậu cho rằng nghĩa là gì? Nếu Dao Dao đủ sức nắm chặt, thì đã chẳng để bạn mình phải như thế. Cậu cũng đã chứng kiến tình hình lúc đó, nếu là cậu, cậu có dám chắc sẽ nắm nổi không?"

Tiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mang đang như người mất hồn, thở dài, rồi im lặng. Lâm Mang bỗng dừng bước, đầu gục xuống. Lúc này mọi người đã về đến chỗ ban ngày đã đi qua: Bộ Nhai Lương - cây cầu đá chơi voi nối liền hai vách núi.

Tư Dao bỗng dung nghĩ, nếu nhảy từ trên này xuống thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

"Lâm Mang chớ nghĩ chuyện đại dột!" Viên Thuyên cảnh cáo. Còn Lưu Dục Chu thì đi sát ngay sau Lâm Mang, chỉ lo anh ta có hành động gì khác thường...

Lâm Mang ngẩng nhìn trời, thở dài. Bỗng một làn chớp xẹt ngang, đầu anh dường như bị giữ chặt cứng, miệng ú ớ mấy tiếng. Mọi người cùng ngẩng nhìn. Ai cũng há hốc miệng trong các ánh chớp đến liền sau đó. Dưới các ánh chớp nhoang nhoáng ấy họ nhìn thấy trên vách núi Niết Bàn trước mặt hiện lên bốn chữ đại tự đỏ sẫm theo lối Thảo Thư.

Đau thương đến chết!

Cuối mỗi nét chữ hình như đều có máu đang nhỏ xuống.

Nhưng đây lại thật sự là chữ khắc trên vách núi!

Mắt ai nấy đều bị ngợp bởi bốn chữ "Đau thương đến chết" này.

Sau chuỗi sấm rền vang, Viên Thuyên nghiêm giọng nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi!"

Chương 10

ĐÔI MẮT NHÌN LÉN TRONG ĐÊM

Thời gian như hạt sương xuôi theo thân lá, dường như dừng lại nơi ngọn lá, nhưng lại có thể rơi ngay bất cứ lúc nào.

Nhất là trong đêm khuya.

Công ty ngày càng tín nhiệm Mạnh Tư Dao. Mấy ngày liền cô bận rộn đến tối mịt, muộn đến nỗi xe buýt mi-ni đã hết chuyến đi, cô đành vẫy tắc xi để về nhà.

Cô chẳng hề phàn nàn, bởi lẽ về nhà cô sợ phải đối mặt với sự quạnh hiu,

thậm chí là nỗi sợ hãi. Những ngày gần đây chứng sợ hãi khép kín hình như lại trở lại, cô biết, đó là do cô tích tụ không ít những điều chán chường và lo sợ. Kể từ cái buổi tối cô kể cho Chung Lâm Nhuận và Lịch Thu nghe những chuyện ly kỳ xảy ra ở núi Vũ di, cho dù hai người bạn cùng thuê nhà ấy đã an ủi cô, nói rằng cô không cần phải tự trách mình về bất cứ điều gì, nhưng sau khi suy ngẫm lại tất cả mọi chuyện, cô không thấy nỗi lòng vơi bớt mà lại càng thấy căng rứt bần khoản hơn nữa.

Tại sao vậy? Khi kể lại chuyện hôm ấy, hồi tưởng lại mọi chuyện, đặc biệt chứng kiến cảnh Kiều Kiều và Lâm Mang nồng nàn đắm thắm, liệu có phải cô đã chợt liên tưởng đến cảnh ngộ một mình một bóng của mình? Liệu cô có ý ghen tuông - như Tiểu Mạn đã nói - thoáng hối hận vì ngày trước cô đã non nớt bồng bột ngây thơ, theo đuổi sự hoàn thiện, để rồi chia tay với Lâm Mang không? Anh ấy nhanh nhẹn thông minh, có tài năng, chuyên môn vững, không ít người đã dự đoán anh ấy sẽ thành danh. Dù sao anh ấy cũng là một ý trung nhân rất xứng đáng; riêng cô đã biết vài người bạn nữ thân nhất của mình ít nhiều đều rất mến mộ anh. Người ta nhìn vào, chắc sẽ nói cô quá đại dột!

Bởi thế Tư Dao có phần ân hận. Cô đã có cơ hội để nói lại tình xưa. Rồi Kiều Kiều gặp bất hạnh, còn cô lại là người duy nhất có thể cứu bạn...

Tư Dao nghi hoặc. Cô vắt óc suy nghĩ, trong lúc cô giữ tay Kiều Kiều, liệu có lúc nào thoáng qua - dù chỉ là một gợn, một nét rất rất nhỏ - ý nghĩ bỉ ổi không? Nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi rồi cô đành thôi, vì cô không muốn tìm hiểu cái cảm giác trượt theo hướng tội ác.

Không phải thế. Không thể là như vậy.

"Thế ư? Cô không hề hồ thẹn với lương tâm chứ?"

Ai thế nhỉ? Giọng nói dường như trôi đến từ chốn xa xăm, hình như còn có cả hơi nước mặt hồ Chiêu Dương bay vào cửa sổ phòng Tư Dao nữa.

Cô nhìn ra cửa sổ, thấy một khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc dài và ướt rú trên trán.

"Kiều Kiều, liệu đến bao giờ cậu mới tha cho mình?" Tư Dao cầu xin.

"Phải đến khi cậu và mình cùng bước vào giấc mộng". Kiều Kiều nói lại có ý bốn cột.

"Mình hiểu rồi. Đây chỉ là một cơn ác mộng, hoặc là ảo giác. Thực ra cậu không tồn tại. Mình vẫn nghĩ mình không có gì phải hổ thẹn với lương tâm". Tư Dao rất mong mau tỉnh cơn mê.

"Có đúng thế không? Nếu đúng là không hổ thẹn thì tại sao cậu lại mơ thấy mình?" Chẳng rõ những lời thoại này sẽ còn lặp lại bao nhiêu lần nữa?

"Mình không thể chế ngự được giấc mộng". Tư Dao lẩm bẩm. Kiều Kiều hỏi còn sống ăn nói chẳng hề sắc bén, nhưng lúc này Tư Dao cảm thấy rất lúng túng.

"Hay tại cậu không thể không chế được sự cắn rứt và những mặc cảm tội lỗi trong tiềm thức của mình?"

"Mình không cắn rứt gì cả, và càng không có cái gọi là tội lỗi". Giọng Tư Dao run run.

"Tại sao giọng cậu lại run thế? Dao Dao nói xem, khi gặp Lâm Mang ở núi

Vũ Di, anh ấy đã không còn là chàng trai non nớt năm nào, mà đã tỏ ra có sức hấp dẫn, rất phong độ và chín chắn. Cậu lại đã rung động phải không?" Giọng của Kiều Kiều vẫn như trước.

"Không!" Tư Dao nhận thấy mình đang có ý chối cãi.

"Dao Dao đã bắt đầu biết nói dối mình từ bao giờ vậy? Nhìn vào mắt cậu, mình biết".

"Nhưng, sau khi biết hai người đã yêu nhau, mình đã chủ động dừng lại rồi".

"Nói cách khác, cậu đang nén tình cảm của mình; khát vọng của trái tim đâu dễ gì biến mất được? Chờ đến khi cậu có cơ hội - khi mình sẩy chân rồi chơi voi bên vách núi - chỉ cậu mới cứu được mình, nhưng đúng lúc đó cậu đã dừng lại".

"Cậu nói liêu rôi!" Giọng Tư Dao run lên, nhưng lần này cô bật khóc.

"Cậu không nắm nổi tay mình, hay cố ý để mình phải ra đi?" Kiều Kiều tỏ ra không chút thông cảm.

"Mình mong cậu hãy đi đi, đi ngay bây giờ!" Tư Dao kêu lên như nổi khùng.

"Mình cũng muốn đi nhưng lại không thể, vì cậu cứ luôn nhớ đến mình".
Kiều Kiều lạnh lùng nói.

"Chẳng lẽ... cậu đúng là... là ma?"

"Ma ở trong lòng cậu thì có!" Nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch của Kiều Kiều có nét tàn nhẫn.

"Tại sao cậu lại đến tìm mình? Để trả thù chẳng?"

Kiều Kiêu bồng giơ hai tay, động tác như thể định bóp cổ Tư Dao. Tư Dao sợ hãi kêu lên và lùi lại mấy bước. Kiêu Kiêu cười khì nhe hàm răng trắng, rất đều và khít: "Kìa, cậu sợ à?" Tay trái của cô bồng duỗi thẳng cứng đờ, mặt lộ vẻ kinh hoàng, ánh mắt tuyệt vọng: "Dao Dao hãy nắm chặt, đừng để tở phải đi!"

Cảnh tượng ở thung lũng Tân Thường lại tái hiện, Tư Dao giơ tay ra như một bản năng, nhưng lại rụt về ngay như bị điện giật. Vì tay trái của Kiêu Kiêu đã tróc hết da thịt, chỉ còn lại xương cốt khô trắng. Tư Dao khóc thét lên lạc cả giọng.

Rầm rầm... những tiếng đập cửa rất mạnh.

Tư Dao thầm kêu "tạ ơn trời đất", chạy vụt ra mở cửa. Chung Lâm Nhuận đang cau mày đứng đó, hỏi: "Tư Dao, có chuyện gì thế? Tôi nghe thấy cô đang khóc".

Tất cả lại diễn ra hệt như cách đây mấy hôm.

Tư Dao chỉ về phía cửa sổ: "Cô ấy..." Khung cửa nhỏ vẫn trống không, gió từ phía hồ Chiêu Dương lùa vào, mảnh rèm cửa mỏng tang chấp chới bay như một cánh bướm lạc lõng đầy băn khoăn.

"Vừa nãy cô ấy còn..." Tư Dao cũng chẳng biết nên giải thích với Lâm Nhuận sự việc vừa rồi như thế nào.

"Là ai?"

"Kiều Kiều". Nói ra cái tên này chính cô cũng cho là hết sức vô lý.

Lâm Nhuận khẽ thở dài. Tư Dao nghĩ chắc là anh ấy lấy làm tiếc cho mình. Lâm Nhuận nhìn cửa sổ đang mở, lại nhìn lên bầu trời ngoài đó, rồi giơ tay xem đồng hồ: "Chắc đêm nay không thể mưa. Ngoài kia trăng vẫn sáng mờ mờ, tôi vừa đọc một tệp hồ sơ vụ án, cũng hơi mệt. Tuy đã hơi muộn... liệu cô có thể ra ngoài đi dạo với tôi không?"

"Vâng, được ạ". Tư Dao cũng đang muốn tạm thoát khỏi căn phòng này, nên cô đồng ý ngay. Nói xong, cô hơi đỏ mặt.

Cũng may hình như Lâm Nhuận không nhận thấy, anh đã quay ra đi xuống tầng dưới: "Gió hơi mạnh đấy, cô nên mặc thêm áo khoác".

Ngôi nhà nhỏ mà Tư Dao và mấy người cùng thuê nằm trong khu vực tập trung nhiều biệt thự. Khu này gần hồ Chiêu Dương, khắp nơi rợp bóng cây xanh và bãi cỏ, bởi thế còn được mệnh danh là "Ốc đảo quý tộc", là khu dân cư nổi tiếng ở Giang Kinh. Đêm đã khuya, gần như chẳng thấy bóng người, nhưng đi bộ quanh hồ cũng không chút cảm giác sợ gặp nguy hiểm. Hai người im lặng đi chùng chãi trên cỏ. Tiếng bước chân của họ giẫm trên các mảnh cành cây khô rắc rắc nhẹ. Tư Dao không nén được, lên tiếng trước: "Tôi đã nhìn thấy Kiều Kiều, thật thế".

"Mấy hôm trước cô đã kể, nói là nằm mơ, phải không?"

"Nhưng hôm nay thì không phải, tôi rất tỉnh táo; lúc anh gõ cửa tôi đã ra mở ngay, ngoảnh lại nhìn thì không thấy Kiều Kiều đâu nữa". Tư Dao nói, cảm thấy rất buồn vì Lâm Nhuận làm về ngành luật, chắc chắn sẽ suy luận logic: cô gái này đã bị tẩu hỏa nhập ma (1) rồi.

"Ý cô định hỏi là... trên đời này có ma thật không chứ gì?"

"Nói chuyện với anh thật dễ chịu, tôi chỉ chớm nói một câu, anh đã đoán ra vài ba câu tôi định nói sau đó". Tư Dao chân thành khen, nhưng vẫn thấy hơi ngượng ngùng.

"Tôi mào khen mào dài đuôi một câu vậy: tôi đã từng giật giải quán quân cờ vây và quán quân cờ tướng - giải thiếu niên toàn thành".

"Anh khỏi cần tự giới thiệu, hồi họ anh Tử Phóng đã cho tôi biết rồi. Anh ấy tự tìm hiểu ra".

"Tử Phóng tài nhỉ!" Lâm Nhuận hơi bực mình. "Tuy nhiên, chưa chắc cô đã đồng ý với sự giải thích của tôi. Tôi cho rằng cô không hề nhìn thấy Kiều Kiều. Cảm giác đó... nếu không phải do ngủ mê thì chắc chắn chỉ là ảo giác!"

"Ý anh là..."

"Đúng thế, cô rất thông minh, cô đã hiểu ý tôi nói là nên đi khám bệnh xem sao".

Tư Dao chung hứng vì thất vọng. Lâm Nhuận thực đáng ngán, dám cho rằng mình có vấn đề thần kinh! Và lại còn nói trắng ra luôn!

"Này anh Nhuận, nếu tôi là khách hàng của anh, tôi sẽ biến luôn. Trước khi ra về, tôi còn lên mách với sếp của anh nữa kia". Tư Dao phát cáu nhưng lại nguôi ngay. Cô vừa chế nhạo lại vừa trách móc, nhưng đồng thời cô cũng đang suy ngẫm về câu nói của Lâm Nhuận.

Lâm Nhuận dừng bước, hơi khom người để ánh mắt anh gặp ánh mắt Tư

Dao, nói rất chân thành: "Tôi không coi cô như một khách hàng nên mới nói bộc trực như thế. Dù đó là ác mộng hay là ảo giác, thì cũng không thể bỗng dưng sinh ra rồi lại tự mất đi. Nếu việc này cứ tiếp diễn thì thể lực và tinh thần của cô sẽ suy sụp. Tôi thấy mấy tháng nay cô đã trải qua quá nhiều chuyện, dù bất kỳ ai thì cũng khó chịu đựng nổi".

Nghe câu "tôi không coi cô như một khách hàng thời gian" của anh, Tư Dao thấy rất ấm áp dễ chịu, cô nói nhỏ nhẹ: "Cảm ơn anh đã thẳng thắn chân thành. Được nói chuyện với anh... hoặc chị Lịch Thu, tôi thấy rất dễ chịu. Tôi nên đi khám thật ư?" Tư Dao lo rằng Lâm Nhuận rất nhạy cảm, sẽ kéo cả Lịch Thu vào cuộc.

"Tôi và Lịch Thu đương nhiên phải giúp cô, rất muốn nghe cô nói; nhưng dù sao chúng tôi không có chuyên môn. Các bác sĩ dù trình độ khác nhau, nhưng họ đã từng được học hành bao năm. Qua công việc, tôi đã quen một bác sĩ tâm lý rất nổi tiếng, tên là Du Thư Lượng. Báo chí đã nhiều lần viết bài về anh ấy. Nếu cô muốn, tôi có thể giúp cô nói chuyện với bác sĩ Lượng..."

"Anh đừng vội kéo tôi đi viện. Chẳng lẽ tôi không nhìn thấy Kiều Kiều... hoặc... linh hồn của Kiều Kiều sao?"

"Co tin vào chuyện đó thật à? Tôi cứ ngỡ cô không phải là người như thế... Vâng, tất nhiên điều này rất khó nói, hình như cô là người rất mâu thuẫn? Cô có vẻ mềm yếu, nhưng nói năng và hành động thì rất mạnh mẽ quyết đoán, trong công tác chắc cô cũng rất xuất sắc; trong giao tiếp cô luôn tươi cười, song nội tâm thì lại có phần đa sầu đa cảm, chần chừ do dự. Trước đây tôi đã từng nói thế, mong cô đừng chê tôi là nhiều lời". Lâm Nhuận đã thẳng thắn hết mức!

"Viên Thuyền thường bảo tôi là "vỏ cứng thân mềm", tôi thấy phải gọi mình là "vỏ mềm thân mềm" mới chuẩn! Tôi vốn hoàn toàn không tin vào những chuyện này, nhưng các sự kiện ở núi Vũ Di đã tác động khiến tôi thay đổi hẳn". Tư Dao thở dài thườn thượt.

"Cô đừng khăng khăng bi quan như thế, ai cũng có khả năng cứng cỏi để đứng lên. Tuy nhiên phải nói rằng, bước đầu cô tin có ma quỷ này nọ, tức là cô đang thừa nhận mình đã thất bại. Có lẽ nghề luật sư và chuyên môn về luật pháp đã ảnh hưởng đến tôi, tôi chỉ tin mọi việc xảy ra trên đời đều có quan hệ nhân quả, có logic của nó. Ví dụ, một vụ án ly kỳ đến mấy cũng phải có căn nguyên. Nếu cứ hời hợt cho đó là mê tín hoặc sức mạnh siêu tự nhiên nào đó rồi buông xuôi việc điều tra và suy nghĩ, thì đó chỉ là cái có để lười nhác và né tránh."

"Lý luận cao siêu khiếp thật!" Tư Dao lẩm bẩm, nhưng lại sợ Lâm Nhuận hiểu lầm, bèn nói thêm: "Tôi nói đùa đấy! Anh nói hết sức có lý! Tôi sẽ suy nghĩ kỹ điều này".

"Không ngờ cô cũng rất biết phục thiện". Lâm Nhuận nói có phần đắc ý.

"Thực ra, những điều anh nói đâu phải tôi không biết. Tuy nhiên, anh nhắc nhở, tôi cũng xin gắng sức suy nghĩ theo chiều hướng đúng đắn. Anh Nhuận nên cảm ơn những làn gió ngoài này, chúng đã làm mát cái đầu tôi, nên tôi mới đồng ý với cách nhìn nhận của anh!" Tư Dao nghĩ, hít thật sâu làn không khí trong mát và hơi ẩm.

Đang hít vào cô bỗng ngừng lại, vì nghe thấy một tiếng "bép" như tiếng chân giẫm lên các cành cây khô trên đường. Gần đây gió mưa thu không ngọt, đã làm gãy không ít các cành nhỏ; hai người giẫm lên chúng, tất nhiên sẽ phát ra những âm thanh tương tự. Nhưng âm thanh này lại phát ra phía sau hai

người.

"Sao thế?" Lâm Nhuận không nhạy cảm như Tư Dao.

"Tôi nghe thấy tiếng bước chân. Có người đang đi theo chúng ta thì phải?" Tư Dao nói nhỏ, cả hai đi trong khung cảnh vắng vẻ như thế này, khiến cô thấy thấp thỏm.

"Sao tôi không nghe thấy gì nhỉ?" Ý Lâm Nhuận là "liệu có phải cô lại có ảo giác không?"

"Này, anh đừng ngoái lại, kéo đánh động đến hấn" Cô nghĩ, thật là may vì có anh ở bên.

Nhưng Lâm Nhuận đã xoay người lại tay choàng lên vai Tư Dao: "Nào, nhìn đi! Làm gì có ai?"

"Đúng là tôi nghe thấy tiếng chân giẫm vào cành cây khô. Anh thộn thật... về những chuyện này nam giới thường lơ ngơ. Con gái chúng tôi thường hay phải đề phòng cho nên đã luyện được các giác quan khá nhạy". Tư Dao rất tin ở đôi tai của mình.

Lâm Nhuận đứng bất động một lúc, lắng nghe. Nhưng anh không nghe thấy gì khác ngoài tiếng gió đưa cây lá rì rào.

"Được! Coi như tôi rất thộn. Nhưng cũng khuya rồi, mai cô còn phải ra sớm đi xe buýt, chúng ta về thôi. Và xem xem có thấy cái kẻ bám đuôi kia hay không".

Họ rảo bước quay trở về, chừng hơn trăm mét thì Tư Dao lại đi chậm lại. Cô

có cảm giác tiếng động lúc này là ở đoạn này. Ở lùm cây bên trái con đường hình như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn cô. Nếu hôm nọ ở ngoài khu nhà chỉ là cảm giác thì lúc này rõ ràng là rất thật.

Đã từng được điều trị tâm lý về chứng bệnh hoảng sợ bị khép kín, một trong những của nó là biết chủ động giải quyết một số vấn đề; Tư Dao đã rõ một khi có cảm giác bị nhìn lén, mà cô cứ chỉ lẩn tránh thì sẽ khiến cho tâm lý càng nặng nề thêm; tất nhiên là đem hết lòng can đảm ra để đối mặt với nó. Thế là cô xăm xăm đi về phía lùm cây ấy.

Lâm Nhuận theo sát ngay cô.

Bỗng nhiên lùm cây rung lên hỗn loạn, "soạt soạt" phát ra tiếng. Một bóng người từ đó vọt ra, rồi chạy vào mảnh rừng mọc các cây nhỏ ở phía sau. Lâm Nhuận rất thuộc địa hình ở đây, cho nên không cần suy nghĩ, anh đuổi theo ngay.

Tiếng bước chân xa dần. Chỉ còn lại Tư Dao một mình đứng đó.

Cô lúng túng, không biết nên đi về hay đứng đây chờ Lâm Nhuận trở lại? Nhưng dù quyết định thế nào cô cũng không thể làm được, vì cô cảm thấy phía sau, trong bóng tối, có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình!

Kẻ bám đuôi vừa nãy đã bị lộ, còn đây là một kẻ khác, đang ở hướng khác để theo dõi mình. Kẻ này rất điềm tĩnh, hình như rất nhẫn nại; sau khi Lâm Nhuận chạy đi rồi y mới từ từ tiếp cận Tư Dao, gây ra những tiếng động khe khẽ nhưng đã bị cô nhạy bén nhận ra.

Cô xoay người đi về phía những bụi cây bên phải con đường, tức phía bờ hồ,

cũng là phía có đôi mắt ấy.

Có phải mình mua dây buộc mình không? Nếu đúng là có kẻ theo dõi, thì hẳn đương nhiên chẳng có thiện chí gì; Lâm Nhuận không có ở đây sẽ là cơ hội tốt cho kẻ ác hay sao?

Hắn đang chờ đợi cái gì nhỉ?

Tim Tư Dao hình như vì đập quá nhanh nên không còn thấy "thình thịch" gì nữa!

Dù kẻ kia chờ đợi cái gì, nhưng nếu phải đối mặt thì hành động duy nhất của hắn chỉ có thể là bạo lực.

Tư Dao bỗng co chân chạy vụt trở lại.

May mà cô đi giày vải gọn nhẹ, nên có thể vận hết sức chạy như tên bắn. Chạy liền vài phút, thấy hình như không có ai đuổi theo, cô mới hơi trấn tĩnh, dừng lại thở mạnh.

Nhưng khi quay đầu lại nhìn tim cô như ngừng đập. Dưới ánh trăng mờ, trên con đường nhỏ, một bóng đen đang ung dung bước tới!

Hắn không có ý buông tha cô, thậm chí đang bõn cọt con môi trong tầm tay hắn.

Vì là đi dạo nên cô không mang theo máy di động. Mình phải rút kinh nghiệm mới được!

Cô chạy như bay, đồng thời nghe rất rõ tiếng bước chân dồn dập bám theo.

Cũng may lâu nay cô vẫn duy trì tập luyện, đến câu lạc bộ thể hình không nhiều nhưng vẫn thường xuyên tập đi bộ. Bước chạy không tồi. Đã thấp thoáng nhìn thấy bức tường vây của một khu nhà kiểu châu Âu - khu nhà hàng xóm với cô; nhưng bước chân kia nghe càng gần, dường như đã áp sát ngay sau lưng.

Cô đang định kêu cứu thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Tur Dao đừng chạy nhanh thế! Tôi đây mà!"

Thì ra là Quách Tử Phóng.

"Ôi, sợ chết khiếp! Sao anh lại đuổi theo tôi?" Tur Dao vừa thở mạnh vừa nhìn Tử Phóng từ đầu đến chân, có phải anh ta đã nấp ở bụi cây không? Vóc người thì na ná, nhưng không lấy gì làm chắc.

"Tôi đang định hỏi cô tại sao khuya thế này rồi, lại ra ngoài này chạy tới chạy lui như điên?" Nếu kẻ kia đúng là Tử Phóng, thì phải công nhận anh ta là một diễn viên cừ!

"Anh chạy tới chạy lui thì có! Tôi đang chạy về nhà còn gì? Tôi cảm thấy... tôi nhìn thấy có người đang bám theo tôi". Nếu đúng là Tử Phóng thì tại sao anh ta vẫn thản nhiên nhỉ?

"Bám theo? Nghe có vẻ như công việc của phóng viên văn nghệ. Cô chữi khéo tôi đấy à?" Tử Phóng trêu lại.

"Nếu chữi thì phải chữi thẳng chứ... tôi nói thật đấy, thoát đầu thấy có người theo dõi, anh Lâm Nhuận đã đuổi theo hắn, ngay sau đó tôi phát hiện ra một bóng đen nữa, thế là tôi đành bỏ chạy".

Tử Phóng nhìn xung quanh, lắc đầu: "Sao tôi chẳng thấy gì cả?" Rồi anh nhìn chăm chăm vào Tư Dao: "Cảm giác của cô thật nhạy bén, có thể theo tôi học nghề, cam đoan chỉ ba năm là có thể xuất quân, cho nổ những quả bom nặng ký như kiểu scandal tình ái của Bằng - Phi (2)... Này, cô và Lâm Nhuận đi dạo đêm khuya à? Thế là tôi đã đánh hơi thấy một chút xiu tin hồng (3) rồi!"

"Tiếc rằng chúng tôi chẳng phải những người nổi tiếng thì anh có gì mà viết? Và dù viết thì cũng chẳng ai đọc!"

Họ nghe thấy những tiếng bước chân gấp gáp. Lâm Nhuận chạy đến, nhìn thấy Tử Phóng, anh hơi kinh ngạc: "Vừa khéo quá nhỉ?"

Tử Phóng nói: "Tư Dao nói rằng anh đuổi bắt kẻ xấu, có nhìn rõ mặt mũi hắn không?"

Lâm Nhuận lắc đầu: "Nó chạy mất rồi. Hắn rất thuộc khu vực này, có lẽ hắn ở gần đây hoặc là một kẻ đã quan sát rình mò từ lâu. Rất đáng nghi. Mai tôi sẽ ra trình báo công an. Tuy chẳng giải quyết được gì nhưng cũng là đề đề phòng trước".

-----
(1) Một cách quan niệm về hiện tượng cơ thể bị rối loạn chức năng nghiêm trọng.

(2) Tên chung của đôi vợ chồng diễn viên điện ảnh và ca sĩ Trung Quốc

(3) Thông tin về tình yêu

Chương 11

NGƯỜI LÊNH ĐÊN

Hội nghị điện thoại với khách hàng kết thúc thì đã gần trưa. Tư Dao thấy trong máy điện thoại có năm tin nhắn để lại. Hai tin là ý kiến của khách hàng về chương trình quảng cáo, ba tin còn lại đều là của Quách Tử Phóng, nội dung thì y hệt như nhau, giọng nói cũng không có gì khác: "Tư Dao gọi cho tôi ngay. Tôi có một phát hiện rất quan trọng". Nơi gọi cũng lắm tiếng ồn: tiếng xe điện ngầm, tiếng rao bán hàng, tiếng hát của Chu Kiệt Luân - chẳng rõ là ở hiệu bách hoá hay hiệu ăn... cả trăm thứ âm thanh, đã thể hiện đầy đủ đặc điểm nghiệp vụ "giang hồ bốn phương" của Tử Phóng!

Tư Dao bực bội bấm máy gọi cho Tử Phóng. Giọng nói hơi sảng của anh ta lập tức vang lên: "A lô, tôi là phóng viên Quách Tử Phóng, chỉ có ba phút, xin nói nhanh lên cho!"

"Sao anh lại lần ra số điện thoại công ty tôi?" Tư Dao nhớ rất rõ mình chưa hề cho anh ta số điện này.

"Kìa, Tư Dao. Tìm số tổng đài công ty cô có gì là khó? Mở trang vàng là có ngay!" Đúng thế, biết số tổng đài thì chẳng khó tìm ra số máy của Tư Dao.

"Anh chỉ có ba phút, thế thì anh nói mau lên!" Tư Dao "đáp lễ" Tử Phóng, cô thấy dễ chịu hơn một chút.

"Cô thật là... Đúng, tôi đã có cuộc hẹn, họ đang đợi tôi ở nhà hàng Starbucks. Một ngôi sao ca nhạc mới mọc, kỹ thuật rất siêu, trông sáng sủa,

biết sáng tác; tôi dự đoán chỉ ba năm nữa anh ta sẽ át giọng Dương Khôn, Hoàng Chinh (1)!"

"Anh có biết thời gian của tôi còn quý hơn của anh không?"

"Thôi được, ta vào đề luôn. Tôi được biết Lâm Nhuận đã đi báo công an. Sáng nay công an đến nhà chúng ta xem xét, nhất là cửa sổ ở phòng cô. Nhưng không thấy dấu hiệu gì đáng nghi. Như vậy, có thể là cô đã có ảo giác".

"Ảo giác? Tôi chưa bao giờ có ảo giác cả. Nhưng... anh nghe ai nói thế?" Tư Dao nhớ rất rõ mình chưa hề nói với Tử Phóng về ảo giác. Hay là Lâm Nhuận, hoặc là Lịch Thu?

"Cô khỏi cần đoán mò, và cũng đừng chối cãi. Tôi không nói vu vơ đâu. Với những tin nghiêm túc, tôi không chỉ nghe đồn đại bao giờ cả. Tôi đã gặp bạn cô là Thường Uyển, cô ấy nói hôm nọ ở hiệu ăn "Luân Hồi" cô cũng có biểu hiện rất khác thường."

"Anh bao sân quá rộng thì phải?" Tư Dao rất bực mình.

"Là cư dân của "ốc đảo quý tộc", tôi phải có trách nhiệm về an ninh của mình và mọi người, đúng không?" Có lẽ ưu điểm duy nhất của Tử Phóng là rất khó bị "kích" làm cho nổi nóng.

Tư Dao nói câu cuối cùng "Cảm ơn phát hiện quan trọng của anh", rồi đập mạnh ống nghe, chấm dứt cuộc nói chuyện.

Chuông điện thoại lại réo lên.

"Sao anh ngán quá thế..."

"Tôi, Lâm Mang đây mà! Sao thế?"

"Lâm Mang? Anh đang ở đâu thế? Vừa rồi... không phải em nói anh". Tư Dao hơi hồi hộp.

"Còn có thể ở đâu được? Anh đang ở Thượng Hải". Giọng anh trầm trầm, hình như có chút căng thẳng.

"Anh khỏe không? Cách đây ít lâu, thấy Tiểu Mạn nói anh rất ổn". Tư Dao thấy hơi kỳ lạ.

"Tiểu Mạn? Tiểu Mạn nào? À, nhớ rồi, Thương Tiểu Mạn hay chơi với các em. Anh đã gặp ở Hội chợ thương mại Thiên Tân. Anh và cô ấy mới chỉ gặp vài lần, nào đã biết gì mấy. Anh gần đây rất không ổn, nên muốn gọi cho em". Lâm Mang cố thể hiện tự nhiên như thường ngày, Tư Dao chưa thấy anh nói mình "không ổn" bao giờ.

"Em hiểu, đó là..." Tư Dao rất muốn cho anh biết, vì sự việc này thật sự là rất "không ổn" đối với cô.

"Anh phải tìm người để nói mấy câu, sau khi... sau khi Kiều Kiều qua đời, anh gần như sụp đổ". Giọng Lâm Mang ghen ngào. Chỉ một câu nói đã bao hàm muôn vàn điều cần nói. Tư Dao cảm nhận được nỗi khổ không sao tả xiết của Lâm Mang. Đúng là hai người đã yêu nhau sâu nặng. Trên đời này chẳng có gì đau khổ hơn người yêu vĩnh viễn ra đi!

"Anh đừng buồn. Em rất hiểu nỗi lòng của anh..."

Lâm Mang thở dài: "Anh nghe nói năm ngoái cha mẹ em lần lượt qua đời, chắc em cũng đã phải trải qua rất nhiều đau khổ..."

Tiếng thở dài của Lâm Mang khiến bao ý nghĩ vẩn vơ ám ảnh Tư Dao lâu nay lại trở dậy. Ôi, mình làm sao thế này? Có phải mình là con người rất "chẳng lành" hay không? Tại sao cha mẹ và bạn thân thiết của mình cứ lần lượt bất hạnh ra đi?

"Ồ Thượng Hải có tốt không?" Tư Dao cố gắng nói sang đề tài khác.

"Không. Không hề tốt". Giọng nói của Lâm Mang tỏ rõ "sự bất ổn". "Không phải tại thành phố này tồi tệ, nhưng anh cảm thấy không thể chịu nổi, không sống ở đây được nữa. khắp thành phố rộng lớn, đâu đâu cũng có dấu chân của Kiều Kiều... Em cũng biết, Kiều Kiều rất thích đi phố, rất thích đi shopping; bọn anh đã từng đến rất nhiều nơi, cũng vào rất nhiều hiệu ăn. Hồi trước anh còn nghĩ cô ấy "vật chất" quá thì phải, nhưng nay thì không thể cùng đi được nữa. Giờ đây gần như anh không ra khỏi nhà, vì hễ ra ngoài anh lại nhớ đến Kiều Kiều".

Thì ra, tình yêu có thể khiến một thanh niên bỏ bả tùy tiện trở nên hiền dịu và nhạy cảm.

"Thôi thì đành tin vào câu mà người đời thường nói: hãy để cho thời gian làm nhạt nhòa tất cả!" Tư Dao thật sự chẳng biết nên khuyên nhủ anh như thế nào.

"Không thể chịu nổi, anh không thể chịu đựng nổi nữa. Anh muốn thay đổi môi trường sống... anh muốn trở về Giang Kinh".

Ở khu nhà đưa đón khách của sân bay Giang Kinh, từ xa Tư Dao đã nhìn thấy Lâm Mang. Trong đám đông, anh luôn rất dễ nhận ra. Không phải vì anh cao hơn hẳn người thường, mà là vì anh vốn có một dáng vẻ hiên ngang rạng rỡ rất riêng. Đó là cách nói cho đẹp cho hay, nói theo góc độ khác thì đó là cái dáng "tôi cho rằng mình rất tốt". Ngày trước hai người yêu nhau, Tư Dao thường nặng về cách nhìn thứ hai, cô còn nhấn mạnh rằng đó là "tôi cho rằng mình lúc nào cũng tốt". Nhưng lúc này Lâm Mang lại là một người ủ rũ nhất đám đông. Chiếc xác du lịch không lớn đang trĩu trên lưng, như muốn đè bẹp thân hình cân đối của anh.

Đứng bên Tư Dao, Thường Uyên nói: "Kìa, gần như không nhận ra anh ấy nữa. Vốn mạnh mẽ tươi tỉnh là thế... tớ cảm thấy có phần thương hại anh ấy. Phải thấy là trên đời này vẫn còn những anh chàng có lương tâm; trong đám tang của Viên Thuyên, Dục Chu đã khóc lóc cả giọng, anh ta thật có tâm". Tư Dao nói nhỏ: "Đúng là Lâm Mang đã rạc hẳn đi. Không ngờ anh ấy lại sâu nặng với Kiều Kiều đến thế!"

"Mình thấy cặp mắt của Tiểu Mạn có vấn đề rồi, dám nói là trông anh ấy rất ổn, chẳng có vẻ gì là đau buồn. Hôm nay gặp tận nơi mới thấy Tiểu Mạn đã nhầm to! Hồi nọ rành rành là cậu ấy có ý châm chích cậu". Thường Uyên nhớ đến chuyện Tiểu Mạn nói về Lâm Mang.

"Chẳng nên trách cô ấy làm gì. Tính Tiểu Mạn xưa nay hơi thẳng ruột ngựa, hay khăng khăng một ý; Kiều Kiều lại là bạn chí thân..."

"Hồi trước tại sao cậu lại thôi anh ấy? Trót nhìn nhầm à? Trông mà xem, dù anh ta đang ủ rũ nhưng vẫn có phong độ, vẫn như một chàng hoàng tử đang nặng trĩu ưu phiền".

Hai người rảo bước đến đón Lâm Mang. Thấy bên Tư Dao còn có Thường

Uyên, Lâm Mang rất ngạc nhiên. Tư Dao vội giải thích: "Tại em, em chưa nói rõ với anh trước, em bảo Thường Uyên đi cùng vì Thường Uyên có xe. Thế thì tiện hơn, anh đỡ phải vất vả chuyển ngân này thứ lên tàu điện ngầm".

Thường Uyên nói: "Hôm nay em cũng chẳng có việc gì, anh không ngại em bám đuôi Tư Dao chứ? Lâu nay, cuối tuần hai đứa em thường đi với nhau".

Lâm Mang vội nói: "Sao lại nói thế! Thường Uyên đến, tôi được gặp thêm một người bạn, lại càng thêm vui! Rất cảm ơn Thường Uyên đã giúp cho".

Tư Dao đã thu xếp chỗ ở cho Lâm Mang. Một đồng nghiệp trẻ tuổi ở công ty của cô đang muốn tìm người để thuê chung một căn hộ. Tuy ở vùng ngoại vi, nhưng cũng rất tiện giao thông.

"Anh thật can đảm, dám bỏ Thượng Hải và công việc đang rất tốt, để về đây "giang hồ"!" Thường Uyên lái xe trên đường cao tốc, cô tâm đắc.

"Tôi cũng vì đã đi vào ngõ cụt về tinh thần rồi! Thật sự không thể sống ở Thượng Hải nữa, mọi thứ ở đó chỉ càng làm tăng nỗi nhớ của tôi đối với Kiều Kiều". Khi nói đến Kiều Kiều, giọng anh trầm hẳn và nghèn nghẹn.

Tư Dao đang nhìn ra ngoài đường, nghe thấy mấy câu này, cô thấy ngẩn ngơ. Trong những tháng năm tình đời rồi ren này đâu dễ thấy một chàng trai nói ra những lời như vậy! Huống chi đây lại là Lâm Mang vốn chỉ quen hời hợt. Đúng, ngày trước mình đã nhận xét nhầm.

"Kể cũng tốt, thay đổi môi trường sống, tự ép mình đứng lên. Con người ta chẳng nên cứ sống mãi trong quá khứ. Định lý này của tớ có lẽ cũng hợp với Dao Dao đấy!" Thường Uyên nói.

Tur Dao hỏi Lâm Mang: "Em thấy anh chẳng có mấy hành lý, chẳng lẽ đây là toàn bộ cơ ngơi của anh? Các thứ ở Thượng Hải đã giải quyết chưa?"

"Ở Thượng Hải anh mua một căn hộ vào lúc giá lên, gần đây các căn hộ cao cấp đang xuống giá nên anh chưa muốn bán, vẫn tạm khoá bỏ đó. Về đây vì muốn thay đổi môi trường, đến khi nào tạm nguôi ngoai, có thể đổi mặt với cuộc sống vắng bóng Kiều Kiều thì có lẽ anh sẽ trở lại Thượng Hải".

Một tuần bận rộn với công việc đã trôi qua, cho đến tối thứ sáu Tur Dao mới nhớ ra rằng, kể từ khi giúp Lâm Mang ổn định sinh hoạt cô chưa liên lạc với anh, chưa rõ anh đã tìm được việc làm chưa. Cô có biết vài vị trí còn bỏ ngỏ, nhưng xem chừng đều có phần hơi thiết thòi đối với khả năng của anh. Ở công ty cũ anh thuộc nhóm đẳng cấp, đâu có thể lại bắt đầu từ chân giúp việc cho người ta? Nhưng cô lại nghĩ, chính mình sau khi rời công ty cũ cũng làm lại từ đầu đấy thôi! Chỉ cần có năng lực thì sẽ được trọng dụng.

"Anh vẫn đang tìm. Đúng là anh hơi kén, các bạn học và anh em bạn bè đang tìm cách giúp anh. Cảm ơn em. Anh biết em rất bận, em đừng bận tâm về việc này làm gì".

Tur Dao thấy hơi chùng hửng: không cần mình phải bận tâm? Xem ra cái tật cao ngạo phớt đời của anh vẫn chưa thay đổi.

"Nhưng em phải giúp anh một việc này... anh muốn có người để nói chuyện... về chuyện Kiều Kiều. Có lẽ, chỉ em mới bằng lòng nghe". Lâm Mang thấy thật khó nói, nhưng rồi anh cũng nói thẳng: "Tất nhiên nếu em không muốn nghe thì cứ từ chối. Anh sẽ không nhắc lại việc này nữa".

Tur Dao ngẩn người trong giây lát, rồi nói: "Sao em lại không muốn? Kiều

Kiều là bạn thân của em kia mà! Thế thì... anh định vào lúc nào? Ở đâu?"

"Ngay bây giờ. Rừng Hoạ My".

-----

(1) Chu Kiệt Luân, Dương Khôn, Hoàng Chinh v.v... là tên các ca sĩ thời thượng

Chương 12

HỒN ĐÃ TRỞ VỀ

"Rừng Hoạ My" là một quán nhỏ ở ngay cổng đại học Giang Kinh, Tư Dao xuống tắc xi, rồi đứng vắn vơ một hồi ở ngoài cửa. Nơi này có biết bao hồi ức về thời sinh viên, những bữa ăn tràn ngập tiếng cười của "năm tráng sĩ", tình yêu sôi nổi cùng Lâm Mang với bao âu yếm vắn vương, những lần nâng cốc cùng các bạn nói lời giã biệt khi sắp tốt nghiệp, thấy đều lần lượt hiện lên.

Đúng thế, chẳng còn chỗ nào thích hợp hơn hẹn gặp ở quán này. Hai người cùng có chung hồi ức về Kiều Kiều, về chính họ, về những tháng năm tuổi trẻ ở trường đại học.

Lâm Mang chưa đến.

Vẫn như xưa, anh thường đến muộn. Tư Dao nhớ hồi hai người yêu nhau, đã có không biết bao nhiêu lần anh đến muộn giờ, vì thế mà họ đã giận dỗi nhau không ít. Nay nghĩ lại mới thấy những chuyện ấy là không đáng kể. Có lẽ đó là do đã chín chắn hơn xưa.

Cô chọn một bàn kê ở góc quán, vừa uống nước quả vừa ngắm các khách hàng trong quán. Trẻ tuổi hồn nhiên, mỗi bàn có dăm bảy chàng trai cô gái đang reo hò ồn ã; vài năm trước mình cũng như họ, không bán khoán, không sầu muộn, thả sức cười vang hết cỡ, cùng thi uống bia với các bạn nam. Nhưng hôm nay, không khí xung quanh mình dường như loãng đi, mình thường phải hít thở thật sâu; có lúc nhắm ngăn không cho nước mắt rơi, có lúc là vì thoả hiệp với nỗi sợ hãi, có lúc lại là vì muốn làm nhạt bớt những hồi ức khổ đau.

"Xin lỗi, anh đã đến muộn". Lâm Mang xuất hiện cắt ngang dòng suy nghĩ của Tư Dao.

"Còn em, cũng vẫn không quen với việc phải chờ đợi". Tư Dao nói câu này hơi có vẻ trẻ con, cô vội chữa: "Cũng không sao cả. Em khá sẵn thời gian, em đang ngắm đám thanh niên tràn trề sức sống này. Anh thật khéo chọn địa điểm, em vừa nhớ lại những cảnh tượng Hội du lịch chúng ta cùng ăn uống vui đùa".

Lâm Mang gọi ngay một chai bia. Anh nghiêm chỉnh nhìn Tư Dao: "Chắc Dao Dao không khó chịu vì anh cứ nói mãi về Kiều Kiều chứ? Nói thật, nếu là em, thì e anh sẽ thấy ngán".

"Cho nên mới nói là anh chẳng cao thượng bằng em". Cô vẫn đang gắng làm cho cuộc nói chuyện được nhẹ nhàng hơn. "Em cũng nói thật, em rất muốn nói chuyện với anh về Kiều Kiều, bởi vì... em cũng đang cần được giúp đỡ, em muốn thoát ra khỏi những bóng đen trong lòng. Em cảm thấy sau sự việc vừa qua anh đã chín chắn hơn nhiều".

"Tiếc rằng dù anh thay đổi tốt lên, thuần hơn đến mấy thì Kiều Kiều cũng không bao giờ trở về nữa". Đôi mắt Lâm Mang đỏ hoe.

Tư Dao không ngờ Lâm Mang đã mau chóng trượt đến chỗ suy sụp như vậy, cô thấp giọng hỏi: "Em hiểu rồi, anh nói mình quá kén chọn công việc nhưng thực ra là vì anh chẳng còn tâm trí nào để làm việc gì khác nữa, đúng không? Lẽ ra anh nên gọi cho em sớm hơn mới phải".

Lâm Mang gật đầu: "Đúng thế, đó là nguyên nhân khiến anh phải rời Thượng Hải. Anh không làm nổi một việc gì nữa, anh đã là một phế nhân".

"Đừng nói thế. Những kẻ "tự xử" để làm thái giám, thì mới là phé nhân; anh đã phí công học đại học hay sao?" Tư Dao cảm thấy câu nói đùa này thật không đúng lúc, cô chỉ muốn tếu táo để cuộc trò chuyện nhẹ nhõm hơn.

Khoé miệng Lâm Mang hơi nhích nhích, không rõ định cười hay khóc; anh gần như gục đầu xuống bàn, giấu mặt phía sau chai bia: "Anh rất cảm phục em vẫn có thể giữ được nét hài hước, rất cảm ơn em đang cố gắng giúp anh".

Tư Dao trầm nghĩ: anh ấy vẫn rất thông minh, mình chẳng phải phí hoài tâm trí. Cô dịu dàng: "Em hiểu, anh không thể xua đi nỗi nhớ Kiều Kiều nên đã rời Thượng Hải, nhưng nếu không thật sự thay đổi cách nghĩ của mình thì dù có chuyển chỗ ở bao nhiêu lần cũng chẳng thể phấn chấn lên được". Nhưng cô lại nghĩ mình làm gì có tư cách để nói câu này? Chính mình cũng đã chuyển nhà vì bị sa lầy! Mình cứ như một bí thư chi đoàn đang làm công tác tư tưởng, nhưng những nỗi khúc mắc ám ảnh ghê gớm của mình thì ai sẽ gỡ mối cho đây?

"Vẫn khác chứ!"

"Khác ra sao?" Tư Dao cảm thấy câu nói của anh chẳng đâu vào đâu.

Anh bỗng ngẩng phắt lên, Tư Dao hơi chột dạ: nếu cô không nhìn nhầm, thì trong mắt anh thoáng một tia kinh hãi: "Có khác chứ, khi ở Thượng Hải, Kiều Kiều luôn bám theo anh".

Tư Dao khẽ kêu lên, khiến phục vụ viên đang bung món ăn phải giật mình suýt nữa đánh đổ đĩa thịt xé phay trộn xì dầu. Chờ anh ta đi khỏi, Tư Dao lại hỏi: "Anh nói rõ xem, Kiều Kiều bám theo như thế nào?"

"Một thời gian sau khi Kiều Kiều ra đi, anh rất khổ tâm nhưng mọi việc vẫn

tạm bình thường; anh cũng đang dần nguôi ngoai, nào ngờ, một buổi tối cách đây khoảng hai tuần, anh... anh..." Lâm Mang bỗng thở gấp gấp, thật đáng áy ngại, anh ấy cũng phải hít thở sâu như mình!

"Anh đừng căng thẳng thế này, uống bia đi, rồi từ từ nói xem..."

"Tối hôm đó... anh lên mạng QQ, nhận được một câu hỏi của Kiều Kiều". Lâm Mang chật vật mới nói được một câu rồi nâng cốc bia uống một ngụm lớn.

Tư Dao bất giác đứng dậy: "Sao? Cô ấy... đã nói gì?"

"Cô ấy nói... Anh đã lên à? Em... đợi anh mãi". Nỗi sợ hãi hiện lên trong mắt Lâm Mang càng rõ rệt.

"Đó là câu mở đầu quen thuộc của Kiều Kiều mỗi khi lên mạng. Đúng là Kiều Kiều". Tư Dao lẩm bẩm như nói với mình, lại như đang dọa Lâm Mang; khi cô nhận ra thì đã muộn, Lâm Mang mặt tái nhợt.

"Đúng, Kiều Kiều thường nói câu này, em có thể hình dung anh đã sợ đến chừng nào!" Lâm Mang hơi hé miệng, nuốt "ợc" rất mạnh, cổ họng anh phập phồng một cách bất an.

"Anh thử nhớ lại xem lúc đó anh... có tỉnh táo không? Hay là... vì uống bia hơi nhiều... hoặc là vì lúc đó đã quá khuya?" Tư Dao nhớ lại, tại sao những lúc đó mình lại đơn giản cho rằng tất cả chỉ là giấc mơ?

"Anh không bia rượu, anh rất tỉnh táo. Câu nói đó vẫn còn lưu trong máy tính. Một lúc nào đó anh có thể cho em thấy".

"Không... không cần, em tin anh! Sau đó thì sao?"

"Sau khi đã hơi bình tĩnh, anh đáng bạo hỏi: Kiều Kiều, có phải là Kiều Kiều không? Anh rất nhớ em, em đang ở đâu? Chắc chắn Tư Dao không thể đoán nổi cô ấy đã nói gì". Lần thứ hai Lâm Mang giờ chai bia đã cạn, định tu.

Tư Dao bình thản nói: "Em có thể đoán ra, cô ấy nói là... "em đang ở bên cạnh anh"!"

"Choang!" Lâm Mang hoảng loạn làm vỡ chai bia rơi xuống đất vỡ tan.

"Sao... sao em lại biết?" Chắc Lâm Mang rất hối hận vì đã hẹn gặp Tư Dao tối nay.

Tư Dao kể với Lâm Mang về cơn ác mộng tối hôm nọ, rồi nói: "Có lẽ những chuyện như thế này của chúng ta không thể coi là "mộng" nữa, nhưng... tại sao lại có thể như thế được?" Tư Dao nghĩ chắc chắn không phải mộng mị gì, nhưng nếu đúng thế thì phải giải thích theo logic như thế nào đây?

"Anh cho rằng Kiều Kiều vẫn chưa đi, vẫn chưa xa rời thế giới này".

"Kiều Kiều... rất hay về gặp em, cô ấy xuất hiện ngoài cửa sổ".

"Thật ư?" Lâm Mang nhìn chăm chăm vào Tư Dao. Anh thở gấp, lắc lắc đầu, cảm thấy không sao tưởng tượng nổi.

"Em nghĩ, chắc cô ấy sẽ nói với anh bao nỗi nhớ nhung, và những câu lãng mạn, nhưng với em thì... đó là một sự hành hạ, vì cô ấy đã nhiều lần căn vặn em tại sao không cố cứu cô ấy". Dù là thật hay mơ, Tư Dao cũng chẳng biết mình còn phải bị giày vò như thế bao lâu nữa; hễ nghĩ đến, cô lại thấy đau

khô.

"Không thể nói vô lý như vậy. Ai cũng hiểu em đã gắng hết sức rồi".

"Em cũng nghĩ thế, nhưng cô ấy cứ không chịu tin; cả Tiểu Mạn nữa, đã chỉ trích, bảo em hãy tự vấn lương tâm. Chẳng khác gì cái câu "ranh ngôn": dù phi lý nhưng bị người ta lái nhải nói mãi, thì hình như cũng có lý! Huống chi, ở mép vách núi tối hôm đó nhiều sự việc lại diễn ra quá nhanh, có những chi tiết khó bề nghĩ cho rõ được, đôi khi em cũng ngờ ngợ liệu có phải trong khoảnh khắc ấy em đã có ý nghĩ ích kỷ hay không". Tư Dao nói một mạch, nêu ra cả những ý nghĩ nằm sâu tận đáy lòng, chính cô cũng thấy hơi kinh ngạc.

Lâm Mang còn kinh ngạc hơn: "Không thể, không thể! Người khác có lẽ không biết nhưng lẽ nào anh lại không hiểu, em là người con gái rất tốt mà anh từng biết, đâu có thể... vì cái gì đó..." Anh bỗng ngừng lại, hình như thoáng hiểu ra, và nhìn Tư Dao, vẻ mặt anh vẫn thể hiện khó mà tin có thể là như thế.

Tư Dao nhìn xuống, thở dài, rồi lại đưa mắt nhìn đám sinh viên đang mỗi lúc một huyên náo, nước mắt cô rơi lã chã. Nếu mình vẫn được sống vô tư như họ thì tốt biết mấy.

Về đến trước ngôi biệt thự, cả hai đều im lặng. Nhưng rồi Lâm Mang lên tiếng trước: "Dao Dao ạ, anh có một linh cảm, hình như số phận lại đưa hai chúng ta đang bắc nam đôi ngả lại với nhau, nhưng chúng ta nhất định phải kiềm chế, phải giữ vững khoảng cách... Em hãy thứ lỗi vì anh nói câu này".

Tư Dao nói: "Anh nói vậy, em thấy rất mừng, thấy như được giải toả, vì em cũng đang nghĩ thế. Có lẽ Kiều Kiều đang ở ngay bên chúng ta, điều chúng

ta cần làm là phải an ủi Kiều Kiều để cô ấy được an nghỉ". Tư Dao cảm thấy mình như đang đọc lời thoại của các phim kinh dị, dường như tối nay đã khẳng định sự tồn tại của hồn ma Kiều Kiều. Cô cũng thấy mừng vì Lâm Mang đã chủ động đề nghị phải giữ khoảng cách. Cô biết, giữa hai người có một thứ từ trường nguy hiểm, dễ bị hút vào thì chắc sẽ rất dở.

May mà Lâm Mang đã trở nên rất chín chắn.

Nhưng nghĩ thế này, liệu có phải là càng nguy hiểm hơn?

Cô vội vã vẫy tay từ biệt Lâm Mang, rảo bước vào nhà, đi thẳng vào phòng mình. Chưa kịp bật đèn, cô mở ngay máy tính rồi ngồi xuống ghế, ngón tay sột ruột gõ gõ trên mặt bàn.

Cửa sổ QQ tự động bật ra, có hai tin nhắn của Thường Uyển, cô chỉ nhìn thoáng, rồi bật phần ghi lời thoại.

Quả nhiên cô thấy có lưu tin gần nhất, tối ngày 25 tháng 9, một tuần sau khi an táng Viên Thuyên.

Kiều Kiều: Cậu lên rồi à, mình mong quá.

Tư Dao: Kiều Kiều?

Kiều Kiều: Lâu rồi không gặp, nhớ cậu quá, nhớ cả ba người các cậu.

Tư Dao: Ba người?

Kiều Kiều: Sao trí nhớ kém thế? Viên Thuyên đã đi gặp mình rồi.

Tư Dao: Cậu đang ở đâu?

Kiều Kiều: Mình đang ở ngay bên cậu.

Quả nhiên là như vậy! Mình thật ngớ ngẩn, tại sao vẫn cứ cho rằng đó chỉ là mộng mị? Không phải ngủ mê, càng không phải là ảo giác. Kiều Kiều vẫn

tồn tại, ít ra là tồn tại trong không gian ảo của mạng internet.

Tuy đã nghĩ trước sự việc sẽ là như thế, nhưng trong bóng tối Tư Dao vẫn rùng mình. Cô thấy mình không thể tiếp tục ngồi trong cái không gian khép kín này, cô phải làm một việc gì đó, tìm người trò chuyện, để nói ra nỗi sợ hãi của mình, nói về lý do Kiều Kiều vẫn tồn tại. Tìm ai? Chung Lâm Nhuận? Anh ấy sẽ nói mình đừng nghĩ lan man, chỉ là ảo giác, tất cả đều là ảo giác, cô hãy đi gặp bác sĩ tâm lý! Bác sĩ tâm lý sẽ cho mình biết tại sao Kiều Kiều đã chết hai tháng rồi mà vẫn chat với mình à? Luật sư Lâm Nhuận thực đáng ngán, suýt nữa đã khiến mình tưởng rằng mình có vấn đề thần kinh!

Tư Dao bèn gọi vào máy di động của Lâm Mang: "Em đã nhìn thấy, nhìn thấy trên mạng, đúng là lần trước Kiều Kiều đã phát cho em, đúng cô ấy, đúng là cô ấy!"

Lâm Mang chưa kịp tỏ ra ngạc nhiên tại sao đã chóng nhận được điện thoại của cô, anh nhận ra ngay Tư Dao đang bức xúc không yên, đành an ủi cô: "Em hãy bình tĩnh, anh biết, nhìn thấy chúng em sẽ rất kinh ngạc; nhưng đừng lo, cứ ngủ đi đã. Chúng ta sẽ xem xét sau, sẽ hỏi các vị cao nhân để lý giải sự việc này, được chứ?"

"Trước đây anh có thử tra xem có phải Kiều Kiều đã chat không, ví dụ, máy tính của cô ấy..."

"Anh biết, máy tính của Kiều Kiều vẫn đặt im ắng ở nhà cha mẹ; anh đã đến thăm hai bác, nhìn thấy máy tính đặt ở phòng ngủ của Kiều Kiều hồi trước, không hề cắm điện. Anh không muốn làm phiền thêm, vì biết rằng dù mở ra xem thì cũng chẳng thể có được dấu hiệu gì, không thể có lưu trữ. Anh đã cài một chương trình tìm kiếm QQ, nhận ra thông tin của Kiều Kiều đến từ

một công IP của truyền thông Thượng Hải, anh lại mời chuyên gia về IP đến xem. Họ nói phần mềm này chỉ khai thác được đến đây, chỉ xác định được nhà cung cấp mạng là công ty truyền thông Thượng Hải; vì có lẽ Kiều Kiều dùng IP động, nên không thể tra ra được vị trí của máy tính... Anh nói thế, em hiểu rồi chứ?"

"Căn bản đã hiểu, có nghĩa là, tuy hình như "Kiều Kiều" tồn tại ở Thượng Hải nhưng không biết vị trí cụ thể, cũng không biết cô ấy đã dùng chức năng đặc biệt gì để gửi lời thoại chat".

"Đúng. Thật là kỳ lạ. Anh tưởng tượng âm hồn của cô ấy đã đến một cửa hiệu internet đã đóng cửa tắt đèn, rồi âm thầm phát tin cho anh. Thật là rùng mình sờn tóc gáy".

"Lâm Mang! Em... em sợ. Căn phòng nhỏ này khiến em ngạt thở. Anh cũng biết em vốn có cái bệnh này, gần đây hình như lại càng thêm tồi tệ".

"Em phải cứng cỏi lên. Hãy thông cảm cho anh, anh chỉ có thể ủng hộ em về tinh thần".

Tur Dao đặt máy điện thoại xuống. Vẫn cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá đè nặng, thở rất chật vật. Cô loạng choạng lần bước ra cửa sổ, thò tay mở cửa nhưng lại dừng lại. Cô sợ, sợ rằng mở cửa rồi lại thấy khuôn mặt Kiều Kiều trắng bệch cùng mái tóc ướt đẫm. Nhưng nỗi sợ môi trường khép kín vẫn mạnh hơn, cô run rẩy mở cửa sổ ra.

Một làn gió lạnh âm âm tấp vào hơi ẩm.

Lại sắp mưa hay sao?

Cô cố không nhìn ra ngoài, chỉ hít vào một hơi thật sâu.

Một tiếng vang, tựa như tiếng gõ cửa. Cô nhận ra đó là tín hiệu của mạng QQ, có cuộc đối thoại mới. Lúc này cô mới nhớ ra mình vẫn chưa xem hai tin nhắn của Thường Uyên.

Ngồi trước máy tính, Tư Dao kêu to: "ôi!" Rồi đứng bật dậy khỏi chiếc ghế xoay. Màn hình hiện lên hai chữ Kiều Kiều. Một câu chào quen thuộc: "Cậu lên rồi à, mình mong quá".

"Kiều Kiều, cậu đang ở đâu, có phải cậu vẫn chưa đi thật không?" Tư Dao trả lời. Cô buộc mình phải dồn hết can đảm, để làm cho rõ sự việc này.

Kiều Kiều: Có phải cậu rất mong mình đi cho nhanh không?

Yêu Yêu: Sao cậu lại nói thế?

Kiều Kiều: Cậu giả vờ ngớ ngẩn! Cậu và Lâm Mang cùng đi ăn, rất ngon miệng phải không? Ở "Rừng Hoạ My" có rất nhiều ký ức về mối tình xưa phải không?

Lòng can đảm mà Tư Dao vừa gắng có được bỗng chợt tan biến, cô thở dồn dập, hai tay ôm trước ngực hình như sợ con tim đang đập dữ dội sẽ bị hơi thở quá mạnh đẩy bật ra ngoài lồng ngực. Cô vội bám số máy của Lâm Mang.

Kiều Kiều lại bổ sung một câu: "Sao cậu không nói gì? Cậu đang định gọi điện cho Lâm Mang phải không?"

"Sao cái gì cậu cũng biết? Cậu đang ở đâu?"

"Mình ở ngay bên cậu".

Chương 13:

CÙNG LÃNG QUÊN GIỮA MÀN SƯƠNG KHÓI

Có lẽ mọi chuyện đêm qua đều giống như trước, chỉ là giấc mộng.

Có lẽ mọi giấc mộng ngày trước cũng đều giống như tối qua, nỗi sợ hãi cận kề ngay bên cạnh.

Đã sáng rồi, nhưng trời không đẹp, mưa bụi mau hạt ken dày. Cửa sổ phòng cô mở suốt đêm, mưa tạt vào làm ướt một mảng bàn phía dưới.

Tư Dao ngồi dậy, nhìn máy tính vẫn đang mở. Những lời của "Kiều Kiều" vẫn còn trong bộ nhớ.

Được! Mình sẽ triệt để xóa sổ cái thứ "Ảo giác luận" của anh ta, sẽ bớt được cái khoản chi phí đi khám bác sĩ tâm lý.

Cô gọi điện cho Lâm Mang: "Anh biết không, tối qua em lại nhận được lời thoại của Kiều Kiều!"

"Hà?" Giọng Lâm mang run run, chắc hẳn anh lại nhớ đến cảm giác kinh hãi khi hồi trước anh nhận được lời thoại của Kiều Kiều.

"Cô ấy không vui vì chúng ta gặp gỡ".

"Gì thế? Em nói là... cô ấy biết chúng ta gặp nhau?" Giọng Lâm Mang càng run hơn nữa.

"Còn biết rõ chúng ta ngồi ăn ở Rừng Họa My! Cô ấy nói không sai. Không phải tung hỏa mù để dọa chúng ta, mà đang ở bên chúng ta thật!"

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu. Rồi, âm Mang nặng nề than thở: "Xem ra, dù anh đi đến đâu cũng không thoát nỗi nỗi si mê của cô ấy. Em cũng biết, anh yêu anh nhớ và cũng mong gặp cô ấy. Nhưng cô ấy cứ xuất quỷ nhập thần như thế này, thì anh không sao có thể sống bình thường được, anh sẽ suy sụp. Có lẽ anh chẳng thể ở lại Giang Kinh nữa".

Tur Dao nghĩ bụng: chính mình cũng đang phải đối mặt với những rắc rối này.

Lâm Mang tự hỏi:

- Mình nên làm gì đây?

Tur Dao cố tập trung suy nghĩ, tâm trạng rối bời, cô vẫn không thể làm rõ điều gì, thôi đành phó mặc vậy. Cô tâm sự: "Vào lúc này, chúng ta nên giãn nhau ra, càng xa càng tốt; tuy em cũng mong chúng ta có thể an ủi nhau nhưng chỉ e sẽ là càng thêm sai lầm. Nên nhớ rằng quấy rối người chết là điều hết sức ngu xuẩn. Em cảm thấy chúng ta đã vô tình làm cho Kiều Kiều không thể an nghỉ. Việc gặp mặt như tối qua, phải thôi hẳn. Em nói thế, có vẻ như rất mé tít phải không?"

"Bất kì ai, nếu gặp phải những chuyện như chúng ta thì cũng không thể không ngờ ngợ. Em vẫn như xưa, rất có lí trí!" Giọng của Lâm Mang rất nặng nề.

"Mãi về sau này em mới nhận ra rằng mình chẳng hề lí trí, em đã mắc rất nhiều sai lầm ngu xuẩn".

"Anh cũng thế... để anh thử nhớ lại... Nói cho nghiêm túc, thì chuyện anh đi khỏi Giang Kinh thật sự đáng cười đúng không? Rồi lại về đây chưa được một tuần lễ". Lâm Mang tự chế nhạo mình thật chua chát.

"Không! Điều này chỉ có thể chứng minh một điều... anh đã càng chín chắn hơn. Ngày trước em đã nghĩ nhầm về anh".

"Anh sẽ nghĩ thêm..."

Đặt điện thoại xuống, Tur Dao hết sức buồn rầu. Có lúc có đã nghĩ Kiều Kiều dọa dẫm và giày vò mình là phải, đúng là mình đang chờ đợi một cái gì đó, thậm chí là, bắt đầu từ hôm gặp Lâm Mang trong chuyến đi núi Vũ Di. Khi anh trở lại Giang Kinh, cô đã thấy xót xa cho anh, rồi cũng thoáng một chút toan tính mong đợi. Dù sao anh ấy cũng là người mình đã từng yêu, lúc này cả hai lại lâm vào cảnh ngộ bế tắc na ná như nhau, khiến cho hai người cùng trở thành hành khách ngồi trên một con thuyền nhỏ giữa trời mưa gió.

Tuy cô không sai, cô có lí trí nhưng trong tình cảnh đồng bệnh xót thương nhau, rất dễ nảy sinh những tình cảm phức tạp; cô và Lâm Mang cần có khoảng cách, nó là một quãng đường dài đằng đẵng - giữa sự sinh tử của Kiều Kiều.

Lòng bôn bề bào nổi niêm, Tư Dao mở cửa đi xuống tầng dưới định tìm chút gì đó ăn tạm. Cô bình thản tự nhiên bước vào bếp, thấy Chung Lâm Nhật và Lịch Thu đang trò chuyện. Nhìn thấy Tư Dao, Lịch Thu "ôi" một tiếng rồi bước lại, gỡ cặp kính râu, ánh mắt đầy ái ngại: "Tư Dao vẫn gặp ác mộng à, đang rất xinh tươi sao lại thành ra ủ rũ thế này?"

Tư Dao thấy ấm lòng, thầm nghĩ: "Lịch Thu chẳng phải con người "không ăn thức ăn của nhân gian", cô ấy rất quan tâm đến mình". Và lại nghĩ: "Liệu có nên cho hai người này biết về việc Kiều Kiều đã gửi lời thoại QQ đến, và các chuyện Lâm Mang đã gặp phải hay không? họ sẽ nói gì? Lại nói là ảo giác? Hay là mình lại nhận được một chút thương hại? Sẽ chỉ vô ích thôi". Cô bèn cười cười: "Ác mộng đã bớt đi nhiều rồi, tại tôi qua tôi ra ngoài ăn, bị đau bụng..."

Lâm Nhuận nhìn thẳng vào Tư Dao nói: "CÔ đừng quên rằng, bất cứ lúc nào cần gì, cứ đến gõ cửa phòng tôi... tôi nghĩ, chắc là chị Lịch Thu và anh Tử Phóng cũng thế. Chúng ta ở cùng số nhà, phải hết sức giúp đỡ nhau".

Tư Dao cảm động gật đầu, thầm nghĩ: "Chỉ mong anh đừng khuyên tôi đi khám bác sĩ tâm lý thôi!".

Máy di động ở cổ tay đang đeo bỗng reo lên, Tư Dao nhận ngay ra đó máy của Lâm Mang, vội hỏi luôn: "Sao? Lại có chuyện gì thế?" Nói rồi mới nhớ ra Lâm Nhuận và Lịch Thu đang ở bên, cô liếc nhìn, quả nhiên thấy họ đang ngạc nhiên nhìn mình; cô đành nhin dối và bước lên gác.

"Anh đã nghĩ ra rồi, anh quyết định đi khỏi Giang Kinh, đi ngay hôm nay". Giọng Lâm Mang rất quả quyết.

"Sao lại nhanh thế? Em... em tán thành, anh làm thế rất đúng".

Nhưng anh có một yêu cầu, anh muốn gặp em lần chót, vì đi lần này chẳng biết đến bao giờ mới lại gặp em, chúng ta ... vẫn là bạn tốt chứ. Giọng anh

vẫn chắc nịch như thế, khiến Tư Dao khó mà thoái thác.

Huống chi cô cần cần chẳng muốn thoái thác!

Đi trên con đường ven hồ Chiêu Dương, Tư Dao thầm nghĩ: Kiêu Kiêu, giữa mình và Lâm Mang hết sức trong sáng, mình chỉ gặp anh ấy lần chót, sau đó không dính dáng gì nữa. Cậu đừng trách mình, và cũng đừng tìm đến mình nữa.

Nghĩ đến đây cô hơi sững người, bèn tắt máy di động. Mình sợ điều gì? Sợ Kiêu Kiêu gọi điện đến ư? Cô ấy có thể vào mạng QQ, thì cũng có thể gọi điện thoại chứ gì? Có lẽ đây là lần cuối gặp mặt Lâm Mang, Tư Dao không muốn bị quấy rầy. Cô nghĩ mình có phần nơm nớp đa nghi.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi: một cô gái đã chết hai tháng trời, lại có thể phát tin QQ cho bạn và người yêu ngày trước? Tư Dao cảm thấy mình đang sống ở một đoạn đường đòi đầy chuyện vô lý lại rất mông lung, liệu đến bao giờ mới kết thúc đây?

Hiệu trà Thanh Hồ chỉ là một quán trà nhỏ không đáng để ý trong khu biệt thự cao cao "ốc đảo quý tộc" này, ngoài ưu thế cận thủy làm bạn với màu xanh, thì điều đáng nói là dân cư trú ở khu này kết giao với nhau đều chẳng tầm thường, khách vào uống trà nổi tiếng là "rả đẳng cấp", cho nên chỉ sau vài năm ngắn ngủi, Thanh Hồ đã trở thành một điểm đến rất thời thượng ở Giang Kinh, ngang tầm với đường Bách Gia Thôn toàn các quán bar ở ngoại thành phía tây thành phố; những người "thích học làm sang" còn bày đặt ra cái câu "Sớm trà Thanh Hồ thủy, Tối rượu Bách Gia Thôn".

Lâm mang gọi điện lúc anh ngồi trên taxi, xe đang chạy về phí nhà Tư Dao; cô nêu ý kiến hãy đến hiệu trà để gặp mặt lần chót. Hiệu trà sẽ không có những hồi ức, không có khói bếp quen thuộc xào nấu quen thuộc, chỉ có hương trà dịu dịu trong lành; có lẽ sẽ là nơi rất tốt để người ta có thể tĩnh tâm nhẹ nhõm đối diện với hiện tại và tương lai.

Nhưng cũng có thể trái lại. Ai mà biết được?

Tư Dao bước vào, rồi lên tầng hai, Lâm Mang đã ngồi đó, tựa vào lan can, ngắm màn sương khói trên mặt hồ Chiêu Dương dưới bầu trời đầy mây xám,

trầm tư nghĩ ngợi. Cô không dám làm gián đoạn dòng suy nghĩ, bèn đứng xa xa trong chốc lát, rồi thư thả nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống.

Anh sẽ nhớ mãi cái hồ này, tuy hôm nay là lần đầu tiên nghiêm túc lặng yên ngắm nhìn nó". Chắc Lâm Mang đã nghĩ mãi rồi nên mới nói ra cái câu có vẻ "văn hoa" mà ngày trước anh thường chế nhạo.

"Hiếm khi thấy anh đến sớm như thế này!"

"Anh đang cố để lại cho em một ấn tượng tốt nhất... ấn tượng cuối cùng. Anh cho rằng từ phía ngẫu nhiên, từ nay chúng ta sẽ không gặp nhau nữa. Đây là sự tôn trọng đối với Kiều Kiều, và cũng là sự giải thoát cho cả hai chúng ta". Lâm Mang thẳng thắn nói luôn.

"Vâng, em cũng nghĩ thế. Nhưng ... giữa chúng ta... vốn chẳng có gì ràng buộc, sao lại nói là giải thoát gì vậy?"

"Em đang tự dối mình và dối người... hoặc có lẽ, anh đã tự mình nói quá nên chẳng?" Ánh mắt Lâm Mang nhìn Tư Dao hơi xa xăm mơ màng.

Anh rất thông minh. Tư Dao đưa mắt nhìn về phía hồ. Xa xa, trời và nước hòa làm một. "Liệu có thể vẹn cả đôi đường không? Trong thâm tâm em cũng có những ý nghĩ, nó cũng là nguyên nhân khiến em không vui, nhưng em cũng hiểu tình cảm cần có sự nâng đỡ của lý trí. Anh cũng biết, em vừa bước ra khỏi một sai lầm, em không muốn vội vàng đi đến một xoáy nước khác, nhất là khi em cảm thấy cô aassy... cô ấy ở ngay bên em".

Nghe thấy câu cuối cùng của Tư Dao, Lâm Mang bỗng rùng mình. Sau hồi lâu im lặng, anh nói: "Anh đã thấy yên tâm nhiều rồi, anh vốn tưởng mình hoàn toàn biết mất trong lòng em".

"Đâu dễ gì mà thế được, đây là mối tình đầu của em".

"Anh cũng thế".

Cả hai im lặng, nhưng không ai cảm thấy ngượng ngịu, họ thư thả uống trà, để cho mọi chuyện xưa cũng thấm sâu vào lòng như hương trà thanh tao này vậy.

"Trước khi anh tốt nghiệp - tức là khi chúng ta chia tay - nếu em có thể lựa chọn lại một lần nữa..." Lâm Mang bỗng cười buồn, anh tự ngắt lời mình.

"Vấn đề này quả là không có "chất", chắc là tại anh đã xem phim tình yêu hơi nhiều, nên mù đầu đi rồi!"

"Thì có lẽ em sẽ để anh có thêm cơ hội". Tư Dao nói ra ý nghĩ rất thật của mình.

Lâm Mang ngẩng phất đầu, mắt anh uơn uớt, giọng anh vang lên, dăng cao, thoát đầu có phần xúc động: "Nếu thế thì sau khi tốt nghiệp anh đã ở lại Giang Kinh, và có lẽ anh đã xây cho chúng ta một tổ ấm tình yêu xinh xắn ở ngay trên bờ hồ này. Đây thực ra cũng chỉ là một điều ước nho nhỏ đã lóe lên khi uống nước suối dưới vách núi Niết Bàn ở núi Vũ Di..." Anh bỗng như trở về với thế giới hiện thực, cười cười tự chế nhạo mình, rồi hạ thấp giọng nhỏ nhẹ: "Thôi, còn nói những chuyện này làm gì nữa? Vô Duyên! Chuyện đã qua cả rồi, điều chúng ta cần là tiến về phía trước, điều anh cần làm là sám hối - anh đã yêu Kiều Kiều, có ý nghĩ ấy là sai". Nói rồi anh đứng lên chìa tay cho Tư Dao: "Nào. đã đến lúc phải nói lời từ biệt!"

Tư Dao chìa bàn tay giá lạnh ra nhẹ bắt tay anh: "Rời khỏi đây anh sẽ dừng ở đâu?"

"Thâm Quyển hoặc Quảng Châu".

"Hàng lí đã thu xếp xong cả chưa? Có cần em đến tiễn anh không?" Tư Dao đã trở về với hiện thực.

"Để có thể khẳng định quyết tâm của mình, anh đã gửi hành lý ở nhà ga từ trước rồi. Anh mua vé tối nay". Lâm Mang rút ra tấm vé, giơ lên.

"Anh quyết ra đi à? Anh là con người rất dứt khoát". Cô thầm nghĩ: Mình lại mới nhận ra một nét đáng yêu của anh.

"Thực ra anh đã rất hoang mang, nhưng vẫn phải làm thôi.!"

Tư Dao ngẩng nhìn trời: "Có điều lúc này mới là buổi trưa, anh định làm gì cho hết thời gian còn lại?"

"Anh đã nghĩ rồi, anh sẽ vào đại học Giang Kinh đi một vòng để nhớ lại những ngày đã học đại học. Lẽ ra anh định tối qua vào đó, nhưng khi ăn cơm xong thì đã quá muộn".

Tư Dao hơi sững sờ, cúi đầu nghĩ ngợi, rồi cũng mạnh dạn ngẩng đầu lên

nhìn vào mắt Lâm Mang: "Em cũng rất lâu không vào thăm trường, chúng ta cùng đi vậy!"

Cho đến tận khi màn đêm buông xuống, Tư Dao vẫn ngẫm vui xướng vì mình đã có một quyết định rất hay. Suốt mấy tháng qua, đây là lần đầu tiên có có nửa ngày vui vẻ như thế này. Đại học Giang Kinh đẹp như một vườn hoa, tinh khôi và thanh tĩnh; mọi nơi mọi chỗ đều có những kỷ niệm nho nhỏ xinh xinh, đó là những hồi ức tuổi xang trong sáng, khiến cô có thể tạm thời quên lãng những nỗi lo gần lo xa. Nhất là bên cạnh cô lại có người bạn trai ngày nào, người yêu đầu tiên, khiến cô càng cảm thấy trở về chốn xưa lần này hết sức nên thơ.

Nhưng cô lại lờ mờ cảm thấy nguy hiểm.

Rất nguy hiểm.

Có quá nhiều hồi ức đẹp đẽ, nhất là những hồi ức về mối tình đầu, đang lớp lớp dồn về gọi bao nỗi bồi hồi, khiến cô mất cảnh giác lúc nào không biết, chúng làm nhạt nhòa lý trí của cô.

Lúc sâm sẩm tối, Lâm Mang dừng lại trước khu giả sơn Thái Hồ của "Tứ Trúc Lâm", anh đứng đó bất động. Tư Dao cười cười khẽ đẩy anh: "Sao ngây người ra thế?"

"Em còn nhớ tên những giả sơn này không?"

"Là sinh viên đại học Giang Kinh, có ai lại không nhớ? "Vong Tình Cốc" đúng chưa?"

"Có biết tại sao gọi là "Vong Tình Cốc" không?"

"Biết chứ! bao nhiêu năm trước có một nữ sinh viên thất tình, đam quẫn trí, chạy đến đây định đập đầu vào giả sơn tự sát. Cô ta có đập đầu vào nhưng lại không chết, rồi bị chấn thương sọ não, thế là quên sạch mọi chuyện quá khứ. Từ đó, các sinh viên thất tình cũng thường đến nơi này".

"Ngày trước anh cũng từng đến nơi đâu ngồi suốt đêm cho đến sáng hôm sau. Nhưng rốt cuộc những điều muốn quên thì chẳng thể quên, thế là anh chọn một tảng đá to xù xì... có điều, anh không đủ can đảm cho nên chẳng thể chấn thương sọ não mà chỉ bị toạc da đầu phải khâu mấy mũi. Tất nhiên

vẫn chẳng thể quên những thứ cần quên!" Lâm Mang kể lại với một giọng dường như rất nhẹ nhõm.

Tư Dao kinh ngạc: "Kìa, anh đừng nói nữa em sợ lắm. Sao trước kia anh không kể với em?" Cô ngẩng đầu, đưa tay gạt mớ tóc đen dày trên trán Lâm Mang. Nhìn thấy rất rõ một vết sẹo dài chừng mười phân. Cô thấy rất thương anh.

"Em biết rồi, anh không thích cố ý tỏ ra hiên ngang, cũng không thích xin ai thương hại".

"Thảo nào có một thời gian chẳng thấy bóng anh ở trường, thì ra anh đang chữa cho lành vết thương".

"vết thương trên đầu, cũng là vết thương lòng".

"Sao anh lại rẻ rúng bản thân như thế?"

"Yêu là thế mà, mất cả lý trí".

Trời đã tối hẳn mà cô không nhận ra. Cô chỉ mãi nghĩ điều này: yêu, chẳng nhẽ luôn luôn là không còn lý trí nữa?

Lâm Mang dừng đi. Chúng ta hãy làm lại từ đầu!

Nhưng cô vẫn không thể nói nên lời. Thực ra khó bề chịu đựng.

"Lâm Mang..." Hai người đã bước ra khỏi cổng trường đại học Giang Kinh. Đã đến lúc chia tay chẳng?

"Giờ thì anh phải đi". Lâm Mang gia tay xem đồng hồ. Liệu có phải anh đang bị rịn không nữa?

"Cảm ơn em đã đi với anh. Anh rrast vui. Anh thấy chúng ta đã chín chắn hơn, và càng có lý trí hơn. Anh rất lấy làm mừng".

Phải, anh ấy càng lý trí hơn, còn mình thì suýt nữa đã xóc nổi. Sự trừng phạt ghê gớm vì xóc nổi khác rất xa những bài ca mượt mà. Tư Dao thầm nghĩ rất may mà anh ấy đã giữ được tỉnh táo.

Cô hôn nhẹ vào má anh, từ đây sẽ đôi ngả cách biệt.

Lâm Mang cúi đầu. Kể ra thì, theo phép lịch sự, nam giới nên chủ động hôn má tạm biệt nữ giới mới phải.

Đôi môi quen thuộc...

Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng để nói, Lâm mang dừng đi, chúng ta sẽ bắt đầu.

"Lâm Mang..."

Anh chợt sững người, lòng Tư Dao bỗng hơi chùng xuống.

Anh mắt Lâm Mang thoáng một nét bất an: "Dao Dao, không hiểu sao... anh cứ cảm thấy... có người đang nhìn chúng ta".

Điều kì lạ là Tư Dao cũng cảm thấy như vậy.

Chẳng nhẽ là cô ấy - Kiều Kiều?

Ý nghĩ này bám chặt lấy con tim Tư Dao.

Lâm Mang nhìn xang góc cây dương ở bên kia đường, nơi bóng tối không có ánh đèn. Một bóng người rất quen một cô gái mặc váy trắng đang lặng yên đứng đó.

Biết là mình đã bị nhận ra, cô ta bèn rảo bước tiến sang, từ xa đã nói luôn:

"Hai người vẫn còn dám... Tôi quả thật không còn gì để nói nữa!"

"Kìa, sao lại là Tiểu Mạn?" Tư Dao hoàn toàn không ngờ Thương Tiểu Mạn lại có mặt ở đại học Giang Kinh.

"Mình đang làm gấp một dự án, nên phải về đây công tác. Sasngnay, vừa về đến sân bay mình đã gọi điện cho cậu, nhưng cậu tắt máy. Mình đến ở một khách sạn khá gần hồ Chiêu Dương, từ đó mình tìm đến nhà cậu, họ nói cậu đi vắng, hình như đã đến hiệu trà Thanh Hồ; mình đến đó thì thấy hai người đang thăm thiết bên nhau..."

"Tức là... cậu đã theo dõi bọn tôi như thế à?"

"Đừng nói căng như vậy. Mình chỉ muốn làm rõ một dấu hỏi lớn trong đầu mình bấy lâu, liên quan đến sự sinh tử của một cô bạn. Cũng may, mình không nhọc công vô ích, mình đã tìm ra câu trả lời" Đôi mắt Tiểu Mạn rục lên một nét phẫn nộ.

"Dù cậu đã nhìn thấy gì, thì cũng chỉ như cậu đã tưởng tượng mà thôi. Giữa hai chúng tôi chỉ đơn thuần là ..."

"Đơn thuần đến mức chỉ là hôn thôi? Còn nắm tay, vuốt ve thì... Hai người có thể che dấu được nhưng con mắt tôi không nhầm đâu! Sau đây sẽ tiến đến

đâu, thì khó mà đoán trước phải không?"

Thật sự là không như Tiểu Mạn tưởng tượng đâu,. Minh có thể giải thích được tất cả..." Tư Dao trào nước mắt.

"Bạn không có nghĩ vụ phải thuyết phục mình, mà là phải giải thích với Kiều Kiều!" Tiểu Mạn thét lên inh ỏi, nước mắt giàn gụa.

"Tiểu Mạn hãy bình tĩnh nào!" Lâm Mang lên tiếng.

"Vâng, tôi không bình tĩnh bằng anh. Người yêu anh vừa chết được hai tháng anh đã hẹn hò với người tình cũ! Anh quá bình tĩnh, tôi khâm phục rồi!

Được chưa?" Cô nói Lâm Mang hết nước hết cái. Tư Dao nghĩ, Tiểu Mạn phản ứng thế này cũng là điều dễ hiểu, nhưng vẫn là có phần quá khích.

"Đây không phải hẹn hò gì cả!" Lâm Mang biện bạch, nhưng quả thật là rất khó.

"Thế thì tại sao anh không nằm vùng ở Thượng Hải phồn hoa mà lại quay về với Tư Dao?"

"Bởi vì... Chỉ có một vài câu, anh khó mà nói rõ được với em".

"Nhưng có thể nói rõ với Tư Dao chứ gì?" Tiểu Mạn đã hơi bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn rất tức tối.

Tư Dao rất hối hận, vẫn thấy mình vô tội, nhưng lại chẳng biết phải giải thích với Tiểu Mạn ra sao về những việc mà cô ta đã nhìn thấy, đành chờ khi tất cả đã bình tĩnh trở lại sẽ nói sau vậy. Cô ôn tồn nói: "Tiểu Mạn nên tin ở mình".

"Bạn thừa biết, tôi thuộc phái lãng mạn đỉnh cao, luôn luôn tin ở tình yêu cao đẹp, nhưng giờ đây... tôi không biết tin ở cái gì nữa, quá phức tạp". Tiểu Mạn hết nhìn Tư Dao lại nhìn Lâm Mang, ngán ngẩm lắc đầu. Tư Dao cũng thấy sự hoang mang này của cô bạn không phải là không có lý.

"Dù phức tạp đến mấy, mình cũng có thể giải thích. Cậu nói xem, có phải chuyện này là nguyên nhân để cậu đến Giang Kinh không?"

Tiểu Mạn thở dài thườn thọt: "Đúng là mình có vì một dự án của đơn vị, nhưng chủ yếu là, mình... Cậu đừng cho là mình bịa chuyện linh tinh, tôi qua mình... nhận được QQ của Kiều Kiều!"

Tur Dao kêu "ôi..." rồi liếc nhìn Lâm Mang.

"Cô ấy... nói gì?" Lâm Mang khẽ hỏi. "Mình muốn được biết từng câu".

"Làm bộ quá nhỉ?" Tiểu Mạn nguýt một cái, rồi nói lí nhí: "Kiều Kiều nói là... rất nhớ gã khốn kiếp Lâm Mang, nhưng... lại nói là... không tìm thấy trái tim Lâm Mang".

"Nói thế là ý gì?" Có lẽ Tiểu Mạn cho rằng Lâm Mang thừa hiểu nhưng vẫn cố mà hỏi câu này.

"Lúc đó tôi cũng không hiểu là ý gì, nhưng sau khi đã bớt sợ, tôi bèn hỏi thêm. Kiều Kiều yêu cầu tôi phải về ngay Giang Kinh thì sẽ tìm thấy trái tim của Lâm Mang. Tôi đã tìm thấy nhưng e rằng đó không phải là trái tim mà Kiều Kiều muốn có". Tiểu Mạn hơi thần thờ, dường như thấy tiếc nói cho Kiều Kiều.

"Tiểu Mạn tin hay không thì tùy, tôi đã mua vé tàu hỏa đi Thâm Quyển tối nay. Cho nên mọi suy đoán của Tiểu Mạn đều là vô căn cứ. Tôi hoàn toàn không hồ thẹn với lương tâm, xin nói rằng tôi nhất định không để cho Kiều Kiều ở cõi xa xăm phải buồn tủi". Lâm Mang nói rất đường hoàng, thẳng thắn, Tiểu Mạn dường như cũng đang dần bị thuyết phục.

"Nhưng, là người đứng ngoài quan sát, tôi thấy hai người vẫn quá thân mật thì phải? Dao Dao ạ, mình thật sự có cảm giác rằng Kiều Kiều vẫn đang ở bên chúng ta". Giọng Tiểu Mạn run run. Cô vẫn hay tin những chuyện ma quái này nọ, bỗng nhận được QQ của Kiều Kiều, chắc chắn cô rất sững sốt. Tur Dao gật đầu: "Chẳng giấu gì cậu, mình không chỉ nhận được QQ của Kiều Kiều mà còn nhìn thấy và nói chuyện với cậu ý nữa! Mình cứ tưởng đó chỉ là ảo giác, nhưng nghe Lâm Mang kể về chuyện tương tự, mình mới biết thực gia không đơn giản là thế". Tur Dao thấy mình cũng đã bình tĩnh trở lại, cô càng cảm kích Lâm Mang vì anh đã rất lý trí.

Máy di động đặt trong túi xách của Tiểu Mạn reo chuông, là một đoạn nhạc bài hát; Tur Dao nghe thấy quen quen nhưng không nhớ ra được tên bài hát hoặc là của ai sáng tác. Tiểu Mạn mở ra nghe, vâng vâng mấy câu, rồi tắt máy. Cô nói với Tur Dao và Lâm Mang: "Là một đồng nghiệp của tôi, chúng

tôi có việc phải bàn về mấy dự án; tôi phải đi đây... Hai người nên liệu sao cho phải, chớ nên mơ hồ!"

Đã ngồi vào taxi, Tiểu Mạn hình như nhớ ra chuyện gì, cô nhanh tay hạ cửa kính xuống; "Dao Dao, chúng ta phải nghĩ cách để cho Kiều Kiều được an nghỉ, vĩnh viễn an nghỉ. phải không?"

Tur Dao và Lâm Mang đứng đó im lặng một lát, Lâm Mang cất tiếng trước: "Anh phải đi thật rồi, tàu hỏa chẳng thể chờ tôi. Hãy giữ sức khỏe!" Rồi anh giơ tay vẫy taxi.

Vâng, em cũng mong anh hãy giữ gìn.

Liệu còn có ngày tái ngộ không?

Khi Tur Dao nói ra mấy câu này thì chiếc taxi chở Lâm Mang đã chạy xa rồi. Cô chỉ còn biết tự hỏi mình.

Câu hỏi thật ngu xuẩn. Lâm Mang đã nói rằng hai người không thể gặp lại nhau nữa để cho Kiều Kiều được an ủi kia mà!

Câu nói của Tiểu Mạn trước lúc đi dường như đã hàm chứa câu trả lời. Chỉ cần tìm cách để cho Kiều Kiều được an nghỉ, vĩnh viễn an nghỉ, thì cuộc sống mọi người sẽ được tươi sáng.

Nhưng phải làm thế nào thì Kiều Kiều mới có thể vĩnh viễn an nghỉ?

Kiều Kiều, mình rất có lỗi với cậu, ý chí của mình rất yếu ớt, mình rất hay hành động theo cảm tính; sự cố chấp chẳng ra sao của mình ở Tân Thường Cốc và hang Thập Tịch đã khiến cậu gặp phải nguy hiểm, mình lại không đủ sức mạnh để cứu cậu thoát khỏi bàn tay tử thần; cảm giác mơ màng của mình đối với Lâm Mang đã khiến cậu trên đường xuống suối vàng vẫn phải băn khoăn.

Nghĩ đến điều cuối cùng này, Tur Dao thất thật hão huyền nhưng lại rất thực. mình đã thật sự tin vào những thứ ở ngoài logic và thế giới tự nhiên. Nhưng, đâu có thể trách gì mình?

Kiều Kiều, cậu có thể an nghỉ sao được?

Chương 14

Phiên bản Hoàng Dược Sư và Con cóc lồi đời

Tur Dao vừa đi một cách vô định, vừa vắt óc suy nghĩ. Cô dừng lại trước một quán Internet cạnh công trường, cô chợt nảy ra một ý liền lập tức làm ngay. Mở quán Internet ở gần trường đại học đúng là thượng sách, những cô cậu thanh niên tràn trề sức sống chưa biết nên xả bớt vào đâu, tập nập vào ra như nước chảy; nhất là sau chập tối thì quán nét “chui” bé tẹo này chật kín người ngồi. May sao Tur Dao vào đúng lúc vừa có một máy trống.

Những hồi ức thời đại học lên mạng ở quán Internet lại trở về với cô.

Tur Dao liếc nhìn người con trai ngồi cạnh, anh ta đang xem tiểu thuyết trên mạng, vừa xem vừa cười ngớ ngẩn. Cô hỏi nhỏ: “Mình muốn nhờ bạn chỉ cho vài trang web, chắc là không phiền nhiều chứ?”

Anh chàng nhìn thấy Tur Dao đẹp ngời ngời, ăn mặc hợp thời trang, tưởng là một em Lâm Đại Ngọc từ trên trời rơi xuống, lập tức phấn chấn nói ngay :” Bạn hỏi đúng người rồi đây, biệt hiệu của tôi là “Những trang vàng Internet”, không có trang web nổi tiếng nào mà tôi không biết”.

-Thế thì tốt quá, xin hỏi bạn, tôi có sở thích về các loại chuyện ma quỷ, mê tín dị đoan, thì nên tìm ở địa chỉ nào?”

Anh ta dung ngón tay gõ gõ lên đầu máy cái : “ Để tôi quét một lượt trong bộ não ngu ngốc này một chút đã, rồi nhập lệnh tìm kiếm... Đây, đã có kết quả tìm kiếm, vấn đề này chẳng có gì ghê gớm, đáp án rất đơn giản. Nếu bạn chỉ thích loại truyện ma quái thì những trang như Huyền Dị Quái Đàm của Tân Lãng, Truyện Ma Liên Bông của Thiên Nhai hoặc Không Gian Linh Dị của Suru Hồ, bạn còn có thể thảo luận với các “đại sư” ở đó về âm dương bát quái, xem tướng đoán số, ngũ hành phong thủy, giải đoán giấc mơ, kiếp

trước kiếp sau; bạn chỉ cần nêu đề nghị thì phần lớn là sẽ có người giải đáp cho”.

- Rất cảm ơn. Tư Dao cũng không phải là người mù mờ về mạng nên lập tức bắt đầu truy cập vào trang web “Không gian ảo Thiên Nhai””

- Không hỏi gì nữa à? Những trang vàng Internet hơi thất vọng, anh ta nghĩ không biết nên mời cô em này đi uống cà phê hay tặc lười mời đi ăn cơm.

- Nếu bạn chưa đi ngay, nếu tôi nghĩ ra điều gì thì sẽ lại hỏi. Tư Dao đánh hơi được sự thất vọng của anh ta, nhưng lúc này đang rất chuyên tâm nên cô không nghĩ ngợi nhiều.

- Kỳ lạ, thật quá là kỳ lạ.

- Sao thế? Ngược lại, Tư Dao thấy anh ta mới là rất kỳ lạ.

- Bạn mặc quần áo hàng hiệu, trang điểm tinh tế, đồ trang sức đắt tiền, kiểu tóc đang thịnh hành, phong thái trang nhã, nói năng ngọt ngào, từ đầu đến chân tính ra cũng phải vài ngàn tệ, Kiểu sinh viên như thế này ử trong trường, thường có máy tính xách tay, thoải mái ngồi ký túc xá, còn bạn sao lại vất vưởng ngoài đường, lên mạng công cộng cùng với bọn nghèo kiệt xác chúng tôi?

Tư Dao dù tâm trạng đang rối bời nhưng suýt nữa vẫn bị anh sinh viên này làm cho bật cười, liền thuận miệng nói liêu: “ Hết cách rồi, vì thằng con 12 tuổi của tôi chiếm máy để chơi game, tôi đành lang thang ra ngoài đường: Anh ta lập tức đàn mặt ra, ngồi chờ dẫn một lúc lâu còn Tư Dao thì đã đăng ký xong thành viên trên mạng Thiên Nhai, nhấp chuột vào diễn đàn “Truyện Ma Liên Bông”, chuẩn bị gửi tin nhắn.

- Bạn thật biết nói đùa, làm tôi ngó ra mắt một lúc. Anh ta xem chừng cũng thông minh, cười cười rồi đứng dậy đưa một tấm danh thiếp cho Tư Dao: “Không làm phiền bạn nữa, tôi cũng chẳng có năng lực gì, chỉ hiểu chút ít máy tính, nếu con trai bạn lỡ làm hỏng máy tính thì có thể gọi điện cho tôi”. Tư Dao cúi xem tấm danh thiếp. Anh ta tên là Trương Sinh “ Nghiên cứu sinh khoa công nghệ thông tin Viện khoa học tự nhiên, Đại học Giang

Kinh”.

“Kỳ lạ, thật quá là kỳ lạ...” Câu này lại đến lượt Tư Dao thốt ra. Anh đang học nghiên cứu sinh về máy tính, dù không có máy tính cá nhân, nhưng chẳng lẽ ở Văn phòng khoa hay Phòng máy không kè kè máy tính cho anh dùng hay sao mà phải ra đây lên mạng cùng một người “mù” máy tính như tôi?

Trương Sinh cười : “Tôi chủ yếu dùng máy tính ở văn phòng khoa, tuy nhiên tối thứ bảy là buổi bảo dưỡng hệ thống mạng trong khoa, trước nửa đêm thì không thể nào dùng được nên phải ra đây”.

Anh chàng này thật kỳ lạ, nói xong là quay đầu đi luôn, giống như chột không còn hứng thú nói chuyện với cô gái đẹp ngời ngời này nữa.

Có lẽ, điều đó cho thấy là anh ta thông minh. Lúc này, Tư Dao có thể tập trung suy nghĩ xem nên viết tin gửi lên diễn đàn như thế nào.

Tên nick của cô là “Yêu yêu”, chủ đề của bài post lên là “Xin được giúp đỡ : người bạn đã chết vẫn gửi tin nhắn QQ”:

“ Xin hỏi các bậc cao nhân trên diễn đàn, hơn hai tháng trước, một người bạn gái thân thiết của tiểu nữ qua đời vì một sự cố bất ngờ nhưng gần đây tôi lại nhận được tin nhắn của muội muội này qua mạng QQ, tôi còn thường xuyên trông thấy cô ấy, nhưng vì đều là vào lúc đêm khuya nên không thể xác định được là thực hay là ảo giác. Trước khi cô ấy mất, giữa chúng tôi vẫn còn một chút hiểu lầm chưa giải tỏa được, liệu có phải vì nguyên nhân này không? Phải làm thế nào để cho linh hồn này được an nghỉ? Tôi thật sự rất sợ”.

Cuộc sống của Tư Dao lại khôi phục được sự bình lặng.

Hôm Lâm Mang ra đi, đêm ấy Kiều Kiều không còn xuất hiện ở ngoài cửa sổ phòng cô, cũng không xuất hiện trên mạng QQ. Có lẽ, từ nay tất cả sẽ trở về đúng quỹ đạo của nó.

Ngày thứ hai vẫn thường bận rộn nhất, khi hết giờ làm về nhà đã là đêm

khuya, cô lập tức mở máy tính vào trang “Truyện Ma Liên Bồng” của Thiên Nhai, đến trang 3 mới tìm thấy mẩu tin nhắn của mình, chỉ có lèo tèo vài dòng phản hồi

“Nếu là vì vấn đề Tiền thì đốt vàng mã, nếu vì vấn đề Tình thì đốt hình nhân”.

- Sao lại vì chuyện tình được? LZ và bạn cô ấy đều là nữ, trừ là GL (LZ: từ chuyên dùng trên mạng, chỉ người đầu tiên mở chủ đề thảo luận trên diễn đàn; GL là viết tắt của Girl’s Love- chỉ đồng tính luyến ái của hai nữ).

-Đề nghị đọc tác phẩm của chủ nghĩa Mark.

- Đi viện, xin khám ở khoa thần kinh.

Toàn các thứ linh tinh bát nháo! Tư Dao tức tối đóng trang đó vào, rồi lại giận dữ mở ra, gửi thêm một tin nhắn khác:

- Tôi thật sự nghiêm túc xin trợ giúp, các vị cũng nên tử tế hơn một chút được không? Mong được cao nhân giúp đỡ.

Cô ngán ngẩm đi xuống dưới nhà, chợt nhớ ra chưa chuẩn bị gì cho bữa tối, muộn thế này rồi cũng không thể nấu nướng gì. Con mèo Linda thế mà sướng, đã có thức ăn tổng hợp của mèo, khỏi phải khổ sở vì chế biến này nọ. Thức ăn tổng hợp của người, trước hết phải nghĩ đến mì ăn liền. Hôm nay đến lượt mình ăn.

Phòng khách không bật đèn, trong bếp cũng tối om nhưng Tư Dao vừa đi xuống đã nhìn thấy ngay một bóng đen ngồi trong đó.

Cô tựa người vào tay vịn cầu thang, chưa dám bước tiếp. Chẳng lẽ lại là cô ta?

- Tôi đây mà, đừng sợ. Tiếng Lịch Thu vang lên từ trong bóng tối.

Tư Dao thở phào : Tôi có thể bật đèn được không?

- Được, tôi đã đeo kính râm rồi.

Tư Dao bật đèn, quả nhiên Lịch Thu đã đeo cặp kính râm. Cô nói:

-Chị Thu ạ, trước đây tôi đọc một cuốn tạp chí, viết là những người có làn da quá trắng thì mắt thường dị ứng với ánh nắng mặt trời, hình như là vì nguyên nhân sắc tố gì đó, tôi lập tức nghĩ ngay đến chị, chị là người trắng nhất trong

số những người tôi đã gặp.

- Tôi không nói dối cô, đúng không? Thực ra là rất bất tiện, luôn phải đeo kính râm hoặc kính đổi màu..Cô lại quên chuyện bữa ăn phải không? Mì ăn liền thì đâu có dinh dưỡng? Tôi cũng đã nói với Lâm Nhuận bao nhiêu lần, dù còn trẻ khỏe nhưng cũng không thể lơ là việc ăn uống được. Tối nay tôi làm cơm thập cẩm, vẫn còn một nửa chưa dùng đến, cô ăn đi, đừng giữ kễ. Lịch Thu đã trong tay gói mì trong tay Tư Dao.

Tư Dao từ lâu đã không còn cảm giác “Không ăn thức ăn của nhân gian” đối với Lịch Thu, cô chỉ thấy gần gũi và cảm động : Thế thì lại ăn không của chị rồi. Từ này, mỗi lần ăn cơm của chị nấu, tôi sẽ vạch lên tường, để cuối năm đếm xem có bao nhiêu vạch, sẽ xin cảm ơn chị gấp bội.

Lịch Thu tươi cười, một vẻ đẹp thoát tục khiến Tư Dao cũng phải ngẩn ngơ nhìn. Một mỹ nhân tuyệt sắc thế này, sao lại không có lấy một người bạn trai? Thậm chí chưa ai nhìn thấy lần nào.

Có nên hỏi không nhỉ? Đó là chuyện riêng tư. Bây giờ nếu có người tò mò về thế giới tình cảm của mình, chắc mình sẽ châm biếm nói mát và lạnh nhạt ngay.

-Chị đang uống sữa à? Có phải vẫn chê mình chưa đủ trắng trẻo hay sao? Tư Dao nói đùa, rồi ra lò vi sóng để hâm cơm.

-Trước khi ngủ uống một chút sữa sẽ ngủ ngon, ngày mai có tiết đâu.

-Chẳng lẽ chị cũng khó ngủ à?

-Đúng thế, nhất là gần đây, nào gió nào mưa, đôi lúc khó tránh khỏi đêm khuya trần trọc.

-Chị có tin những chuyện siêu tự nhiên không?

- Tôi.. sao thế, sao lại hỏi những câu này? Chắc chắn sau cặp kính đen của Lịch Thu là đôi mắt thăm dò, phỏng đoán.

-không..không có gì, gần đây những loại truyện như vậy trên thị trường nhiều vô kể. Có lúc tôi liên tưởng đến những điều mình trải qua. Chị cũng đã biết có nhiều thứ tôi cảm thấy rất thật, không có vẻ gì là ảo giác.

-thực ra..tôi cũng không biết. Về phía mình, tôi rất tin ở trực giác của tôi, tôi

là người rất coi trọng ý kiến chủ quan.

Tur Dao vừa nghiền ngẫm món cơm thập cẩm, vừa nghiền ngẫm những lời nói của Lịch Thu.

Ăn cơm xong, Tur Dao lại vào mạng Thiên Nhai, thấy có thêm vài dòng hồi đáp bên dưới tin nhắn xin trợ giúp của mình, trong đó, đoạn do một người ký tên là “Con cóc lồi đời” viết : “Đến nhà thờ Thiên chúa giáo, vào phòng sám hối, nói ra những điều đang ức chế trong lòng, dù bạn không có gì sai, cứ xin chúa tha thứ cho lỗi là được. Bà nội tôi nói với tôi như vậy. Chữ “bà nội tôi” ở câu cuối khiến Tur Dao vui vui, rõ ràng là người bạn trên mạng này rất chất phác, giản dị.

Một đoạn hồi đáp khác lại vô cùng thu hút Tur Dao: Điều mà người bạn của bạn cần, là đối thoại giao lưu tình cảm, dù là trên QQ trên mạng, hay ảo giác của bạn, đều là hư ảo mà thôi. Bạn có thể cảm thấy cô ấy, nhưng trên thực tế lại không có sự kết nối thật sự. Muốn gỡ nút phải tìm người thắt nút, bạn nhất định phải trực tiếp đối thoại với cô ấy để xóa bỏ mọi hiểu lầm, thậm chí không chừng bạn sẽ nhận ra rằng sự “hiểu lầm”, mà bạn tưởng, thực chất lại không phải nguyên nhân khiến cô ấy liên tiếp xuất hiện. Nếu bạn muốn biết làm thế nào để đối thoại trực tiếp với cô ấy, có thể để lại tin nhắn trong trang này cho tôi, chúng ta Chat với nhau trên QQ, vì tôi không muốn phát tán chuyện mê tín ở đây.

Ký tên “Phiên bản của Hoàng Dược Sư”

Vậy là cũng có vào đúng trọng tâm.

Tur Dao xem lại một lượt đoạn hồi âm của Hoàng Dược Sư, càng xem càng thấy có lý. Việc Kiều Kiều ở trong mạng và ngoài cửa sổ hình như chỉ là do mình tự hù dọa mình, không phải là kết nối thật sự, dù nói gì với “cô ấy” thì cũng là vô ích. Nhưng còn việc “kết nối thật sự” thì phải tiến hành như thế nào?

Mạng chát QQ bật sáng, tên nick người gửi là “Hoàng Dược Sư”

Yêu yêu: Tại sao lại là Phiên bản? (câu đầu tiên Tư Dao hỏi liên quan đến bút danh trên mạng Thiên Nhai của người này)

Hoàng Dược Sư: Tôi vừa già vừa quê mùa

Yêu yêu: Khiếm tốn quá mức là kiêu ngạo

Hoàng Dược Sư: Tôi còn chưa kịp nói : một nét riêng biệt của Phiên bản Hoàng Dược Sư là thực sự cầu thị.

Yêu yêu: Trước hết xin cảm ơn hồi âm của bạn, và xin hỏi làm thế nào để kết nối với người bạn đã chết ấy?

Hoàng Dược Sư: Điểm mấu chốt là giữa bạn và cô ấy đã gặp phải chuyện gì?

Yêu yêu: Tôi có thể kể sơ lược một chút về bối cảnh

Hoàng Dược Sư: không cần, chuyện riêng tư của bạn tôi không muốn biết, đây là nguyên tắc của tôi.

(Tư Dao khẽ kêu “Tốt quá”)

Yêu yêu: Vậy bạn sẽ chỉ dẫn cho tôi như thế nào?

Hoàng Dược Sư: Tôi cảm nhận rằng bạn rất thông minh, xin cho bạn biết đại thể là thế này. Phần lớn những linh hồn người chết không lang thang ở chân trời góc bể mà chủ yếu tập trung ở nơi an tang họ. Những thứ bạn trông thấy chỉ là ảo giác, là những dấu ấn về họ lưu lại trong não bạn.

Yêu yêu: Hình như tôi không được thông minh như bạn nói, có thể cho biết cụ thể hơn không?

Hoàng Dược Sư: Đành phải hỏi bạn một vấn đề tương đối cụ thể.

Bạn nói nhận được tin nhắn của cô ấy, vậy đã tra địa chỉ IP chưa? Có phần mềm có thể dùng được.

Yêu yêu: Không ngờ anh lại là một cao thủ về máy tính, đã tra rồi, đó là IP động, gửi từ công ty truyền thông Thượng Hải

Hoàng Dược Sư: Bạn quá khen rồi, ông Đông Tà nếu còn sống, trình độ máy tính nhất định cao hơn tôi. Nếu tin nhắn gửi từ Thượng Hải thì tôi gần như có thể đoán được người bạn ấy được chôn ở Thượng Hải.

Yêu yêu: Khâm phục ING

Hoàng Dược Sư: Tôi còn có thể đoán rằng, hoặc là bạn có mặt lúc cô ấy sắp chết, hoặc là bạn nhìn thấy thi thể cô ta.

Yêu yêu: Tiếp tục khám phục ING. Cả hai điều này đều đúng với tôi.

Hoàng Dược Sư: Trước và sau khi chết, linh hồn con người thoát ra, có một phần năng lượng sẽ xâm nhập vào não một ai đó, nằm vùng trong đó. Nếu “chủ nhà” có điểm yếu, ví dụ như trạng rối loạn, nhừ thương người chết vv..năng lượng này sẽ gây ra ảo giác, mọi người thường bảo “gặp ma”, chính là do nguyên nhân này. Vì những lần nhìn thấy đều là ảo giác, nên bạn không thể nào trực tiếp giao lưu với cô ta.

Yêu yêu: Hiểu rồi, ý bạn là, tôi nên ra mộ để nói chuyện với cô ấy?

Hoàng Dược Sư: Nói đúng hơn là, bất kỳ nơi nào có kỷ niệm về cô ta.

Yêu yêu: Có cần thứ gì khác không? Đốt vàng mã, tiền giấy? Cúng bái gì đó?

Hoàng Dược Sư: Nếu Hoàng Dùng hỏi Hoàng Lão Tà về chuyện này, ông ta sẽ đáp thế nào?

Yêu yêu: NO! Anh bắt chẹt tôi, hạ thấp ngôi thứ của tôi.

Hoàng Dược Sư: Đừng quên tôi là Phiên bản Hoàng Dược Sư.

Yêu yêu: Vừa già vừa quê mùa?

Hoàng Dược Sư: Chúc thuận buồm xuôi gió.

Anh chàng này “vừa già vừa quê mùa” này thật dứt khoát, vừa kết thúc cuộc chat, liền thoát khỏi mạng QQ ngay. Gần như đồng thời, một dòng tin khác chuyển đến, chính là “Con cóc lõi đời”.

Yêu yêu: cảm ơn bạn đã đáp lời, tiếc rằng tôi không phải tin đồ Thiên chúa giáo, Chúa sẽ không để ý đến tôi đâu. 5555(huhuhu)

Con cóc: bà tôi bảo, Chúa quan tâm đến tất cả mọi người, giống như bà nội thì yêu thương tất cả cháu trai cháu gái.

Yêu yêu: Ngoài ra tôi cũng không biết phải sám hối thế nào, cảm thấy mình không hề phạm tội, rất nhiều chuyện do sai lệch thông tin, đều là sự hiểu

lâm.

Con cóc: Bà tôi nói, con người ai cũng có tội, dù là không phạm tội nhưng không tránh khỏi chỉ nghĩ cho mình, có lòng đố kỵ, có dục vọng do yêu thích mà sinh ra, gây nên tổn hại bởi sơ suất, những thứ đó đều là tội cả.

Yêu yêu: Bạn là ai vậy? có phải bạn đã biết tôi không?

Con cóc: Tôi? Tôi không biết bạn, xin bạn đừng vơ vào, chớ nghĩ là tôi đang nói bạn. Vì những câu ấy dùng cho tất cả mọi người, kể cả tôi, thậm chí những người có phẩm chất cao thượng mà chúng ta từng biết. Có biết tổng thống Mỹ Carter chứ?

Yêu yêu: Tôi học hành kém cỏi nhưng cũng biết

Con cóc: Ông ta là một tín đồ Cơ đốc giáo cực kỳ ngoan đạo, trong thời gian đương nhiệm, có thể coi ông ấy là một vị tổng thống quan tâm nhất đến người nghèo từ trước tới nay, sau khi về nghỉ, ông ấy vẫn làm rất nhiều việc công ích. Có rất nhiều người kính phục ông, nhưng ông ấy thừa nhận là mình thường xuyên phải đấu tranh với những dục vọng của chính mình.

Yêu yêu: Đi sám hối sẽ có ích thật chứ?

Con cóc: Tôi chưa bao giờ gặp phải vấn đề khó khăn như của bạn, nên không biết; nhưng bạn cứ thử xem, nào có mất gì đâu!

Yêu yêu: Tôi sẽ thử.

Con cóc: Tôi hiểu, bạn đang “có bệnh thì vái tứ phương”, ngay cóc nói mà cũng tin.

Yêu yêu: Ừ nhỉ, cóc toàn tiết ra chất độc.

Con cóc: Tự mình bảo vệ mình, nhưng lại thuộc loài có ích, chúng tôi cũng giống bọn ếch xanh, ăn muỗi bảo vệ mùa màng.

Chương 15

Nhảy múa với linh hồn

Ngồi trong tắc xi từ sân bay Hồng Kiều đi ra, Tư Dao nhìn quang cảnh bên ngoài nhưng không có gì lọt vào mắt.

Phải chăng mình đã quá điên rồi, đi tin lời nói của hai người không hề quen biết trên mạng, bay đến Thượng Hải ở xa ngàn dặm? Càng hoang đường hơn nữa là, lại chuẩn bị đối thoại với một hồn ma?

Thậm chí mình còn không muốn chờ đến cuối tuần.

Trước khi đi, cô không dám nói thật với mấy người cùng thuê phòng trong biệt thự về mục đích chuyến đi này, chỉ bảo là đi công tác. Ở công ty, giám đốc lại càng không thể hiểu tại sao cô lại xin nghỉ hai ngày trong khi dự án đang ở giai đoạn quan trọng : vì hai ngày ngắn ngủi mà rất có thể cô sẽ đánh mất cơ hội thăng tiến.

-Anh này, tạm thời chưa đến nghĩa trang Chuyên Kiều vội. Tôi muốn vào nhà thờ Từ Gia Hội một lát, nếu anh đồng ý thì cứ chờ bên ngoài. Đợi sau khi tôi ra, lại đi đến Chuyên Kiều, sẽ thanh toán cả thể.

Tư Dao vốn không định đi “sám hối”, nhưng không hiểu tại sao lại có cảm giác thân thiết với “Con cóc lõi đời”, chỉ bằng cứ thử cả hai cách xem sao. Vì không phải ngày cuối tuần nên trong và ngoài nhà thờ đều hết sức yên tĩnh. Lần đầu tiên Tư Dao vào nhà thờ, bởi đang nặng trĩu tâm tư nên cô tự nhiên nghiêm trang hẳn lên.

Vừa bước vào cửa nhà thờ đã thấy một tấm bình phong, phía trước bình phong đặt một chậu nước. Tư Dao đứng ngẩn ra nhìn chậu nước một lúc, vừa may có một người bước ra từ sau tấm bình phong nhúng tay vào chậu nước, đưa lên đầu làm dấu thánh rồi đi. Chắc đây là một nghi thức mà các tín đồ phải làm.

Vòng qua tấm bình phong, chỉ thấy lác đác vài người bên trong sảnh đường rộng lớn, hoặc ngồi quỳ, đều cúi đầu cầu nguyện. Tư Dao quỳ xuống chiếc ghế thấp sát đất, chắp hai tay trước ngực, mắt nhắm lại.

Đức Chúa, nếu người có thể nghe thấy lời sám hối của con- một người không phải tín đồ Cơ đốc, thì xin Người hãy trả lại cho con một bộ óc sáng suốt và cuộc sống yên bình. Con không rõ mình có tội hay không, nhưng

chắc là đã làm không ít chuyện sai lầm, đã vô tình làm tổn thương nhiều người, con chỉ mong bi kịch sẽ không xảy ra nữa.

Lòng cô dần dần lắng xuống.

Đúng là một cảm giác vô cùng tốt đẹp. Nếu như tối tối trước khi đi ngủ đều có thể yên tĩnh thế này thì cuộc sống sẽ vui biết bao!

Những tiếng chân bước nhẹ nhẹ... Tư Dao mở mắt, cô rất kinh ngạc, một hàng các thiếu nữ mặc áo da trắng đi qua ngay bên cạnh cô, chậm chậm tiến về bệ thờ chính. Họ là ai thế? Là Thiên sứ chăng? Trong cái thành phố đầy sắc màu lòe loẹt, ô nhiễm nghiêm trọng này, chỉ có Thiên sứ mới ặc bộ đồ trắng tinh khiết không chút tì vết, mới có mái tóc dài mượt mà như dòng suối, mới có bước đi khoan thai như thế kia!

Tại sao mình lại trông thấy Thiên sứ? Liệu có phải mọi tội lỗi của mình: ích kỷ, đố kỵ, dục vọng nảy sinh bởi quá yêu thích, những tổn hại gây ra vì sơ suất... đã được tha thứ, bởi thế mình mới được nhìn thấy cảnh thiên đường? Bỗng Thiên sứ đi sau cùng bất chợt xoay người lại.

Mái tóc dài sũng, một lọn tóc rũ trên trán, khuôn mặt trắng bệch, chính là Kiều Kiều!

-Tại sao cậu không nắm chặt tay mình?

Tư Dao trầm nghĩ: đây không phải là thực, đây là ảo giác! Cô đứng dậy chạy như bay ra phía cửa, tiếng giầy da nện trên sàn làm kinh động đến những tín đồ đang thành tâm cầu nguyện.

Đặt một bó hồng vàng trước mộ, Tư Dao khom người, tay khẽ rờ lên dòng chữ khắc tên Kiều Kiều trên bia đá, nước mắt đã chảy rơi, chẳng mấy chốc đã ướt đầm một khoảng mặt đá ốp trên mộ.

-Kiều Kiều, cậu ở đâu? Có nghe thấy tiếng mình nói không?

Sau khi cậu ra đi, sự cản rứt đã khiến mình suy sụp. Mình rất ân hận vì đã khăng khăng đòi đi hang quan tại. Mình hối hận vì đã không có đủ sức để kéo cậu lên, hối hận vì trong khoảnh khắc gặp Lâm Mang mình đã để cho tình xưa trời dậy, đã khao khát cái mà cậu đang có.

Giữa khao khát và đố kỵ, có ranh giới không?

Mình không nên tiếp nhận Lâm Mang khi anh ấy về Giang Kinh, không nên cùng đi ăn ở “Rừng Họa Mi”, không nên cùng anh ấy vào chòi đại học Giang Kinh, không nên nảy ra ý nghĩ cùng anh ấy làm lại từ đầu mới phải. Anh ấy là một chàng trai đặc sắc, anh ấy biết, làm thế sẽ không tôn trọng cậu.

Cậu có thể hiểu hết tất cả những chuyện này không? Cậu có thể hiểu, tuy lòng người là phức tạp, tình cảm khó bề gỡ rối, nhưng mình không bị ối đến mức bỏ mặc cho tuổi hoa của cậu héo tàn. Cậu có thể trả lại cho mình và Lâm Mang sự yên bình không? Bọn mình sẽ mang theo cùng một nỗi nhớ về cậu để vĩnh viễn cách xa đôi ngả.

Gió thổi. Hai cây thông cao nửa thân người trông hai bên mộ khẽ lay động, như khóc như than.

Có thật là tiếng ai đang khóc không?

Tư Dao nghe rõ ràng có tiếng khóc thút thít vắng tới.

Trời nhiều mây nhưng cũng mới chỉ 3 giờ chiều. Xung quanh còn sáng sủa, lẽ nào không cần phải có màn đêm mà linh hồn cũng hiện lên?

Vẫn là ảo giác? Lại là ảo giác chăng?

Nhưng tiếng khóc nghe rất rõ kia mà.

Có phải Kiều Kiều không?

Cô đứng dậy, nhìn khắp xung quanh. Vì không phải dịp cúng lễ nên khắp nghĩa trang vắng lặng. Cô muốn xác định nơi tiếng khóc đưa đến, nhưng dường như âm thân ấy cứ quanh quẩn trên đỉnh đầu; đành phải đi tìm mà không định hướng.

Kiều Kiều, cậu ở đâu, sao lại trốn tránh mình? Cậu muốn dẫn mình đi đâu?

Tiếng khóc mỗi lúc một rõ ràng hơn, mỗi lúc một thật hơn. Tư Dao đã đi vào Di Xuân Viên – một khu khác của nghĩa trang – từ lúc nào không biết.

Một cô gái đang phủ phục trước mộ khóc thất thanh. Tư Dao chưa bao giờ gặp cô ta.

Tư Dao khẽ thở dài, quay người định đi. Chắc cô ta nghe thấy tiếng bước chân nên ngoảnh đầu lại, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Cô ta trạc 18, 19

tuổi, mái tóc cắt ngang trông rất ưa nhìn, đôi mắt phượng hơi xếch. Cô ta hỏi bằng tiếng Thượng Hải “Chị cũng quen Tiểu Khiết à?”

Tư Dao nhìn tên người chết khắc trên bia mộ là Phó Sương Khiết, một cái tên thật đẹp.

-Không, tôi không biết cô ấy, chỉ đi qua thôi. Xin lỗi đã làm phiền. Em khóc lóc sao mà thảm thiết thế. Em hãy giữ gìn sức khỏe.

-Sương Khiết là chị họ của em. Từ nhỏ hai chị em đã rất thân nhau. Chị ấy học ở đại học Y-Giang Kinh, đã đi thực tập ở bệnh viện. Nào ngờ tháng trước chị ấy đột ngột qua đời, em đau buồn vô cùng. Sau khi chôn chị ấy ở đây, tuần nào em cũng đến thăm chị ấy hai lần.

Không rõ tại sao cô bé này dường như rất muốn thổ lộ tâm tình.

- Thế ư? Chị cũng từ Giang Kinh đến đây. Này, đã một tháng rồi, sao em vẫn chưa thể nguôi? Đau xót là chuyện bình thường, nhưng cũng không nên đau xót quá mức, kéo ảnh hưởng đến cuộc sống.

Tư Dao vừa nói vừa nghĩ, mình mà cũng đủ tư cách khuyên cô bé này hay sao? Cô gái nhìn Tư Dao đôi mắt cũng đỏ hoe, rõ ràng vừa mới khóc. Cô không nén nổi, lại khóc huhu, vừa khóc vừa nói : “Em rất sợ, dăm bữa nửa tháng nữa mình cũng sẽ nằm đây”.

- Gì thế? Sao lại nói như vậy? Tư Dao hốt hoảng.

Cô gái mấp máy miện, nhưng thấy khuôn mặt xa lạ của Tư Dao nên cuối cùng chỉ lắc đầu : Vì em rất đau lòng.

Tư Dao thở dài : Em nên tĩnh tâm, đừng nghĩ ngợi lan man. Tư Dao cảm thấy như đang nói với chính mình.

Lúc nhân chuông gọi cửa, Tư Dao vẫn chưa nghĩ ra được, enen nói với cha mẹ Kiều Kiều như thế nào về mục đích của lần ghé thăm này. Để tưởng niệm Kiều Kiều, muốn nói chuyện với linh hồn của Kiều Kiều ư? Đây cũng là nguyên nhân cô không gọi điện trước, vì sợ cha mẹ Kiều Kiều sẽ từ chối. Đúng thế, người già không muốn gọi lại nỗi đau về người con gái độc nhất đã ra đi.

Cha Kiền Kiền ra mở cửa, thấy khuôn mặt cô gái rất quen, Tư Dao vừa định nói thì ông đã nhớ ra : Chúa là bạn của Kiền Kiền, đúng không/ hồi mùa hè các cháu đã cùng đến đây đưa tiễn Kiền Kiền”. Mắt ông bắt đầu đỏ hoe.

Tư Dao nhanh trí nói luôn : Chú ạ, chúa là Mạnh Tư Dao, cháu đi Thượng Hải công tác, tiện thể đến thăm hai cô chú. Dịp đó chúng cháu đã dặn nhau, hễ có dịp về Thượng Hải thì phải đến thăm cô chú.

Tư Dao đã mua một lô thuốc bổ, cô gượng cười và cầm lên.

Mẹ Kiền Kiền xuất hiện, nhận ra Tư Dao : Kia Dao Dao! Đến chơi sao không gọi điện báo trước để cho chú chuẩn bị mâm cơm?

-Thôi ạ, cháu chỉ có thể ngồi một lúc.

Ngồi chuyện trò một lát, rồi Tư Dao hỏi : Xin cô chú đừng trách cháu gọi chuyện không vui, cháu muốn thăm căn phòng Kiền Kiền ở ngày trước, cháu muốn được tưởng niệm....

Cha mẹ Kiền Kiền cũng đã chuẩn bị tư tưởng, biết khó tránh nhắc đến chuyện này, và càng cảm động vì tình nghĩa của Tư Dao, liền mở cửa phòng Kiền Kiền.

- Không vấn đề gì, các cháu đều là bạn thân, Tiểu Mạn và Viên Thuyên cũng đã vào đây .

Nói xong, mẹ Kiền Kiền lặng lẽ đi ra.

Ảnh Kiền Kiền đặt trên mặt bàn trang điểm, khuôn mặt trái xoan rạng rỡ thanh tú với nụ cười ngọt ngào trong sáng. Đây là Kiền Kiền quen thuộc của Tư Dao, so với ảo giác gần đây thường gặp, thật một trời, một vực.

- Kiền Kiền, mình đến rồi, đến thăm căn phòng xinh xắn của cậu.

Cô bật khóc. Lúc sắp đi ra, Tư Dao chú ý nhìn vào máy vi tính. Máy không cắm điện đã đành, mà ngay màn hình và CPU cũng chẳng nổi dây. Có trời mới biết Kiền Kiền lên mạng ở nơi nào.

Thấy Tư Dao khóc, mẹ Kiền Kiền lại khuyên nhủ : “ Dao Dao à, cháu đừng quá buồn phiền, cũng chỉ tại Kiền Kiền chẳng ra sao, nó hay kêu không được khỏe, vậy mà lại còn đi du lịch leo núi Vũ Di ; Bạn trai nó muốn đi một mình, khuyên nó nên ở nhà nhưng nó cứ không nghe”

Tur Dao nghĩ bụng : chắc cậu ấy sợ mình và Lâm Mang có thể có chuyện gì, nên mới đi cùng. Cô bèn hỏi : Bạn ấy không được khỏe? Bạn ấy ốm đau ra sao ạ?

Bà mẹ nói : Cô chú cũng không rõ lắm, phần lớn thời gian nó đều ở căn nhà thuê chung với bạn ở Phố Đông, lại vì đang có người yêu nên vài tuần lễ nó mời về nhà. Con gái lớn rồi, thích tự do.

Tur Dao “À” một tiếng, nghĩ bụng : mình vẫn chưa biết chuyện Kiều Kiều lại thuê nhà ở bên ngoài, cứ tưởng là vẫn ở cùng cha mẹ.

Cô chợt muốn làm rõ trước đây trước đây Kiều Kiều đã mắc bệnh gì, có lẽ điều này sẽ làm vơi bớt nỗi căn rứt của cô chăng?

Người bạn cũng phòng trọ của Kiều Kiều hơi bực mình về người khách không mời mà đến, lại đến vào lúc muộn thế này, không muốn mở cửa; Khi nghe Tur Dao nói tỉ mỉ rằng muốn tưởng niệm Kiều Kiều, cô mới dịu giọng : cô đến cũng chưa gọi là quá muộn đâu, vì phòng Kiều Kiều ở trước đây còn đang bỏ trống. Ngày nay người ta mê tín quá, nghe nói người từng thuê ở đây đã chết, thì không dám đến nữa. Họ thật vớ vẩn, cô ấy có chết trong phòng này đâu? Thế là tôi phải trả tiền thuê cả nhà.

Căn phòng Kiều Kiều đã từng ở trống trơn chỉ có bốn bức tường.

-Tôi là bạn thân của cô ấy, nhưng chưa từng ỉu cùng phòng ký túc xá. Cô ấy đã đi xa, chắc cô phải lâu lâu mới quen được... -Tur Dao biết cô bạn này làm cùng công ty với Kiều Kiều, liền nghĩ phải tìm cách để cô ta nói ra hết những điều mình biết.

Cô gái nhếch mép : Mới đầu tôi cũng cảm thấy quái lạ, cũng rất sợ, một thời gain sau lại bình thường. Nói thực, trước khi Kiều Kiều ra đi, tôi đã nghĩ đến việc chuyển nhà. Tôi biết nói thế này cũng không có hậu cho lắm...Kiều Kiều chẳng có điều gì đặc biệt tốt.

Tur Dao gật đầu nói : Tôi quen cô ấy nhiều năm, biết cô ấy quen được nuông chiều, không thích làm việc nhưng điều này cũng chẳng đáng trách. Cô ấy luôn được cưng chiều, từ bé chưa từng phải rửa bát bao giờ. Và, cũng hay

chấp nhận, nhưng thực ra bản chất của cô ấy rất tốt ...”.

-Không chỉ là những chuyện này... Cô bạn cùng nhà định nói nhưng lại kìm ngay.

- Thế mà tôi cứ tưởng mình đã rất hiểu Kiều Kiều

-Chỉ là quan niệm riêng của tôi thôi, chẳng nên nói làm gì. Không có chuyện gì to tát đâu.

Tur Dao cảm thấy đã đến lúc có thể hỏi trực tiếp : - Nghe nói khi sống, có một thời gian cô ấy không được khỏe, cô có biết cô ấy mắc bệnh gì không?

-Tôi không rõ lắm, chỉ thấy cô ấy có lần nôn ọe, hoặc ngất xỉu, phòng y tế của công ty nói là cô ấy huyết áp thấp.

Tur Dao nghe nói “nôn ọe, ngất xỉu”, lại thấy vẻ mặt cô bạn hơi khác thường, bèn hỏi “Bạn trai của cô ấy...Lâm Mang, chúng tôi đều quen nhau cả, không biết quan hệ của hai người gần gũi đến mức nào? Xin lỗi, câu hỏi này hơi kỳ cục, nhưng chỉ vì tò mò thôi, cô không nói cũng không sao.

-Cô đã hỏi thế thì tôi cho cô biết vậy. Như cô vừa nói, hai người bọn họ đã ...gần gũi đến mức không thể gần hơn được nữa.

- Vậy thì về chuyện cô ấy không khỏe, chắc cô cũng có sự suy đoán.

Rốt cuộc cô bạn này không kìm nén nữa : - Được, chẳng giấu cô nữa. Có một buổi tối tôi về nhà, lúc vào cửa nghe tiếng ti vi bật rất to, Kiều Kiều đang xem một tờ Phiếu khám nên không chú ý đến tôi. Khi vừa thấy tôi, cô ấy lập tức nhắm tờ giấy lại. Tôi chỉ nói thế thôi, tin rằng cô cũng sẽ suy đoán như tôi.

-Cô nói cô ấy..và anh ta... Tur Dao thấy đầu hơi ong ong.

-Tôi không nói thế...có thể thấy cô cũng không hiểu nhiều về Kiều Kiều.

Theo quan sát của tôi, thì Kiều Kiều thích “câu rùa đen”.

-“Câu rùa đen?” Tôi không hiểu.

-Có có biết câu nói “con rẻ rùa vàng” không? Kiều Kiều...có lẽ hơi yếu đuối, nhưng tự biết mình xinh đẹp. Hoàn cảnh gia đình cô ấy bình thường.

Muốn tìm một chỗ dựa thực sự, một chỗ dựa về cả kinh tế lẫn thế lực nên cô ấy đã từng yêu không ít lần, toàn những người gia đình khá giả, thậm chí yêu

cả đàn ông đã có vợ. Có lúc bọn họ đưa nhau về đây nông nản với nhau khiến tôi thấy rất phiền. Đừng cho rằng Kiều Kiều lẳng lơ. Như cô vừa nói, bản chất của Kiều Kiều trong sáng thuần khiết, rất dịu dàng, nhưng cô ấy lại cứ ra sức gấn hạnh phúc đời mình cho người khác. Bởi vậy chúng tôi mới nói đùa rằng cô ta “câu rùa đen”. Cô ấy đôi bạn trai không biết bao nhiêu lần. Cho đến khi gặp Lâm Mang, một anh chàng gần như hoàn hảo, đẹp trai cao lớn, sự nghiệp cũng rất thành công, nói thật lòng, chúng tôi đều rất ngưỡng mộ, cô ấy mới yên tâm “thu dây câu về”. Những điều này xảy ra trong vòng vài tháng.

-Thế thì tờ phiếu khám đó...chưa chắc đã liên quan tới anh ta?

-Kiều Kiều đã đi rồi, e chẳng ai có thể biết nữa.

Tư Dao nói lời cảm ơn, quay người đi. Người con gái kia còn nói với theo : Thực ra cô không phải là người đầu tiên đến đây hỏi tôi những chuyện này. Một cô gái khác tên là Viên Thuyên cũng đến đây hai lần, lần đầu ngay sau khi Kiều Kiều chết, lần sau là hai tuần trước ngày Quốc khánh. Thái độ cô này rất tệ, cứ khinh khỉnh, tôi cũng không mấy để ý cô ta nữa.

Tư Dao không ngờ rằng khi trở về Giang Kinh, tâm trạng cô còn nặng nề hơn cả lúc đi. Những câu hỏi trong đầu càng nhiều hơn.

Chẳng phải là không có thu hoạch gì, tuy nhiên thu hoạch đó lại càng làm cô thêm rối tinh rối mù. Cô cảm thấy hình như cô đã cố sống cố chết để đến nhà Kiều Kiều, cô cảm thấy không sao chịu nổi, muốn thăm lại Kiều Kiều, cô chui tọt vào phòng-nơi cất giữ những thứ Kiều Kiều để lại. Lục tìm một hồi, thấy trong ngăn kéo một tờ phiếu xét nghiệm “mang thai bình thường”. Thượng Hải có 15 triệu dân. Việc có thai trước khi kết hôn chẳng phải chuyện gì ghê gớm, nhưng khi xảy ra cụ thể với một ai đó thì ít nhiều cũng ảnh hưởng đến cuộc sống. Đây chắc chắn là nguyên nhân vì sao cô ấy giấu kín chuyện. Trong con mắt của mọi người, Kiều Kiều là một cô gái kín đáo, giữ gìn, có chừng mực, không phải hạng đa tình bừa bãi. Chức đó là “kết quả” cũng với Lâm Mang, mà nếu đứa trẻ này đúng là của Lâm Mang thật? Liệu có nên cho anh ta biết?

Nhưng nếu cái thai không phải của Lâm Mang thì sao?

Cho anh biết, rồi sao nữa? Có thể cứu được Kiều Kiều sống lại ư? Để cho anh ta có thêm nỗi đau, sự ngờ vực và cắn rứt chằng?

Điều duy nhất khiến Tư Dao có cảm giác được an ủi một chút là, Kiều Kiều đi Tân Thường Cốc đúng lúc mới có thai nên có thể giải thích được tại sao cô ấy tỏ ra ốm yếu mệt mỏi và tinh thần không tốt, dẫn đến việc trượt chân, đẻ rồi cuối cùng không gượng nổi nữa, rơi xuống vực sâu.

Đây có thể coi là sự việc đã khẳng định sẵn, một sự trùng hợp ngẫu nhiên không thể nào khác.

Tổng thời, nó cũng cho thấy cái chết của Kiều Kiều có tính tất nhiên, khắc hẳn về bản chất so với việc Viên Thuyên bị tai nạn xe hơi bất ngờ. Kết nối hai sự việc lại để dự đoán số phận của những người khác, có thể nói là cực kỳ hoang tưởng vô căn cứ.

Nghĩ đến Viên Thuyên, Tư Dao nhớ lại lời nói của mẹ Kiều Kiều và người bạn trọ cùng nhà. Hình như Viên Thuyên cảm thấy cái chết của Kiều Kiều không bình thường. Cô ấy đang điều tra cái gì?

Chương 16

Dù không muốn nhớ, cũng rất khó quên

Về Viên Thuyên, em cũng biết rồi, Sở tài chính kế toán của bọn anh hơn trăm nhân viên, chuyên môn nghiệp vụ na ná nhau, đều là những người biết tính toán tỉ mỉ, nhưng cô ấy còn cẩn thận hơn mọi người hàng chục lần. Nếu cô ấy có ý định gì đó, chắc chắn sẽ làm cho thật trọn vẹn, trước khi xong việc không bao giờ tùy tiện tiết lộ ra. Ví dụ như chuyện em chuyển nhà, cô

ấy gửi quà cho em, cũng sắp xếp đâu ra đấy, ngay anh cũng không hay biết. Phẩm chất và tính cách đó rất hợp với ngành kế toán, cô ấy trẻ tuổi, mới vào nghề bốn năm mà đã được giữ vị trí Phó tổng kiểm toán viên của Ban kiểm toán xây dựng cơ bản, toàn được nhận những dự án lớn. – Dục Chu nói tới Viên Thuyên, thao thao bất tuyệt.

Sau khi về đến Giang Kinh, Tư Dao lập tức hẹn gặp Dục Chu, mong anh ta có thể giúp mình loại bớt những nỗi ngờ vực, nhưng khi nói chuyện lại thấy Dục Chu cũng không biết gì nhiều hơn cô.

Hai người ngồi trong quán “Bách Gia Thôn”- một quán rượu nho nhỏ nằm ở cuối phố, nổi tiếng nhờ có loại rượu vang ngon. Tư Dao chọn nơi này bởi cô còn nhớ Dục Chu thích uống rượu vang. Vì có sợi dây liên hệ là Viên Thuyên nên hai người đã rất thân quen. Sau khi Viên Thuyên chết, dù rằng chưa từng gặp lại nhau nhưng qua hai lần điện thoại chuyện trò, an ủi lẫn nhau, họ vẫn duy trì được quan hệ bạn bè.

Nhưng Tư Dao chú ý thấy Dục Chu chỉ gọi một cốc Coca.

-Nghe những điều anh nói, thì đúng là tính cách của Viên Thuyên! Em và cô ấy học cùng lớp hồi cấp 3. Lên đại học tuy khác chuyên ngành nhưng ở cùng một tầng ký túc xá, có thể coi là em hiểu rất cận kề về Viên Thuyên. Cứ thế mà suy, thì việc cô ấy đi điều tra hai lần về Kiều Kiều chắc chắn phải có chủ đích.

Tư Dao cảm thấy Dục Chu đang truyền đạt thông tin một cách lòng vòng.

-Em nói đúng, Viên Thuyên sẽ không làm những việc không có mục đích. Anh nghĩ chắc là cô ấy cảm thấy nguyên nhân cái chết của Kiều Kiều ít nhiều có gì đó kỳ lạ.

Lúc nói câu này, Dục Chu chỉ nhìn vào chiếc cốc thủy tinh, hình như cố ý tránh ánh mắt Tư Dao.

-Chỗ cô ấy cho rằng đáng ngờ, có phải là... Anh nói thật với em đi, có phải liên quan đến em không?

Dục Chu mím môi nghĩ ngợi một lúc mới nói : Dù sao thì cũng là chuyện đã qua, anh nói cho em biết cũng chẳng sao. Cô ấy...đúng là cô ấy đã nói với

anh, cảm thấy...cảm thấy lần ấy trên núi Vũ Di, giữa em và Lâm Mang hình như có một...có một sự hiểu ngầm gì đó không thể nói ra. Đương nhiên cô ấy biết hai người đã từng yêu nha, nhưng thái độ của cả hai không giống như lâu ngày gặp lại, mà là như ngày ngày chạm mặt nhau vậy.

-Ngay cô ấy mà cũng nghĩ thế?! Dù đã dự liệu trước nhưng Tư Dao vẫn cảm thấy rất bức xúc.

-Em đừng nghĩ ngợi gì, đây là một suy đoán hoàn toàn vô căn cứ của Viên Thuyên, là muốn hỏi cho rõ ràng xem Kiều Kiều và Lâm Mang đã từng sâu nặng đến đâu, yêu đương đến mức độ nào. Nhưng xem chừng kết quả thu được không nhiều, cha mẹ Kiều Kiều không rõ mấy về tình hình con gái, còn người bạn trọ cùng Kiều Kiều thì cứ như bầm sinh đã xung khắc với Viên Thuyên, nên không chịu nói gì. Có lẽ tại thái độ của Viên Thuyên hơi kẻ cả, bởi cô ấy còn trẻ mà đã làm việc rất xuất sắc, nên đã bỏ qua cả những kỹ xảo giao tiếp thông thường. May mà anh thực lòng yêu cô ấy, đương nhiên anh luôn nhất nhất nghe lời cô ấy, chứ nếu là người thì chưa chắc đã chịu như vậy.- Dục Chu nói đến câu “nhất nhất nghe lời”, ánh mắt anh thể hiện nỗi nhớ nhung.

Bọn họ đã từng là một cặp tuyệt vời biết bao.

-Xem ra Viên Thuyên cũng giống Kiều Kiều, đều cảm thấy em có lẽ đã không cố hết sức cứu Kiều Kiều, cho rằng em là một người rất ích kỷ, mất hết lương tâm. Ngán thật!- Tư Dao thấy muốn uống rượu.

-Theo anh thì không đến nỗi tệ hại như em tưởng tượng. Cô ấy chỉ là suy đoán, lại chẳng có chứng cứ gì; vẫn rất tốt với em, giúp em tìm nhà mới. Trong khi đang đi công tác vẫn thu xếp việc gửi quà tặng em. Nếu đúng là không tin em nữa, thì sao lại nhiệt tình như vậy?

Tư Dao như chợt tỉnh ngộ ra, kêu lên “Thảo nào mà...chính vì món quà đó, nên em mới nghĩ chắc là Viên Thuyên bất mãn với em”.

- Sao lại nói thế? Chắc chắn là Dục Chu cảm thấy Tư Dao đang nói ra những chuyện giời ơi.

-Anh còn chưa biết, trong hộp quà đó còn có một bức ảnh chụp Tân Thường

Cốc. Em vừa trông thấy đã rụng rời, vì Viên Thuyên bắt mắt với em.

- Sao lại nói thế? Chắc chắn là Dục Chu cảm thấy Tư Dao đang nói ra những chuyện giời ơi.

- Anh còn chưa biết, trong hộp quà đó còn có một bức ảnh đó còn có một bức ảnh chụp Tân Thường Cốc. Em vừa trông thấy đã rụng rời, vì Viên Thuyên biết sau cái chết của Kiều Kiều, em sợ nhất là nghe nhắc đến Tân Thường Cốc, thì đâu có thể dùng bức ảnh ấy trang trí cho căn nhà mới được? Nhất định là có ngụ ý sâu xa. Đến hôm nay em mới hiểu, ngụ ý đó là một lời trách cứ thâm lặng.

- Dao dao nghĩ phức tạp quá rồi đây – Thấy Tư Dao nước mắt giàn giụa, Dục Chu hơi lúng túng.

- Anh hiểu Viên Thuyên, phỏng đoán được tâm tư của cô ấy, em không nghĩ phức tạp sao được?

- Cô ấy không phức tạp như em tưởng tượng! Trong mắt anh, cô ấy bên ngoài thì cứng rắn nhưng bên trong lại vô cùng dịu dàng, là một người tốt, có thể cùng sống đến trọn đời. Đó là lý do tại sao anh đã không do dự cầu hôn với cô ấy, và còn mong được cưới sớm, ngay em cũng đã từng xem phòng mới của bọn anh rồi còn gì? Bây giờ anh đã hiểu, mong ước càng lớn, thất vọng càng nhiều. Giờ đây một mình anh đối mặt với căn nhà trống trải, cảm thấy rất đau buồn.

- Em hiểu, hôm nay anh chỉ uống cô ca mà không uống rượu vang cũng vì chẳng có hứng thú gì.

-Sau khi Viên Thuyên đi xa, anh chưa hề uống một lần nào. Những chai rượu vang chỉ hiện lên ký ức về những lần ở bên cô ấy. Dục Chu ngao ngán.

-Dần dần rồi sẽ đỡ hơn...

- Có lẽ anh sẽ không bao giờ uống rượu nữa. Nhưng ngày vừa qua, vì nhớ Viên Thuyên khủng khiếp nên anh đọc kinh Phật theo lời khuyên của mẹ, đã giải tỏa và bình tĩnh được một chút. Anh đã thấy hơi thích Phật học, thậm chí đã có ý nghĩ cắt đứt trần duyên, suốt đời theo Phật. Ngày mai anh đi công tác ở Thành Đô, cũng muốn nhân dịp này đến núi Nga Mi bái Phật, nói chuyện

với các cao tăng ở đó. Anh nói thật, tình cảm của anh và Viên Thuyên đậm sau như vậy, lại sắp cưới nữa, dù sao anh cũng không thể gần gũi với một ai khác, thực không thể tưởng tượng nổi.

-Viên Thuyên thật hạnh phúc vì có được một người chung tình như anh, nhưng anh cũng cần phải nghĩ cho thoáng hơn. Tư Dao xúc động trào nước mắt.

- Đâu có dễ thế... Dục Chu định nói nhưng rồi lại thôi, ngửa cổ uống cạn cốc Côca, có vẻ như tỏ ra đã quyết tâm : Nói thật với em, anh đọc kinh Phật cũng là bất đắc dĩ. Anh...anh.. vẫn luôn trông thấy cô ấy, trông thấy Viên Thuyên. Tư Dao suýt đánh rơi cốc rượu trong tay, kinh ngạc nhìn Dục Chu. Ánh mắt anh càng lộ rõ vẻ sợ hãi.

-Chắc chỉ là ngủ mê...là ác mộng. Em cũng thường gặp mà.

-Có lẽ vậy, nhưng anh cảm thấy rất thật. Nhất là trong căn hộ mới của bọn anh. Anh vốn không muốn đến ở vì sợ lại đau lòng nhưng một buổi tối, cũng vừa tuần trước, mấy người họ hàng từ Hà Bắc về Giang Kinh, ở kín hết căn nhà nhỏ của anh hiện giờ, nên anh đành sang ở nhà mới. Đến cửa anh cảm giác thấy có gì không ổn lắm: cánh cửa sắt chỉ khép hờ! Anh nhìn rất rõ lần trước đã khóa rồi. Anh tưởng là có kẻ trộm, nhưng lại nghĩ căn phòng trống hoác thế này, bên trong chỉ có vài thứ đồ dùng giản dị, chắc bọn trộm đã mất công toi. Ai ngờ khi vào trong bật đèn, anh sợ thót tim.

Anh thấy trên mặt bếp có một bó hoa tươi sắc màu rực rỡ cắm trong lọ. Còn trong phòng làm việc thì vọng ra tiếng hát bài “Giang Nam” của Lâm Tuấn Kiệt.

Dục Chu bắt đầu thở gấp hơn, trán vã mồ hôi, cầm lấy cốc rượu, hình như định uống một hớp côca nhưng khổ một nỗi trong cốc đã không còn một giọt.

- Lẽ nào..anh cho rằng...- Tư Dao cũng cảm thấy rờn rợn.

- Em và anh biết rõ thói quen của Viên Thuyên, cô ấy rất thích các loại hoa sắc màu rực rỡ. Trước kia gần như tuần nào cô ấy cũng mua hoa về cắm trong phòng, đúng không? Căn hộ mới đó bỏ trống đã lâu, anh vốn chẳng có

tâm tư nào để mua hoa về trang trí. Bài hát “Giang Nam” cũng là bài Viên Thuyên rất thích. Lúc ấy ý nghĩ đầu tiên đến với anh là Viên Thuyên vẫn còn ở trong căn nhà ấy.

- Lẽ nào chính vì bó hoa đó...

- Vẫn còn nữa, em nghe anh nói hết đã. Đêm ấy, vì bó hoa đó mà anh cứ nằm trằn trọc mãi, thế rồi lơ mơ ngủ, không rõ có phải là trong mơ hay không.

Anh nghe thấy từng tiếng, từng tiếng thở dài. Anh mở mắt, trên đầu giường có một bóng người. Anh sợ quá kêu lên, vội vàng giật công tắc đèn trên bàn nhỏ ở đầu giường nhưng giật đi kéo lại mãi mà đèn vẫn không sáng. Còn bóng người ấy đã bay ra khỏi phòng ngủ rồi. Tuy anh nói đó là “bóng người”, nhưng anh có thể nhận ra dáng vẻ ấy chính là Viên Thuyên!

Anh bước theo ra ngoài phòng ngủ, gọi tên cô ấy, rồi lại bật đèn phòng khách nhưng vẫn không sáng. Trong bóng tối, chỉ thấy Viên Thuyên đi chậm chậm, vòng quanh phòng khách, tay khẽ đưa lên. Vì anh nhớ thương cô ấy rất nhiều, nên dù khiếp sợ nhưng vẫn muốn nói chuyện với cô ấy. Tuy nhiên bất kể anh nói gì cô ấy cũng không đáp lời. Cô ấy cứ đi vòng quanh như vậy khoảng 10 phút, rồi đột nhiên tan biến đi như làn sương khói.

Cùng lúc đó, các ngọn đèn anh đã cố bật, lại cùng sáng lên. Anh đứng đối diện với lọ hoa rục rở kia, chợt cảm thấy bó hoa ấy hơi khác thường, có một vẻ kỳ quái rất khó diễn tả. Anh bước lại nhìn kỹ, thì lại không thấy có gì khác lạ, bèn đưa tay ra, khi vừa chạm vào một cánh hoa thì lập tức cả trăm cánh hoa lớn nhỏ cùng rơi xuống.

Dục Chu nói xong, thở ra một hơi dài, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt.

Chương 17

Theo gió lặn vào đêm

Dục Chu cố đòi tiễn Tư Dao về tận nhà, chỗ anh ở cách hồ Chiêu Dương cũng không xa, không có gì quá phiền phức.

Ngay khi xe vừa mới chạy Tư Dao đã cảm thấy có gì đó khác thường.

Cảm giác này đã từng xuất hiện mấy lần. Đêm cô đi dạo với Lâm Nhuận, rõ ràng giác quan thứ sáu mách bảo cô có một đôi mắt đang ngằm theo dõi trong bóng tối.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, ánh đèn trước cửa quá yếu, mấy lần không tra được chìa khóa vào ổ. Cô cảm thấy sống lưng lạnh lạnh vì bị đôi mắt nào đó theo dõi, bèn bất thành linh quay người lại thì chẳng nhìn thấy một ai.

Ánh mắt của Tư Dao không thể xuyên thấu bóng đêm.

Hay tại mình yếu bóng vía?

Rốt cuộc cũng mở được cửa, Tư Dao vội bước vào ngay, đóng chặt ba tầng cửa bảo vệ, bật đèn rồi đi lên gác.

Mở toang cửa sổ, bên ngoài tối om, đôi mắt ấy có di chuyển lên đây không? Con mèo Linda cũng nhảy lên cửa sổ, cùng chủ nhân nhìn vào bóng đêm, kêu lên một tiếng dài hào hứng.

-Linda, hãy cho ta biết, mi có nhìn thấy gì không?

Linda có vẻ như nghe hiểu, lại nhìn vào bóng đêm một lúc, rồi như mất hứng quay mình nhảy xuống. Nó biết chủ nhân sắp tắt đèn đi ngủ, bèn xuống nhà dưới đi chơi.

Mở máy tính ra, Tư Dao chợt nhớ mình chưa cảm ơn hai người tốt bụng đã góp ý kiến.

Yêu Yêu: Cảm ơn anh. May mà có lời khuyên của anh, tôi đã về quê người bạn ấy, viếng mộ cô ấy, thu hoạch được rất nhiều.

Hoàng Dược Sư: Ơn trời là bạn đã trở về.

Không biết tại sao, mấy ngày không nhận được tin của bạn, tôi có cảm giác bạn gặp nguy hiểm.

Yêu Yêu: Lạ nhỉ, anh là Hoàng Dược Sư, mà cũng có lúc “không biết” à?

Hoàng Dược Sư: Tôi là phiên bản.

Yêu Yêu: Nếu như ngay anh cũng không thể nói rõ, thì hơi kỳ lạ, tại có cảm giác nguy hiểm? Anh đang ở đâu?

Hoàng Dược Sư: Có lẽ là một nơi rất xa chỗ bạn.

Yêu Yêu: Đảo Hoa Đào?

Hoàng Dược Sư: Còn xa hơn thế nữa.

Yêu Yêu: Anh không muốn nói cũng được, dù là không biết, tôi vẫn ngủ ngon.

Hoàng Dược Sư: Thật không?

Yêu Yêu: Sigh, nếu như cô ấy không đến.

Tôi cảm thấy đã kết nối được với cô ấy rồi, ở trong nghĩa trang, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng cô ấy khóc, chắc cô ấy có thể buông tha tôi.

Hoàng Dược Sư: Ít ra thì cô ấy cũng không gửi QQ cho bạn nữa

(Tur Dao nhìn lên tên Kiều Kiều trong danh sách bạn bè, cô thở phào)

Yêu Yêu: Đúng, không gửi nữa, tôi tin rằng đã hiểu thêm một chút về cái chết của cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ buông tha tôi.

Hoàng Dược Sư: Nếu thực sự như vậy thì tốt quá. Phải đi làm rồi đây. 88 (bye bye)

Yêu Yêu: Làm đêm à?

Hoàng Dược Sư: Không, ở đây đang rục rắng.

Anh chàng Hoàng Dược Sư đó nói xong, lập tức thoát khỏi mạng. Tur Dao nghĩ một lúc về chữ “rục rắng”: phải chăng anh ta ở nước ngoài? Người này thật là bí hiểm, dường như rất chú ý giữ kín về bản thân, cũng rất tôn trọng sự riêng tư của mình, chưa từng hỏi gì thêm.

Cô lại gửi tin cho “Con cóc lỗi đời”, cảm ơn về gợi ý của anh ta, nhưng cô không nói mình đã nhìn thấy gì, nghe thấy gì trong nhà thờ.

Những việc xảy ra trong nhà thờ, liệu có phải lại là ảo giác? Hay đúng là linh hồn của Kiều Kiều?

Tại sao đến hôm nay vẫn chưa hề thấy ảo ảnh về Viên Thuyên? Căn cứ vào sự phân tích của Dục Chu, Viên Thuyên lúc sống đã nghi ngờ về cái chết của Kiều Kiều, thậm chí nghi ngờ cả mình, nên trước khi chết mới gửi bức ảnh Tân Thường Cốc đến đây. Còn quả cầu pha lê nữa, không chỉ là một dự báo cho tương lai, phải chăng cũng còn có ngụ ý gì đó?

Quả cầu pha lê trong suốt, Viên Thuyên hy vọng lòng mình không vương chút bụi trần, trong sáng long lanh như pha lê? Đúng, đây chính là tâm tư của Viên Thuyên.

Trước khi ngủ, Tu Dao nghĩ đến đôi mắt trong bóng tối ở ngoài kia, bèn đóng chặt cửa sổ lại. Có lẽ cánh cửa sẽ chặn được ánh nhìn ấy, nhưng cô lại phải vật lộn với một nỗi sợ khác.

Chính lúc cô đóng cửa sổ thì nỗi sợ hãi không gian khép kín đã trào dâng như nước thủy triều.

Cô cũng không thể nói rõ từ khi nào mình bắt đầu sợ bị nhốt một mình ở trong phòng. Trước khi thì có mẹ ở bên, khi ở ký túc xá thì còn có bạn cùng phòng. Khi trưởng thành, vì mong có thể đối diện với cuộc sống độc lập, cô đã phải nhờ đến sự trợ giúp của bác sỹ mới xóa bỏ được những trở ngại tâm lý này. Nhưng mấy ngày gần đây, những nhược điểm trong tâm lý của cô dường như đang “tổng động viên”, chứng bệnh sợ bị giam cầm tìm đến trước hết.

Có lúc cô nghĩ, sống thế này thực chẳng thú vị gì.

Có lẽ, lại đến phúc phải đi gặp bác sỹ tâm lý.

Hình như mỗi lần đi ngủ mà phải đóng cửa, đều gặp ác mộng.

Cảnh trong mộng tĩnh lặng như cõi chết, không thanh không sắc, nhưng chỉ trong khoảnh khắc cô đã ngập chìm trong biển lửa.

Cô muốn kêu lên, lại bị sặc khói đến nỗi không thể há miệng, chỉ có thể gào lên trong tiềm thức : cho tôi ra, cho tôi ra. Nhưng lại không có lời ra.

Ra được sẽ an toàn hơn hay sao? Ngoài kia có ánh mắt theo dõi, lại có cả bước chân bám theo trên con đường vắng ngắt ở ven hồ.

Biển lửa này, chẳng phải là thứ xiềng xích dành cho mình hay sao? Nỗi sợ

hãi và tự trách mình đã hóa thành lửa, thiêu đốt không thương tiếc.

Làn gió ẩm ướt từ hồ thổi tới, lập tức thổi tắt đám lửa đang cháy dữ dội.

Mình vẫn nên mở cửa sổ thì hơn.

Gió mang theo hơi nước, đúng là gió từ hồ Chiêu Dương thổi lại.

Tư Dao chợt tỉnh, nhớ ra trước khi đi ngủ cô đã đóng cửa sổ nên không thể nào cảm thấy làn gió ẩm ướt ấy được.

Nhưng cô mở to mắt, và thấy cửa sổ đang mở toang.

Có một bóng người trong bóng tối.

Kiều Kiêu, là cậu à?

Gió mát lạnh làm cô nhanh chóng tỉnh hẳn. Bóng người đó thấp bé, không phải là dáng vẻ thướt tha của Kiều Kiêu. Động tác của hăng ta gọn nhẹ và nhanh, là một người thật.

Phản ứng đầu tiên của cô là kêu to một tiếng cho voi bốt nổi kinh hoàng đang tràn ngập, nhưng cô ngạc nhiên khi nhận ra mình lại có thể bình tĩnh một cách khác thường, không những không kêu một tiếng, mà vẫn còn nằm bất động, như đang ngủ. Có lẽ vì đã trải qua nhiều phen sợ hãi, cho nên có thể xử lý các tình huống bất thường một cách lý trí hơn; hay chỉ là một dạng tê liệt, thậm chí là một dạng buông xuôi chấp nhận.

Hoặc là, vì kinh hãi quá mức nên đã không biết phải làm gì để giải tỏa, cũng không hiểu, giải tỏa rồi thì mình có thoát được tình cảnh nguy hiểm này không?

Hét lên, vật lộn giằng co? Coi chừng mất mạng.

Kẻ đột nhập hoàn toàn có thể ra tay trong khi mình đang ngủ, nhưng hẳn không làm thế; đủ thấy giết người không phải là mục đích của chuyến “viếng thăm” này. Nhưng tại sao hẳn không dùng thuốc mê? Báo “Buổi Chiều” vẫn hay đăng tin bọn trộm cướp dùng thuốc mê gây án, hay là tên này không phải tội phạm chuyên nghiệp? Nhưng hẳn tỏ ra rất linh hoạt, có thể đột nhập qua đường cửa sổ đã đóng chặt mà mình không hề biết, hoàn toàn không giống một tay mới vào nghề. Rốt cuộc hẳn muốn gì đây?

Cô quyết định tiếp tục nằm im, quan sát hành vi của kẻ đột nhập.

Một luồng sáng bất chợt lóe lên, Tư Dao vội nhắm mắt lại, khi xác định luồng sáng đó không chiếu vào mình, cô mới từ từ mở ra. Thì ra bóng đèn kia bật đèn pin, ánh đèn pin đang soi vào một ngăn kéo ở bàn làm việc.

Hắn đang lục lọi thứ gì? Tiền? Thẻ tín dụng? Séc?

Ví tiền để ở dưới gối, tiền của mình phần lớn đều ở đây.

Mắt cô càng thích ứng hơn với bóng đêm. Bóng đèn vẫn là bóng đèn, áo đen quần đen, khăn đen quấn quanh đầu, giống hệt bọn đạo tặc trong phim võ hiệp.

Sau khi lục hết mọi ngăn kéo, kẻ đột nhập chuyển sang bàn trang điểm, lại mở ngăn kéo ra tìm tiếp.

Tiền? Đồ trang sức?

Có vẻ hắn ta không tìm được thứ cần tìm, hai vai xuôi xuống có vẻ rất nản. Hắn lại chuyển sang bàn làm việc, bắt đầu lật giở chồng giấy tờ, kế hoạch của doanh nghiệp, và bản thiết kế mặt bằng. Chẳng lẽ là liên quan đến công ty? Là “thám tử” do đối phương cạnh tranh sai đi đánh cắp bí mật kinh tế? Mình phải rút ra bài học, sẽ không bao giờ mang “tài liệu mật” của công ty về nhà nữa. Không phải!

Nếu đúng như là như vậy, thì hắn sẽ lục tìm chồng tài liệu này đầu tiên, chứ không lục ngăn kéo trước.

Tên này rõ ràng không hứng thù với trò gián điệp kinh tế, hắn mau chóng rời khỏi bàn làm việc.

Rồi bước về phía giường ngủ của Tư Dao.

Theo bản năng, Tư Dao nín thở, nhưng nín thở chắc sẽ khiến kẻ đột nhập kia cảnh giác sinh nghi. Bửi vậy cô lại bắt đầu thở đều đều, tiếng thở nhẹ và dài giống y như một người đang say giấc.

Hắn dừng lại trước giường, Tư Dao nghĩ, cho dù chỉ nhìn thấy ánh mắt hắn cũng được, nếu hắn là kẻ điên rồ, có thú tính thì mình phải chủ động tấn công trước.

Nhưng cô không thể mở mắt.

Tuy nhiên cô có thể cảm thấy hắn ta cúi xuống, tiếp theo là cảm giác như

chiếc gối hơi nhúc nhích, chắc chắn là tay hắn đụng vào. Vĩ tiền và điện thoại ở dưới gối, tên này hẳn là có kinh nghiệm, biết giường con gái thường cất những thứ quan trọng dưới gối khi đi ngủ.

Bàn tay đã rút ra, tin chắc là không phải tay không. Kỳ lạ là sau một thoáng, chiếc gối lại nhúc nhích, hình như hắn trả lại đồ.

Nhưng hắn vẫn chưa đi. Tư Dao vẫn thở đều đều, he hé mắt, thấy hắn đứng thẳng, hình như đang nhìn mình chăm chăm. Cô khép mắt lại, tự hỏi : rốt cuộc hắn muốn gì?

Đột nhiên, cô cảm thấy có hai ngón tay lạnh giá vuốt trên khuôn mặt mình, nói đúng hơn đó là ngón tay đi găng, có vẻ như găng tay dệt bằng sợi tơ hoặc sợi cô-tôn mỏng ôm sát tay. Hắn muốn làm gì đây?!

Sự trấn tĩnh mà cô đã giữ được rất lâu đang lung lay, không biết lúc nào sẽ sụp đổ. Nỗi sợ hãi đang bao trùm lên cô, cũng giống như bóng đen kia.

Bình tĩnh, Tư Dao, người không còn lựa chọn nào khác. Căn cứ vào hành động vừa rồi, có lẽ hắn thuộc loại lưu manh rất thận trọng. Loại lưu manh như thế có tính mục đích rất cao, không muốn để lộ, nên sẽ không thay đổi chủ đích ngay tức thời. Hắn vuốt má mình, đương nhiên là do bản năng của “giống đực”, điều này hoàn toàn có thể hiểu được. Chỉ cần ý định của hắn không phải là hại người, thì mình chắc sẽ an toàn, nếu bây giờ phản kháng, tức là đánh động hắn ngay. Bọn lưu manh thận trọng thường rất chú ý tự vệ, nhất định mang theo hung khí, sự phản kháng của mình chỉ dẫn đến hậu quả thiệt thân thôi.

Nghĩ vậy Tư Dao lấy lại sự bình tĩnh, lặng lẽ “ngủ say”.

Quả nhiên, hắn ta chỉ vuốt rất nhẹ lên mặt Tư Dao, rồi lập tức rút tay về đi ra chỗ khác. Nghe âm thanh nhè nhẹ trên sàn có thể đoán rằng hắn đi ra cửa sổ. Tư Dao lại hé mắt nhìn, chỉ thấy bóng đêm bám tay vào bậu cửa sổ, nhảy lên bệ cửa, chui ra, đứng bên ngoài đóng hai cánh cửa lại, tất cả những động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt đã xong. Lại nghe thấy một tiếng “cách” khẽ vang lên, Tư Dao lúc này đã nhồm dậy, rất kinh ngạc khi phát hiện ra cái chốt ở giữa hai cánh cửa sổ đã tự động tra vào.

Hắn là người hay ma?

Chương 18

Con chim bị giam cầm

Nhìn khung sắt vừa được lắp bên ngoài cửa sổ, Tư Dao gượng cười bước đến, hai tay nắm vào song sắt. “Thả tôi ra! Thả tôi ra!” Đằng sau vọng lại tiếng của Lâm Nhuận như “lồng tiếng” khớp với động tác của Tư Dao. “Xin lỗi, làm cho cô giật mình phải không. Bây giờ tôi vào được chứ?”

Tư Dao quay lại cười cười, giọng nói vẫn còn gượng gạo “Tự mình làm trò với mình, thế là để anh trông thấy! Bây giờ thì gay rồi, em đã thành một con chim trong lồng” Con mèo Linda cũng bước đến nhảy tót lên bệ cửa sổ, lấy móng cào cào các thanh sắt, nhìn ra ngoài đầy vẻ oán hận.

Lâm Nhuận nói” Vừa nãy tôi tập chạy ở ngoài kia nhìn thấy cái cửa sổ mới của cô, nên muốn hỏi xem bên công an đã có tin gì mới chưa? Vì là một vụ trộm, nên chắc là tôi qua đồn công an mới chỉ điều tra sơ bộ, những người sáng nay đến có vẻ là “quân chủ lực”, chắc chắn có cao thủ của quận hoặc Sở công an.

Tư Dao nói” Sáng nay họ kiểm tra hiện trường kỹ lưỡng hơn, cũng không rõ là công an quận hay Sở, chỉ thấy họ hết lời khen ngợi kẻ đột nhập đó”.

-Nghĩa là làm sao?

-Bọn họ nói tên đó không để lại bất cứ dấu vết nào để có thể điều tra. Hắn đeo găng tay, đi giày vải loại phổ biến, trèo lên tầng bằng tay không, sơn vôi quét tường đều không bong rơi một chút nào. Hắn lại không dùng thuốc mê-loại cao thủ đích thực xưa nay đều không dùng thuốc mê-cho thấy tên này rất tự phụ.

-Vậy hẳn mở cửa sổ kiểu gì? Trước khi đi ngủ cô đã đóng chặt rồi mà? Việc tự động cài chốt là thế nào?

-Lúc đầu cũng không có ai nói rõ được, về sau họ gọi điện bảo một bác công an đến, bác ấy dùng kính lúp xem kỹ một hồi trên then cửa, nó đã có thể đoán được 8,9 phần. Kẻ đó dùng một sợi dây hợp kim cực mảnh, thò qua khe hai cánh cửa, lồng vào tai của cái chốt, thế là có thể đóng mở tùy ý, cũng hơi giống cách mở khóa. Bác ấy bảo, nói nghe thì dễ nhưng muốn làm được cũng cần kỹ xảo rất tinh vi.

Lâm Nhuận cúi đầu nghĩ ngợi “ Thế thì lẽ ra họ phải xác định được nghi phạm rồi mới phải. Nghĩ mà xem, đã có phép “khinh công” cao cường, lại có kỹ xảo mở khóa rất tinh vi, cả Giang Kinh này liệu được mấy người? Loại tội phạm này thường là đã có tiền án, tiền sự, các vị công an kỳ cựu trong ngành chắc có thể khoanh chúng lại”.

- Anh nói đúng, bác công an ấy cũng nói như vậy, nhưng còn nói thêm “ Những tên tôi biết hiện đều đang ngồi tù, bởi thế vụ này có khả năng là tội phạm chạy trốn từ nơi khác đến gây án. Nhưng hẳn lại không giống kẻ trộm, hẳn đã về tay không, thật hiếm thấy!

-Cô kiểm tra kỹ lại xem, đúng kà không mất gì cả à?

-Những đồ đáng tiền, tôi vốn chẳng có mấy, chỉ có vài thứ thì dường như hẳn đều rờ vào rồi nhưng không lấy.

Trầm ngâm một lúc, Lâm Nhuận chợt hỏi “Cô có phải người vùng này không?

Tư Dao hỏi lại “Sao? Điều này thì có liên quan gì?”

Lâm Nhuận chưng hửng, nhìn thẳng vào Tư Dao nói “Cô không cần trả lời tôi. Tôi chỉ nghĩ, nếu cô có người thân hay bạn bè ở Giang Kinh thì nên đến đó ở tạm. Hiện giờ có vẻ như Sở công an cũng coi trọng vụ này. Chờ họ điều tra vài hôm, hoặc là có đầu mối, giả dụ có thể kết thúc vụ việc, thì cô lại về ở, chẳng phải là tốt hơn à?”

Tư Dao cũng cảm thấy có phần áy náy : Tôi không có ý gì khác, tôi chỉ hơi thấy khổ tâm. Cha mẹ tôi hồi còn trẻ sống ở Giang Kinh, sau khi tôi tốt

nghiệp cấp ba, thì họ chuyển về Hạ Môn. Mẹ tôi là người Giang Kinh, có một bà chị ruột vẫn ở Giang Kinh, nhưng không biết tại sao từ hồi còn trẻ hai người đã xung khắc. Bà bác này ghét tôi như xúc đất đổ đi, bác ấy hề thấy tôi là sầm nét mặt. Càng quá đáng hơn là năm ngoái cha mẹ tôi qua đời, bác ấy cũng chẳng buồn về đưa đám. Bây giờ tôi dứt khoát không gặp, khỏi phải chuốc lấy sự khó chịu.

Nghe Tư Dao nói thực đáng ái ngại, Lâm Nhuận thở dài, nói nhỏ “Tôi hỏi có phần đường đột, không ngờ lại gọi lên những chuyện buồn của Tư Dao”.

“Không đâu, em hiểu, anh có ý giúp đỡ...” Tư Dao chột tỉnh ra. Đúng, tại sao cô chỉ mãi than thân trách phận, đến nỗi quên cả người đang ở bên cạnh quan tâm đến mình? Co dụn dụn : Anh và chị Lịch Thu đã giúp đỡ em rất nhiều, em không biết nên cảm ơn thế nào mới phải. Em sẽ nghe lời anh, hỏi Thường Uyển xem sao. Hai đứa vốn rất hợp nhau, nếu em muốn đến ở vài ngày, chắc sẽ không vấn đề gì”

Mắt Lâm Nhuận sáng lên, định nói gì đó song lại kìm được, chần chừ một lát mới nói – Không hiểu sao, ngay từ lần đầu gặp em, tôi đã cảm thấy... cảm thấy có lẽ trong cuộc sống em đã gặp nhiều việc không như ý, cần được quan tâm săn sóc. Tôi nghĩ..nhất định Lịch Thu cũng có cảm giác như vậy. Thực ra đâu có dễ để cho em có thể ím nhiệm chúng tôi như vậy.

-Anh đừng quên, có thể em sẽ là một khách hàng rất không biết điều, giống như vừa nãy...

-Em cũng đừng quên, tôi sẽ không coi em là khách hàng, trái lại sẽ gọi là “bà Dao” rồi đưa em ký một chồng tài liệu. Lâm Nhuận dặn dò Tư Dao nghỉ ngơi cho khỏe, rồi đi xuống tầng dưới.

Lâm Nhuận đi một lúc lâu, mà ánh mắt sáng rực của anh dường như vẫn đang thiêu đốt Tư Dao.

Cô đư mắt nhìn màn hình vi tính, hy vọng có thể làm dịu bớt ánh mắt và trái tim nóng bỏng.

Trên mạng QQ, “Con cóc lỗi đời” đang đợi cô.

Con cóc: Nói xem, đi nhà thờ có hiệu quả không?

Yêu Yêu: Cũng thật khó nói, tôi đã đi rồi, và lại trông thấy người bạn đã chết ấy ở trong nhà thờ, mặc xiêm y của thiên sứ, nhưng vẫn là khuôn mặt đáng sợ lúc cận kề cái chết.

Con cóc: Thế thì phiên hà rồi!

Yêu Yêu: Sao?

Con cóc: Chắc chắn là bạn nhìn thấy ảo giác, đành đi khám bác sỹ thần kinh vậy.

Yêu Yêu: Đáng ghét!

Con cóc: Tôi nói thật mà, bạn ở Giang Kinh phải không?

Yêu Yêu: Sao bạn biết, bạn là ai?

Con cóc: Địa chỉ Ip của bạn đã cho tôi biết. Nếu bạn ở Giang Kinh có thể tìm được một bác sỹ thần kinh rất giỏi tên là Du Thư Lượng. Anh ấy hình như được bình chọn là một trong mười gương mặt trẻ tiêu biểu của Giang Kinh.

Yêu Yêu: Rốt cuộc bạn là ai?

Con cóc: Một người muốn giúp đỡ bạn

Yêu Yêu: Chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, tại sao lại muốn giúp tôi?

Con cóc: Chỉ cần mỗi người dâng hiến một chút tình yêu, thế giới này sẽ trở nên tươi đẹp. Câu này về ngữ pháp thì có vấn đề, nhưng rất mộc mạc. Bà nội tôi đã hơn 80 tuổi, khi hát Karaoke cùng tôi, vẫn thường hát bài này. Nhưng giọng hát của bà lại pha lồi hát đại cổ Bắc Kinh, một bài hát nghiêm túc lại khiến chúng tôi cười chảy nước mắt.

Yêu Yêu: Bạn cũng ở Giang Kinh à? Khi nào rồi nhất định phải đến nghe bà bạn hát.

Con cóc: Tôi ở Giang Kinh, khi nào bà tôi mở một show nhất định sẽ xếp cho bạn ngồi hàng trên.

Lúc này Hoàng Dược Sư cũng đã lên mạng, Tư Dao vội chào anh ta.

Hoàng Dược Sư: Thế ư? Thật đáng sợ!

Yêu Yêu: Vẫn có việc khiến cho Hoàng Đông Tà sợ hãi kia à?

Hoàng Dược Sư: Lại phải nhắc lại lần nữa, tôi chỉ là phiên bản thôi.

Yêu Yêu: Tôi quả thật hơi sợ.

Hoàng Dược Sư: Việc này khá là riêng tư, bạn không nên nói cho tôi biết. Nhưng, tôi lại rất muốn giúp bạn.

Yêu Yêu: Như thế là giả vờ rồi, không thể trách gì tôi.

Hoàng Dược Sư: Vụ việc đã kết luận chưa?

Yêu Yêu: Chưa, nghi phạm và động cơ đều không rõ ràng, tóm lại là hấn ta không muốn hại tôi.

Hoàng Dược Sư: Không thể chỉ trông chờ công an phá án, bởi vì người hiểu bạn nhất vẫn là bạn, bạn nên liệt kê ra một “danh sách đen” để tìm ra nghi phạm.

Yêu Yêu: Nhưng tôi không biết rốt cuộc hấn muốn gì?

Hoàng Dược Sư: Đoán động cơ còn khó hơn đoán nghi phạm nhiều, vì phạm vi quá rộng. Tôi hỏi bạn, tên đó có để lại dấu vết như vân tay, dấu chân không?

Yêu Yêu: Không. Hấn trèo tường lên tầng hai, sơn vôi tường không hề bong rơi một tí nào.

Hoàng Dược Sư: Hấn nhất định đã chuẩn bị từ trước.

Yêu Yêu: Chỉ thế thôi à? Tôi cứ tưởng anh sẽ nói câu gì đó rất hoành tráng.

Hoàng Dược Sư: Bạn không có đầu mối nào về động cơ của hấn, cho thấy hấn rất hiểu cuộc sống của bạn, ngay cả những việc vụn vặt bạn khôngn ghi tới cũng có thể trở thành động cơ của hấn.

Yêu Yêu: Ý anh là hấn ở ngay bên tôi? Nhưng tôi chưa hề gặp hấn?

Hoàng Dược Sư: Hấn có để cho bạn nhìn thấy mặt không?

Yêu Yêu: Đương nhiên là không, tôi chỉ phán đoán qua dáng người.

Hoàng Dược Sư: Dáng người có thể che giấu được. Tôi chỉ muốn khuyên bạn nên lưu ý hơn, việc này hơi kỳ quái, bạn không nên nhẹ dạ cả tin bất cứ ai, kể cả tôi.

Yêu Yêu: Anh ở đâu thế?

Hoàng Dược Sư: Tôi ở Thung lũng Silicon, Mỹ

Yêu Yêu: Vậy thì tôi cơ bản có thể loại trừ anh.

Hoàng Dược Sư: Nhảm rồi! Bạn không thể loại trừ bất cứ ai. Bạn nhất định phải luyện cái thói quen tư duy này.

Yêu Yêu: Tôi chợt nhớ đến một người bạn rất thân của tôi trước kia, cũng có thói quen tư duy chặt chẽ như vậy. Trước hết bắt đầu nói về những người gần kề tôi, trong khu nhà tôi đang ở còn có ba hộ khác nữa, họ đều rất đáng nghi à? Một phóng viên, tính tò mò chắc chắn là cực mạnh; một anh luật sư đẹp trai, tôi không muốn nghĩ anh ta là người xấu, một giáo viên dạy nhạc, xinh đẹp không thể tả được, nhưng hơi kỳ lạ, chỉ thích bóng tôi.

Hoàng Dược Sư: Đương nhiên bọn họ không cần trèo vào theo lối cửa sổ.

Yêu Yêu: Nhưng cửa chính tôi đã khóa rồi

Tiếng gõ cạch cạch bỗng vang lên, là tín hiệu có tin gửi tới. Cô nhìn lời thoại vừa chuyển đến, đột nhiên choáng váng.

Là Kiều Kiều!

Chương 19: Mình có phải là người cậu yêu thương nhất?

Kiều Kiều: Cậu đến rồi, lâu quá không gặp J

Kiều Kiều lên tiếng chào. Kiều Kiều mỉm cười, Kiều Kiều, có phải cậu muốn hủy diệt mình đến cùng không?

Tư Dao chăm chú nhìn hình mặt cười Kiều Kiều dính thêm vào. Đây là một hình vẽ bày tỏ tình cảm thông thường trên mạng, nhưng lúc này khiến cô lại cảm thấy vô cùng kỳ dị.

Hoàng Dược Sư không biết Tư Dao gặp chuyện bất ngờ trên mạng, vẫn tiếp lời cô: “Đương nhiên không thể một đòn đánh chết luôn (1), vẫn phải tùy tình hình cụ thể”. Qua một lúc, chắc cảm thấy khó hiểu vì Tư Dao im lặng

rất lâu, nên gửi một lời thoại tới: “Sao bạn không nói gì thế?”

Tur Dao vội trả lời: “Cô ấy lại đến rồi”.

Hoàng Dược Sư: Cô nào?

Yêu Yêu: Người bạn đã chết của tôi.

Hoàng Dược Sư: ???!!!

Tur Dao nghĩ bụng, phiên bản của Hoàng Dược Sư này đã sợ hết hồn thật rồi.

Cô lại nhìn sang: “con cóc”, hầu như “con cóc” không chào cũng đã lui mất.

Kiều Kiêu lại gửi một câu tiếp theo: “Sao cậu không nói gì thế? Hay là đang nói chuyện với anh ta?”

Tur Dao hoảng sợ: “Cậu nói ai?”

Kiều Kiêu: Cậu hiểu rất rõ mà.

Yêu Yêu: Lâm Mang à? Anh ấy đã đi rồi, giữa hai chúng mình không còn bất cứ quan hệ gì.

Kiều Kiêu: Cậu còn tưởng thật à? Minh trêu cậu thôi, mình biết Lâm Mang đã đi rồi.

Yêu Yêu: Sao cậu biết?

Kiều Kiêu: Ngốc thế, mình đang ở ngay bên cậu.

Tur Dao bất giác nhìn ra cửa sổ, bên ngoài, khuôn mặt trắng bệch của Kiêu Kiêu thoáng lướt qua.

Lẽ nào chuyến đi Thượng Hải của mình là vô ích?

Kiều Kiêu: Chuyến đi Thượng Hải của cậu thật ra rất thành công.

Yêu Yêu: Sao cậu biết được mình đang nghĩ gì?

Kiều Kiêu: Không thấy mình lợi hại hơn trước rất nhiều à? Cậu đến nghĩa trang, đến nhà mình, mình đều biết. Mình rất cảm động, cảm động vì long chân thành của cậu.

Phiên bản của Hoàng Dược Sư quả là cao nhân. Tur Dao nhìn nhận Hoàng Dược Sư khác hẳn, cô rất cảm kích gửi cho anh ta một lời cảm ơn: “Cô ấy nói việc kết nối đã có tác dụng, cảm ơn gợi ý của anh”.

Hoàng Dược Sư: Đang đắc ý.

Ai dè, một câu khác của Kiêu Kiêu làm cô sợ dựng tóc gáy: “Dù mình tin

cậu thêm một chút nhưng cô ấy vẫn không tin”.

Yêu Yêu: Ai?

Kiều Kiều: Người bạn thân nhất của cậu. Thế nào? Cô ấy phải lên mạng rồi mới phải chứ. Để mình gọi điện tìm.

Tur Dao bắt đầu thấy hơi lạnh, gió mùa thu đáng chết, mạng QQ đáng chết, cô muốn tắt vi tính, nhưng tay vẫn chưa chạm vào nút tắt thì tiếng “cách cách” đã vang lên, lại có thông báo tin của QQ.

Tiếng cách cách như gõ vào tim Tur Dao, mỗi tiếng gõ lại gây nên một cơn đau.

Việc cô sợ nhất nay đã xảy ra: Viên Thuyên gửi tin nhắn đến.

Cô không nhìn nhầm. Viên Thuyên chết đã gần một tháng nay gửi tin nhắn đến.

Cô tự nhủ không nên kinh ngạc. Kiều Kiều chết đã 3 tháng mà vẫn nói chuyện được với cô kia mà?

Lời thoại của Hoàng Dục Sur lại đến: “Sao không nói nữa thế?”

Yêu Yêu: Cô ấy cũng đến rồi.

Hoàng Dục Sur: Lại thêm ai nữa?

Yêu Yêu: Người bạn thân nhất của tôi, đã mất cách đây 1 tháng.

Hoàng Dục Sur: ???!!!

Hoàng Dục Sur! Bản lĩnh của anh chỉ có thể thôi ư?

Tur Dao đứng bật dậy, miệng rì rầm khấn: “Viên Thuyên, cậu đừng trách mình, đây không phải là lỗi của mình, thật sự không phải lỗi của mình”. Cô trầm nghĩ, quả nhiên Viên Thuyên cho rằng cái chết của mình liên quan đến chuyến du lịch núi Vũ Di, thảo nào cô ấy gửi bức ảnh ấy đến. Đúng bức ảnh đấy! Đây là dịp tốt nhất để hỏi.

Yêu Yêu: Cảm ơn món quà cậu tặng mình, mình rất thích quả cầu pha lê, nhưng mình không hiểu sao lại là bức ảnh Tân Thường Cốc?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Sao cậu lại không hiểu? Xin thứ lỗi cho mình hay nghĩ ngợi. Rốt cuộc, cậu và Tân Thường Cốc có liên quan gì? Cảm giác như đã từng trông thấy nó từ đâu ra? Có phải tất cả đều là cái bẫy không?

Yêu Yêu: Mình thật sự không ngờ sự hiểu lầm của cậu đối với mình lại sâu đến thế! Cậu không cho rằng mình độc ác thế ư?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu biết rồi, mình không dễ tin bất cứ một người nào, một sự việc nào. Sự việc tiến triển có vẻ đúng như lời ông ta nói, chúng ta lần lượt từng người chết đi.

Yêu Yêu: Mình không có cách nào giải tỏa được sự nghi ngờ của cậu, vì quá giới hạn hiểu biết của mình. Sự nghi ngờ của cậu về cái chết của Kiều Kiều đã có kết quả gì chưa? Có phải do mình “hạ độc thủ” không?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Dao Dao! Cậu nói chuyện nên có lí trí một chút, mình không hề nghĩ cậu xấu xa đến thế. Cái chết của Kiều Kiều, dù nhìn bề ngoài hoàn toàn là sự cố nhưng chắc chắn có điều gì đó kỳ lạ. Tiếc rằng mình vừa điều tra được chút đầu mối thì lại bị tai nạn xe hơi.

Yêu Yêu: Nói cho mình biết manh mối gì, mình sẽ giúp cậu tiếp tục điều tra

Viên Viên Khuyên Khuyên: Vì liên quan đến cậu, nên mình không nói, sợ cậu sẽ buồn.

Yêu Yêu: Cậu gửi bức ảnh đó đến, lẽ nào không phải để làm cho mình buồn sao?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu hoàn toàn có thể lí giải như vậy. Nói cho mình rõ bức ảnh đó đâu rồi? Mình mong cậu sẽ cho nó vào khung kính.

Yêu Yêu: Cậu BT (dở hơi) rồi! Mình đã xé nát nó, bây giờ có lẽ đã ở trên đỉnh một núi rác nào đó, đang ngạo nghễ nhìn xuống.

Tur Dao cũng không hiểu tại sao mình lại nói dối về chuyện bức ảnh, có lẽ là một kiểu trả đũa sự nghi ngờ của Viên Thuyên. Trước bởi tôi hôm nay, bức ảnh ấy dù gọi lại cho cô ký ức đau buồn nhưng là quà của người bạn thân trước lúc chết đã gửi tặng, cô nhất định phải cất thật sâu- để không bị “thấy vật nhớ người”, nên đã đặt xuống dưới cái đế rộng đặt quả cầu pha lê. Hai thứ đều do Viên Thuyên tặng cô, để vào một chỗ là phải.

Lần này, Hoàng Dược Sư lại gửi đến một câu: “Bạn vẫn đang nói chuyện... với... người chết à?”

Yêu Yêu: Tôi còn có thể làm gì được nữa!

Hoàng Dược Sư: Không biết phải làm gì để có thể xác định rốt cuộc có phải là người chết không?

Yêu Yêu: Không nhầm đâu, ngay cả những tiếng long mà hai chúng tôi đang dung cũng đều đúng hết.

Tur Dao chợt nảy ra một ý. Cô lập tức chào Hoàng Dược Sư, nói là cần gọi điện thoại. Rồi cô bấm số gọi vào máy của Dục Chu.

“Máy vi tính của Viên Thuyên đang để ở đâu?” Cô hỏi độp ngay.

Chỗ Dục Chu đang ở rất âm ỹ tiếng nhạc và tiếng hát karaoke, thảo nào anh ta hét to như đang xé cổ họng, “Gì cơ, cô nói gì?”

“Anh đang ở nơi quái quỷ nào thế?” Tur Dao sốt ruột không buồn lựa chọn từ ngữ nữa, cảm thấy chính mạng QQ của mình mới thật sự là “nơi quái quỷ”

“Thành Đô, ở một KTV, khách thì nhiệt tình, ông chủ thì ép, tôi không từ chối được”. Giọng Dục Chu lộ vẻ bất lực.

“Máy vi tính của Viên Thuyên đang để ở đâu?” Chính Tur Dao cũng cảm thấy câu hỏi này đưa ra không đúng lúc.

“Ổ căn hộ mới của bọn anh. Cái máy đó đã lâu không mở, em hỏi để làm gì?”

“Viên Thuyên... em nhận được tin nhắn QQ của Viên Thuyên!”

“Hả?” Giọng Dục Chu run run “Em đừng pha trò...”

“Một là em không có bụng dạ nào để mà đùa, hai là, vấn đề này không thể đùa, càng không đáng cười. Nói thật đấy!”

“Anh không uống rượu nhưng nghe em nói cũng thấy choáng váng. Em định thế nào?”

“Em muốn nhìn tận mắt, Viên Thuyên có ở đó không, vì cô ấy ám chỉ rằng... cô ấy gửi tin nhắn cho em từ căn hộ mới của 2 người”

Dục Chu trầm ngâm hồi lâu, trong điện thoại chỉ còn nghe âm ỹ những tiếng hát không sao nghe nổi. Cuối cùng anh lẩm bầm như nói với chính mình:

“Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, thì nên bán quách căn hộ đó đi mới phải”.

“Rốt cuộc anh có cách gì để em vào đó không? Trước đây em đã cùng Viên Thuyên đến đó rồi, em vẫn còn nhớ địa chỉ”.

Dục Chu lại do dự một lúc nữa: “Có lẽ em còn nhớ căn hộ của anh có 2 lớp cửa, chìa khóa dự phòng của cánh cửa sắt chống trộm phía ngoài, anh gửi người bảo vệ của tiểu khu, tên là Phương Tuấn, một người đáng tin cậy. Sau cửa sắt là cửa chính, đây đều là sự sắp đặt của Viên Thuyên khi còn sống, vì sợ có ngày bọn anh đánh mất chìa khóa thì sẽ không vào nhà được”.

Tư Dao ghi số điện thoại khách sạn của anh, rồi dặn anh gọi điện nói trước cho người em họ và Phương Tuấn, sau đó tắt máy tính không chút do dự, không cần biết Kiều Kiều và Viên Thuyên còn muốn nói điều gì.

-----

(1) Ý nói vợ đứa cả năm, phải tất.

Chương 20: “Giang Nam” của Viên Viên Khuyên Khuyên

Tắc-xi đến cổng lớn của “tiểu khu Phú Hoa”. Tiểu khu này chủ yếu là chung cư hạng vừa và hạng cao cấp, quanh có tường vây, cổng sắt tự động mở đóng. Tư Dao để lái xe đợi, tới bất giác bên cạnh cửa sắt. Đúng là Phương Tuấn đang trực đêm nay. Cô đã lấy được chìa khóa ở chỗ em họ Dục Chu, Phương Tuấn cũng đã nhận được điện thoại của Dục Chu từ Thành Đô gọi đến. Vì vậy không cần nói nhiều, anh giao ngay chìa khóa cửa chống trộm cho Tư Dao.

“Thật kỳ lạ, Dục Chu nói là định đưa cô đến vì sợ không an toàn, thực ra tiểu khu này cực kỳ an toàn, tôi làm bảo vệ ở đây đã 2 năm, chưa hề xảy ra vụ việc nào”. Tư Dao nghĩ Phương Tuấn là một người trung niên cao to, có anh ta “hộ tổng” chắc chắn là an toàn hơn nhiều.

Tư Dao đương nhiên biết tại sao Dục Chu lo lắng, bởi vậy cô nói: “Nếu anh

Tuấn có thể đưa em vào thì hay nhất, anh Dục Chu khá cẩn thận, sợ lỡ ra có chuyện gì”.

Hai người đi đến trước cửa nhà Dục Chu, mở 2 lần cửa. Máy di động của Phương Tuấn bỗng đổ chuông. Sau khi nghe xong anh lung túng nói với Tư Dao: “Đúng là tôi tự vả vào miệng mình, vừa khoác lác với em trị an ở đây rất tốt... Bên khu nhà Thiên Xứng xảy ra chuyện. Có người say rượu gây rối, tôi phải đi một lúc. Em cũng đừng tự ý đi đâu, đợi tôi xử lý xong việc bên đó sẽ quay lại đón. Số di động, em biết rồi, cần gì cứ gọi cho tôi”. Nói xong, tắt bật đi luôn.

Người say rượu ấy làm loạn thật đúng lúc.

Tư Dao đẩy cửa bước vào.

Ánh sáng lờ mờ của đèn hành lang phía sau chỉ chiếu sáng được một khoảng nhỏ dưới chân. Gian sảnh trước mặt đen đặc, âm u khiến Tư Dao rùng mình. Cô nhớ Dục Chu nói sau khi Viên Thuyên chết, căn hộ này không có người ở, không có hơi người thảo nào có cảm giác âm u như thế.

Có thật Viên Thuyên vẫn đang ở đây?

Cô sờ soạng trên bức tường cạnh cửa, cuối cùng chạm được vào công tắc, nhưng đèn không sáng. Có lẽ vì lâu rồi Dục Chu không đến ở nên đã ngắt cả át-tô-mát.

Phương Tuấn lại mang đèn pin đi, mình thì chưa chuẩn bị gì. Tư Dao thấy hối hận, may mà mắt dần thích nghi với bóng tối, cô có thể lờ mờ trông thấy sàn nhà, mấy cánh cửa phòng khách, nhà vệ sinh và bếp.

Không một bóng người, cô cảm thấy chẳng khác gì đuổi theo một cái bóng! Lúc còn sống, Viên Thuyên đã đưa cô đến đây vài lần, cô vẫn còn nhớ cách sắp xếp của căn hộ này. Đi qua bếp, phòng khách, một cái giá đặt hoa, qua một khoảng tường là đến phòng làm việc.

Đúng lúc cô bắt đầu tự giễu mình quá đa nghi, như “con chim phải tên sợ cành cây cong”, thì một điệu nhạc du dương hơi đượm vẻ ai oán bỗng nhiên lan tỏa trong bóng tối- bài “Giang Nam” của Lâm Tuấn Kiệt!

Viên Thuyên rất thích nghe bài “Giang Nam” này!

*Gió tới đây liền ngưng kết
Núi giữ nổi nhớ nhung của khách
Mưa đến đây liền kết thành tơ
Vấn vít chúng ta lưu luyến cõi trần
Có em ở bên chính là duyên
Duyên phận khắc trên hòn đá tam sinh(1)
Được yêu dù chỉ là một trong muôn phần mật ngọt
Em nguyện xin được chôn ở chốn này*

Tu Dao đi theo tiếng hát, mỗi bước cảm thấy nỗi sợ hãi càng tăng thêm.
Khuyên Khuyên Viên Viên Khuyên Khuyên

*Anh ngày ngày tháng tháng năm năm
Đắm đuối mãi nhìn khuôn mặt em
Nét dịu dàng khi tức giận
Nét dịu dàng pha oán trách
Hai ta không hiểu thế nào là giày vò yêu, hận, tình, sầu.
Đều ngỡ cứ yêu nhau thì sẽ như gió mây vấn vít
Tin rằng- yêu một ngày
Sẽ là mãi mãi
Sẽ khiến thời gian ngưng kết ở phút giây này.
Đi tới cửa làm việc, máu trong người cô như đột ngột đông cứng lại.
Phòng làm việc trống trơn. Đập vào mắt cô là chiếc máy tính xách tay đang
mở!
Tiếng nhạc phát ra từ đó.
Hai ta còn chưa hiểu, biểu lộ nông nản là thế nào
Vẫn nghĩ rằng, chết vì tình chỉ là truyền thuyết
Em ra đi đau đớn xiết bao
Nỗi đau sâu thẳm*

Khi mộng bị chôn vùi trong mưa bụi Giang Nam

Tim nát tan rồi anh mới hiểu...

“*Khi mộng bị chôn vùi trong mưa bụi Giang Nam*”, thật là một sự trùng hợp. Dường như bài hát Viên Thuyên rất thích này đã dự báo về số phận của cô ấy- tuổi xanh đã chìm trong mưa bụi Giang Nam!

Phía trước bàn không có ghế, không có người, nhưng mạng QQ đang mở, có đối thoại, có những lời Tư Dao gửi cho Viên Thuyên cách đây 1 giờ.

“Mình đã xé nát nó, bây giờ có lẽ đã ở trên đỉnh một núi rác nào đó, đang ngạo nghễ nhìn xuống”

Lại còn có đoạn đối thoại giữa Kiều Kiều và Viên Thuyên.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Dao Dao không đếm xia đến mình, lại còn xé nát bức ảnh mình tặng, 55555 (hu hu hu).

Kiều Kiều: Ai bảo cậu hung với Dao Dao như vậy?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Ai bảo cậu ấy ương như thế. Thôi được, lần sau gặp sẽ xin lỗi cậu ấy vậy.

Kiều Kiều: Gặp mặt? J

Viên Viên Khuyên Khuyên: Chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cậu ấy cũng khó tránh khỏi cái chết.

Viên Thuyên, cậu ở đây thật à?

Không có câu trả lời.

Thực ra cô đã có câu trả lời rồi. Cô quay người chạy như bay khỏi phòng làm việc rồi đứng trong phòng khách, cũng tối om như vậy, thờ hỏn hển. Lúc này, cô mới để ý thấy trên quầy bếp ngăn giữa phòng khách và bếp, một lọ hoa tươi đang nở rộ trong bóng đêm.

Dục Chu đã nói từ hôm xảy ra chuyện anh ấy không đến căn hộ mới này nữa, đương nhiên không thể để hoa trong này, hoa ở đâu ra?

Cô hơi choáng váng, căng mắt ra chăm chú nhìn hồi lâu vào bóng tối, có phần mệt mỏi, nhưng cô vẫn thấy lờ mờ một bóng đen mảnh khảnh đang chậm chậm đi quanh phòng khách.

Viên Thuyên, là cậu à?

Lòng mong muốn được giao lưu với người bạn đã chết bị ức chế bởi từng cơn sợ hãi nối tiếp nhau. Tư Dao đứng chờ người đầu trông rỗng.

Phải làm gì đó!

Tư Dao bật nắp máy di động, bắt đầu tra số của Phương Tuấn, màn hình của máy phát ra ánh sáng mờ mờ.

Vòng tròn di chuyển của bóng đen nhỏ dần, lúc ấy Tư Dao mới phát hiện ra mình đang đứng giữa tâm phòng, bóng đen càng tiến đến gần cô hơn.

Viên Viên Khuyên Khuyên!

Đột nhiên tiếng bước chân ở hành lang vang lên, Tư Dao giật mình, vội xông ra, nhưng cánh cửa lại bị đẩy vào rất mạnh suýt nữa đập vào người cô.

“Tư Dao, anh đây mà”. Tiếng Phương Tuấn gọi.

Tư Dao thở phào, lúc đấy cô mới nhớ ra chưa gọi được cho Phương Tuấn, may mà anh đã nhanh chóng quay về.

Nhờ có ánh đèn pin, phòng khách sáng hơn nhiều. Tư Dao nhìn bệ bếp, những bông hoa tươi trong lọ vẫn nở- không biết là vì ai. Phương Tuấn hỏi: “Sao em lại đứng chờ trong cảnh “tôi lừa tắt đèn” thế này?” Nói rồi đưa tay bật công tắc điện, mới biết át-tô-mát đã bị ngắt.

“Sao anh Tuấn quay lại nhanh thế?” Tư Dao hơi ngờ ngợ, song lại thấy câu hỏi của mình hơi kỳ quặc. Anh ta về kịp thời, cô nên vui mừng cảm kích mới phải.

“Có người chỉ vì chuyện vặt mà làm nhộn cả lên. Một đôi vợ chồng trẻ ở khu nhà Thiên Xứng ngày nào cũng tụ tập bạn bè ăn nhậu say sưa, rồi hát karaoke, hôm nay cũng thế, chỉ là chuyện gây ra tiếng ồn, không biết ai gọi điện đến. Anh phải đứng dưới quát họ khản cả cổ mới yên”. Phương Tuấn chiếu đèn pin khắp xung quanh rồi thở dài: “Đồ đạc trong nhà này đều phi vải kín cả. Chắc Dục Chu đã lâu không đến. Em biết đấy, sau khi vợ chưa cưới chết, chú ấy không thể sống ở đây, anh nghĩ căn hộ này sớm muộn gì cũng phải bán thôi...”

Tư Dao gạt đầu, hỏi “Anh có thấy lọ hoa tươi trên bệ bếp không?”

“Đương nhiên”. Phương Tuấn đáp, chột nghĩ lại cảm thấy không ổn; anh nghĩ kỹ hơn, rồi từ từ há hốc mồm.

Viên Thuyên, thì ra cậu chưa hề ra đi; Kiều Kiều vẫn không buông tha mình. Hai cậu còn lần nữa không đi, có phải do sự khăng khăng sai lầm của mình hôm đó ở Tân Thường Cốc không? Nhưng, lúc ấy chẳng phải cậu cũng một mực ủng hộ mình là gì, tại sao bây giờ lại không chịu tha thứ cho mình? Tư Dao cảm thấy cách nghĩ này thật buồn cười, từ sống thành chết, lẽ nào chưa đủ để thay đổi cách nghĩ của một người? Sao có thể trách Viên Thuyên được?

Chẳng lẽ cậu thật sự tin cái chết của mình ứng với lời nguyện của ông già bí hiểm đó hay sao? Một người tinh tế, cực kỳ thông minh như cậu mà cũng tin vào một tình cảnh mà người khác sẽ cho là hết sức hoang đường: đối thoại và gửi tin nhắn cho người chết, thậm chí đang truy tìm dấu vết tồn tại của họ đấy thôi!

Chương 21

Vụ án mưu sát 405 mới

Vẻ tuyệt vọng của Kiều Kiều lúc sắp chết và cái bóng đi lại vòng quanh của Viên Thuyên đã thành “các vị khách thường xuyên” trong lòng Tư Dao. Cả hai như hợp sức, đẩy cô đến gần mép bờ của sự suy sụp.

Cô cảm thấy hình như có một tấm lưới bí mật bủa vây, vô hình nhưng rất khắc nghiệt, bắt cô phải giãy giụa, chịu đủ mọi nỗi kinh hoàng và khốn khổ, đến rồi cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết.

Ý nghĩ “khó tránh được cái chết” không chỉ do câu của Viên Thuyên viết ra

khi Chat, mà còn do vô số ảo giác, những sự kỳ dị vượt khỏi tầm hiểu biết của trí tuệ, khiến chon gay cả những người lý trí nhất cũng phải phục tùng số mệnh, tất cả đều đang ‘chú giải’ chuẩn nhất, kịp thời nhất cho lời nguyên của ông già bí ẩn kia.

Mình, Thường Uyên, Tiểu Mạn, Dục Chu, Lâm Mang- đám người đã từng đến Tân Thường Cốc-sẽ lần lượt chết hay sao? Thật là chuyện cực kỳ hoang tưởng. Nhưng Kiều Kiều và Viên Thuyên đã là minh chứng cho lời dự báo đáng sợ ấy còn gì?

Đây không phải là lần đầu tiên, Tư Dao nghĩ về Tân Thường Cốc nhưng lần này cô thật sự nghiêm túc suy nghĩ về chuyến đi đó gắn với cái chết của hai người bạn. Trước đây cô cự tuyệt hoàn toàn cách nghĩ này, vì sợ gánh nặng trên vai sẽ trầm trọng hơn khiên cô chẳng còn cách nào khác là tự oán trách mình gay gắt hơn nữa. Hôm nay, cô không thể tiếp tục lảng tránh khả năng này, nhưng đối mặt trực tiếp với nó thì sẽ ra sao? Liệu có thể thay đổi số phận đã được định đoạt không?

Tuy nhiên cô cho rằng chỉ còn cách đối mặt trực tiếp mới có thể thay đổi số phận “đã định”, cho dù hy vọng rất mong manh.

Giờ đây, cô mong ước biết bao được ở bên cha mẹ, hai người thân thiết nhất của cô, để thổ lộ giải bày cảnh ngộ khốn khổ mà cô gặp phải. Nhưng cha mẹ cô đã ra đi quá sớm. Còn người bạn thân nhất- viên Thuyên lại ở một thế giới khác, hơn nữa còn ở phía đối lập với cô.

Gọi điện cho Thường Uyên mãi không được.

Mình chỉ có thể dựa vào chính mình, độc lập suy nghĩ.

Mình và những người bạn ấy cả bảy người từng đến hang Thập Tịch, thì hai người đã ra đi. Vẫn là thiếu số.

Nếu ông già đó nói đúng, ai đã vào hang Thập Tịch rốt cuộc đều phải chết, vậy liệu có thể tìm thấy những “dữ liệu” khác để tham khảo không? Làm thế nào để tìm ra những người đã từng đến đó?

Cô nhớ lại từng câu nói của ông già nọ, không nghĩ ra một đầu mối nào; cô cố nghĩ về những ngày trước và sau khi đi núi Vũ Di. Bỗng nhiên cô như

lại khi ở trong hang, Viên Thuyên đã nhắc đến một số sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh chuẩn bị tập hợp thành một nhóm đi Tân Thường Cốc, liệu bọn họ đã đi chưa? Kết cục của họ giờ như thế nào?

Ý nghĩ này vừa trỗi dậy, Tư Dao khẽ kêu lên “Mình lú lẫn mất rồi”, tại sao không nghĩ đến điều này sớm hơn? Có khi do cô luôn giấu cợt sự hoang đường của cách lý giải này. Thế giới quan của con người thay đổi, dường như muộn còn hơn không.

Chính vì nhận thức muộn màng về câu “Đau thương đến chết” của ông già bí hiểm ấy nên cô mới bỏ qua một đầu mối rất quan trọng, một đầu mối mà trước đây chưa hề liên quan với các sự việc mà cô biết. Tư Dao nhớ lại cách đây không lâu cô đến nghĩa trang Chuyên Kiều ở Thượng Hải viếng mộ Kiều Kiều, đã gặp cô bé đó. Người chị học mà cô ấy đang than khóc là sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh. Ngoài ra, lạ nhất là câu nói của cô ta “Em sợ rằng 1,2 tháng nữa mình cũng phải nằm ở đây”. Nguyên nhân gì khiến cô ta nói ra những lời dự đoán đầy bi quan ấy?

Cô nhớ lại, cô bé ấy còn nói câu “Bởi vì em rất đau lòng”

Đau thương đến chết!

Tư Dao mỗi lúc một cảm thấy rõ hơn, trong câu nói ấy chắc chắn có quan hệ sâu xa huyền bí gì đó.

Hình như tên cô gái đã chết là Phó Sương Khiết. May mà cái tên rất đẹp này còn dễ nhớ.

Nếu đúng như cô nghĩ thì, Phó Sương Khiết là một trong số các sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh đã đến Tân Thường Cốc. Em họ của cô ta cũng đi theo đoàn, chắc chắn đã nghe tin dữ xảy ra với người nào đó trong đoàn nên mới nói ra lời tuyệt vọng ấy.

Làm thế nào tìm được em họ của Phó Sương Khiết? Làm thế nào điều tra ra nguyên nhân cái chết của Phó Sương Khiết đây?

Nghe ngóng tin “vía hè” trên mạng là cách nhanh chóng nhất.

Tư Dao tìm được diễn đàn “Diệu thủ nhân tâm” BBS của đại học Y số 2 Giang Kinh, tìm những đoạn trong đó có chuỗi ký tự “Phó Sương Khiết”.

Thật bất ngờ, chỉ có một kết quả.

Đây là thông báo của chủ trang web này “Quyết định tiến hành xóa bỏ những bài thảo luận về “Vụ án mưu sát 405 mới”.

Tiêu đề của bản thông báo đã đủ hấp dẫn. Cô nhấp vào dòng chữ đen, toàn văn thông báo như sau:

Những người quản trị trang web này và lãnh đạo nhà trường sau khi bàn bạc, thống nhất là nhằm giữ gìn sự trong sáng của môi trường thảo luận, từ nay, tất cả những ý kiến xoay quanh “Vụ án mưu sát 405 mới” đều bị xóa bỏ. Bất kỳ ý kiến nào có những từ như “Trương Thông”, “Phó Sương Khiết”, “Hoắc Chí Hùng”, “Dương Phàm”, “Ân Văn Phương” đều sẽ bị hệ thống tự động từ chối đưa lên. Đề nghị mọi người tự giác tuân thủ quyết định này, hãy góp sức vì ngày mai tươi đẹp của trang web.

Tư Dao xem ngày đăng bài đó, vừa đúng hôm qua.

Tại sao phải cấm bàn luận? Phó Sương Khiết có liên quan gì với “Vụ mưu sát 405 mới”? Lẽ nào cô ấy cũng bị giết hại?

Cô rất ân hận vì hôm đó ở nghĩa trang cô đã không nói thêm vài câu với cô em họ Phó Sương Khiết. Sau khi tỉnh trí Tư Dao chỉ nhớ được Phó Sương Khiết lúc còn sống đang đi thực tập. Cô biết sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh quá nửa đều thực tập ở 3 bệnh viện trực thuộc. Cô giờ quỳn “Những trang vàng”, rồi gọi điện đến phòng quản lý sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh (giả vờ lơ ngơ) hỏi : Tôi ở phòng nhân sự bệnh viện trực thuộc số 2, muốn tìm cách liên hệ với gia đình nữ sinh viên tên là Phó Sương Khiết, thông tin ở chỗ chúng tôi không đầy đủ.

Cô gái nghe điện lập tức hỏi giọng có vẻ nghi ngờ “Phó Sương Khiết à? Chẳng phải nữ sinh này đã chết rồi sao?” Sau đó cô ta hỏi tiếp “Này, chị là ai? Phó Sương Khiết thực tập ở bệnh viện Giang Tân chứ có phải bệnh viện trực thuộc số 1, 2, 3 đâu? Đề nghị không quấy rầy công việc của chúng tôi. Rồi cô ta lập tức cúp máy, không để Tư Dao nói gì thêm.

‘Cú điện thoại vừa rồi của cô có liên quan đến công việc không?’

Tur Dao tự nhủ, “gay rồi”, nhưng lập tức nhận ra giọng nói sau lưng không phải của giám đốc.

“Sao nhà báo Tử Phóng lại có thời gian rảnh rỗi đến thăm công ty nhỏ này của chúng tôi thế? Chỗ tôi đâu phải nơi lấp lánh ánh sao?” Tur Dao tức cái lối lén lút trên người của Tử Phóng, tỏ ra không khách khí gì hết.

“Phóng viên giải trí chúng tôi chuyên theo đuổi các ngôi sao, mà hiện nay cô đang là ngôi sao sáng nhất”. Tử Phóng bỗ bã, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tur Dao.

Sao thư ký lại để cho anh vào phòng làm việc của chúng tôi nhỉ? Có chuyện gì sao không nói ở nhà? Tur Dao nhìn các đồng nghiệp xung quanh, may mà đã gần đến giờ ăn trưa, chỉ còn vài người đang ngồi làm việc.

Rất đơn giản: danh thiếp của tôi chính là giấy thông hành tốt nhất. Dù sao tôi cũng là phóng viên của tờ báo lớn, tôi nói mình có một bài viết tuyên truyền cho công ty này, cần bàn bạc với cô, thế là bọn họ lập tức cho tôi vào. Ở nhà cô chẳng ngó ngang đếm xỉa đến tôi, dù tôi o ép hay ngon ngọt dỗ dành cô đều vô hiệu. Còn ở đây, cô sẽ hợp tác hơn, vì có quá nhiều cái tai đang đong lên. Tôi có thể căn cứ vào thái độ hợp tác của cô mà điều chỉnh âm lượng.

Thật giảo hoạt! Quái dị!

Đương nhiên tôi có gọi ngay ảo vệ đến kéo anh ra! Rốt cuộc anh muốn hỏi gì? Tur Dao hiểu cô đành phải tạm thời hợp tác với anh ta.

Tôi nghĩ cô cũng như tôi, ngày càng cảm thấy con người và sự việc xung quanh mình- nhất là những cái chết, những chuyện kỳ quái, bóng đen theo dõi... phức tạp không sao hiểu nổi; song cô cũng cảm thấy chắc chắn phải có trò gì đó, đúng không?” Tử Phóng nén giọng rất thấp.

Phải! Có một người như anh ám tôi, là quá đủ để tôi hao tổn tinh thần rồi. Tur Dao lạnh lùng trả lời “Anh muốn gì? Tôi phải thế nào nữa đây?”

Chưa vừa lòng với thái độ của Tur Dao, Tử Phóng bèn nói to hơn “ Điều tra nghiên cứu, làm rõ bản chất sự việc là thiên chức của cánh nhà báo chúng tôi”.

“Thôi được, tôi xin thua, xin anh nói nhỏ một chút được không? Anh nói rõ hơn xem, rốt cuộc tôi có thể làm gì?” Tư Dao cảm thấy mình giống như một người vợ biết điều trong cuộc cãi vã, sợ hàng xóm nghe thấy cái “loa phát thanh” của ông chồng.

-Trước hết, hãy cho tôi biết cô vừa gọi điện cho ai?

-Anh muốn quản lý tôi chắc? Tư Dao vừa nói xong, thấy Tử Phóng giơ tay ra hiệu sẽ nói toi, đành hạ giọng “Được, tôi sẽ cho anh biết: tôi vừa hỏi phòng quản lý sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh. Nguyên nhân nói ra thì dài, chúng ta xuống quán nước dưới kia”.

- Cô định điệu hồ ly sơn à? Tử Phóng nói tỏ ý không định đi.

-Anh thật quá thể! Cách đây không lâu tôi có đến Thượng Hải..

-Việc này tôi biết.

-Sao anh lại biết?

-Nói tiếp đi, nói những việc tôi còn chưa biết. Cái thói “tiểu nhân đặc chí” của Tử Phóng thật khiến người ta tức anh ách.

- Tôi đi thăm mộ Kiều Kiều- một trong những người bạn thân đã mất đầu tiên hồi mùa hè. Trong nghĩa trang, tôi gặp một cô bé đang khóc bà chị họ vốn là sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh. Cô bé ấy còn nói sợ chính mình cũng sẽ chết. Lúc đó chúng tôi không nói chuyện nhiều. Tôi vừa gọi đến đại học Y số 2 Giang Kinh vì muốn nhân chuyện nữ sinh đã chết ấy để tìm ra cách liên lạc với cô bé kia.

- Nữ sinh đại học Y Giang Kinh, cô bé Thượng Hải, chị họ em họ thì liên quan gì đến cô? Tôi chịu không hiểu cái lời nói vắn tắt này của cô. Tử Phóng lại cao giọng hơn.

-Kiều Kiều và Viên Thuyên hồi trước đã từng đến khu du lịch Tân Thường Cốc, tôi và vài người bạn khác cũng đi cùng. Ở đó, một ông già bí ẩn đã cảnh cáo chúng tôi nếu đi vào động quan tài treo, khi ra về không bao lâu sau sẽ chết.

-Nhưng rồi các cô vẫn cứ đi!

-Đúng, nếu là anh, chẳng lẽ anh không đi à? Nhưng, hình như câu nói ấy đã

ứng nghiệm. Kiều Kiều và Viên Thuyên đã phải ra đi khi còn đầu xanh tuổi trẻ.

-Nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Hai mắt Tử Phóng sáng lên.

-Này, anh có còn chút tình người nào không vậy? Đến lượt Tư Dao cao giọng.

Tử Phóng cười cười ngượng nghịu : Đại để là nghe chuyện của người khác thì không thấy thương xót, ít ra tôi cũng không giả vờ rơi lệ với cô đúng không? Tôi vốn định hỏi cô rốt cuộc cô đã đắc tội với ai, giúp cô phân tích tại sao cô bị bóng người bám theo; Bây giờ, xem ra chuyện “Tân Thường Cốc” này thú vị đây, tôi phải đổi chủ đề vậy!”

-Anh thật vô duyên!

-Đây là sự đúc kết rất giỏi của nghề phóng viên giải trí, cũng là sự đúc kết cao về thị hiếu của số đông. Cô nói tiếp đi, cái chết của nữ sinh đại học Y số 2 Giang Kinh thì liên quan gì tới chuyện này?

-Tôi nghe nói một tập sinh viên đại học Y Giang Kinh cũng đến Tân Thường Cốc, nên liên tưởng liệu có phải nữ sinh kia cũng là một người trong số đó không. Còn nữa, anh xem cái này đi...

Tư Dao kích hoạt vi tính, cho Tử Phóng xem bản thông báo còn chưa đóng lại. Tử Phóng đọc xong lập tức đứng lên : “Được! Tôi sẽ làm việc này : Trong vòng 24 giờ nữa tôi sẽ tìm ra cách liên lạc với cô em họ Sương Khiết, mong rằng cô ấy vẫn còn sống.”

Nhìn theo cái bóng gầy ngẳng như con sáo của anh ta, Tư Dao không thể không tức, nhưng đồng thời cũng biết chắc chắn chẳng bao lâu nữa cô sẽ liên lạc được với cô gái ở Thượng Hải kia.

Chương 22: Trương Sinh

Con cóc: Đã tìm ra kẻ đột nhập vào cửa sổ nhà bạn chưa?

Yêu Yêu:??

Con cóc: Mục tin tức xã hội trên báo Buổi Chiều đưa tin, không hiểu sao tôi lại đoán chính là bạn. Không biết có nên làm phiền bạn không, nhưng tôi cảm thấy bạn đang cần được giúp đỡ. Trật tự trị an ở Giang Kinh gần đây không tốt lắm.

Yêu Yêu: Chẳng ai có thể giúp được tôi, bạn chẳng qua là một ID trên mạng, tôi chỉ có thể cảm ơn ý tốt của bạn... Bạn ở Giang Kinh phải không?

Con cóc: Ừ, tôi vốn không cần phải giấu, địa chỉ IP của tôi rất rõ ràng.

Yêu Yêu: Tôi không hiểu cách xem IP, nó quá chuyên nghiệp, tôi cũng không hứng thú.

Con cóc: Đôi khi biết một chút cũng không hại gì; là một kiểu tự bảo vệ. Trên mạng vàng thau lẫn lộn, kẻ xấu rất nhiều.

Yêu Yêu: Làm thế nào để chứng minh bạn không phải là một trong số các kẻ xấu?

Con cóc: Chẳng có cách chứng minh, dù bạn đã gặp tôi.

Yêu Yêu:???!!!

Con cóc: Biết tôi còn một bộ mặt khác không: chủ nhân của quán nét chui.

Yêu Yêu: Cửa hang net ở công đại học Giang Kinh? Hóa ra là anh, Trương Sinh!

Con cóc: Chính là tôi.

Yêu Yêu: Tệ thật! Thảo nào anh trả lời tin nhắn ngỏ của tôi...Anh xem trộm những thư tôi viết trên diễn đàn đúng không?

Con cóc: Chỉ có thể trách bạn không có lấy một chút ý thức giữ an toàn. Sau khi bạn viết tin trong quán net, không đăng xuất khỏi mạng Thiên Nhai. Nếu không có tôi đóng giúp, thì một người lên mạng tiếp sau sẽ có thể giả danh bạn để lừa bịp. Lúc đó thì càng thê thảm!

Yêu Yêu: Vậy quán nét chui là do anh mở? Anh là nghiên cứu sinh kia mà?

Con cóc: Không thể vừa làm nghiên cứu sinh vừa mở quán net được à? Tôi cũng phải kiếm tiền để cưới một con cóc cái chứ!

Yêu Yêu: Tại sao bây giờ anh lại tự thú?

Con cóc: Tôi muốn giúp bạn. Suy cho cùng bạn và tôi học cùng trường, thậm chí cùng khóa, đương nhiên, tôi học công nghệ thông tin, chuyên môn của chúng ta khác nhau. Ở trường, bạn khá là nổi, dễ hiểu thôi: vì bạn xin đẹp mà. Tôi chỉ dám đứng xa mà ngắm.

Yêu Yêu: Cho nên...Con cóc lỗi đời

Con cóc: Chính là tại hạ!

Yêu Yêu: Tuy vậy bạn không thể giúp được tôi. Không ai có thể giúp được tôi.

Con cóc: Tôi biết, chỉ hoàng tử mới có thể giúp được thiên nga, nhưng hiện thực tàn khốc, nghìn con cóc dễ kiếm, một hoàng tử khó tìm.

Yêu Yêu: Tôi không có ý như vậy, vì tình hình phức tạp, lại quá nhiều bí ẩn

Con cóc: Nếu bạn cần giúp đỡ thì biết phải tìm tôi ở đâu rồi, coi như là lần này tôi tự thú thành công.

Yêu Yêu: Chúc anh có được cơ hội trở lại làm người.

Con cóc: 88 (bye bye)

Tư Dao ngồi chờ ra một lúc trước màn hình vi tính. Thật không ngờ “Con cóc lỗi đời” lại là anh chàng Trương Sinh ba hoa chích chòe ấy. Vậy còn “phiên bản của Hoàng Dược Sư” là ai? Có phải một người mình đã biết không? Vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến luôn. Hoàng Dược Sư xuất hiện trên mạng QQ.

Yêu Yêu: Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?

Hoàng Dược Sư: Căn cứ vào thời gian gần 5 năm rồi tôi chưa từng về nước thì đúng là chưa từng gặp; căn cứ vào việc hiện nay tôi đang ở Mỹ thì cách pha trò của bạn đúng là chuyện cười quốc tế.

Yêu Yêu: Xin lỗi, tôi vừa phát hiện ra một vị trên mạng lại là người tôi đã từng gặp ngoài đời nên hơi đa nghi.

Hoàng Dược Sư: Thực ra, muốn biết tôi ở đâu rất dễ, xem IP của tôi là biết. Đây là địa chỉ công ty tôi.

Yêu Yêu: Tôi không hiểu cách xem IP, quá chuyên nghiệp, tôi cũng không hứng thú.

Hoàng Dược Sư: Tìm hiểu để biết một chút cũng không hại gì; là một kiểu tự bảo vệ. Trên mạng vàng thau lẫn lộn, kẻ xấu rất nhiều.

Yêu Yêu: Trời ơi, hết một khuôn đúc!

Hoàng Dược Sư: Bạn nói gì thế? Nghe không hiểu.

Yêu Yêu: Người bạn vừa rồi cũng nói gần như y hệt câu của anh.

Hoàng Dược Sư: Chân lý không sợ lặp lại, tôi và người bạn kia nên làm quen với nhau, chung tôi đều nắm vững chân lý.

Yêu Yêu: Hai hôm trước, tôi lại nhìn thấy người bạn đã chết.

Chương 23: Thất kiếm

Tu Dao ngồi bên bàn giấy ở công ty, nhắm nháp tách cà phê nóng đậm hương thơm, nhớ lại những lời Hoàng Dược Sư nói trên mạng ngày hôm qua. Sự phân tích của anh ta rất hợp lý, gần với ý của cô. Đúng, tất cả những chuyện này không phải ngẫu nhiên. Kẻ đột nhập bí ẩn, bóng người bán theo ở bờ hồ, người chết hiện lên vừa thực vừa ảo, đều cho thấy có một hồ bẫy vô hình đã được đào sẵn. Dù do con người hay do thế lực siêu nhiên bày ra cũng vậy, dù liên quan đến hang Thập Tịnh, hoặc không liên quan đến câu “Đau thương đến chết”, thì cô vẫn là con mồi đang bị săn đuổi. Hoàng Dược Sư cảnh báo cô không nên tin bất cứ ai ở bên mình.

Chuông điện thoại reo vang. Giọng nói the thé của Tử Phóng. Tu Dao chột nghĩ: “Gã này phải đứng hàng đầu trong danh sách những người không thể tin được”.

Tuy nhiên, tin tức của anh ta lại chuẩn xác. Anh ta đã tìm được số điện thoại của cô bé Mễ Lam ở Thượng Hải.

“Chắc anh khó mà nhìn được không gọi điện cho cô ấy trước, đúng không? Đây là tác phong của một phóng viên nhà nghề, đâu có lý gì không nỗ ‘phát đầu’?” Tu Dao chế nhạo.

Tử Phóng cười nhạt: “Kìa, cô không hiểu rồi, thứ lần này chúng ta cần là tin tức chuẩn xác. Cô nói xem, con nhóc đó làm sao có thể nói thật với một phóng viên giải trí như tôi?”

Tư Dao đi xuống dưới nhà, dung diện thoai của mình bấm số máy di động mà Tử Phóng vừa cho biết.

“Lam Lam phải không? Chỉ là Tư Dao, không biết em còn nhớ không, chúng ta đã gặp nhau ở nghĩa trang Chuyên Kiều”

“Em đang trong thự viện, chị đợi một chút, em ra ngoài rồi nói chuyện với chị”. Em họ Phó Sương Khiết, tên là Mễ Lam, có bé nói thấp giọng, lộ vẻ kinh ngạc.

Một lúc sau, giọng nói của Mễ Lam trở nên rõ hơn: “Được rồi ạ, bây giờ có thể nói, sao chị lại tìm được em? Hôm ấy chúng ta có trao đổi địa chỉ đâu?”

“Bạn chị đã tìm giúp, chị có việc rất quan trọng cần hỏi em, không tìm em không được”

“Có phải liên quan đến bà chị họ em, liên quan đến những câu em nói trong nghĩa trang không?” Mễ Lam như cũng đang muốn tìm người để dốc bầu tâm sự.

“Em thật thông minh. Chị muốn hỏi em, em đã từng đến Tân Thường Cốc chưa?”

“À, đúng rồi, đúng rồi, sao chị biết?” Không rõ lúc này Mễ Lam ngạc nhiên vui mừng hay sợ hãi, giọng đang run run.

“Đừng sợ, chị cũng từng đến đó”

“Tạ ơn trời đất, chị vẫn khỏe mạnh, có khả năng là... cái chết của họ chỉ là sự trùng hợp”.

Tư Dao do dự một lát, rồi vẫn nói ra tin xấu: “Em biết không, hai người bạn đến Tân Thường Cốc cùng với chị, đã lần lượt chết trong vòng 2,3 tháng”.

“Ôi, đúng là như vậy à?” Giọng của Mễ Lam càng run rẩy hơn “Lẽ nào những gì ông ta nói đều là thật?”

“Bọn em cũng gặp ông già mặc áo mưa giữa trời nắng đó à?”

“Vâng, chính ông ta nói là “Đau thương đến chết””.

“Bọn em tất cả có bao nhiêu người đến núi Vũ Di?”

“Tất cả 7 người, lúc đó bọn em còn đặc ý tự xưng là “Thất kiếm”, trong đó 5 người là sinh viên đại học Y Giang Kinh đều đã chết, còn lại em và một người bạn của em từ Australia về chơi, đã quay lại Australia rồi. Hai hôm trước em còn trò chuyện với nó qua MSN, hình như nó vẫn ổn”.

Sự suy nghĩ của mình trước khi bị lật nhào. Trong 14 người đi đã có 7 người chết, vừa đúng một nửa. Điều này chứng tỏ điều gì?

Bức thư mời dự tiệc của thần chết, có phải là đang trên đường chuyển tới?

Dao Dao, những điều nghe được từ miệng Mễ Lam đã giúp ích gì cho người? Chỉ tăng thêm phần lo lắng cho cuộc sống vốn đã rối loạn của người mà thôi!

“”Có thể nói tỉ mỉ hơn không, các em đã nhìn thấy những gì trong hang Thập Tịch” Tu Dao hỏi, mau chóng trấn tĩnh. Trong những ngày hỗn loạn này, Tu Dao đã học được cách nhanh chóng thoát khỏi tâm trạng rối ren, phân tích các vấn đề bằng cái đầu “mát”, có lẽ, đây cũng chính là bản năng sinh tồn.

“Đương nhiên là quan tài treo, tất cả có 3 cỗ, 1 co treo rất cao”

“Có nhìn thấy chữ bằng máu không?”

Có nhìn thấy 4 chữ “Đau thương đến chết”.

Có thấy ‘một cái hố nhỏ đỏ lôm, giống như chứa đầy máu không?’

“Có thấy.” Mễ Lam giống như bị buộc phải nói ra. Rõ ràng đây là một cô bé “ruột để ngoài da”.

“Đã có ai khác đến hỏi em về việc này chưa? Ví dụ cảnh sát chẳng hạn?”

“Không có ai cả bởi không xả ra vụ sát hại nào. Hơn nữa... ngoài nhóm mấy người chị họ em ra, thì ngay cả cha mẹ em cũng không biết chuyện em đi Tân Thường Cốc. Họ vẫn tưởng rằng em đến chơi chỗ chị ấy ở Giang Kinh. Bây giờ em càng không dám nói sợ cha mẹ em lo, sẽ nhốt em trong nhà mát”.

Tu Dao nghĩ, có lẽ hiện giờ nhốt cô ta ở nhà là việc làm khôn ngoan nhất!

Cô hỏi tiếp: “Nhóm bạn của chị họ em, sao lại biết về Tân Thường Cốc?”

“Do có một bức thư, hình như hội trưởng Hội du lịch đại học Giang Kinh

gửi cho bạn gái anh ấy. Bạn gái anh ấy có một người bạn thân là Ân Văn Phương. Chị Văn Phương ở cùng trong đội văn thể với chị họ em, thế là tập hợp được 7 người”.

“Em có biết... chị họ em chết như thế nào không?”

Chương 24: Tín hiệu

“Tiểu Mạn, mình đã nghĩ rồi, việc này nhất định phải nói với cậu, cực kỳ khẩn cấp... Bây giờ cậu đang ở đâu? Sao tín hiệu kém thế?”. Sau khi gọi điện cho Mễ Lam, Tư Dao càng nghĩ càng thấy ớn lạnh. Lời dự báo lạnh lung của ông già bí ẩn kia đang trở thành hiện thực đối với các nhóm du khách đi vào hang Thập Tịch. Trong 14 người thì 7 người đã chết, 7 người còn lại thì sao? Phải làm thế nào để làm chủ số phận của mình đây? Chỉ e ai cũng bất lực. Việc duy nhất có thể làm, có lẽ là hết sức cẩn thận, đề phòng bất trắc, nhưng đã là bất trắc thì làm sao đề phòng được?

Trong di động của Tiểu Mạn âm ỉ huyên náo, giọng nói cô ấy cũng đứt quãng. Hình như cô ấy phải hét to mới nghĩ được: “Viện thiết kế của mình đang đi hội nghị... du lịch, ở Đại Ý, đã mỹ mãn rồi, đang trên đường đi Hồ Khiếu Hiệp”.

“Tiểu Mạn, gần đây mình đã làm một vài cuộc điều tra. Cậu nói đúng, lời ông già ấy không phải là hù dọa. Những người từng đến động Thập Tịch đều có khả năng sẽ chết. Còn nhớ Hội sinh viên ở đại học Y Giang Kinh không? Bọn nó có 7 đưa đến Tân Thường Cốc, 5 đưa đã chết rồi”.

Tiểu Mạn kêu “Chao ôi”... trong điện thoại vọng lại tiếng những người trong xe hỏi han. Tiểu Mạn xin lỗi họ, rồi hỏi “Sao lại có chuyện như thế được? Cậu nói với Thường Uyên chưa?”

Tư Dao đã gọi ngay cho Thường Uyên và nói “Mình để lại lời nhắn trong máy cậu ấy. Gần đây cậu ấy cứ như bốc hơi mất rồi, gọi ‘n’ lần điện thoại mà không được. Mình đoán cậu ta lại gặp hoàng tử cười bạch mã lần thứ ‘n’ rồi”.

Tiểu Mạn ngậm ngừng: “Vậy thì bây giờ cậu đã hiểu vì sao mình luôn nhắc đến chuyện Tân Thường Cốc rồi chứ? Tuy cậu nói những điều này chứng tỏ sự hoài nghi của mình là đúng, nhưng chúng ta có thể làm được gì?”

“Mình không biết. Chỉ có thể chú ý cẩn thận một chút vậy. Giọng nói của cậu sao có vẻ lạ thế?”

“Đừng nhắc đến nữa, mấy ngày gần đây mình mệt mỏi toàn thân, đi viện khám bệnh cũng không kết luận được là bệnh gì, nằm hay ngồi đều khó chịu, mấy hôm trước lại còn cãi nhau một trận với cha mẹ. Phải chạy rông bên ngoài thế này lại càng thêm rối loạn (Chủ nhiệm Dương, anh đừng nhìn em, em có phản đối việc tham gia hội nghị quan trọng này đâu!). 2 hôm nay bị cảm nhẹ, bây giờ lại hơi bị say xe, toàn là đường núi, thật khó chịu”.

“Cậu thật đáng thương...mình cứ tưởng dưới gầm trời này chỉ có mình mình đáng thương”

“Con có khóc mẹ mới cho bú, đúng không? Tiếc là lần trước đến Giang Kinh quá vội vàng, không kịp tụ tập với cậu và Thường Uyển. Khi nào cậu đến Vũ Hán chơi, chúng ta “sa đọa” một phen, ôm nhau khóc vàng một hồi rồi uống say mèm... Cậu biết không, cái nhà hàng ở Hán Khẩu lần trước mình đưa cậu đi ăn...” Tiểu Mạn đang thao thao bất tuyệt, tín hiệu điện thoại vẫn còn mà tiếng nói đột nhiên câm bặt như thể cô ấy bị ai bịt miệng.

“Tiểu Mạn, Tiểu Mạn, cậu còn đây không? Nghe mình nói không? Cậu sao thế?”

“Mình nhìn thấy...” Tiểu Mạn khẽ lắm bậm, giọng càng nhỏ và càng như vỡ vụn.

“Nhìn thấy cái gì?” Tư Dao cảm thấy không ổn, như bị một mũi kim lạnh buốt đâm vào thịt. Một cảm giác vừa ớn lạnh, vừa kinh hoàng chạy dọc toàn thân.

Trong điện thoại không nghe thấy tiếng Tiểu Mạn, nhưng tín hiệu vẫn chưa bị ngắt. Tư Dao có thể nghe thấy tiếng bước chân gập gáp, tiếng người hô hoán, tiếng còi xe, tiếng tranh cãi, bàn tán, cuối cùng là những tiếng hét chói tai, những tiếng nổ lớn.

Sau đó là sự im bặt, tĩnh mịch như cái chết.

Tín hiệu mất hẳn.

Con tim Tư Dao như chìm xuống đáy vực thẳm.

Chương 25

Tai nạn thảm khốc ở Đại Lý

Sau giờ làm, Tư Dao về tới phòng khách ngôi biệt thự và lập tức cảm thấy một không khí khác thường.

Ba người Lâm Nhuận, Lịch Thu, Tử Phóng vẻ mặt nghiêm trọng đứng trước ti vi, mắt không rời khỏi mục tin tức lúc 7 giờ, cũng không quay đầu lại, dường như không biết Tư Dao đi vào.

Hay là bọn học cố ý không quay đầu lại? Tại sao?

Cô đến trước ti vi, chỉ nhìn thấy một dốc núi đầy cỏ dại. Một nữ phóng viên cầm micro nói câu cuối cùng : “Phóng viên Thôi Trí Lệ, đài truyền hình Vân Nam đưa tin”.

Đài truyền hình Vân Nam?

Tử Phóng bấm điều khiển từ xa, màn hình ti vi nhanh chóng tua ngược lại. Anh ta nhìn Tư Dao nói “Đoạn tin này tôi đã ghi lại cho cô, cô xem đi”.

Người dẫn chương trình: Khoảng 9h30 sáng nay, tại khu vực Đại Lý ở Vân Nam đã xảy ra một tai nạn lật xe, xin quý vị theo dõi bản tin chi tiết tại hiện trường của phóng viên Thôi Trí Lệ- đài truyền hình Vân Nam.

Nữ phóng viên : Cảm ơn Trần Vi. Vào lúc 9h28 phút sáng nay, một chiếc xe buýt cỡ lớn chở đầy hành khách đã bị lật rơi xuống núi trên đường Đại Lý đi Hồ Khiêu Hiệp, sau đó đã phát nổ và bốc cháy. Các nhân viên công an, phòng cháy chữa cháy và cứu hộ lập tức có mặt tại hiện trường để cấp cứu. Con số người chết đã được xác nhận là 65 người. Cho đến thời điểm hiện tại, vẫn chưa phát hiện người nào may mắn sống sót. Sau lưng tôi chính là hiện trường nơi xe rơi xuống núi, cũng là hiện trường cấp cứu của các lực lượng chức năng. Lúc này, các nhân viên cứu hộ vẫn đang cố gắng tìm kiếm người

sống sót.

Người dẫn chương trình: Trí Lê, có số lượng đầy đủ về hành khách trên xe không?

Nữ phóng viên: chiếc xe này được thuê trọn gói, nhân viên điều hành xe ở công ty du lịch cho biết, đại đa số khách đều là những người đến dự hội nghị Công trình xây dựng giao thông ở Đại Lý, thuê xe đi tham quan khảo sát đập nước Hồ Khiêu Hiệp, chỉ nói cần thuê 3 xe buýt cỡ lớn, bởi vậy số lượng khách cụ thể là bao nhiêu không rõ. Đây là chiếc xe chạy sau cùng trong số ba xe. Theo tài xế nói với nhân viên điều hành xe trước khi đi, thì trên xe có 62 người; nhưng vẫn thường có hiện tượng tài xế ‘bắt’ khách giữa đường và không báo cáo con số thực cho ban điều hành. Căn cứ vào tình hình thực tế đã có 65 người chết, chứng tỏ dọc đường xe này có bắt thêm khách.

Người dẫn chương trình : Hiện đã điều tra ra nguyên nhân tai nạn chưa?

Nữ phóng viên: Nguyên nhân tai nạn cho đến giờ vẫn còn là một ẩn số. Tại hiện trường không phát hiện thấy bất cứ xe nào khác gây va quệt, chứng tỏ chỉ có một chiếc xe gặp nạn. Được biết người điều khiển xe này là một tài xế Hạng Vàng, cách đây không lâu đã giành được giải thưởng “10 vạn km lái xe không tai nạn”. Tai nạn khủng khiếp này xảy ra khiến các nhân viên của công ty du lịch đều cảm thấy khó tin. Tài xế và người điều hành xe vẫn có liên hệ sát sao, nhưng người điều hành này có nắm được thêm tình hình gì không, ở vào giai đoạn đầu tiên và là lúc quan trọng để điều tra nguyên nhân gây tai nạn, chắc chắn các cơ quan hữu quan sẽ thận trọng xử lý, chúng ta chỉ có thể chờ đợi. Phóng viên Thôi Trí Lê, đài truyền hình Vân Nam đưa tin.

Tư Dao đứng đờ đẫn một lúc, đầu như ngỗng ngang trăm mối, lại hình như là một khoảng trống rỗng. Cuối cùng, cô ủ rũ buông mình xuống ghế salon, khóc thút thít.

Tử Phóng chừng như cũng hiểu rằng bây giờ không phải là lúc có thể lên tiếng. Anh bần khoản đi mấy vòng trong phòng khách, sau đó mới nói nhỏ :

Trước khi trên mạng và ti vi phát tin này, tôi đã lấy được tin ở tòa báo. Trong bản tin chi tiết có tên Thương Tiểu Mạn ở Viện thiết kế. Tôi liền liên tưởng ngay đến bạn cô. Hôm qua cô có nhắc đến lần du lịch ở núi Vũ Di, tôi đã nắm được về tình hình mấy người bạn của cô, bởi vậy có ấn tượng rất sâu sắc với Tiểu Mạn ở Vũ Hán...Xem ra, mối lo ngại của tôi đã đúng, Tiểu Mạn thật sự xảy ra chuyện rồi.

Lịch Thu nói khẽ : Đễ Dao Dao bình tĩnh một chút đã.

Tử Phóng nói : Bình tĩnh thì đương nhiên là cần thiết, nhưng lần này, kiên trì và bình tĩnh cũng không ngăn được bi kịch tiếp tục xảy ra. Điều cần thiết là phải truy ngược tới căn nguyên. Nói hơi khó nghe, theo ý tôi, ngay sau khi người bạn của Tư Dao là Kiều Kiều chết lẽ ra đã phải tiến hành điều tra tử mỷ về chuyến du lịch đó.

Lâm Nhuận nhướn mày, lắc đầu nói : “Câu nói của anh hơi thiếu logic. Chỉ dựa vào một tia nạn mà tiến hành điều tra về chuyến du lịch chẳng có liên quan gì đến nó? Bất cứ người tinh táo nào cũng sẽ không làm như vậy. Nếu là anh, anh sẽ thế nào?”

Tử Phóng lập tức phản nản : Tôi không mắc lừa luật sư đâu, ông giờ thông lọng để tôi chui vào hả ? Tôi muốn nói là, Tư Dao nên mau chóng hợp tác với tôi để điều tra rõ sự thật về hang Thập Tịch.

-Đễ anh mau chóng viết ra một bài báo ly kỳ giật gân hết cỡ chứ gì? Cám dỗ thêm những người to gan đi nộp mạng à? Tư Dao bỗng cất tiếng : Tôi hiểu, anh muốn tôi cho anh biết làm thế nào để đến hang Thập Tịch. Nhưng anh nghĩ kỹ xem, anh đi tới đó làm gì? Nộp mạng à? Hay là nói với công an và các ban ngành khác, để họ phái người đi điều tra? Phái một lô người đi nộp mạng à?

-Tử Phóng bị truy hỏi cứng lưỡi. Một người mồm mép như anh ta mà cũng phải im mất một lúc mới nói được : xem ra Tư Dao đã hoàn toàn chấp nhận cái giả thuyết kia. Cô đã tin sâu sắc không chút nghi ngờ gì nữa rồi.

Có lẽ từ đáy lòng, giờ phút Kiều Kiều ra đi, tôi đã tin sâu sắc không chút nghi ngờ về lời nguyên ấy rồi. Không hiểu sao Tư Dao lại cảm thấy có phần

nhẹ nhõ, dù nổi đau thương không hề vơi bớt.

-Ít ra cũng nên tìm cho được ông già bí ẩn mặc áo mưa ấy, có thể điều tra xem ai đã tung ra bức thư điện tử?

Quách Tử Phóng cảm thấy chí ít mình cũng đã đưa ra được một đề xuất hợp lý.

- Sao anh biết tôi chưa từng tìm kiếm, chưa từng điều tra?

Chương 26

Ăn số về kẻ bày đặt

Một giờ trước đó.

-Ông chủ của các anh đâu? Tư Dao vội vã hỏi người thanh niên làm thuê ngồi sau quầy.

-Đừng ăn cơm ở nhà ăn, chị đợi nhé, nhiều nhất là nửa tiếng nữa anh ấy sẽ quay lại.

Gọi di động, bảo với anh ấy có người bạn cũ tên là Tư Dao đến thăm, không thể đợi được, mời anh ấy về ngay.

Trương Sinh chạy vụt về quán, nét mặt vẫn còn vẻ không tin Tư Dao lại có thể từ trên trời hiện xuống : Đúng là bạn à? Tôi cứ tưởng cậu Đường đọc trộm nhật ký của tôi nên đã biết tên người tôi ngày đêm mong, rồi đem ra trêu tôi kia đấy.

-Bạn viết nhật ký à?

-Không.

-Nói đùa thôi, tôi tìm bạn vì có vấn đề về kỹ thuật cần thỉnh giáo. Tư Dao nhìn quán chật ních người.

-Bạn có cái máy nào lên mạng được mà không bị nhiều người nhòm ngó không?

-Thế thì theo tôi vào trong “phòng trang nhã”. Trương Sinh ra hiệu cho Tư Dao đi theo, vừa đi vừa hỏi “Chưa ăn tối phải không, tôi cũng mới ăn một nửa, vẫn còn nửa bát mỳ rau cải trắng thịt viên, bạn có thể cùng ăn một chút..”

-Thế thì bạn ăn đã quá no rồi. Tôi còn chưa về nhà đây này, vừa tan tầm là đến đây luôn, vì có việc gấp cần thỉnh giáo. Tư Dao được dẫn vào phòng trang nhã. Hóa ra phòng “trang nhã” là một phòng bé như cái chuồng chim, chỉ đặt vừa hai máy tính. Đột nhiên Tư Dao thấy rất bức bối, cô hiểu căn bệnh của mình không khá lên chút nào.

-Đây mà gọi là phòng trang nhã? Trói chân trói tay thế này, tôi thấy còn kém ở ngoài kia- ngoài đó ít ra cũng rộng rãi hơn.

-Bạn muốn được riêng tư, thì phải hy sinh một chút tự do. Lời tôi nói không chỉ là chân lý, mà còn có nghĩa kếp nữa kia. Trương Sinh lộ rõ vẻ đắc ý. Viết vào nhật ký của mình đi! Tư Dao ngồi xuống trước một máy, mở hộp thư 163 của mình.

-Trời ạ, đúng là có người như bạn thật : đúng là có người như bạn thật : dùng ngày sinh của mình làm mật khẩu? Trương Sinh ngạc nhiên kêu lên.

-Nhìn trộm mật khẩu của tôi à? Đồ khi! Tư Dao quả thật không dám tin.

- Là đồ khi, mà còn nói cho bạn biết à? Hẳn sẽ ngậm miệng chờ bạn đi khỏi sẽ mở xem thư riêng, chẳng phải là quá vui hay sao? Tôi biết bạn thiếu những kiến thức cơ bản về bảo mật trên mạng, nên tôi nhắc nhở thôi. Mau đổi mật khẩu đi, nhớ đừng có dùng ngày sinh. Phải dùng số và chữ cái ABC... kết hợp lại phức tạp một chút, sau đó để tâm mà nhớ. – Trương Sinh nói năng hùng hồn, Tư Dao thấy anh ta có lý nên đành chịu.

- Nhờ bạn thử xem giúp tôi bức thư này, có thể tra ra thông tin về nguwoif gửi không? Ví dụ người ấy là ai, ở đâu...” Tư Dao lấy ra bức thư quảng cáo do Hội du lịch đại học Giang Kinh gửi tới “Sự lựa chọn đầu tiên cho kỳ nghỉ hè năm nay- Tân Thường Cốc (New Dress Valley).

- Trương Sinh chỉ liếc qua : “Đương nhiên có thể”

- Nói đi, là do ai gửi?

- Ở đây, chẳng phải đã viết rõ ràng rồi ư: Hội du lịch đại học Giang Kinh.

-Nói vớ vẩn gì vậy? Tôi muốn hỏi người đầu tiên gửi quảng cáo kia cơ mà?

-Trương Sinh cúi sát nhìn kỹ hơn : “Người này dùng hộp thư 263, bó tay!

Ông anh gửi thư này có thể ở bất cứ quán nét nào trên toàn cầu đăng ký qua hộp thư 263. Tức là dù tra ra IP, cũng có thể là IP của quán net. Hơn nữa, hộp thư loại này căn bản không thể tra ra người đăng ký. Đương nhiên anh ta đã biết hộp thư của Hội du lịch của các bạn, nếu không thì không có cách gì gửi được, đúng không?

-Đương nhiên! Vì trên trang web của đại học Giang Kinh sẽ có địa chỉ thư điện tử của Hội Du Lịch. Bạn xem xem có những ai đã nhận được thư này?

-Xem này, địa chỉ người nhận thư là địa chỉ của chính người gửi, cho thấy người gửi đã dùng BCC để gửi thư cho Hội du lịch, cũng chính là “gửi bí mật”, trong danh sách người nhận có còn ai khác hay không, thì không thể biết được.

Tư Dao thất vọng thở dài, còn Trương Sinh đã đọc hết bài quảng cáo. Xem chừng đó là một nơi rất tuyệt, tôi thấy đặc biệt hứng thú với nước suối dưới chân vách núi Niết Bàn. Chắc là lũ cóc trong cái hồ đó sẽ cầu gì được nấy, đã được ăn cả thịt ngỗng.

“Thiên Nga chứ! Ôi, bạn thì biết gì, trò quảng cáo này là một cái bẫy, cái bẫy chết người”.

Tiểu sinh muốn được nghe cho tỏ tường.

Chuyện là thế này: nhóm chúng tôi đã đi đến đó, gặp một ông già kỳ dị ở trên núi cảnh cáo rằng chớ đi vào hang quan tài treo, ai vào đó trở về không lâu sau đều chết. Chúng tôi bỏ ngoài tai lời khuyên ấy, cứ vào xem động quan tài, thế rồi Kiều Kiều chết đầu tiên, chính là người mà tôi đã nhắc tới trên mạng. Cái chết của cô ấy khiến tôi rất không yên lòng, không chỉ vì tôi không kéo nổi cô ấy lên khỏi vách núi mà còn vì tôi đã ra sức động viên mọi người đến xem cái hang đó. Nếu tôi không nằng nặc như thế thì chưa biết

chừng những chuyện này sẽ không xảy ra.

Lẽ ra mỗi lần thuật lại chuyện này thì gánh nặng trong lòng Tư Dao phải vọt bớt đi mới phải, nhưng cảm giác trút được gánh nặng chỉ thoáng qua, mà gánh nặng lại càng thêm nặng.

- Tại sao cô không tin lời ông già ấy? Nên thấy rằng ông ấy chẳng có ác ý gì. Sao cái gã Trương Sinh đầu óc trống rỗng này chẳng có được một chút đồng cảm với mình nhỉ. Tư Dao nghĩ?

-Sở dĩ tôi cứ nằng nặc là vì...nói ra bạn đừng cười, tôi cảm thấy hình như toàn cảnh Tân Thường Cốc đó nom quen quen.

-Tôi không cười, bạn cũng chẳng sai gì. Điều cấp thiết là chúng ta phải giải quyết vấn đề.

-Chúng ta?

- Tôi sẽ giúp bạn.

-Thật sao? Bạn không giúp nổi tôi đâu... Thế này vậy, nếu tôi gặp vấn đề giống như hôm nay, nhất định tôi sẽ đến nhờ bạn giúp, được không?

-Bước thứ nhất chúng ta phải làm là đi tìm ông già kia. Trương Sinh phớt lờ câu nói của Tư Dao, chìm đắm trong suy nghĩ.

-Bạn biết không, chỉ trong vòng hai tháng tôi đã đến Tân Thường Cốc ba lần. Chuyện này tôi chưa hề kể với bất kỳ ai, sợ họ sẽ cười tôi lại đi tin lời ông già ấy. Nhưng tôi rất sợ...nó sẽ là sự thật, nên muốn tìm ra ông ta, để làm rõ mọi chuyện. Tuy vậy lần nào đi cũng không thể gặp được. Tôi đã hỏi cả bản làng dưới chân núi, dân vùng đó hình như đều không biết ông ta. Quả núi thì to như vậy, tôi không biết làm thế nào để gặp được ông ta.

Chương 27

Mười bốn trừ tám

Ngày hôm sau, tin tức trên mạng về vụ lật xe ở Đại Lý đưa thêm tin mới:

“Vụ tai nạn lật xe ở Đại Lý đã tìm được thi thể của 71 nạn nhân, một người may mắn sống sót”.

Có người sống sót, vẫn cứ là tin tốt.

Chẳng mấy chốc, bức ảnh người sống sót được đưa lên mạng. Một người trung niên toàn thân bị thương nặng, thảm thương đến mức không dám nhìn. Cuối buổi chiều, phần tin tức tổng hợp của báo điện tử “Tân Đại chúng buổi chiều” được truyền đi, đưa tin cụ thể về vụ lật xe.

Người may mắn sống sót cho biết: “Tai nạn lật xe ở Đại Lý là do con người gây ra”

Điền Hâm Nguyên là một chuyên gia công trình xây dựng giao thông, trẻ trung dồi dào sức lực, đáng lẽ giờ này anh đang ngồi trong phòng làm việc thẩm định phương án thi công, nhưng tai nạn đến bất ngờ làm anh hầu như mất đi tất cả.

Anh là người độc nhất may mắn sống sót trong vụ tai nạn lật xe ở Đại Lý, cũng là người duy nhất còn lại, tận mắt chứng kiến vụ lật xe.

Lúc này Điền Hâm Nguyên đầu quần đầy băng trắng, chỉ hở đôi mắt đầy những tia máu và đôi môi dập nát. Chân trái của anh cần phải cưa, toàn thân có hơn 10 chỗ xương dập gãy, gan và lá lách đều bị chấn thương nặng nhẹ khác nhau.

“Hôm qua tôi đã báo cáo với đội xe, lãnh đạo công ty và cả cơ quan công an. Lúc đó tài xế Khâu chắc chắn đã gặp phải một tình huống kiến ông ấy không biết phải ứng phó thế nào. Ông chỉ kịp nói với tôi: “Gay quá, đứa con gái đó muốn giành vô lăng của tôi, không ai có thể ngăn cản được!” Sau đó trong máy truyền thanh của phòng điều vận chúng tôi truyền đến một loạt âm thanh hỗn loạn, cuối cùng là một tiếng âm lớn. Máy người trong phòng điều vận mặt mũi đều trắng bệch, nghĩ bụng: thế là hết, rõ ràng là tiếng nổ!” Nhân viên điều vận Cận Hải- người đã nói chuyện với tài xế chiếc xe buýt số 618

trước khi xe rơi và nổ, kể lại cảm giác khi sự việc xảy ra.

Điều này đúng như miêu tả của Diễm Hâm Nguyên về tình hình trên xe lúc đó. Sau khi tình trạng sức khỏe của anh Nguyên ổn định hơn, anh đã kể chi tiết sự việc với bộ phận tin tức thời sự.

Diễm Hâm Nguyên và một nhóm đồng nghiệp ở Viện thiết kế công trình giao thông đến Đại Lý lần này để tham gia cuộc hội thảo do Bộ giao thông tổ chức từ ngày 24-26/10. Ngày cuối cùng của hội thảo, đơn vị chủ quản đã tổ chức cho các đại biểu đi tham quan khảo sát đập nước Hồ Khiêu Hiệp, thuê 3 chiếc xe buýt cỡ lớn của tập đoàn du lịch Diễm Trì; anh Nguyên ngồi ở xe thứ 3 cùng phần lớn đồng nghiệp đến từ Vũ Hán.

“Đó là một đoạn đường vòng quanh núi, tình trạng đường cũng bình thường, phong cảnh bên ngoài rất đẹp. Nhiều người trên xe đã quen thân nhau, mọi người nói nói cười cười vui vẻ. Lúc đó, Tiểu Hạ (tên họ đã được thay đổi) của cơ quan tôi đang ngồi ở hàng ghế trên đột nhiên nhảy lên”. Khi nhớ lại cảnh này, giọng nói của anh Nguyên vẫn như chứa đầy kinh ngạc.

Nữ kỹ sư trẻ tên là Tiểu Hạ khi đó vừa tiến về phía tài xế vừa kêu to “Dừng xe”, “Dừng xe”, “Quay lại”, “Quay lại”. Vị trưởng phòng của Tiểu Hạ đang có mặt ở đó lớn tiếng quát cô hãy thôi đi, Tiểu Hạ quay lại, nước mắt đầm đìa nói với ông: “Hãy tin em đi, giúp em khuyên bác tài, điều này liên quan đến tính mạng của bao nhiêu người”.

Anh Nguyên nhớ lại nét mặt của Tiểu Hạ khi ấy rất chân thành. “Nhưng lái xe cũng có cái khó của mình, lúc đó xe đang chạy trên đường núi quanh co, chiếc xe lớn thế mà đở trên đường là rất khó. Đỡ giữa đường thì nguy hiểm mà quay đầu lại càng không thể được. Bác tài là người rất có chừng mực, bảo Tiểu Hạ “Đợi đến điểm đỗ xe của đoạn đường sau sẽ dừng lại, không xa nữa đâu”

Không ngờ Tiểu Hạ đột nhiên lao về phía tài xế. Giữa tài xế và chỗ ngồi của hành khách chỉ có một cái thanh chắn, Tiểu Hạ trèo qua đó rất nhanh, giằng lấy vô lăng của bác tài. Bác không ngờ Tiểu Hạ đâm bổ đến chỗ mình, đâm ra hoảng loạn, chiếc xe nghiêng ngả. Vài hành khách trong xe đã lên ngăn

Tiểu Hạ, nhưng đã muộn. Trong lúc 2 người giằng co, vô lăng hoàn toàn không điều khiển được, chiếc xe buýt rời khỏi đường, lăn xuống sườn núi. “Tôi nhớ trong xe vang lên những tiếng kêu thất thanh. Tôi vội lấy 2 tay ôm chặt đầu. Chiếc xe đột nhiên bị vướng vào vật gì đó cực lớn, chắc là đá núi. Có lẽ vì tôi ngồi ở vị trí bị chấn động mạnh nhất nên tôi bị bắn ra ngoài cửa xe. Vậy là đối với tôi, trong cái rủi có cái may, vì ngay sau đó xe phát nổ”. Đôi mắt anh Nguyên nhòa lệ.

Tại sao Tiểu Hạ lại chó hành vi khác thường như vậy? Anh Nguyên nói nhẹ nhàng độ lượng, không hề có ý kiến trách Tiểu Hạ “Cô ấy làm ở Viện thiết kế đã 3-4 năm, là một kỹ sư trẻ rất có ý thức phấn đấu, là một người có tiền đồ xán lạn. Tuy nhiên tôi cũng để ý thấy trong 2 tháng gần đây hình như tâm trạng của cô ấy không mấy ổn định. Cô ấy trẻ trung sôi nổi, có gì là bộc lộ ran gay nên rất nhiều đồng nghiệp cũng đã nhận thấy điều này. Bây giờ nghĩ lại thấy điều này không phải là không có một chút điềm báo”

Thật đáng tiếc, bi kịch đã xảy ra. Mong sao chúng ta đều ghi nhớ bài học xương máu, đề phòng những chuyện tương tự tái diễn.

Phóng viên bản báo: Cố Hường Đông

Rất lâu sau khi đọc tin này, Tư Dao vẫn đắm chìm trong suy nghĩ. Trong số 14 người đến Tân Thường Cốc, đã có 8 người chết. Dường như không có biểu hiện gì cho thấy tình trạng này sẽ dừng lại. Xem ra, phải đợi đến lúc cả 14 người cùng mất mạng thì mới đặt được dấu chấm hết thật bi thảm mà hoàn chỉnh! Tại sao Tiểu Mạn lại có hành động điên rồ như vậy? Hoàn toàn không giống với con người cô. Đang nói chuyện điện thoại với mình, dường như tất cả đều bình thường, cho đến lúc Tiểu Mạn nói nhìn thấy cái gì đó thì không nói chuyện nữa, chuyển sang ngăn cản lái xe, thậm chí còn cướp vô lăng.

Cô ấy trông thấy thứ gì? Chi e, sẽ không ai biết được điều ấy.

Chuông điện thoại bỗng reo vang khiến Tư Dao giật thót.

“Thường Uyên à? Đồ khỉ ạ! Vậy là cậu cũng đã gọi điện cho mình, biết mình lo cho cậu thế nào không?” Tư Dao thở phào, hoar a người gọi là Thường

Uyên.

Thường Uyên thở dài: “Mình vừa đi công tác về, gân đây lượng tiêu thụ của bọn mình không tốt lắm, áp lực rất lớn. Nhưng lần trước mình đã để lại tin nhắn cho cậu còn gì? Ngay sau đây mình lại phải đi công tác nữa”.

Tiếp theo, 2 người không hẹn mà cùng đồng thanh “Tiểu Mạn đã...”

Thường Uyên nói: “Vừa nãy mình đã xem tất cả “sự thật” trên mạng, mình quá sợ. Phải nói chuyện với cậu mới thấy khá hơn”.

“Không những đáng sợ, mà còn kỳ quái nữa”. Tur Dao vẫn không dám tin vào những điều vừa đọc được. Trên mạng đầy rẫy những tin rôm và tin tức thổi phồng. “Mình cũng không biết có nên tin cái mẩu tin tổng hợp đó không”.

“Nhưng dù thế nào thì Tiểu Mạn đã gặp nạn, không đúng hay sao?” Thường Uyên chắc là đã bật khóc, Tur Dao nghe thấy tiếng sụt sịt.

“Thường Uyên cậu đừng khóc, mình đã khóc khô hết nước mắt rồi. Cậu mà như thế làm mình lại muốn khóc theo...” Quả thực mắt Tur Dao lại bắt đầu ướt nhòa.

“Được, mình không khóc. Không khóc, thì làm thế nào đây? Bên cạnh mình giờ đây ngay anh chàng nào có thể an ủi mình cũng không có”.

“Kìa, sao lại bi quan thế? Gần đây cậu ổn không? Không xảy ra việc gì lạ lùng chứ?” Tur Dao cảm thấy hình như đã rất lâu không chuyện trò với Thường Uyên. Thời gian qua, những sự việc quái dị liên tục xảy ra khiến cô linh cảm dường như một tai họa lớn hơn sắp xảy ra.

“Mình... vẫn ổn”. Thường Uyên nói có vẻ hơi do dự.

Tur Dao lập tức hỏi: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Cậu nhất định phải nói thật với mình!”

“Không, không có, quả thực không có gì. Sao Tur Dao lại nhạy cảm thế... Thật ra cậu có thể đoán ra... mình đang suy nghĩ, người tiếp the sẽ là ai?” Cuối cùng Thường Uyên cũng nói ra suy nghĩ thật của mình.

“Sao cậu lại nghĩ lan man như vậy?” Tur Dao cảm thấy sức chống đỡ của mình ngày càng yếu ớt.

“Cậu đừng dối mình dối người nữa, Tư Dao!”

Tư Dao cảm thấy rất đau đớn. Cô vẫn cầm điện thoại nhưng không thốt nên lời. Vô số cảnh tượng lướt nhanh trong đầu. Cuối cùng cô cũng hiểu ra, bèn nhẹ nhàng hỏi: “Có phải cậu cũng hận mình không, hận mình hôm đó đã nằng nặc đòi vào hang Thập Tịch?”

Thường Uyên im lặng rất lâu, rồi mới nói giọng nài nỉ: “Dao Dao, xin lỗi cậu, xin lỗi cậu, mình không kiềm chế nổi, mình không biết... không biết nên hận ai, càng không biết nên làm thế nào, mình sợ mình thật sự rất sợ...”

Trong điện thoại lại vọng đến tiếng khóc râm rứt.

“Kỳ thực mình không trách cậu, nếu mình ở vào địa vị của cậu, mình cũng sẽ nghĩ như vậy... Nếu cậu thấy sợ thì buổi tối đến chỗ mình, ở cùng...”

“Không cần, không cần”. Thường Uyên cắt ngang, từ chối rất dứt khoát:

“Dao Dao cũng đừng nghĩ ngợi gì, mình cần được an ủi, cũng cần bình tĩnh một chút”.

Đặt máy xuống, TƯ Dao giống như đang nhập thiền, từ từ nhắm một trái đấng. Một lần quyết định sai lầm, một lần khăng khăng mà lại thiếu lý trí, những cuộc đời đang tươi đẹp lần lượt đi vào điểm kết. Còn cô, không những phải đối mặt với sự uy hiếp của cái chết mà còn phải chịu đựng nỗi khổ khi bạn bè và người thân quay lưng lại. Trong số những người bạn kia, còn có ai không hận cô?

Cô có cảm giác sống còn khổ hơn chết.

Ánh mắt đờ đẫn của cô dừng lại ở bản tin trên mạng. Bản tin bên dưới viết điều gì?

Bỗng nhiên tiếng chuông vang lên. Cô hy vọng Thường Uyên gọi lại và nói với cô: “Dao Dao, vừa rồi mình trot nghĩ lung tung, mình không trách cậu đâu. Tất cả những điều bất hạnh đều là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Chúng ta vẫn là bạn thân, tối nay chúng ta cùng đi ăn nhé...”

Tuy nhiên, giọng nói mà cô nghe được lại không thích thú gì.

“Cái cô đang xem có phải thứ tôi đang xem không?” Tử Phóng cố làm ra vẻ thâm trầm kín đáo.

“Anh thường tung bài lên như thế này à? Ngữ pháp thì như đồ giẻ rách!” Tư Dao không có tâm trạng nào để nói vòng vo với anh ta.

“Cô đã xem đoạn tin tức tổng hợp đó chưa? Nhất định là xem rồi đúng không? Cô đi nghỉ đi, trở về, tôi sẽ có quà cho cô”

Chương 28

Bước tiếp theo

Tư Dao vừa bước vào cửa đã trông thấy Tử Phóng ung dung đắc ý nhún nhả cất bước trong phòng khách.

“Tư Dao, đến đây mà xem!”. Anh ta chỉ mấy bức ảnh để trên bàn uống nước. Tư Dao tiến lại, ngây người xem một lúc. Khi cô ngẩng lên Tử Phóng đã nhìn thấy trên mắt cô xuất hiện hai dòng nước mắt.

-Tử Phóng, có phải anh cảm thấy mọi việc xảy ra quanh tôi đều rất hay không? Và là những tin rất có giá trị, đáng để một phóng viên tầm cỡ như anh phải khổ công? Nếu như những cái chết của các bạn tôi, và cả tình cảnh khốn cùng của tôi có thể mang lại sự kích thích cho anh, mang đến cho anh cơ hội thăng tiến trong sự nghiệp, thì bây giờ tôi nó để anh rõ, tôi chết hay sống cũng vậy, không liên quan gì đến anh..

Nói xong, cô vợ mấy bức ảnh lại, giận dữ quăng vào người Tử Phóng, không nói gì nữa, quay người đi lên tầng, sập cửa đánh “rầm” một tiếng.

Tử Phóng không ngờ Tư Dao đột nhiên lại giận dữ đến vậy, trợn mắt há miệng đứng đó. Vừa đúng lúc Lịch Thu về đến nơi, thấy Tư Dao vừa vừa lên tầng, vội đến trước mặt Tử Phóng vẫn chưa định thần lại được, để mặc Lịch Thu xem ảnh.

Anh làm phóng viên mà thế à, lẽ nào nghiệp vụ của các anh không dạy môn tâm lý học? Đây là những bức ảnh chụp hiện trường vụ lật xe ở Đại Lý đúng không? Dao Dao đã quá đau buồn rồi, anh làm sao lại còn kích thích cô ấy thêm? Xem này, máu tươi loang lổ, thê thảm tới mức không dám nhìn. Anh muốn gì vậy? Không thể đợi vài ngày để Tư Dao bình tĩnh hơn mới đưa ra được à?” Lịch Thu cũng lộ vẻ tức giận ít thấy ở cô, bỏ kính râm ra, ánh mắt có nét oán trách.

Tử Phóng lại nghệt ra, chạy nhanh lên cầu thang, đứng ở cửa phòng đã đóng chặt của Tư Dao, cổ họng lên xuống nhấp nhô một chập, nhẹ nhàng nói “Tư Dao, tại tôi chẳng ra sao, cô đừng hiểu lầm, tôi không hề cảm thấy kích thích gì, hoặc có ý nghĩ gì khác. Đại khái là tôi..thực tình cái gọi là bản năng nghề nghiệp đang tác quái. Tôi rất muốn điều tra làm rõ những sự việc xảy ra xung quanh cô. Có lẽ cô không cần tôi giúp đỡ, nhưng là một người bạn ở cùng nhà, dù chỉ là bạn rất bình thường cũng không thể cứ giương mắt nhìn vận đen đang từng bước đến với cô. Cô giáo Thu, Lâm Nhuận, hai người nói xem, đúng không?” Anh ta trông thấy Lịch Thu và Lâm Nhuận cũng đang đi lên, vội ra hiệu nhờ hai người cùng khuyên giúp.

Lâm Nhuận vỗ vỗ lên vai Tử Phóng, nói sang sảng : “Tư Dao! Tử Phóng nói rất thành thật đấy. Tôi luôn luôn không tin những chuyện thần bí quỷ ma, nhưng gần đây những chuyện cô gặp phải, có chuyện có thể- cũng có chuyện không thể dùng logic thông thường để giải thích được; chỉ dựa vào sức của cô, hoặc trông chờ vào công an điều tra theo đúng trình tự, đều không thể nào có câu trả lời trong một thời gian ngắn. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, để ngăn chặn khả năng xấu nhất xảy ra, thì đúng là phải chạy đua với thời gian. Tử Phóng và tôi đều thật lòng giúp cô.”

Im lặng một lúc lâu, rồi cửa mở. Tư Dao mắt đỏ hoe bước ra nắm tay Lịch Thu, cảm kích nhìn Lâm Nhuận, lờm Tử Phóng, rồi nói nhỏ: “Vậy chúng ta xuống dưới nhà, xem xem nên làm thế nào”.

Lâm Nhuận và Tử Phóng nhìn nhau, như muốn nói : “Cô gái này bề ngoài có vẻ nhạy cảm và yếu đuối, nhưng lại có một cái đầu lạnh và bình tĩnh.”

Tur Dao nghĩ : việc mình có thể làm lúc này là giữ được bình tĩnh, tử mỉ, quyết đoán, giống như Viên Thuyên.

Tuy nhiên, Viên Thuyên vẫn không tránh được cái chết đầy thối?

-Tôi thấy hình như anh Lâm Nhuận đang có nhiều điều muốn nói với Dao Dao, chúng tôi nghe có tiện không? Lịch Thu đỡ Tur Dao ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, nhìn Lâm Nhuận.

Lâm Nhuận nói : Tur Dao! Vì lo lắng cho sự an toàn của cô, nên tôi đã tự làm việc này. Tôi hệ thống hóa các sự kiện gần đây, rồi sơ bộ tổng kết..Tôi mong cô sẽ không thấy khó chịu..

Tur Dao cảm động, cô hiểu rằng ý nghĩ phải giúp đỡ cô của Lâm Nhuận và Lịch Thu rất chân thành. “Em rất khó chịu, chỉ mong có một chiếc khóa để khóa cái bộ não của anh ta lại mới yên”. Lúc nói câu này, mắt cô lại nhìn Tử Phóng.

Lâm Nhuận cười cười : Cô rất cừ, vẫn có thể có chút hài hước, cứ nên tiếp tục đi! Cô đã không khóa được cái đầu, không khóa được cái miệng tôi, thì tôi nói vậy, và xin hoan nghênh mọi người bổ sung.

Tôi đã thử làm rõ các đầu mối của những sự kiện, mới thấy việc này quả là rất phức tạp.

Điểm thứ nhất nổi bật và nổi bật nhất : mười bốn người, trong đó có Tur Dao đi chơi vùng thung lũng ở núi Vũ Di, vào hang quan tài treo, trong vòng ba tháng sau đó đã có tám trên mười bốn người mất mạng. Phải chăng điều này là ngẫu nhiên?

Từ đó dẫn đến điểm thứ hai : ông già bí ẩn là ai? Ông ta chỉ một người nắm rõ con số thống kê hay là người biết rõ nội tình? Nói cách khác, có phải ông ấy là kẻ bày đặt ra tất cả những chuyện này hay không?

Điểm thứ ba, cô gái tên là Kiều Kiều đã chết. Sau đó không những liên tiếp xuất hiện trong giấc mơ của Tur Dao mà còn gửi QQ cho Tur Dao. Ít lâu sau, người bạn thân nhất của Tur Dao là Viên Thuyên qua đời, cũng xuất hiện trên mạng QQ.

Điểm thứ tư, mấy lần Tur Dao thấy bị bám theo. Đây tuyệt đối không phải là

Tu Dao quá nhạy cảm. Tôi cũng đã trải nghiệm một lần. Điều kỳ lạ là, hình như không chỉ có một người bám theo Tu Dao.

Điểm thứ năm, có một kẻ đang đêm đột nhập vào phòng Tu Dao, dường như tìm kiếm thứ gì. Đó là một cao thủ, không để lại vết tích gì rõ rệt.

Điểm thứ sáu, cô gái tên là Tiểu Mạn qua đời, làm náo động giới truyền thông, bởi vì xảy ra tai nạn lớn. Cái gì đã khiến cô ấy nảy sinh hành động cực đoan như vậy? nên thấy rằng cái chết của cô ấy là khó hiểu nhất vì lúc sắp chết cô ấy còn nói chuyện với Tu Dao rằng cô ấy nhìn thấy cái gì đó, sau đó chạy lên cướp vô-lãng. Tu Dao đã liên lạc với người phụ trách điều tra ở Sở công an tỉnh Vân Nam phải không?

Tu Dao gật đầu: Đương nhiên rồi, đó là một tình tiết quan trọng, tôi đã gọi đến đường dây nóng, họ nói sẽ liên lạc lại với tôi.

Lâm Nhuận gật đầu tán thành: Tôi vừa liệt kê ra chỉ những điểm nghi vấn đáng kể; vẫn còn nhiều chi tiết chúng ta phải quan tâm, nhưng trước tiên nên quyết định xem đâu là trọng tâm cần làm rõ.

Hoàng Dược Sư: Thật không thể tưởng tượng được! Tôi đã xem trên mạng Yêu Yêu: Tôi cũng không ngờ. Hôm nay lúc về tới nhà, tôi cảm thấy lòng mình tan nát.

May mà có người láng giềng tốt bụng cùng tôi phân tích, rồi vạch ra kế hoạch hành động.

Hoàng Dược Sư: Láng giềng của bạn?

Yêu Yêu: Một người cùng thuê nhà, quên rồi à? Tôi đã từng nói với bạn về họ rồi.

Hoàng Dược Sư: Phải!

Yêu Yêu: Chúng tôi quyết định, anh chàng luật sư đó tiếp tục thăm dò tung tích tên áo đen đột nhập phòng tôi. Anh ấy quen người bên công an, có thể biết một vài kết quả điều tra vụ việc. Vị phóng viên giải trí giang hồ thì phụ trách theo dõi kết quả điều tra vụ lật xe và tìm một vài tư liệu liên quan tới Tân Thường Cốc.

Hoàng Dược Sư: Còn bạn?

Yêu Yêu: Tôi phụ trách việc ăn những món ăn chị Lịch thu làm hàng ngày còn lại. Chứ tôi còn có thể làm gì nữa?

Hoàng Dược Sư: Phải!

Yêu Yêu: Hình như bạn hơi áp úng.

Hoàng Dược Sư: Tôi không muốn xuất phát từ một chút xíu ác ý nào đó để suy đoán về người khác. Bạn cũng nên nhận rõ, mình đã hiểu được bao nhiêu về những người nhiệt tình này?

Yêu Yêu: Hiểu không nhiều lắm, mấy người này hình như đều rất bí hiểm.

Hoàng Dược Sư: Anh luật sư không có GF (bạn gái), cô gái đẹp không có BF (bạn trai), phóng viên giải trí không rõ đã uống thuốc gì, có vẻ như mãi mãi high (cao kều)

Yêu Yêu: Tôi cũng chẳng hay ho gì : vốn là một người rất thích cười, mà bây giờ cả ngày khóc lóc như Lâm Đại Ngọc.

Hoàng Dược Sư: Cô đối với bọn họ, cũng nên giống như đối với tôi, đã không hiểu sâu thì đừng tin một cách mù quáng.

Yêu Yêu: Nhưng tôi rất tin bạn mà.

Hoàng Dược Sư: Đó là bạn tự nguyện, tôi đương nhiên rất cảm động vì sự tín nhiệm của bạn. Phải thấy rằng bạn tin cậy tôi, dù tôi xấu bụng, nhưng đang ở tận bên kia bờ Thái Bình Dương, thì cũng không làm gì nổi bạn. tôi muốn nhấn mạnh rằng những việc xảy ra xung quanh bạn thật quá kỳ lạ, nếu không phải cái gọi là chuyện kinh dị thì chính là có kẻ đang ngấm giở trò.

Trích dẫn lời của thám tử Hecquin Poiró trong truyện trinh thám của Agatha Christie: hung thủ ở ngay trong số các người. Những gì bạn trải qua không hoàn toàn chỉ xảy ra trong và ngoài căn phòng nhỏ của bạn, hoặc nói cách khác, trong và ngoài biệt thự, đúng không?

Yêu Yêu: Hình như bạn rất chuyên nghiệp đấy.

Hoàng Dược Sư: Lý thuyết suông thôi mà, tôi hay xem tiểu thuyết trinh thám.

Yêu Yêu: Bạn nói thế, nhưng tôi vẫn hơi sờ sợ.

Hoàng Dược Sư: Cứ đề cao cảnh giác là được, và đừng nghĩ ai cũng là

người xấu. Rốt cuộc vẫn cần sớm tối giúp đỡ nhau. Tuy nhiên, phải luôn nắm số phận trong tay mình, chứ không thể hoàn toàn dựa vào người khác.

Yêu Yêu: Vậy tôi nên làm thế nào?

Hoàng Dược Sư: Hãy động não, suy nghĩ vấn đề dưới góc độ khác thật tỉ mỉ, không bỏ qua một chi tiết nào.

Yêu Yêu: Anh suy nghĩ rất giống Viên Thuyên.

Hoàng Dược Sư: Viên Thuyên là ai?

Yêu Yêu: là bạn thân nhất của tôi, người hồi trước lái xe bị tai nạn giao thông.

Hoàng Dược Sư: Lão Đông Tà này già rồi, không nhớ rõ bạn đã có mấy người bạn đã chết?

Yêu Yêu: Ba người.

Hoàng Dược Sư: Bọn họ ngoài việc đến thăm núi Vũ Dir a, còn có điểm gì giống nhau nữa?

Yêu Yêu: Để tôi nghĩ xem. Viên Thuyên ra đi rất đột ngột. Kiều Kiều và Tiểu Mạn có một điểm không rõ có phải là manh mối không: trước khi Kiều Kiều rơi xuống vách núi, cứ nói đi nói lại “Mình buồn ngủ quá”. Còn Tiểu Mạn, lúc gần chết hình như xuất hiện ảo giác gì đó. Đúng, cô ấy còn kể là mấy hôm đó đang bị cảm, sức khỏe không tốt, tin trên mạng cũng nhắc đến “tâm trạng không ổn định”. Hễ gặp tôi thì cô ấy rất hung, hơi một tý là nổi trận lôi đình, có lẽ chính là “tâm trạng không ổn định”. Có thể coi đây là điểm giống nhau giữa Kiều Kiều và Tiểu Mạn; trước khi chết hai người đều có vấn đề về sức khỏe.

Hoàng Dược Sư: Đây là một cách nhìn rất mới mẻ.

Yêu Yêu: Còn nữa: dù rằng trước khi chết Tiểu Mạn nhìn thấy thứ gì, chắc chắn có liên quan đến việc cô ấy đã trải qua. Tôi cảm thấy trong cuộc sống của cô ấy xảy ra vấn đề khá lớn, tôi nhớ cô ấy từng kể đã cãi nhau với cha mẹ. Tôi bỗng có một ý nghĩ...

Hoàng Dược Sư: Lẽ nào...

Chương 29: Chuyện ở thành phố Vũ Hán

Ra khỏi sân bay Thiên Hà- Vũ Hán, song điện thoại đã rất mạnh, nhạc chuông di động reo vang, Quách Tử Phóng gọi. Mạnh Tư Dao hơi do dự nhưng rồi vẫn nghe.

“Cô đang ở đâu thế?” Đúng là Tử Phóng hơi thiếu kỹ xảo giao tiếp.

“Ông chủ của tôi còn không hỏi tôi đi đâu nữa là! Nếu tôi không nhầm thì hôm nay là ngày cuối tuần, dù đi đâu chơi cũng không phải xin phép”. Tư Dao bắt đầu xếp hàng chờ để lên tắc xi.

“À, tôi đã nói sai. Cái môm đáng ăn tát, được chưa? Vậy thì tiểu thư đang ở chỗ nào?”

“Vũ Hán”

“Cô đi hỏi về Thương Tiểu Mạn à? Bọn tôi đâu có phân công cho cô nhiệm vụ này? Về, chờ đòi tôi và luật sư Lâm Nhuận chi lộ phí nghe chưa?”

“Yên tâm! Hiện nay vé máy bay giảm giá ngang vé tàu hỏa, nên tôi có thể tự lo được. Neus có phát hiện gì mới tôi sẽ liên lạc với các anh”

“Cô định đến nhà họ Thương à?”

“Nên nói là phủ họ Thương thì hơn! Anh biết không, đó là một gia đình danh gia vọng tộc!”

“Thế ư? Danh gia vọng tộc? Có cần tôi kể chuyện thịnh suy của phủ họ Giả trong Hồng Lô Mộng cho mà nghe không? Chúc cô gặp nhiều may mắn!”

Giọng Tử Phóng hơi có chút lạnh lùng chế nhạo.

Cha mẹ Tiểu Mạn đều là nhân vật có vị thế ở thành phố này. Tư Dao từng nghe Tiểu Mạn kể 2 ông bà thường ở một căn hộ 3 buồng trong nội thành do ủy ban thành phố cấp, cuối tuần mới về nghỉ ở ngôi biệt thự bên cạnh Đông Hồ vừa mua cách đây 2 năm. Để cho chắc chắn, Tư Dao đến căn hộ ở nội thành trước, thấy nhà im ắng, cô lại lên tắc xi đi luôn Đông Hồ.

Vừa xuống xe, cô đã cảm thấy ở trước nhà Tiểu Mạn như có điều gì khang

khác, một cảm giác khó diễn tả. Nghĩ thêm giây lát cô hiểu ra ngay: mấy lần trước đến chơi nhà Tiểu Mạn, trước cửa hay có vài chiếc xe đỗ; thường là đồng nghiệp hay cấp dưới của bác trai, hoặc là một vài lãnh đạo công ty muốn đến xin ông giải quyết công việc. Nhưng hôm nay nơi này lại vắng tanh vắng ngắt. Có lẽ vì vừa mới xảy ra chuyện đối với Tiểu Mạn. Nhưng, càng vào những lúc như thế này thì càng có nhiều người đến hỏi thăm an ủi mới đúng chứ? Sao có thể bỏ qua một cơ hội xun xoe lấy lòng rất tròn trịa và không thể bị “mang tiếng” như thế này?

Chị giúp việc đứng sau song sắt nhận ra cô gái vừa bấm chuông là bạn thân của Tiểu Mạn. Tuy không nhớ tên cô, nhưng chị vẫn nhiệt tình ra mở cửa, xởi lời nói chuyện, vẻ mặt chị cũng rầu rầu. Kể cũng phải, gia đình xảy ra chuyện như thế, ai mà tươi tỉnh được?

“Tôi thật chán đã quên mất tên cô”

“Cứ gọi tôi là Dao Dao”

“Cô đến thăm bác gái à?”

“Vâng. Đến thăm 2 cô chú. Trước đây tôi và Tiểu Mạn thân nhau như chị em. Từ nay tôi sẽ năng đến thăm nhiều hơn”. Câu này Tư Dao đã nói không biết bao nhiêu lần.

“Bác trai đi vắng... còn bác gái chắc phải lâu lâu mới về. Mời cô ngồi chơi!” Chị nói ngập ngừng, ánh mắt có ý né tránh khiến Tư Dao càng cảm thấy là lạ.

“Tiểu Mạn đã xảy ra chuyện như thế, mà cô chú ấy vẫn có thể đi như vậy? Dù đang công tác ở vị trí cao thì cũng nên nghỉ để làm tang lễ chứ. Hơn nữa hôm nay lại là ngày cuối tuần...”

Chị ta nhìn ra phía ngoài, nhưng rồi không nén được, nên nói: “Gia đình không chỉ xảy ra chuyện lớn về Tiểu Mạn mà bác trai cũng lại... bị giữ để điều tra”

Tư Dao kinh ngạc. Thế này thì khác nào gia đình họ Thương sẽ sụp đổ?

Chị giúp việc nói tiếp: “Chuyện xảy ra tuần trước, ngân hàng của bác trai đã chi một khoản tiền không bình thường, nên bị chú ý. Tôi nhớ là Tiểu Mạn

trước khi đi công tác đã to tiếng với cha mẹ, hình như cũng là vì chuyện này. Không ngờ cái câu “họa vô đơn chí” ngày trước chẳng hề sai. Sáng nay bác gái đã đi tìm người quen để lo liệu, nghe ngóng tin tức về bác trai. Thực ái ngại quá!”

Lúc này Tư Dao mới cảm thấy chuyện đi Vũ Hán này của cô có lẽ là sai lầm. Có nhớ đến cách nói úp úp mở mở của Quách Tử Phóng, kể cả cái câu ví von về Hồng Lôu Mộng. Thì ra anh ta đã biết cả rồi. Cô tự giễu mình đã lắm cảm. Lúc trước cô đã phân công Tử Phóng tiếp tục theo dõi tiến triển của vụ lật xe ở Đại Lý thì anh ta đương nhiên phải quan tâm tới những vấn đề về Tiểu Mạn rồi.

“Thế thì tôi không làm phiền chị nữa. Nhờ chị chuyển lời hỏi thăm của tôi, nhắn giúp rằng sau ít bữa nữa tôi sẽ lại đến thăm cô chú”. Tư Dao quyết định rời khỏi cái nơi đang lăm rắc rối này.

“Ai đến chơi thế?” Giọng bà mẹ Tiểu Mạn từ ngoài cửa vọng vào. Tư Dao đành bước ra “Cháu chào cô!” Nhận ra Tư Dao, bà sưng người, nước mắt rơi lã chã.

Con gái vừa qua đời ít hôm, thì chồng lại vướng vào vòng lao tù. Một mình bà chống đỡ, cõng long nặng nề biết chừng nào! Tư Dao bước lại nắm tay bà, dịu dàng nói: “Cô đừng buồn, tất cả rồi sẽ ổn thôi cô ạ!”

Bà nghẹn ngào: “Cảm ơn cháu Dao Dao, xem ra các bạn của Tiểu Mạn đều tốt, chứ không như các ông bạn “chí thân” của chú ấy... Lúc tốt đẹp thì hồ hởi, lúc chú ấy có chuyện thì họ coi như không quen biết! Cô không ngại mình ngần này tuổi đầu rồi mà vẫn phải đi học lại bài học thói đời âm lạnh thất thường”.

Tư Dao cũng cảm thấy chua xót, cô hỏi: “Cô bận rộn thế này, có ai giúp lo mọi việc tang của Tiểu Mạn không? Hay là cháu sẽ ở lại để giúp cô...”

Mẹ Tiểu Mạn càng xúc động hơn: “Cháu nghĩ thật chu đáo. Lẽ ra cơ quan của Tiểu Mạn sẽ lo toàn bộ để tổ chức lễ truy điệu, nhưng vừa rồi mất liền mười mấy kỹ sư, có một số người nhà các nạn nhân không hiểu sự tình, còn trách móc Tiểu Mạn chẳng ra sao cả; Viện thiết kế đành tổ chức một lễ truy

điều chung. Cô cũng hiểu, chú ấy thì không thể dự lễ gì hết, thôi thì đành tùy họ tổ chức. Người thì đã mất rồi, càng làm rầm rộ chỉ càng thêm buồn mà thôi”

Tư Dao khuyên như “Cũng có thể thông cảm với tâm trạng của người nhà các vị ấy; nhưng họ không nên chỉ trích Tiểu Mạn dựa vào một số chi tiết... Hành động của Tiểu Mạn hẳn phải có nguyên nhân. Cháu nghe nói trước đó hình như Tiểu Mạn không được khỏe, tâm trạng bất ổn. Cách đây không lâu, Tiểu Mạn đã đến Giang Kinh, tính tình lúc đó cũng rất không bình thường” “Đúng thế. Dịp trước không hiểu tại sao nó bỏ cả ăn uống, suốt ngày buồn bã ủ ê, hơi một tý là nổi cáu, sau đó có vào nằm viện ít ngày”. Bà mẹ không ngớt thở dài.

“Cuối cùng có tìm ra là bệnh gì không ạ?”

“Không. Cô cho rằng cái chính là hóa rồ chứ không bệnh gì cụ thể cả. Cô đoán điều này liên quan đến Kiều Kiều- bạn của các cháu. Hai đứa rất thân nhau. Sau khi Kiều Kiều ra đi, nó buồn bã rất lâu. Nguyên nhân thật sự là gì thì cô không rõ, có lẽ người bạn học cũ ấy biết”. Bà dặn chị giúp việc làm vài món ăn, bà muốn giữ Tư Dao ở lại ăn cơm.

“Bạn học nào ạ?” Tư Dao không nhớ nổi mình đã từng nghe Tiểu Mạn nhắc đến người bạn nào ở Vũ Hán hay không.

“Là cậu Phạm Khải, con trai bác hàng xóm. Là bạn học của nhau từ nhà trẻ cho đến hết trung học, tốt nghiệp thạc sĩ ở đại học y Đồng Tế, công tác tại khoa Nội bệnh viện Nhân Tế, công ty của Tiểu Mạn đăng ký bảo hiểm ở đó. Mỗi khi đi khám bệnh, Tiểu Mạn thường tìm cậu ấy... Trước đây cô đã từng mong nếu 2 đứa có thể về với nhau thì tốt”.

Sau đây mình nên làm gì?

Một trong những mục đích của chuyến đi của Tư Dao là tìm hiểu xem Tiểu Mạn mắc bệnh gì. Cách đây không lâu cô đã từng nhiều lần có ảo giác, hoặc gọi là “gặp ma”, cô muốn biết Tiểu Mạn có bị giống như mình không. Trong QQ, Tư Dao và Hoàng Dược Sư đã từng trao đổi xem Tiểu Mạn nói đã nhìn thấy những gì, sau đó thì xả ra chuyện Tiểu Mạn có hành động bất thường

trên xe buýt; có lẽ có khả năng Tiểu Mạn cũng đã gặp ảo giác nên mới thế. Ở chon núi rừng hoang vắng ấy thì còn có cái gì có thể khiến cho Tiểu Mạn chú ý đến thế được? Nếu đúng là ảo giác thì có lẽ trước chuyến đi Đại Lý đã có dấu hiệu rồi. Chỉ còn cách tìm gặp người cận kề với Tiểu Mạn mới rõ được việc này.

Nếu mình hỏi ra đúng là tại ảo giác, thì liệu những cái chết kia có phải cũng là hậu quả của ảo giác không? Ví dụ Viên Thuyên khi lái xe bỗng nhiên có ảo giác? Vì thế xảy ra tai nạn là chuyện đương nhiên.

Còn Phó Sương Khiết, nghe Mễ Lam nói là chết đuối ở hồ Chiêu Dương, nhưng trước kia cô ấy đã từng là á quân giải bơi lội thanh thiếu niên nghiệp dư khu Phố Đà- Thượng Hải, lẽ ra không thể chết đuối ở hồ nước sóng lặng bề yên, song nếu bất chợt có ảo giác thì sao?

Người yêu cũ của cô ấy là Trương Thông, đứng ngây ra giữa đường, bị xe tải đâm chết. Một nam cầu thủ bóng rổ nhanh nhẹn có đôi chân dài, đâu có thể chậm chạp như vậy? Nhưng nếu bỗng có ảo giác thì anh ta đương nhiên không thể phát huy được khả năng vốn có.

Lại còn một nam sinh viên làm vệ sinh lau cửa kính bỗng ngã từ tầng cao xuống sân, nếu cũng là vì ảo giác thì sự cố này rất dễ lí giải.

Nếu đúng là như vậy thì chính “chất độc hại” ở hang Thập Tịch đã khiến người ta sinh ra ảo giác. Điều này cho thấy tại sao hàng loạt cái chết có vẻ đều là các “sự kiện ngẫu nhiên”, bởi vì người ta không thể dự báo được ảo giác sẽ tác động đến con người ra sao cho nên mỗi nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

“Thưa cô, trước đó Tiểu Mạn có gặp ảo giác gì không?” Tư Dao bình tĩnh hỏi bà mẹ.

Bà ngó ra: “Đã rất lâu nó có tâm sự gì với cô chú đâu. Nó làm việc gì cũng âm thầm lặng lẽ, giấu kín, nên cô cũng không biết”.

“Nhà ta đừng bày vẽ gì nữa, cháu xin phép về ạ. Cô hãy giữ gìn. Cháu mong chú ấy mạnh khỏe, bình an trở về”. Tư Dao định đến bệnh viện Nhân Tế tìm Phạm Khải.

“Cháu định tìm Phạm Khải phải không?” bà mẹ Tiểu Mạn hỏi luôn. Lúc này Tur Dao mới thấy rõ bản lĩnh của một phụ nữ tài ba trên chính trường và thương trường; vì nhìn vẻ ngoài hiền từ của bà, cô vẫn chỉ coi bà như một bà mẹ chất phác mà thôi.

“Cô ạ, cháu hiểu cô đang phải chịu quá nhiều áp lực. Cháu nghĩ Tiểu Mạn ra đi rất không rõ ràng, còn nhiều điều nghi hoặc. Co cũng biết mấy đứa chúng cháu thân nhau nhưng rồi phải lần lượt ra đi. Đã đến lúc không thể không làm rõ sự tình. Cho nên, mong cô lượng thứ cho cháu...”

“Kìa cháu, sao lại nói là lượng thứ? Cô phải cảm ơn cháu mới đúng! Co thật sự không đủ sức nữa. Mong cháu cứ tìm hiểu để trả lại sự trong sáng cho Tiểu Mạn, để đám người nhà các nạn nhân viện thiết kế khỏi phải đến nhà này làm âm ỉ, chỉ trích Tiểu Mạn hết sức khó nghe.” Bà lại khóc.

Tur Dao choàng tay lên vai bà, nhẹ nhàng: “Cháu sẽ cố gắng hết sức ạ, cô cứ yên tâm”. Rồi quay ra phía cửa, nhưng bà mẹ lại gọi “Dao Dao! Nếu đến bệnh viện không tìm thấy Phạm Khải thì cô có địa chỉ và số điện thoại của cha mẹ cậu ấy, cậu ấy cũng thường về nhà”.

Quả nhiên Tur Dao đã gặp người bác sĩ trẻ ở nhà cha mẹ anh. Cả 3 người đều đang có nhà, đều rất ngạc nhiên trước vị khách không mời mà đến này. Chỉ có bà mẹ, vì thấy cô gái na ná tầm tuổi Phạm Khải, lại rất xinh xắn, ngỡ là bạn gái của con trai nên lập tức tỏ ra vui vẻ, chẳng kịp hỏi xem con trai mình có quen không, bà vội đi vào buồng trong để nhường chỗ.

Phạm Khải người tầm thước, nước da trắng trẻo, đeo cặp kính thanh mảnh, trong trang nhã như mọi người vẫn hình dung về một bác sĩ. Anh ngăn bà mẹ đang nhiệt tình chẳng đâu vào đâu, rồi nói: “Xin hỏi, cô là...? Tôi chưa được biết cô”. Anh đoán, chắc là người nhà bệnh nhân, đến đây để đưa “phong bì”.

Tur Dao nói mình được gia đình Tiểu Mạn giới thiệu đến, là bạn học đại học của Tiểu Mạn, muốn tìm hiểu đôi điều về Tiểu Mạn.

“Bạn là một trong ‘Năm tráng sĩ núi Lang Nha’ phải không?” Phạm Khải ôn tồn nói, nhưng nét mặt anh bỗng trở nên u ám.

Tur Dao gật đầu: “Vâng. Đủ biết... anh và Tiểu Mạn là bạn rất thân thiết”
Phạm Khải cũng gật đầu: “Mời vào phòng đọc sách của tôi. Mẹ ơi pha trà giúp con với!”

Tur Dao theo Phạm Khải bước vào phòng đọc. Những giá sách kê kín tường, có thể cho thấy phần nào tính cách của anh. Tur Dao nhìn thấy ngay một bức ảnh trên đó, chụp hai thiếu niên nam nữ quàng khăn đỏ- cô bé có khuôn mặt thanh tú, tựa tựa như Thương Tiểu Mạn.

“Nghe nói anh và Tiểu Mạn là bạn từ thời thơ ấu”. Tur Dao ngắm kỹ bức ảnh. Cô lại thấy trên bàn và trên dàn máy nghe nhạc có khá nhiều ảnh 2 người chụp chung, phần lớn là chụp trước tuổi trưởng thành.

“Tôi thường nghĩ bạn thuở ấu thơ là một cách nói khi mà ta không ăn được chum nho nhưng lại không chịu nói là nho chua (2)”. Phạm Khải diễn tả. Điều này cho thấy anh rất am hiểu về sách vở.

“Anh hình dung thật thú vị! Anh yêu cô ấy, đúng không?”

“Trước khi vào đại học, chúng tôi rất gắn bó với nhau. Những cảm giác mơ màng của tuổi đang trưởng thành chắc chắn là có. Sau khi vào đại học, chúng tôi rất ít gặp nhau, nhưng có một buổi tối khuya tôi đang ngồi trên lớp học bài thì chợt thấy rất nhớ Tiểu Mạn, tôi mới hiểu ra rằng mình đã yêu cô ấy. Ngay đêm hôm đó tôi gọi điện nhưng họ bảo Tiểu Mạn đã đi khiêu vũ rồi”

Tur Dao biết Tiểu Mạn rất lãng mạn, hồi học đại học có không ít bạn trai nhưng Tur Dao im lặng, chỉ nói: “Tôi gặp anh vì muốn hỏi về tình hình sức khỏe của Tiểu Mạn gần đây. Bà mẹ Tiểu Mạn nói, anh gần như một bác sĩ riêng của cô ấy...”

Sắc mặt của Phạm Khải càng nặng nề, anh cúi đầu; Tur Dao thoáng thấy đôi mắt anh ươn ướt.

“Biết tin cô ấy gặp tai nạn, tôi sợ mình không tự chủ được nên xin nghỉ phép mấy ngày ở nhà để cố trấn tĩnh. Thực ra cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật ấy. Hai năm nay tuy chúng tôi chưa phải là tình yêu nhưng tình cảm thì- theo cách nói rất thô nháp- tựa như an hem, cho nên tôi

rất buồn”.

“Thế thì tôi mong anh đừng né tránh câu hỏi của tôi”. Tư Dao ánh chùng đã hiểu ý của Phạm Khải.

“Chắc cô cũng hiểu, tôi cần sự tĩnh lặng, không muốn gọi lại những chuyện xưa”.

“Sở dĩ tôi muốn hỏi, là vì nhận thấy cái chết của Tiểu Mạn có rất nhiều điều kỳ quặc. Là bạn thân của cô ấy, tôi chẳng muốn đi sâu vào những chuyện đã qua, nhưng lẽ nào chúng ta không nên làm một số việc vì Tiểu Mạn? Hiện người ta đang đồn đại đủ thứ, nhất là đám người nhà của các kỹ sư cùng lâm nạn”

“Tôi thật sự không muốn nghĩ gì nữa... Cô cần biết điều gì?” Phạm Khải đã hơi nao núng.

“Tiểu Mạn có bao giờ nhắc đến ảo giác không?”

Phạm Khải im lặng, sự im lặng thường hàm chứa nhiều hơn muôn vàn câu nói.

“Anh nói đi, là những ảo giác như thế nào?”

“Cách đây khoảng 2 tháng, tôi gặp Tiểu Mạn ở bệnh viện. Trông cô ấy có phần ủ rũ. Chỉ nói chuyện mấy câu, tôi đã nhận ra tâm trạng cô ấy rất không ổn định. Tôi khuyên nhủ rất nhiều, Tiểu Mạn khóc và nói cô ấy... cô ấy nhìn thấy một người bạn đã chết”.

“Kiều Kiều!” Tim Tư Dao đáp nhanh.

“Đúng. Tôi cho rằng vì Tiểu Mạn quá nhớ thương bạn nên mới thế... Cô cũng biết rồi: Tiểu Mạn bề ngoài có vẻ bỗ bã nhưng thực ra cô ấy rất lãng mạn, cực kỳ lãng mạn, lại rất rất tin ở những chuyện quỷ thần này nọ, ví dụ tình yêu ở kiếp sau, tình duyên vắn vít giữa người trần và người âm... Vì thế tôi chẳng ngạc nhiên về chuyện cô ấy có ảo giác, bèn khuyên cô ấy chịu khó nghỉ ngơi, tôi đưa cô ấy một ít thuốc an thần. Không ngờ tình hình ngày càng xấu đi. Trước chuyến đi Đại Lý không lâu, một đêm đã khuya, tôi đang trực ở bệnh viện thì Tiểu Mạn bỗng gọi điện cho tôi, giọng rất hoảng sợ, nói là... người bạn đã chết ấy đã chat QQ cho cô ấy”. Nói đến đây giọng Phạm Khải

run lên.

“Tôi nghĩ, chắc anh sẽ không chỉ nghe đơn thuần một phía?”

“Tôi lập tức gọi bác sĩ cùng ca trực, chúng tôi cùng đến ngay nhà Tiểu Mạn, mới thấy rằng không phải cô ấy có ảo giác, mà đúng là cô bạn Kiều Kiều kia thông tin QQ cho Tiểu Mạn”. Phạm Khải hít sâu một hơi.

“Vậy nên giải thích điều này thế nào? Chắc anh sẽ không cho rằng “có ma” thật chứ?”

“Địa chỉ phát thông tin là một IP động, ở công ty truyền thông Thượng Hải. Tôi hiểu biết có hạn chế nhưng chỉ biết rằng người chết thì không thể chat gì được!”

“Nếu tôi nói là mình cũng nhận được QQ của Kiều Kiều thì anh nghĩ sao? Không chỉ có thế, một cô bạn thân khác đã mất tên là Viên Thuyên- tôi nhìn thấy rành rành trong căn phòng trống trải của Viên Thuyên máy tính đang mở, không có ai ở đó, mà lại phát được QQ”.

“Nếu căn cứ vào logic thông thường, thì càng nghe chuyện càng không sao hiểu nổi, nhưng nếu tin rằng ‘có ma’ thì mọi việc sẽ dễ xuôi tai. Một con ma phát QQ, thì máy tính mở hay đóng cũng thế thôi, đúng không?” Dường như Phạm Khải cũng rất lúng túng giữa logic và phi logic.

“Tiểu Mạn không lú lẫn đâu, đúng là đã có những ảo giác kia và Kiều Kiều cũng đã phát tin thật. Đây đều là những nhận thức cảm tính bình thường, đúng không ạ?” Thực ra là Tư Dao đang hỏi chính mình điều này; tất cả đều chứng minh rằng nhận thức cảm tính của cô là rất thật.

“Bình thường- đều chỉ là tương đối, tuy không thể giải thích nổi sự kỳ quái của QQ, nhưng các ảo giác xảy ra không ngót thì rành rành là hiện tượng bệnh lý chứ không thể khác. Từ sau sự kiện QQ kia, các dấu hiệu về chứng ảo giác của Tiểu Mạn ngày càng rõ rệt hơn, cô thường nói nhìn thấy Kiều Kiều, điều tôi cực kỳ khó hiểu là cô ấy nói rằng Kiều Kiều đòi cô ấy trả mạng”.

Tư Dao ngạc nhiên nhìn anh, cô không dám tin ở đôi tai mình nữa.

Cô thường cho rằng mục tiêu của Kiều Kiều là chính cô. Tiểu Mạn rất than

với Kiều Kiều, lại luôn bên vực bạn, tại sao lại bị Kiều Kiều đến đòi trả mạng?

Phạm Khải nói tiếp: “Tôi cũng không rõ có nên tin Tiểu Mạn hay không, bèn nghiêm chỉnh yêu cầu Tiểu Mạn đi khám ở khoa Thần kinh...” Anh bỗng nhiên ngừng bật.

Tu Dao nhận ra sự trăn trở trong lòng Phạm Khải, chắc anh có chuyện hệ trọng, đang cân nhắc xem có nên nói ra không.

“Còn những chuyện gì nữa anh cứ cho tôi biết, có thể sẽ liên quan đến cái chết của Tiểu Mạn...”

Phạm Khải thở dài: “Tôi không nhận ra có liên quan gì. Đây là những bí mật rất riêng tư, tôi chưa từng nói với ai, kể cả khi gặp gỡ cô chú thân sinh ra Tiểu Mạn tôi cũng nén không nhắc đến. Thực lòng, tôi cũng không biết có nên giữ kín nữa hay không”.

“Anh cứ nói đi, chẳng đến nỗi trời sập đầu mà sợ! Chưa biết chừng nó sẽ là một thông tin rất quan trọng cũng nên”.

Phạm Khải nghĩ ngợi, rồi nói: “Thực ra tôi cũng bị sốc rất mạnh, nó đã làm tan biến những mộng ước phi thực tế của tôi. Cách đây chừng 3 tuần, Tiểu Mạn nói với tôi là cô ấy đã có thai”.

Chương 30

Cuộc tình bí mật

Do dự rất lâu, nhưng rồi Tu Dao vẫn bấm chuông nhà cha mẹ Tiểu Mạn. Chị giúp việc thấy Tu Dao đã đi, giờ quay lại thì rất ngạc nhiên nhưng vẫn mời cô vào nhà.

Mẹ Tiểu Mạn mặc bộ đồ ngủ ngồi trên đi-văng, đối diện với chiếc ti-vi, đang nghĩ ngợi. Thấy Tu Dao quay lại, bà vừa ngạc nhiên vừa mừng, nói luôn :
“Tối thế này rồi, cháu nghỉ lại đây đêm nay, mai hãy đi”

Tu Dao đánh bạo nói “ Cô có chìa khóa phòng của Tiểu Mạn không ạ?”

Mặt bà chợt biến sắc : Cháu đã biết chuyện ở căn phòng đó...?

Tu Dao thəm kinh ngạc, cô đoán ngay rằng chưa biết chừng căn phòng đó liên quan đến việc cha của Tiểu Mạn bị bắt. Thấy chị giúp việc đã lui ra, Tu Dao nói : Cô ạ, cháu không biết việc gì khác, chỉ biết rằng đó là căn phòng riêng của Tiểu Mạn ngày trước. Cháu muốn vào để tìm một vài thứ...cháu nói thật với cô, trước đó Tiểu Mạn...đã có bầu và chắc cô không biết trước khi đi công tác cô ấy vừa mới ạo thai.

- Ôi.. Bà mẹ đưa tay bưng miệng, người run rẩy, nhìn chằm chằm vào Tu dao, rồi từ từ nhìn ra khoảng không, dường như đang trở về những hồi ức.

-Dù sao chuyện cũng đã qua rồi, cô đừng nghĩ ngợi buồn phiền. Cháu thấy ở đây có rất nhiều điều lạ lung, tuy là chuyện riêng tư nhưng chưa biết chừng lại liên quan đến vụ lật xe. Cô có biết chuyện yêu đương của Tiểu Mạn không?

Bà mẹ nhanh chóng trấn tĩnh, lắc đầu : Cô hoàn toàn không nghe nói gần đây nó có người yêu.

-Tại sao Tiểu Mạn phải bí mật giấu giếm chuyện này? Anh chàng nào mà lại vô trách nhiệm như thế? Cháu nghĩ, nếu cô cho cháu vào căn hộ của Tiểu Mạn, thì biết đâu có thể tìm ra được manh mối gì đó...”

- Được, cô đi với cháu. Buổi tối, hai người cùng đi cũng tiện.

-Khi nhận nhà mới, họ giao cho ba bộ chìa khóa. Trước khi Tiểu Mạn vào ở, nó cứ đòi cầm cả ba; cô nói là không được, vì lỡ cô không vào được nhà, thì chẳng có chìa khóa sơ-cua à? Nói mãi nó mới đưa cho cô giữ một bộ.

Đây là căn hộ ba buồng ở chung cư 8 tầng trong một khu vực nhà cao tầng, mẹ Tiểu Mạn mở hai lần cửa, rồi bật đèn. Nhìn phòng khách rộng bày biện rất lộng lẫy, bà thở dài đứng ngẩn ngơ một lúc, rồi nói : Chẳng giấu gì cháu, vì chuyện chú ấy đang vướng mắc, có lẽ căn hộ này cô chú phải nộp lại...

Chẳng phải vì nhà này có nguồn gốc bất minh, mà chỉ vì muốn làm nhẹ gánh cho chú ấy. Cho nên nếu cháu đến muợn vài hôm nữa thì chắc chẳng thể

bước vào đây được.

Tu Dao biết giờ đây lòng bà đang ngổn ngang trăm mối, nên cô chẳng nói gì thêm, rảo bước đến trước cửa phòng ngủ- những thứ thân thiết đáng yêu nhất của con gái thường hay để ở phòng ngủ. Cô ngoái nhìn bà, bà gật đầu, bằng lòng để cô cứ tự nhiên. Cô ngây người ngắm bức ảnh nghệ thuật của Tiểu Mạn đặt trên đàn pi-a-nô.

Phòng ngủ kê một chiếc giường rộng, gối, chăn và ga trải giường màu sáng, kê bên chiếc gối là một chú gấu bông Teddy long xù to bằng nửa người, cổ chú gấu đeo một chiếc ví xinh xinh hình trái tim.

Một cách biểu hiện tình yêu. Những con người lãng mạn không bao giờ né tránh thể hiện tình yêu.

Ý nghĩ này chỉ thoáng hiện lên trong đầu Tu Dao. Cô bắt đầu quan sát kỹ mọi thứ trong căn phòng này mong tìm ra được một chút manh mối. Trên bàn phấn và tủ áo chỉ toàn là ảnh của Tiểu Mạn và người thân trong gia đình, không thấy ảnh một chàng trai nào. Cô mở ngăn kéo bàn phấn, các hộp đựng đồ trang sức rất đẹp khiến cô lóa mắt, nhưng không có dấu hiệu gì chứng tỏ là quà từ một người khác giới nào đó.

Một thiếu nữ rất lãng mạn như Tiểu Mạn, gần gũi thân thiết với đối phương thậm chí đã có kết tinh của tình ái, thì không thể không có dấu vết của người ấy.

Lại trở ra phòng đọc sách vậy.

Ý nghĩa này vừa đến thì cô bỗng nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc.

Tiếng bà mẹ Tiểu Mạn.

Tim Tu Dao như thất lại Cô ra khỏi phòng ngủ chạy về phía có tiếng kêu.

Mẹ Tiểu Mạn đang đứng trong một gian phòng nhỏ đèn sáng trưng, trong đó có giá sách và tủ tài liệu- chắc là phòng đọc sách.

Bà ngây người bất động, hình như không còn chút sức lực. Tu Dao sững sờ.

Thấy bà đang từ từ xoay người lại, mới thở phào nói “ Cô ơi..”

Nói hai tiếng này xong cô bỗng tắc nghẹn vì kinh hãi không sao nói được

nữa.

Chỉ thấy trên bàn phía sau lưng bà mẹ, màn hình máy tính đang sáng! Cửa sổ màn hình đang mở chính là nội dung chat QQ của Kiều Kiều!

Đôi chân Tư Dao như nhũn ra, đây lại là ác mộng hay sao?

- Dao Dao chẳng lẽ tôi đang ngủ mê? Tại sao máy tính lại bật? Mới...mới hôm qua tôi còn vào đây, máy tính vẫn tắt kia mà. Trên đó là cái gì? Viết những gì thế?

Trong QQ, Tiểu Mạn đang nói chuyện với bạn là Kiều Kiều và Viên Thuyên. Câu cuối cùng của Tiểu Mạn nói cách đây 10 phút. Trước khi Tư Dao và bà mẹ Tiểu Mạn đến, Tiểu Mạn đã ở Chat với hai người bạn đã chết!

Viên Viên Khuyên Khuyên: Lâu quá không gặp Tiểu Mạn, sao hôm nay lại có hứng lên mạng thế này?

Con bé oái ăm (tên gọi đùa của Thương Tiểu Mạn): Mấy hôm trước mình đi công tác Đại Lý, vừa mới về, mệt ơi là mệt! Nhưng từ nay có thể được gặp các cậu rồi.

Kiều kiều: Mình đã nghe nói về chuyện của cậu, thật là long trời lở đất, đã được đăng tải liên tục, đăng trang nhất các báo.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Khi bọn tớ đi, thì chẳng được về vang như thế, bọn tớ ghen tị!

Con bé oái ăm: Có hay hóm gì người nhà của các đồng nghiệp đang đến tận cửa nhà tớ chửi bới om sòm!

Viên Viên Khuyên Khuyên: Hôm nay cậu bỗng chạy lên, chắc phải có việc gì đó?

Con bé oái ăm: Gớm thật, Viên Thuyên vẫn rất tinh ranh như mọi ngày!

Viên Viên Khuyên Khuyên: Thẳng thắn đi, thì ta tha cho!

Con bé oái ăm: Mình đang đợi cậu ấy.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu ấy?

Con bé oái ăm: Phải!

Viên Viên Khuyên Khuyên: Yêu Yêu, Yêu Yêu, cậu có nhà không? Nếu có

thì trả lời tớ!

Con bé oái ăm: Họ đến rồi, mình phải trốn đi đây!

Tu Dao vừa đọc vừa cảm thấy rã rời, dường như sắp ngã lăn xuống đất. Nỗi kinh hãi thản nhiên thấm vào từng sợi dây thần kinh, từng thớ thịt của cô. Cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào cái màn hình đang sáng, hoàn toàn bất lực. Đèn trong phòng bỗng tắt ngấm. Màn hình bỗng lẹt xẹt như một tiếng thở than rồi tắt lịm. Bóng tối nhanh chóng tràn ngập căn phòng đọc sách này. Mẹ Tiểu Mạn sợ hãi kêu to, bà và Tu Dao cùng đứng sát bên nhau.

Có phải Tiểu Mạn đang ở bên chúng tôi không?

- Tiểu Mạn, con đây à? Có đúng con không? Con nói chuyện với mẹ được không? Bà mẹ nghẹn ngào cầu khẩn trong bóng tối.

Bỗng đèn lại sáng lên.

Vừa mới quen với bóng tối giờ lại phải quen mắt với ánh sáng.

- Sao Tiểu Mạn lại phải chờ mình đến? Tu Dao lẩm bẫm

- Có lẽ đúng như cháu nói, nó đang định cho cháu biết chuyện gì đó liên quan đến cái chết của nó. Bà thật tài, sau phút giây kinh hãi đã rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Tu Dao gật đầu : Cô cho cháu nán lại thêm, cháu muốn tìm kỹ hơn; Nếu có thể được, cô cho cháu mở máy tình dò xem kho lưu trữ Chat có tin tức gì về người bạn trai của Tiểu Mạn không.

Bà gật đầu.

Tu Dao lần tìm khắp căn phòng suốt một tiếng đồng hồ, vẫn không thu được kết quả gì.

Trong QQ của Tiểu Mạn cũng không thấy có cuộc đối thoại lãng mạn nào với bất cứ ai.

Là ai, mà không để lại một dấu hiệu gì? Thực sự khó mà tin nổi. Chẳng lẽ Phạm Khải đã bịa chuyện? Không thể. Vì anh ấy đã đưa cô đến bệnh viện và đã xem bệnh án của Tiểu Mạn, thậm chí còn cho cô biết tên của người bác sĩ đã nạo thai cho Tiểu Mạn. Anh đã làm tất cả để giúp Tiểu Mạn, Anh đã làm

tất cả để giúp Tiểu Mạn, mà không cho gia đình cô hay biết.

Vả lại, Phạm Khải đâu cần thiết phải bịa chuyện với mình- một người lạ? Việc duy nhất có thể làm hiện nay là suy nghĩ thêm cho thật thấu đáo, thật tỷ mỉ.

Ở phòng đọc sách và phòng ngủ đều không có dấu hiệu gì. Tiểu Mạn không muốn để cho cha mẹ biết mình đang yêu đương. Bà mẹ cũng có chìa khóa căn hộ này, cho nên Tiểu Mạn gắng hết sức để giấu nhem mối quan hệ với người bạn trai.

Nhưng, người con gái đang yêu thường thể hiện ra rất rõ rệt, dù là những cô gái mạnh mẽ như Tiểu Mạn cũng không thể che giấu nổi nét đắm say của tình yêu. Xét tính cách của Tiểu Mạn thì lại càng không ngoại lệ, dẫu gắng sức che giấu thì vẫn phải có dấu vết chứ!

Không có manh mối gì, không có nghĩa là tuyệt đối không có.

Hình ảnh con gấu Teddy ở trên giường Tiểu Mạn chột lóc lên trong đầu Tư Dao. Thoạt nhìn, nó chỉ là một con gấu đồ chơi bọc nhung, cổ đeo cái ví nhỏ hình trái tim nhưng nó là vật duy nhất trong phòng ngủ trực tiếp liên quan đến sự biểu hiện về tình yêu.

Tiếp tục suy luận thêm, Tư Dao nghĩ hàng ngày Tiểu Mạn ôm chú gấu ấy đi ngủ, chẳng phải là ngầm thể hiện sự gần gũi thể xác với người tình bí mật kia hay sao?

Cô ơi, cô lại cùng cháu vào phòng ngủ xem sao

Tư Dao quan sát tỷ mỉ chú gấu bông, cuối cùng cô dồn sự chú ý vào chiếc ví nhỏ màu đỏ hình trái tim.

Cái ví có phéc mơ tuya.

Trong đó có một chiếc ví da mi ni.

Trong ví da có hai bức ảnh nho nhỏ.

Nhìn biết ngay là chụp ở ảnh viện, có xử lý ánh sáng, Thương Tiểu Mạn và anh ta đang hôn nhau thắm thiết, hạnh phúc tràn trề trên khuôn mặt, Tư Dao có thể cảm nhận được.

Nhưng cô lập tức choáng váng và kinh ngạc đến mức tuyệt vọng.

Vì chàng trai đang ôm hôn Tiểu Mạn chính là Lâm Mang!

Chương 31

XOÁY NƯỚC

“Nhất định bắt tôi phải nói lại à? Anh hãy ngừng ngay cuộc điều tra của mình để tìm hiểu tình hình về Lâm Mang. Chữ Lâm là rừng, chữ Mang là lá nhọn; Người này tốt nghiệp đại học Giang Kinh cách đây 3 năm. Trước đây là trợ lý giám đốc bộ phận thị trường của tập đoàn Thân Hồng-Thượng Hải.

Đúng, cũng là phó giám đốc. Được, được, bây giờ đã rất muộn, không cần anh phải làm việc gì ngay tối nay. Mai sẽ bắt đầu, được chứ?”

Gọi điện cho Quách Tử Phóng xong, Tư Dao nằm vật ngay ra chiếc giường đệm đặt ở phòng khách nhà cha mẹ Tiểu Mạn. Chạy quanh suốt một ngày, quá mệt mỏi, nhưng cô vẫn không sao chợp được mắt.

Bây giờ cô mới biết mình hiểu về Lâm Mang còn quá ít, hoặc nói cách khác, sau mấy năm tốt nghiệp, anh ta đã thay đổi quá nhiều.

Ngay mình cũng thế, những thay đổi và biến cố đã trải qua trong mấy năm đầu chỉ là viết blog một ngày mà hết được.

Mình nghe đồn Lâm Mang sau khi tốt nghiệp đã phơi phới nhẹ bước trên đường đời. Mọi thứ đều rất sáng sủa, sự nghiệp thì rực rỡ, tất nhiên sẽ chẳng thiếu các hồng nhan cặp kè.

Kiều Kiêu và Lâm Mang ở Thượng Hải đã yêu nhau, thậm chí Kiêu Kiêu đã có bầu.

Chẳng rõ Lâm Mang và người bạn rất thân của Kiều Kiều là Tiểu Mạn yêu nhau từ khi nào, Tiểu Mạn cũng có bầu, cách đây không lâu đã nạo thai. Khi đi chơi núi Vũ Di, mình và Lâm Mang có dấu hiệu tình xưa ấm lại thì lúc ấy, và vài tháng sau đó, Tiểu Mạn đã cạnh khố chế nhạo mình. Thì ra không hẳn cô ta chỉ bện vạ Kiều Kiều mà còn có ý ghen tuông nữa. Tư Dao nhớ lại hôm mình và Lâm Mang vào thăm lại đại học Giang Kinh, Tiểu Mạn bỗng xuất hiện. Như vậy chắc chắn chẳng phải ngẫu nhiên. Nhưng tại sao hai người lại không công khai chuyện yêu đương?

Cách giải thích duy nhất chỉ có thể là, trước chuyến đi chơi Vũ Di thì Lâm Mang đã có quan hệ thân mật với Tiểu Mạn, nhưng vẫn giấu Kiều Kiều. Sau khi Kiều Kiều chẳng may bỏ mạng hai người lại càng không dám công khai yêu nhau, vì nhằm tránh bị nghi ngờ này nọ, hoặc ít ra là giảm bớt những mối nghi kỵ trong cả đám bạn với nhau.

Một cái xoáy nước thực ghê gớm?

Nghĩ đến đây Tư Dao bỗng thấy lửa giận bùng bùng chất đầy lồng ngực. Bọn họ thì vụng trộm dan díu và để cho mình “hiên ngang” gánh chịu mặc cảm tội lỗi?

Rõ ràng kẻ mở đầu gây ra chuỗi sự kiện tệ hại này chính là Lâm Mang.

Sau khi Kiều Kiều chết, Lâm Mang quay về Giang Kinh gặp mình ; mình đang chơi vui giữ thế giới tình cảm, suýt nữa đã tính chuyện nói lại tình xưa với anh ta. Nếu Tiểu Mạn không theo dõi, và nếu “Kiều Kiều” đang ở chốn xa xăm kia không xuất hiện thì hậu quả thật khó bề tưởng tượng.

Vậy thì, Lâm Mang rao lên rằng có “ảo giác” về Kiều Kiều, phải chăng toàn là bịa đặt, để khiến cho mình tin rằng anh ta rất chung tình và chân thành? Một điều không sao hiểu nổi là, mình cũng nhìn thấy “bóng ma” của Kiều Kiều và nhận được QQ của cô ấy!

Một điều khó hiểu hơn nữa là, tại sao anh ta vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh và rất lý trí như vậy trước mặt mình? Còn mình thì giống như một thiếu nữ tình non mới nhú, chưa hiểu sự đời. Nếu anh ta muốn giành được tình cảm của mình thì đâu có khó khăn gì nhưng tại sao anh ta lại lặng lẽ ra đi?

Nghĩ lại tối hôm đó, nếu mình nói ra ý muốn rất không lý trí- muốn anh ta ở lại- liệu anh ta có bằng lòng không? Có lẽ sẽ bằng lòng. Nhưng khi Tiểu Mạn xuất hiện anh ta lập tức trở nên căng thẳng, vội vã chào rồi đi; chắc là vì bị bắt quả tang nên bẽ mặt, và cũng có thể vì Lâm Mang sợ Tiểu Mạn nói ra điều gì đó. Chuyện hai người bí mật yêu đương chẳng? Cái kim trong bọc ắt có ngày lòi ra, che giấu sao nổi. Trừ phi Tiểu Mạn còn biết những chuyện gì nghiêm trọng hơn, cho nên Lâm Mang mới không muốn cô ấy bộc phát nói ra.

Anh ta và cô ấy đang che giấu điều gì?

Trước đây mỗi khi gặp chuyện khó giải quyết, Tiểu Mạn thường gọi điện cho bạn chí thân Viên Thuyên “Viên Thuyên nói xem, thế này là tại sao”.

Viên Thuyên cực kỳ thông minh, nay đã đi xa.

Xét về hành vi của anh ta với Kiều Kiều và Tiểu Mạn, thì có lẽ thật là tàn nhẫn. Trước thì lạm dụng, sau thì phỉ bợ. Theo cách nói quen dùng ở phố phường thì đó là “ăn ở rất không có hậu”.

Nhưng đối với mình thì lại không tàn nhẫn như thế.

Nhưng cũng có thể sẽ còn tàn nhẫn hơn.

Ý nghĩ này nảy ra, khiến mọi mệt mỏi của cô đã bị nỗi sợ hãi gạt sang một bên.

Đối với mình, anh ta không theo đuổi quá mức, luôn giữ một khoảng cách, hình như là thứ chiến thuật “muốn bắt con mồi thì phải vờ thả lỏng trước đã”. Khi gặp gỡ mình, những lời nói của anh ta, những nỗi đau thương nhớ nhưng đối với Kiều Kiều sẽ đổi lấy được sự thông cảm của mình; vừa đúng khi mình bị ảo ảnh và QQ của Kiều Kiều quấy nhiễu, thì mình càng thêm thương xót anh ta vì “đồng bệnh”. Sau đó là những hồi ức về mọi chuyện xưa ở đại học đã khơi dậy khao khát tìm lại những tháng năm tuổi trẻ. Chọn địa điểm gặp gỡ là quán Rừng Họa My ở cổng trường đại học Giang Kinh, không phải là mục đích ấy hay sao? Anh ta nói năng thường là vừa đủ độ, đại loại như “nếu có thể cho em được lựa chọn lại”... để đánh thức mình, tự nhiên mình sẽ tăng thêm nỗi vấn vương và mong đợi đối với tình yêu.

Anh ta luôn là người rất thông minh. Giờ đây nhớ lại mới thấy, từng câu nói từng hành động của anh ta trong ngày hôm đó, đều phải coi là tuyệt diệu, tuyệt diệu đến mức mình phải cắn câu.

Anh ta đang câu cái gì ?

Chỉ là tình cảm của mình, muốn nói lại với mình ư? Tại sao phải bỏ cái gần tìm kiếm cái xa? Trong khi thế giới tình cảm của mình đang là con số không, nếu anh ta chỉ cần nói “chúng ta hãy trở lại với nhau”, thì mình sẽ không do dự mà nhận lời ngay. Tại sao anh ta lại dan díu mập mờ với cả Kiều Kiều lẫn Tiểu Mạn?

Anh ta hiện đang ở nơi nào? Có đúng là ở Thẩm Quyên không?

Anh ta có bừa phứa thật, nhưng hai cái chết của Kiều Kiều và Tiểu Mạn liệu có liên quan đến anh ta không?

Phải chăng người mà Tiểu Mạn nhìn thấy trước khi chết, chính là anh ta?

Nhìn bức ảnh thi thể giập nát ngay trang nhất của tờ báo, lòng anh ta có đôi chút băng khuâng. Một cô gái tươi vui trong trẻo nhường ấy đã đi rồi. Có lẽ Thương Tiểu Mạn đến chết cũng không thể nhận ra rằng thế giới này không thuộc về những con người lãng mạn. Tại sao cô ta bỗng nhiên điên rồ như thế? Đã nhìn thấy cái gì? Chắc là đã nhìn thấy mình, vì chỉ mình mới có thể khiến cô ta phát điên.

“Có biết rằng, vì cái hôn này em đã phải chờ đợi bảy năm không?” Còn nhớ hôm đó khi anh ta cố hôn Tiểu Mạn bằng được, những tưởng cô sẽ nổi nóng, nào ngờ cô lại lim dim đôi mắt, thỏ thẻ nói ra câu này.

“Anh...xin lỗi...anh không thể tự kiềm chế, anh không nên như thế này mới đúng...Em quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến anh mất lý trí”. Đã nắm được phần thắng, anh vui sướng ngẩng cao đầu.

“Lẽ nào yêu chẳng phải là như thế? Yêu khiến người ta mất cả lý trí kia mà!” Ánh mắt cô rực lửa, cô đã đọc quá nhiều tiểu thuyết tình yêu!

“Nhưng...em là bạn thân nhất của Kiều Kiều. Tuy nhiên anh đang sắp chia

tay với Kiều Kiều. Chắc em cũng nhận thấy cô ấy tốt với anh, cô ấy đang “câu rùa đen”...Con người anh cũng có cái chất lãng mạn rất sâu đậm, anh không muốn cứ giữ mãi thứ tình cảm đã sẵn có”.

“Nghe nói năm đó khi tốt nghiệp anh đã thất tình, rồi suýt nữa nghĩ quẩn.Vậy thì có thể coi anh là người cùng hội cùng thuyền với em rồi. Định thôi Kiều Kiều,anh đã nghĩ kỹ chưa?”

“Đã quyết ý rồi,nhưng...cô ấy vẫn chưa biết. Anh vẫn cảm thấy thế nào ấy, có lẽ, chúng ta đến với nhau quá nhanh”.

“Thế thì anh cứ từ từ đã, em có thừa lòng kiên nhẫn”; Mắt cô long lanh tình tứ, thật mê hồn.

“E rằng anh không đủ kiên nhẫn đâu!” Anh lại ôm cô vào lòng.

Sau khi Kiều Kiều ra đi chưa đầy một tháng,Tiểu Mạn không hẹn trước, đã đến trước cửa nhà Lâm Mang. Anh ta mừng thầm tối nay không hẹn cô nào đến ở qua đêm.

“Em đến Thượng Hải bao giờ ,sao không nhắn để anh ra sân bay đón em?”

“Cô ấy có đến tìm anh không?”

“Ai cơ?”

“Kiều Kiều”

“Em điên à, Kiều Kiều đã chết một tháng nay rồi!”

“Em điên hay không, thì phải bác sĩ mới kết luận được!”

Tâm trạng của cô rõ ràng là bất ổn. Cô vẫn thế, lúc thì hiền hòa rất mực, lúc thì lại bùng bùng lên, hết như một tiểu thư đỏng đảnh!

“Thế thì em có thể đến hỏi anh chàng bác sĩ thân với em từ nhỏ ấy ”. Anh ta nói tỉnh bơ, và đã nghĩ sẵn câu xin lỗi.

“Em nhìn thấy Kiều Kiều thật mà, em rất sợ, em tưởng anh sẽ an ủi em...”

Nước mắt cô tuôn trào.

“Kia, anh đùa thôi, em đừng khóc. Kiều Kiều đã đi, thì không thể trở về. Em đừng nghĩ linh tinh”.

“Không hiểu sao em cứ cảm thấy, trong cái chết của Kiều Kiều, em phải chịu

trách nhiệm, chúng ta phải chịu trách nhiệm. Tại sao anh không sớm nói với cô ấy rằng anh sẽ chia tay cô ấy khiến chúng ta yêu nhau mà cứ như là vụng trộm?”

“Dịp đó Kiều Kiều không được khỏe, nên anh không nỡ nào...”

“Anh quá mềm yếu. Chẳng hiểu sao ngày trước Tư Dao lại buông anh ra!”

“Anh tin rằng Tư Dao đã hối hận”. Trước mắt anh bỗng hiện lên hình ảnh Tư Dao, không sao xóa tan được.

“Vừa nhắc đến Tư Dao, mắt anh đã sáng lên! Có phải “con cá mất là con cá to” không?”

Cách đây không lâu anh ta trở về Giang Kinh. Khi Tư Dao đã như kẻ bên ngoài thì Tiểu Mạn bỗng xuất hiện. Chắc hẳn trong cô ấy có chút máu điên rồi.

“Phương tiện giao thông ngày nay quá tiện lợi, để phục vụ em tha hồ đi theo dõi!” Ở ga xe lửa anh ta lại gặp Tiểu Mạn.

“Anh định bỏ hẳn em phải không? Em đã cho anh nhiều như thế...”

“Anh nói với em chưa đủ rõ ràng ư: chúng ta đã kết thúc, anh phải tiếp tục phiêu lưu, em hãy chú ý sức khỏe”.

“Tại sao, tại sao anh lại bỏ em vào lúc này, khi mà cha em bỗng nhiên gặp tai ba vạ gió? Anh không có trách nhiệm gì nữa à? Lẽ ra em không nên đại dốt đi nạo thai, em nên giống như Kiều Kiều mới đúng...”

“Sao em lại biết... chuyện về Kiều Kiều?”

“Trong đám bạn bè có một người cực tinh khôn là Viên Thuyên, anh hiểu chứ? Cô ấy thậm chí đã cảm nhận được quan hệ giữa chúng ta!”

“Có phải em bỗng nhiên nhận ra rằng thực tế cuộc sống không hề lãng mạn chút nào?”

“Em không cầu xin anh gì cả, chỉ mong anh có chút lương tâm”.

“Tàu sắp chuyển bánh rồi!”

“Khi anh biết hối hận, thì có lẽ em không thể cho anh cơ hội nữa đâu!”

Anh ta lại nhìn bức ảnh trên báo, rồi đưa tay chùi nước mắt chẳng rõ là đã

rom róm từ lúc nào- thì ra mình cũng tạm được coi là “chưa cạn hết lương tâm”. Tiếng chuông ở thang máy vang lên, anh ta vội báo lại nhét vào xách du lịch rồi bước ra khỏi thang máy.

Cuộc sống vẫn phải diễn ra và anh ta vẫn phải tiếp tục phiêu lưu.

Hoàng Dược Sư: Đã về rồi à?

Yêu Yêu : Thật sự kiệt sức rồi.

Hoàng Dược Sư: Tôi cũng cảm thấy bạn đã rệu rã cả thể xác lẫn tinh thần, vì bạn đánh máy chậm đi rất nhiều.

Yêu Yêu : Anh nói đúng, cũng may tôi đi Vũ Hán đã phát hiện thấy một điều vô cùng ghê gớm!

Hoàng Dược Sư : Mong sao có thể giúp bạn đề phòng bất trắc, tôi rất lo cho sự an toàn của bạn.

Yêu Yêu : Anh không muốn biết chi tiết à?

Hoàng Dược Sư: Đó là chuyện riêng tư của bạn, tôi hỏi sao tiện?

Yêu Yêu : Bậc quân tử như anh, thực không nhiều. Tuy phát hiện ấy vô cùng đáng sợ ,nhưng tôi vẫn không biết phải làm gì để ngăn chặn tai họa, nhưng ít ra tôi thấy cũng nên tránh xa kẻ ấy.

Hoàng Dược Sư : Chuyện đi của bạn đã không vô ích.

Yêu Yêu : Vâng. Tôi sẽ xin lắng nghe ý kiến của anh nhiều hơn nữa. Anh chàng phóng viên kia chỉ như con trâu mù húc, điều tra nhằm hướng rồi!

Bận rộn suốt từ sáng đến trưa giờ mới xong việc, Tư Dao thở phào, cùng hai cô gái cộng tác trong dự án sang cửa hiệu xé của công ty để ăn bít-tết.

Ngồi yên vị rồi, cô chợt nghĩ đã lâu không gặp Thường Uyển; Lần trước hai người có chút va chạm nhỏ, hình như Thường Uyển vẫn chưa nguôi thì phải? Cô thật sự không muốn mất đi người bạn tốt này, bèn gọi điện, định hẹn Thường Uyển đi ăn tối nay.

Thường Uyển không nghe máy nên cô đành để lại tin nhắn.

Cô vừa tắt máy thì chuông lại reo vang. Quách Tử Phóng gọi.

“Này, cô phải công nhận đi : hôm nay cô đã gặp may!” Tử Phóng mở đầu đã nói đốp ngay!

“Anh gọi tôi là gì cũng được, ví dụ, mỹ nhân mù quáng, say công việc, cô gái “phòng không” cuối tuần, hay kẻ đang khó lựa chọn giữa ăn bít-tết và người gầy...đều được, nhưng đừng nói là tôi gặp may. May mắn quá hiếm khi đến với tôi!” Tư Dao than thở.

“Quá bi quan! Xông pha trường đời, điều tối kỵ là bi quan. Rõ ràng là cô chưa thăm nhuận bài báo “Cô gái phù dung” của tôi”. Chắc là Tử Phóng đang ngồi ăn mỳ, vì nghe thấy các tiếng “lách cách xì xụp” ở đó.

“Này, coi chừng đánh rơi di động vào bát! Anh nói mau lên được không? Tôi chỉ có nửa tiếng để ăn cơm”.

“Đáng đời chưa? Ai bảo cô bán sức cho chủ tư bản?Tôi vừa nói cô gặp may ,là vì toà soạn vừa phân công tôi đi Thượng Hải lấy tin về Hội thi ca hát. Nhân đây tôi có thể giúp để cô làm “phóng viên hữu nghị”, nếu không tôi chẳng có lý do gì để đi Thượng Hải cả. Cô có cần thanh toán lộ phí không?” Tử Phóng nói đồng dục.

Anh ta thật quá đáng! Nhưng cô lại thấy anh ta nói thật có lý, dù là nhằm thoả mãn tính tò mò đi nữa thì với anh ta vẫn cứ là “lao động nghĩa vụ”. Cô đành mềm mỏng: “Xin cảm ơn anh. Xem chừng anh không phải hạng “tú tài ru rú xó nhà”, anh phải đi thì mới biết được chuyện thiên hạ. Tôi cứ ngỡ hành lang thông tin cao tốc ngày nay đã giúp phóng viên các anh giải quyết chuyện này rồi! Đến giờ vẫn chưa có tiến triển gì phải không?”

“Có lẽ phải nói rằng cô đã trở thành sếp của anh phóng viên còm này rồi đấy.Chưa có tiến triển, thì tôi dám gọi điện cho cô à? Cô chẳng hiểu gì về chuyên môn của bọn tôi cả. Có thể dùng điện thoại, Email hoặc một vài kho dữ liệu để thu thập một số thông tin, nhưng thông tin cốt lõi thì vẫn phải do phóng viên trực tiếp phỏng vấn rồi mới tung ra. Dựa vào các vị đi trước, tôi đã nắm được một số tin quan trọng!”

“Cô nghe đây: tôi đã phát hiện ra anh chàng đẹp trai Lâm Mang khi học đại

học đã từng yêu mỹ nhân Mạnh Tư Dao!”

“Anh...” Tư Dao suýt nữa thì làm lật cái đĩa bít-tết nóng hổi đang bốc hơi, khiến hai bạn nữ ngồi bên phải bật cười.

“Đó mà là tin quan trọng của anh à ?! Anh nên đổi nghề thì hơn. Nhặng cả lên, để rồi điều tra được cái tin này?” Tư Dao cười nhạt.

“Tại cô không nói rõ với tôi tất cả, tôi chưa chỉ trích cô làm phí thì giờ của tôi thì có! Tôi đã gọi điện hỏi một cựu sinh viên đại học Giang Kinh, đã hiểu đại thể về anh ta: nghe nói là đẹp trai hơn cả Vương Lực Hồng, Phan Vĩ Bách, Phùng Đức Luân (1), ngày trước đã thân với cô, nổi tiếng là một đôi kim đồng ngọc nữ(2). Rất ly kỳ đúng không? Về tính cách thì anh ta thích chơi trội, có phần hời hợt, là mẫu người đang rất được ưa chuộng thời nay; nhưng cũng nghe nói năm đó đã bị cô “đá”, anh ta đau khổ lắm le tụt sát!”

“Nói hơi quá rồi!” Tư Dao không bận tâm, cô nghĩ liệu có thật thế không nhỉ?

“Tin tình báo thật sự thú vị là: từ một đường dây khác tôi biết được anh ta rời Thượng Hải vì đã vướng mắc ở tập đoàn Thân Hồng, không thể tiếp tục làm, hoặc nói cách khác, dù làm tiếp thì sẽ càng rắc rối hơn”. Cuối cùng Tử Phóng cũng tung ra át chủ bài.

“Có chuyện gì vậy?” Tư Dao bắt đầu chăm chú.

“Cô không nhớ tôi vừa nói gì à: tin thật sự chuẩn, vẫn cần các phóng viên đi phỏng vấn thì mới có được!”

“Thôi nhé, tôi ăn mỳ đã kéo nguội mất...”

Tivi không ngớt léo nhéo cái thứ phim phục vụ quảng cáo, Tư Dao ngồi ở sa-lông phía trước màn hình mà như không nhìn thấy gì cả.

Nếu đúng như Tử Phóng nói Lâm Mang buộc phải đi khỏi Thượng Hải, thì có lẽ anh ta có mặt ở Giang Kinh chẳng hề vì tình cảm gì hết.

Đã dám đối xử với Kiều Kiều và Tiểu Mạn như thế thì không thể là người có tình! Đã là kẻ vô tình, thì việc gì hấn cũng dám làm.

Ngoài việc gây tổn thất cho Kiều Kiều và Tiểu Mạn về thể xác, biết đâu còn

có nhiều nhân tố khác nữa liên quan đến anh ta, rồi dẫn đến cái chết của hai người. Thậm chí, toàn bộ chuyện đi Tân Thường Cốc là do anh ta sắp đặt! Thực chất anh ta muốn gì?

Cô thấy vai mình bị ai đó khẽ chạm.

Cô chột bưng tỉnh, thì ra Chung Lâm Nhuận đang đứng trước mặt. Một mảnh khăn len đã choàng thêm trên người cô.

“Đừng sợ. Tôi đây mà. Thấy cô ngồi ngủ, tôi sợ cô bị lạnh...” Anh mỉm cười.

“Anh cười gì thế?” Tư Dao ngỡ là mình ngồi ngủ đã rơi nước bọt ra mép, cô vội ngồi thẳng lên.

“Không có gì. Tôi đang nghĩ một điều, nhưng thấy rất khó nói ra”.

“Vì anh là luật sư...nên ngay phát ngôn cũng là cả một vấn đề?” Tư Dao cười cười.

“Ấy là thành kiến, hình như cánh luật sư chúng tôi chỉ dựa vào cái mồm để kiếm sống. Nhưng chuyện này đúng là có liên quan đến cái mồm và cái ăn...”

Tư Dao chột nghĩ “Anh ấy định mời mình ăn?” Cô có phần mất tự nhiên, chẳng biết có nên nhận lời hay không.

“Tôi về muộn, vẫn chưa ăn cơm; thấy trong tủ lạnh còn vài món ăn của Lịch Thu, tôi rất muốn xài nhưng lại nghĩ đó là “độc quyền” của cô ,nên muốn hỏi xem cô đã ăn chưa...nếu chưa ăn ,thì tôi sẽ ăn mỳ ăn liền vậy”.

Tư Dao cười thầm mình quá ngớ,cô nói: “Xin lỗi, đó là của tôi, nên đành mời anh lại ăn mỳ ăn liền đi vậy!” Thấy Lâm Nhuận gật đầu có vẻ thất vọng,cô liền nói thêm: “Đùa anh đấy mà! Em đã định mời Thường Uyển đến sơn trang Mai Lĩnh ăn tối, mới chỉ nhắn tin vào di động nhưng chưa thấy cô ấy trả lời; cũng không rõ cô ấy có đến không, hay là phải đi một mình để rồi phải cố xài cả mâm?”

Lâm Nhuận cười nói:”Cô lòe tôi khiến tôi ngớ cả người! Sơn trang Mai Lĩnh rất gần ngay đây, lẽ ra cô cứ phôn đến văn phòng của tôi, thế là xong; Tôi có thể thanh lý suất ăn của bạn cô!”

Đúng! Thế mà mình không nghĩ ra! Nhưng lại hoá ra là mình mời anh ta ăn cơm, còn ra thể thống gì nữa?

Thấy Tư Dao cứ nghệt ra, Lâm Nhuận lại nói: “Tôi đang định báo cáo với cô đây!”

“Báo cáo? Nghe sợ thật! Anh coi tôi là sếp của anh à?”

“Ồ kia, cô không phải là sếp ư? Nói nghiêm chỉnh nhé: một cậu bạn tôi làm ở một đơn vị của sở công an nói rằng, họ đã phát hiện ra vài kẻ tình nghi về vụ việc đột nhập phòng cô hồi nọ; đều là dân tỉnh ngoài, quen với địa bàn vùng này, chúng đã có lịch sử gây án ở các địa phương. Nhưng đến giờ vẫn chưa biết động cơ của chúng là gì. Tôi đoán rằng tiếp theo chúng sẽ dò la tình hình của cô ở công ty cũ công ty mới. Có thể loại trừ động cơ kinh tế”.

“Ở công ty cũ, tuy tôi đã là cấp chủ quản tầng giữa nhưng vẫn chưa ở vị trí có thể đưa ra quyết sách, thì đâu có lăm mồm liên quan gì phức tạp? Tôi cứ cảm thấy chuyện này vẫn liên quan đến chuyến đi Tân Thường Cốc”.

“Tuy nhiên cô vẫn nên chuẩn bị về tư tưởng... Bên công an thường bận làm gấp các vụ trọng án cấp bách. Chuyện phiền toái cô gặp tối hôm đó chưa bị tổn thất về người về của, nên không thể coi là trọng án gì cả; Có thể nói họ đã rất coi trọng vụ việc nên mới điều tra đến tận hôm nay”.

Tư Dao cũng đã hiểu ngụ ý của anh, cô im lặng gật đầu.

Thấy Tư Dao hơi thoáng vẻ thất vọng, anh định nói sang chuyện khác nhưng lại cảm thấy chẳng dễ dàng gì: “Hình như Tử Phóng lại đi công tác rồi, anh ấy đã tra ra điều gì chưa?”

-----

(1) Các diễn viên và người mẫu đương thời

(2) Các thiếu niên đẹp hầu cận thần tiên

Chương 32

CHUYẾN ĐI CỦA NGƯỜI ĐẸP

Quách Tử Phóng bước vào hiệu ăn, thấy ở một bàn kê nơi góc phòng có một giai nhân thuộc nhóm “tân tiến”(1) mặc bộ đồ màu sáng, đang ngồi uống nước chanh, mắt luôn nhìn ra cửa bên ngoài. Anh đoán có lẽ đó là Trác Dĩnh, bèn rảo bước đến hỏi: “Trác Dĩnh phải không?”

Cô ta gật đầu, ra hiệu mời ngồi, và nói: “Anh là Quách Tử Phóng?”

Tử Phóng ngắm cô qua cặp kính râm, làn da trắng ngần, hai bên sống mũi hơi lấm tấm tàn nhang, lớp phấn thoa đã che đi gần hết; cô có khuôn mặt trái xoan rất chuẩn mực, đôi mắt to tròn hơi giống Triệu Vi(2). Tử Phóng trầm nghĩ.

“Qua điện thoại cô nói có biết đôi nét về Lâm Mang, sao cô không email gửi thẳng cho tôi?”

“Vì tôi không muốn để lại bất cứ ghi chép nào”.

“Hay lắm, rất có bản sắc của công ty Thân Hồng”. Tử Phóng cười chiêu lệ.

“Nào, cô nói đi, tôi xin lắng nghe”.

“Anh hãy trả lời tôi trước đã, sao lại biết số phon và email của tôi?”

“Ồ kia, Thân Hồng là một công ty lớn, nơi nào chẳng có dấu chân của các vị? Tôi đã tra cứu thông tin về Hội chợ thương mại Nam Kinh năm ngoái, thấy ghi tên hai người khi cần liên hệ là Lâm Mang và Trác Dĩnh”. Tử Phóng cảm thấy Trác Dĩnh chẳng phải hạng dễ đối phó, nên anh không vòng vo gì hết.

“Được. Tôi còn một yêu cầu nữa, hôm nay tôi gặp anh, mục đích chủ yếu là muốn trao đổi với anh thông tin mà tôi cần”. Trác Dĩnh ngồi đàm phán, là rất khó khăn.

Tử Phóng trầm ngạc nhiên: “Vâng, nếu tôi biết thì...”

“Nếu không biết thì anh đi điều tra giúp tôi!”

Ôi, những vị MBA(3)! Tử Phóng nghĩ mà tức. Con người Trác Dĩnh cũng

“trình làng” thẳng tuột như bản sơ yếu lý lịch của cô ta.

“Được, tôi cứ tạm nhận lời, vấn đề này còn phụ thuộc vào chất lượng của thông tin mà cô cho tôi biết”. Tử Phóng tỏ ra lỳ lợm.

“Thế thì tùy anh vậy, coi như tôi chưa nói gì hết, chúng ta ăn xong, đường ai người nấy đi!”

“Thôi được, thôi được! Cô đã thẳng. Tôi xin nhận lời...nhưng cô không sợ tôi chạy làng à?” Tử Phóng hiểu rằng mình chẳng có năng khiếu làm kinh doanh.

Trác Dĩnh cười thản nhiên: “Anh chạy làng hay không, cuối cùng tôi vẫn sẽ có được thông tin cần thiết. Tôi chỉ nói đùa anh vậy thôi. Nhưng đúng là tôi muốn anh cho biết Lâm Mang hiện đang ở đâu?”

“Anh ta bay hơi rồi! Nếu có thể tìm thấy thì tôi sẽ thỉnh giáo được anh ta khối thứ, chẳng phải nhọc sức chạy đến tận Thượng Hải này!”

“Tôi cũng đoán thế”. Trác Dĩnh bỗng ngừng bật, những ngón tay búp măng nhẹ nhẹ gõ trên mặt bàn, hình như đang nghĩ xem nên nói tiếp ra sao.

Im lặng một lúc. Tử Phóng bắt đầu cảm thấy sốt ruột, bèn nói: “Hay là, tôi gọi mở điều này với cô. Cô và Lâm Mang đã từng yêu nhau, đúng không?”

“Tôi không thích nói dối, nhưng rất lạ là tại sao anh lại biết nhỉ?” Trác Dĩnh nhìn chăm chăm vào cặp kính râm của Tử Phóng.

“Chỉ là phỏng đoán liêu của tôi! Tuy không hiểu về Lâm Mang nhưng đại khái tôi cũng biết anh ta háu gái còn mạnh hơn các cô gái mê đồ trang sức! Anh ta dám theo đuôi, giăng lưới vét sạch, bắt cá hai mươi tay cũng không mỏi! Hai vị, một người phụ trách thị trường, một người phụ trách tiêu thụ, cùng có mặt ở vài Hội chợ triển lãm, cùng đi giang hồ thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén! Huống chi Lâm Mang xưa nay đâu phải Liễu Hạ Huệ(4), lại có hình thức miễn chê, nếu hai vị không quán lấy nhau thì mới là chuyện lạ! Nay, xin hỏi liệu hai người đã...” Mỗi khi đặc ý, Tử Phóng thường không che giấu được nữa.

“Xin anh chớ đi sâu vào các chi tiết. Anh đã đoán đúng, chúng tôi đã từng yêu nhau, nhưng rồi tôi nhận ra quan niệm của mình và anh ta khác nhau quá

xa. Tôi cần một bên đỡ lâu dài, còn anh ấy cần những cú sốc hoặc là những mục đích mạnh hơn. Tôi xin chịu cái trò chơi ấy, bên tuyên bố chia tay, ít ra cũng gọi là rút lui an toàn không bị tổn thương”. Trác Dĩnh tuy có phần ngạo nghễ nhưng phải nói là cô rất thẳng thắn.

“Giống nhau một cách đáng sợ!” Tử Phóng lập tức nghĩ đến Tư Dao, anh kêu lên.

“Cái gì giống nhau? Ai giống ai?”

“À...không có gì. Có một cô gái cũng nhìn nhận rất giống cô, nhưng chưa sắc sảo bằng!”

“Tôi đã cho anh biết thông tin quan trọng rồi, đúng chưa?” Trác Dĩnh lạnh lùng nhìn Tử Phóng.

“Đúng là rất quan trọng. Nhưng còn lâu mới đủ, tôi rất muốn biết tại sao anh ta lại đi khỏi Thượng Hải?”

“Có những điều, dù rất riêng tư, tôi cũng đã nói với anh nhưng có những điều tôi không thể cho biết. Nhất là hôm nay tôi nghiệm ra rằng anh chẳng phải người đáng tin cậy, nên tôi càng không thể cho anh biết”.

Những nhân vật MBA có khác! Tử Phóng sắp nổi điên: “Thế thì cô...”

“Tôi không như anh tưởng đâu, tôi sẽ giúp anh, nhưng không trực tiếp nói với anh thôi. Tôi cho anh hai đầu mối: một là hãy đọc lại tờ “Văn Hối Báo” ngày 11 tháng 8. Có vấn đề gì thì đi mà hỏi phóng viên. Hai là, anh hãy nhớ chi tiết lúc này tôi nói, Lâm Mang không phải gã yêu râu xanh chính cống, mỗi hành vi của anh ta đều có tính mục đích rất rõ. Thế thôi! Này, chớ quên thanh toán!” Trác Dĩnh nói rồi đứng lên, khoác ví đầm, đôi chân đi giày cao gót bước rất nhanh ra cửa.

Tử Phóng thấy hơi nóng gáy, anh cất cao giọng: “Thực ra cô vẫn nhớ anh ta, đúng không?”

Trác Dĩnh dừng bước, quay lại, khẽ mỉm cười: “Thông minh đấy! Đúng là tôi vẫn nhớ, nhớ muốn chết...À, thì ra tôi vụng nói, ý tôi là...muốn anh ta chết đi!”

A Tam Hoàng Kim rút lui một cách bí hiểm, động đất ở tập đoàn Thân Hồng.

Tin bản báo: Giám đốc Bộ phận đầu tư tập đoàn Thiên Hồng là Bành Ngọc Sơn- vốn được mệnh danh là A Tam Hoàng Kim- vừa qua đã đệ đơn lên Hội đồng quản trị xin từ chức, cùng xin từ chức với ông, còn có hai vị chủ quản cao cấp của Bộ phận đầu tư, gây nên sự biến động nhân sự lớn nhất trong tập đoàn kể từ mấy năm gần đây.

Ông Bành Ngọc Sơn một trong những người sáng lập ra Thân Hồng, đã lập nên Bộ phận đầu tư cách đây 12 năm, và nhanh chóng phát triển Bộ phận này thành đơn vị kinh doanh có lãi cao nhất Thân Hồng, bản thân ông cũng nổi danh là “Núi vàng kiên cố” trong lĩnh vực kinh doanh cổ phiếu và bất động sản. Giới doanh nghiệp cho rằng lợi nhuận của Bộ phận đầu tư liên tục 5 năm đạt mức tăng trưởng trên 30%. Trước khi ông Bành Ngọc Sơn đột ngột xin từ chức, không hề thấy có tin đồn doanh nghiệp nào đó đã vờ được ông, cho nên sự kiện này rất ít khả năng chỉ đơn thuần là biến động nhân sự.

Đây là mẩu tin duy nhất liên quan đến tập đoàn Thân Hồng đăng trên “Văn Hội Báo” số ra ngày 11 tháng 8. Không hề nhắc đến tên Lâm Mang. Anh ta ở Bộ phận thị trường, chẳng hề dính dáng đến bộ phận đầu tư. Hay là Trác Dĩnh đã chơi khăm mình?

Anh cúi kính vò mái tóc vốn đã bù xù. Nếu không vì đang ngồi nhờ ở văn phòng của một toà báo thân quen thì chắc anh phải chửi bới ầm lên! Anh chợt nhớ đến chi tiết thứ hai mà Trác Dĩnh nói, “ có tính mục đích rất rõ”. Đặc điểm của Lâm Mang là khôi ngô, có vẻ tay chơi, hấp dẫn phụ nữ, còn Bành Ngọc Sơn là bậc cao niên, sơ yếu lý lịch của ông ta tìm đâu cũng thấy, đã 54 tuổi, hai con trai đều ở nước ngoài.

Mình lại đi vào ngõ cụt rồi.

Anh ngao ngán nhìn tờ báo, ánh mắt ngẫu nhiên dừng lại ở mấy chữ “hai vị chủ quản cao cấp”. Anh lập tức lên mạng tìm kiếm, mắt anh bỗng sáng lên.

Hồi chuông điện thoại đã đánh thức Tư Dao. Cô bật đèn bàn, cầm máy lên nghe. Giọng gọn sắc của Tử Phóng vang lên : “Tôi đây mà, cô vẫn khỏe chứ?”

“Anh biết lúc này là mấy giờ không?”

“Biết rồi, còn quá sớm!”

“Không quá sớm mà là quá muộn, 1 giờ rưỡi sáng! Có ai gọi điện kiểu này không?” Tư Dao rất bực mình.

“Tôi chỉ muốn hỏi thăm xem cô có được an toàn không”. Giọng Tử Phóng đúng là tỏ ra quan tâm.

“Vâng, xin cảm ơn anh. Tuy nhiên tôi vẫn thấy không sao hiểu nổi”. Tư Dao thấy đầu cứ ong ong, hai mắt thì không sao mở nổi.

“Cô nghe tôi nói hết đã, rồi sẽ hiểu. Xin nói điều quan trọng nhất trước, dù ở đâu và vào lúc nào hãy nhìn thấy Lâm Mang thì cô miễn nói chuyện và khỏi cần tiếp cận, hãy gọi 110 báo công an ngay”.

“Sao lại thế? Anh ta không có bất cứ hành vi thô bạo nào, tôi cũng báo công an à?”

“Cô đoán xem tôi đang ở đâu?”

“Chắc là nơi dịch vụ từ A đến Z?”

“Ôi, lúc này mà cô còn nói đùa được? Tôi đang ngồi ở nhà Lâm Mang. Đúng, căn nhà ở Thượng Hải anh ta mua năm ngoái”.

“Anh vào bằng cách nào? Thế là phạm pháp, anh biết không?” Tư Dao bắt đầu tỉnh hẳn.

“Chuyện dài lắm, tôi tóm tắt vậy: ở Thượng Hải, trước và trong khi dan díu với Kiều Kiều, anh ta còn có vài cô gái khác - thậm chí có bà tuổi đã sồn sồn mà dân Thượng Hải gọi là “thích ăn phở”...”

“Với tôi ,anh ta đã chẳng đáng một xu, anh khỏi cần mạt sát anh ta thêm nữa”. Tư Dao nghe thấy anh ta nặng lời ,không hiểu sao cô lại thấy có phần chối tai, bèn ngắt lời luôn.

“Tôi nhận ra tâm trạng của cô vẫn còn phức tạp. Cô biết không, tôi đã chạm trán với một người tình cũ của anh ta, cô này làm về tiêu thụ. Phải nói cô ta rất khiếp, chỉ mong anh ta chết đi mới hả! Chuyện là thế này : trước hết Lâm Mang keo sơn gắn bó với em này, sau đó bỗng ngã vào lòng một nữ chủ quản cao cấp, một chuyên gia đầu tư ở Bộ phận Tiền tệ của công ty. Vị chuyên gia ấy...đáng tuổi chị tôi, nhưng trông vẫn còn điệu đà ra trò; chị ta bị Lâm Mang mê hoặc đến nỗi đã dám làm bừa, bị hấn xúi giục, dùng ngay tiền đầu tư của công ty để làm ăn,dự định vớ bẫm rồi sẽ cao chạy xa bay. Nào ngờ các căn hộ cao cấp đã mua bằng tiền ấy đều bị kẹt do chính sách quản lý thay đổi; khi đang kiếm ra tiền thì vẫn yên ổn, nhưng khi bắt đầu lỗ vốn thì tài vụ công ty phát hiện ra vị chủ quản này đã “thuồng” tiền. Chị ta cũng có đại ca làm hậu thuẫn, chị ta và giám đốc Bộ phận đầu tư Bành Ngọc Sơn lần mò lẫn lộn cùng gây dựng giang sơn. Tôi nhấn mạnh nhé, bốn chữ “lần mò lẫn lộn” phải hiểu theo nghĩa đen. Gã Ngọc Sơn thừa biết chuyện của ‘nữ tướng yêu quý’ nhưng cứ vờ như không biết gì. Cho nên, khi chuyện vỡ lở, cộng với chuyện nội bộ lãnh đạo vốn rất lục đục, sếp họ Bành cũng bị lừa đi luôn”.

“Anh nói nhiều thật nhưng hình như hơi lạc đề, điều này liên quan gì đến cuộc điều tra của chúng ta?”

“Cô có biết bà chị đó có kết cục thế nào không?”

Tư Dao bỗng ớn lạnh: “Sao? Chẳng lẽ chị ta...”

“Tự sát! Cứa cổ tay tự sát, chết ngay trên giường của mình”.

Tư Dao thấy toàn thân giá lạnh. Thì ra cửa sổ phòng cô vẫn đang mở. Từ sau khi lắp thêm khung sắt cô thường xuyên mở cửa để giảm bớt nỗi sợ hãi không gian kín mít.Cô đứng lên, ra khép cửa lại nhưng không nói được câu nào.

“Cô vẫn chưa nhìn ra mối liên quan gì trong đó à? Vị nữ chủ quản,Kiều Kiều, Tiểu Mạn, đều chung một kết cục”.Tư Phóng tiếp tục thao thao bất tuyệt theo hướng suy nghĩ của mình.

“Anh không cần nói tôi cũng hiểu...nhưng, thế thì sao? Chẳng lẽ mọi điều

đều cho thấy anh ta là hung thủ à? Kiều Kiều chết ra sao, thì tôi chứng kiến; cái chết của Tiểu Mạn không thể nói là trực tiếp liên quan đến anh ta. Và, cô gái đầu tiên mà anh nói, thì vẫn đang sống đấy thôi?”

“Đó là vì cô ta đã sớm rút ra ngoài vòng. Tôi còn chưa nói hết đâu. Từ các sự việc trên, tôi liên tưởng đến việc người cha Tiểu Mạn bị bắt để điều tra. Theo tôi biết, khi Lâm Mang yêu Kiều Kiều thì đồng thời dan díu với Tiểu Mạn. Tại sao? Cha mẹ của Tiểu Mạn là người có quyền thế. Tối hôm nay tôi đã gọi không biết bao nhiêu cú phôn, chỉ thiếu nước chạy đến Vũ Hán và đã làm rõ một số tình tiết: Ông Thương Đình ăn hối lộ và biển thủ công quỹ chẳng phải mới một hai năm nay, nhưng người gần đây gây cho ông rắc rối lớn, lại chính là cô con gái cưng Thương Tiểu Mạn...”

“Này, anh nói năng bớt cái giọng chua cay ấy đi được không? Tiểu Mạn là bạn thân của tôi kia mà”. Tư Dao bỗng lại thấy chói tai.

“Cô ta tự tiện chuyển đi một khoản tiền lớn từ một kho bạc trực thuộc Thương Đình, khiến thanh tra tài chính chú ý. Khoản đó được chuyển đến tài khoản của một công ty mới nổi lên trong ngành kinh doanh địa ốc ở Thượng Hải. Một trong những cổ đông của công ty là ai, cô đoán xem?”

“Anh cho tôi là đứa con nít, là con bé học sinh ngô nghê chắc? Là Lâm Mang! Gì nữa nào? Mục đích của anh ta đúng là quá rõ, cực tham lam. Nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ giết người”.

“Thực ra tôi cũng vì muốn làm rõ sự thật, nên đã đến lục soát nhà Lâm Mang để tìm chứng cứ. Tôi đã làm gì để vào được, cô đoán xem?”

“Này, tôi đã nói bao lần rồi, lúc này là một giờ rưỡi sáng, không phải là lúc bộ não làm việc tốt nhất”.

“Thế thì ngược lại với tôi, các bài viết quái dị rất được truyền tụng của tôi thường được viết vào đêm khuya. Cô biết không, đầu tôi chột sáng lên...đôi khi tôi như có linh cảm, tôi nghĩ đến cô gái làm về tiêu thụ kia, tôi vừa nói là cô ấy “rất khiếp”, cô nhớ chứ? Tôi đoán rằng khi cô ta và Lâm Mang yêu nhau, chắc cô ta phải có chìa khoá tổ ấm. Khi chia tay, một cô gái tinh khôn như thế hẳn phải đánh thêm chìa để “làm kỷ niệm”. Quả không sai, cô ấy

vẫn giữ chòm chìa khóa đánh thêm, thế là tôi khệnh khạng bước vào!”

Tur Dao tưởng tượng cảnh anh chàng Tử Phóng cao lêu đêu đang đi “khệnh khạng”,suýt nữa thì cô ‘nôn ọe’: “Anh nói thì nhiều rồi, nhưng tôi vẫn chưa hiểu rõ Lâm Mang đáng sợ đến đâu?”

Tử Phóng ngừng lời,hình như đang nghĩ ngợi điều gì. Tur Dao lại giục : “Anh còn biết gì nữa, cứ nói đi. Tôi đã chuẩn bị tư tưởng để nghe khả năng xấu nhất”.

“Chỉ e dù cô chuẩn bị kỹ đến đâu, cô cũng không chịu nổi”. Giọng Tử Phóng không có vẻ gì là cô s ý khoa trương. “Cô thử nghe một đoạn lời nhắn vào điện thoại của Lâm Mang”.

Sau vài tiếng “tút tut”, là một giọng nữ quen thuộc: “Anh Lâm Mang, em đây. Lúc này đã rất khuya. Mai em sẽ đến Thượng Hải công tác. Buổi sáng em sẽ ở chi nhánh của Sở đặt tại Thượng Hải, chiều sẽ đi xe đến Vô Tích. Ngày kia còn phải đi Nam Kinh. Em rất nhớ anh, em vốn định đến vào tối nay, muốn anh ôm em, nhưng ở Giang Kinh nhiều việc quá, bận rộn cho đến tận lúc này nên không thể kịp lên đường. Mai sẽ gặp anh, rồi cùng đi ăn trưa được chứ? Lúc đó em sẽ cho anh biết một chuyện này. I love you”.

Bàn tay Tur Dao cầm điện thoại như tê dại đi, nhưng cô vẫn giữ được.Cô ngây người, nghe đủ hết từng chữ từng câu. Quách Tử Phóng đã không khoa trương. Cô đã chuẩn bị tư tưởng đầy đủ, nhưng thật không ngờ giọng nữ vào máy điện thoại của Lâm Mang lại là giọng người bạn thân nhất của cô- Viên Thuyên!

Không thể nào!

Nhưng cô buộc phải tin vào tai mình, đó thật sự là giọng của Viên Thuyên. Lâm Mang định làm gì vậy? Viên Thuyên khôn ba năm sao lại đại một giờ thế này? Lẽ nào cậu không nhận ra Lâm Mang chẳng phải là kẻ chịu ‘an phận’? Chẳng lẽ cậu quên rằng cậu và Lưu Dục Chu đã ước hẹn với nhau, cùng xây tổ ấm tình yêu? Anh Dục Chu có biết những chuyện này không? Chắc là không. Cậu mất rồi, anh ấy vẫn không nguôi thương nhớ, thậm chí định đi tu. Cậu làm thế này có xứng với anh ấy không?

Viên Thuyên, tại sao cậu lại làm như thế?

“Tư Dao sao thế?”

“Tôi...không sao. Tôi đang nghĩ Viên Thuyên không phải là con người như thế. Chồng chưa cưới của cô ấy từng nói với tôi rằng, sau khi Kiều Kiều mất, Viên Thuyên thấy nghi ngờ Lâm Mang nên đã đi Thượng hải để điều tra. Có lẽ cô ấy tiếp cận Lâm Mang là một thủ đoạn để khiến cho Lâm Mang tin cậy”.

“Và đương nhiên là, Lâm Mang vốn có tố chất khiến mười cô mê cả mười, cũng có khả năng Viên Thuyên diễn kịch, giả rồi hoá thật, coi như đã lên thuyền cướp biển. Chuyện tương tự như thế này rất nhiều. Tôi chỉ là anh phóng viên ngành giải trí, chẳng thể bình luận gì về đạo đức tình cảm chung thủy của ai. Họ có chân tình hay không chẳng thuộc phạm vi của tôi. Nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề an ninh xã hội”.

“Đến lúc này, mọi việc chỉ mới chứng minh Lâm Mang là một gã đĩ bợm. Tham tiền háu gái luôn gắn với nhau, chẳng có gì là lạ; liên quan gì đến an ninh xã hội ?”

Tử Phóng cười nhạt: “Trong cái tủ bếp có khoá của anh ta, tôi phát hiện ra một lượng lớn cục lớn thuốc ngủ!”

(1) Chỉ các viên chức thể hệ mới, có trí thức cao và thu nhập khá

(2) Diễn viên điện ảnh, ca sĩ

(3) Thạc sĩ quản trị kinh doanh

(4) Nhân vật thời Đông Chu Trung Quốc, rất đức độ

Chương 33

QUY Y (1)

Lưu Dục Chu gọi món bánh gói chay, anh còn dặn kỹ nhà bếp đừng cho mỡ lợn. Thấy Mạnh Tư Dao kinh ngạc nhìn mình, anh cười: “ Tư Dao đừng lấy làm lạ, tôi đã bắt đầu ăn chay. Ăn được hai tuần rồi, thấy rất dễ chịu”.

Tư Dao không biết nói sao, chỉ tiếp tục ngắm Dục Chu. Hình như anh gầy đi đáng kể, cái đầu húi cua đã thay cho mái tóc dài vốn được chăm sóc kỹ, trông người càng thêm hốc hác.

“Hình như anh quy Phật còn nghiêm chỉnh hơn cả phật tử”. Tư Dao thấy lòng mình se lại, cô thấy xót xa cho Dục Chu.

“Ấy là nhờ tác dụng thần kỳ của nó. Sau khi Viên Thuyên ra đi, nhất là sau khi thấy hồn ma- hoặc nói cách khác là ảo giác của tôi, tôi rất hay tụng kinh. Điều này đã kéo tôi trở về cuộc sống bình thường, giúp tôi lại có được cái tâm yên bình. Dù sao tôi vẫn phải gắng đôi mắt với cuộc sống thường nhật và công việc bận rộn. Nếu tâm không yên tôi chẳng thể làm nổi việc gì”. Dục Chu nói rất chân thành.

“Thật đáng khâm phục, anh đã giải quyết được rất tốt”. Tư Dao trầm nghĩ, liệu bao giờ cô mới có thể tìm lại được sự yên bình trong tâm? Các sự việc liên tiếp xảy ra khiến cô không thể nào yên.

“Tư Dao không thể yên bởi mấy người bạn tốt đã... Chuyện về Tiểu Mạn đang đồn đại khắp nơi, thật là đáng sợ!”

“Tuy tôi chưa từng nói với anh nhưng chắc anh cũng đã nhận ra, mấy người bạn đó của tôi đều đã từng đến Tân Thường Cốc; Nghĩ đến lời của ông già đó... Chẳng lẽ anh không sợ vận xấu ấy cũng sẽ đến với mình hay sao?” Tư Dao nghĩ bụng, sự phản bội của Viên Thuyên đối với Dục Chu phải nói là tàn nhẫn.

Nhưng không ngờ Dục Chu lại mỉm cười: “Sao tôi lại không nghĩ ngợi? Nhưng đây là cái hay của người tu hành theo đạo Phật. Mỗi khi u uất buồn rầu tôi lại tụng niệm kinh Phật, lòng tôi lập tức yên ổn ngay. Và, sau khi học

Phật pháp, tôi cho rằng cái gọi là “lời nguyện” chẳng qua chỉ là một thứ ma tâm(2). Ma tâm đã làm nhiễu loạn tư duy bình thường, ma tâm sẽ khiến người ta nảy sinh những hình ảnh hoang tưởng. Khi đã ở tình trạng ấy thì con người không thể không xảy ra chuyện. Người bị xảy ra chuyện lại tiếp tục đem ma tâm đến cho người khỏe mạnh, hình thành một vòng tuần hoàn ác tính”.

Tư Dao chăm chú lắng nghe, suy ngẫm từng câu nói của anh, mỗi câu dường như đều rất có lý. Đó là một hành trình diễn biến tâm trạng của một chàng trai đã trải qua cuộc bể dâu. Mình nên nói với anh về chuyện Viên Thuyên như thế nào đây? Có cần thiết phải kể rõ với anh về chuyện của Viên Thuyên và Lâm Mang “đi đêm” hay không? Quách Tử Phóng thật đáng ghét, sao anh ta cứ khẳng khẳng bảo mình đi “phỏng vấn” Dục Chu, bắt mình khơi lại chuyện cũ, trở thành một kẻ “buôn chuyện”?

“Anh Chu nói rất có lý, đã giúp tôi rất nhiều. Nói về “tâm ma”, anh có cho rằng trước đây Viên Thuyên cũng bị ảnh hưởng không?” Tư Dao thận trọng lựa lời, cô sợ đụng chạm đến nỗi đau của Dục Chu.

“Có chứ! Giờ đây bình tâm nghĩ lại, có thể thấy mọi việc tương đối rõ. Tôi nhớ sau chuyện đi núi Vũ Di, Viên Thuyên nhiều lần nói chuyện với tôi về cái chết của Kiều Kiều. Viên Thuyên là người rất hay suy ngẫm, đã nêu ra rất nhiều “lý luận”. Chẳng giấu gì Tư Dao...” Dục Chu ngậm ngừ một lát.

“Tôi biết, mình là người đầu tiên bị nghi ngờ. Giờ nhớ lại, tôi đã thấy lòng mình lắng dịu đi nhiều rồi”. Tuy miệng nói vậy nhưng Tư Dao lại tự nhủ: có thật thế không?

“Thật sao? Thế thì rất tốt. Dù sao thì tôi vẫn chưa bao giờ cho là như thế. Tôi nói thêm điều này cô đừng để bụng: Viên Thuyên còn nghi về chuyện bạn trai của Kiều Kiều và Thương Tiểu Mạn là Lâm Mang... Lâm Mang có mặt trong chuyến đi Vũ Di khiến người ta ngờ ngợ; vì hồi học đại học khi “năm chiến sĩ núi Lang Nha” đi du lịch thì anh ta chưa từng hăng hái tự nguyện đi cùng để “hộ giá”. Tại sao lần ấy lại đi, vả lại Kiều Kiều vốn cũng không muốn thế. Ngoài ra, tại sao Tiểu Mạn lại nhạy cảm về chuyện giữa cô và Lâm

Mang, Viên Thuyên ngờ rằng cô ấy cố ý khích bác gây rắc rối cho cô và Kiều Kiều.

“Cho nên, cô ấy đã vài lần đi Thượng Hải điều tra về Kiều Kiều trước đây. Hôm nọ tôi chả đã kể với Tư Dao rồi còn gì. Cô ấy điều tra không mấy suôn sẻ, vả lại chuyên đi nào cũng kết hợp công tác, rất bận bịu. Tôi nhận thấy sau mỗi chuyến đi Thượng Hải về, tâm trạng cô ấy đều rất không hay”.

Tư Dao định nói: “Tất nhiên rồi, vì cô ấy vừa mới gắn bó với Lâm Mang nên bắt đầu cảm thấy không hài lòng với anh chàng thật thà Dục Chu và quan hệ hiện có”, nhưng lại thôi và hỏi: “Chắc anh và cô ấy không vì chuyện đó mà trở nên xa cách chứ?”

Dục Chu chợt biến sắc, hơi thở có phần gấp gáp, nhưng anh lập tức khép mắt lại, môi mấp máy...Hình như đang điều hoà tâm trạng: Cuối cùng anh chậm rãi nói: “Cô nói đúng, trước khi Viên Thuyên ra đi, tình cảm giữa chúng tôi đang xuống dốc, ngày cưới cứ hoãn đi hoãn lại. Thậm chí chúng tôi đã từng rất căng với nhau. Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy trái tim cô ấy đang dần xa tôi. Cô ấy là người rất tử tế thận trọng, tôi thì lại không có một chứng cứ gì, đôi lúc đành phải âm ức mà chịu vậy. Tuy nhiên tôi cho rằng những điều đó chỉ là rất nhỏ vì khi nghe tin Viên Thuyên ra đi, tôi hiểu sâu sắc rằng cô ấy đối với tôi quan trọng biết nhường nào. Đời tôi không thể thiếu vắng cô ấy. Nếu Viên Thuyên giờ đây có thể hồi sinh, tôi sẽ càng yêu cô ấy gấp bội”.

Tư Dao hiểu căn bản cô đã đạt được mục đích trong cuộc gặp hôm nay. Nhưng cô càng thêm tức Quách Tử Phóng, anh ta chỉ đam mê những tình tiết quái dị lạ lùng; đúng là anh ta đã chứng minh được Viên Thuyên ăn ở hai lòng, nhưng rồi sao nữa? Thật vô nghĩa!

Câu nói của Dục Chu như vẫn vang bên tai cô: “Nếu Viên Thuyên có thể hồi sinh...” Cô chợt nảy ra một ý, bèn nói: “Muốn hỏi anh Chu điều này, anh đừng phật ý nhé: gần đây...anh có nhận được QQ của Viên Thuyên không?” “Tôi hôm đó tuy biết Tư Dao đã gặp Viên Thuyên trên mạng QQ, nhưng nếu chưa tận mắt chứng kiến tôi nhất định không thể tin người chết rồi mà vẫn chat được”. Dục Chu dán mắt vào màn hình máy tính đặt trên bàn của Tư

Dao, chậm chậm lắc đầu. Anh bỗng ngoảnh sang nói: “Này, tại sao cô ấy không gửi tin cho tôi nhỉ? Tôi rất muốn nói chuyện với cô ấy, dù chỉ là trên mạng QQ. Trước đây gặp ảo giác cô ấy chỉ toàn im lặng không nói một lời”. “Tôi nghĩ, chắc là cô ấy muốn điều tốt cho anh, không muốn quấy rầy cuộc sống của anh. Hoặc là, tại anh đọc kinh Phật, nên cô ấy né tránh. Chắc anh khó tưởng tượng nổi lần đầu nhận được QQ của Kiều Kiều, tôi đã sợ đến đâu. Cho đến giờ tôi vẫn không muốn nhìn thấy QQ của họ, tôi toàn lẩn tránh họ”.

Dục Chu đứng lên. Chợt nhìn thấy quả cầu pha lê đặt trên bàn : “Viên Thuyên gửi tặng cô phải không? Đẹp thật!”

Tư Dao nói vâng.

“Còn bức ảnh đâu, sao tôi chưa trông thấy?”

“Mọi tai họa đều khởi nguồn từ chuyến đi Tân Thường Cốc lần đó, tại tôi cứ khăng khăng đòi đến hang Thập Tịch. Chắc Viên Thuyên rất hối hận vì chuyện đó, lẽ ra cô ấy không nên ủng hộ tôi đi vào xem hang, nên mới gửi cho tôi bức ảnh nhằm nhắc đừng thiếu suy nghĩ như thế nữa. Rồi một lần tôi thấy âm ức, tôi đã cắt vụn bức ảnh vứt đi rồi”. Thực ra sáng nay Tư Dao mới cắt vụn bức ảnh, sau khi biết chuyện quan hệ giữa Viên Thuyên và Lâm Mang. Không hiểu sao cô cảm thấy mình bị lừa dối ghê gớm. Cô và Viên Thuyên bao năm nay thân nhau như chị em, thế mà cô ấy lại làm chuyện đó. Tư Dao thật sự thấy thất vọng về tình bạn này. Việc đầu tiên cô nghĩ đến là xé bỏ bức ảnh phong cảnh mà hề nhìn thấy lại khiến cô đau đớn. Cô thậm chí định đập luôn quả cầu pha lê, nhưng lại thấy mình quá nóng nảy pha chút xót xa. Bởi thế cô định lúc khác sẽ cắt nó đi. Lúc này các mảnh vụn của bức ảnh vẫn nằm trong cái hộp giấy vụn nhưng cô chẳng buồn nhìn nữa.

Dục Chu khẽ thở dài: “Ôi, thế thì thật đáng tiếc”.

“Tại sao ạ?”

“Viên Thuyên tặng ai thứ gì, đều không phải là ngẫu hứng. Bức ảnh đó nhất định thể hiện những điều cô ấy muốn nói”.

“Dù cô ấy định nói gì, thì cũng đành vậy!” Tư Dao khẽ nhún vai, nghĩ bụng

tôi biết cô ấy định nói gì. Mấy người bạn chơi với nhau hết sức hồn nhiên trong sáng như quả cầu pha lê này nhưng dưới bóng đen của chết chóc, dục vọng và sự phản bội đã hoàn toàn mất ý thức kiểm soát, mà nguyên nhân khởi nguồn là chuyển đi Tân Thường Cốc.

-----
(1) Danh từ Phật học = trở về bên Phật

(2) Tâm trạng rối loạn, sai lầm, lệch lạc

Chương 34

LỜI NHẮN ĐỀ LẠI

Yêu Yêu: Tại sao lại im lặng?

Hoàng Dược Sư: Tôi đang phải suy ngẫm, vì những điều bạn nói quá phức tạp và đầy kịch tính. Rất cảm ơn bạn đã tin tôi, cho tôi biết những điều hết sức riêng tư.

Yêu Yêu: Tôi ưa kịch tính, rất thích xem các tin giật gân nhưng rất ghét phải trở thành vai chính.

Hoàng Dược Sư: Vị đại ca phóng viên kia lo lắng không phải là không có lý. Nhất là đám thuốc ngủ kia, tôi cũng thấy giật mình.

Yêu Yêu: Đúng thế. Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Tại sao lúc Kiêu Kiêu sắp chết cứ nhắc đi nhắc lại mấy lần “mình rất buồn ngủ”. Tại sao lại bắt chọt trượt chân trên đường? Đoạn đường ấy, dù đi trong đêm mưa, nếu thận trọng thì không thể nào bị trượt chân xuống dốc.

Hoàng Dược Sư : Và ,khi bị lấn xuống cô ấy hầu như không hề kêu lên. Nếu ta nghĩ vì cô ấy đã uống thuốc ngủ ,thì điều này có thể giải thích xuôi tai.

Yêu Yêu: Nhưng, đang đi chơi vùng núi, ai lại uống thuốc ngủ bao giờ?

Hoàng Dược Sư: Ý bạn là Lâm Mang đã giở thủ đoạn, cho Kiều Kiều uống thuốc ngủ sao?

Yêu Yêu: Hôm đó, hai người ấy hầu như toàn ở bên nhau. Món ăn và đồ uống của cả hai, đều do Lâm Mang khoác trên vai. Lúc ngồi nghỉ, họ cùng ngồi ăn rất thân mật.

Hoàng Dược Sư: Có lý đấy. Thật đáng sợ.

Yêu Yêu: Còn điều này nữa, Tiểu Mạn vốn rất thân với Kiều Kiều, luôn ghét cay ghét đắng những chuyện tệ hại, tại sao lại mắc lừa Lâm Mang?

Hoàng Dược Sư: Có thể tạm giải thích là, một lần nào đó tiếp xúc riêng với Tiểu Mạn, Lâm Mang đã cho cô ta uống thuốc ngủ, sau đó lợi dụng ,làm cái chuyện đã rồi.

Yêu Yêu: Ý nghĩ này của anh thật mới mẻ. Con gái đôi khi vẫn thế, không được lý trí lắm, một khi bị tấn công sẽ trở thành tù binh của ái tình.

Hoàng Dược Sư: Nhất là khi đối phương là một anh chàng quá điển trai.

Yêu Yêu: Tôi có một giả thiết còn đáng sợ hơn. Lúc này tôi nhắc đến vị nữ chủ quản Bộ phận đầu tư của tập đoàn Thân Hồng. Chị ta đã tự sát ngay trên giường của mình. Liệu có thể là ‘người tình say đắm’ Lâm Mang đã cho chị ta uống thuốc ngủ rồi “giúp” chị ta cửa động mạch cổ tay không?

Hoàng Dược Sư: Đương nhiên có khả năng này. Bên công an không thể loại trừ anh ta là kẻ tình nghi, trừ phi anh ta chứng minh được anh ta không có mặt ở hiện trường.

Yêu Yêu: Nhưng anh nên biết, Kiều Kiều có thể làm chứng. Anh ta sẽ nói đã ở với Kiều Kiều suốt đêm, và Kiều Kiều sẽ xác nhận.

Hoàng Dược Sư: Nhưng thực tế Kiều Kiều đã uống thuốc ngủ, nên không thể biết mọi chuyện xảy ra đêm khuya, ví dụ Lâm Mang có ra khỏi nhà hay không. Tôi chợt nghĩ đến lần anh ta gặp bạn hồi nọ, cảm thấy bạn đã bị một phen hú vía.

Yêu Yêu: Tôi cũng rất sợ, nếu lần sau thấy anh ta tôi sẽ gọi 110.

Hoàng Dược Sư: Vậy thì cái chết của Viên Thuyên có nhiều khả năng liên quan đến anh ta.

Yêu Yêu: Thử nói cụ thể xem?

Hoàng Dược Sư: Hôm Viên Thuyên xảy ra chuyện, cô ấy chỉ ở Thượng Hải một buổi sáng. Gặp Lâm Mang vào giờ ăn trưa, buổi chiều lái xe trên đường cao tốc Thượng Hải - Nam Kinh. Nếu bữa trưa cô ấy ăn hoặc uống thứ gì có thuốc ngủ, thì lái xe sẽ quá nguy hiểm.

“Rất có lý. Tư Dao suy luận nhanh thật”. Tử Phóng vỗ tay, mắt sáng lên.

“Tôi được cao nhân trợ giúp mà”. Tư Dao cảm thấy cô có được suy đoán như thế là một việc đáng buồn, chẳng có gì đáng phấn khởi.

“Tuy nhiên đến lúc này mọi việc mới chỉ dừng ở chỗ suy đoán”. Lâm Nhuận nhấp một ngụm cà phê. Khuya rồi còn uống cà phê, chứng tỏ anh là hạng trùm thức khuya.

Tử Phóng nói: “Đúng! Toàn là những tình tiết thuộc “thì quá khứ”, chẳng có chứng cứ rõ ràng thì không thể báo công an”.

Lâm Nhuận nói: “Nhưng điều đáng nói là, e rằng chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể có chứng cứ. Nói cách khác, rất có thể dự thật sẽ hoàn toàn trái ngược với những điều chúng ta tưởng tượng. Đương nhiên tôi chỉ phát biểu từ hướng đối lập, chứ tôi căn bản vẫn tán thành các phân tích của Tư Dao”.

“Vậy thì tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Tư Dao đang đứng trước ngã ba đường. Còn bao chi tiết và ẩn số cần phải điều tra mà chẳng biết nên rẽ theo hướng nào đây.

Lâm Nhuận nói: “Điều cốt yếu nhất trong cuộc điều tra của chúng ta, không phải là lôi được các hành vi sa đoạ và vấn đề kinh tế của Lâm Mang ra ánh sáng, mà là đề phòng các chuyện “ly kỳ” sẽ xảy ra đối với Tư Dao. Cho nên chúng ta cần rà soát lại những cái chết kia một lượt, đề phòng bị kịch lại tái diễn”.

Tư Dao nhìn Lâm Nhuận bằng ánh mắt biết ơn. Cô nghĩ, anh ấy nói rất có lý

chứ không như Tử Phóng chỉ mãi hứng thú với các tin giật gân và đồn đại. Nhưng Tử Phóng vẫn chưa chịu: “Anh nói quá chung chung, có thể nói cụ thể được không?”

“Về nguyên nhân cái chết của Kiều Kiều, căn bản chẳng còn đất để khai thác, kể cả không loại trừ nguyên nhân do tác động của con người, thì vẫn nên coi đó hoàn toàn chỉ là sự không may. Còn cái chết của Viên Thuyên và Tiểu Mạn...hai người không cảm thấy có điểm gì tương tự à?”

Rõ ràng Lâm Nhuận đang suy nghĩ rất lung, anh liên tục nhấp cà phê.

“Tất nhiên họ đều chết vì tai nạn giao thông, nhưng đó chỉ là nhìn bên ngoài”. Tử Phóng vẫn chưa đồng tình.

“Vụ lật xe ở Đại Lý, vì giới truyền thông quan tâm cho nên rất nhiều chi tiết đã được nêu ra, còn sự cố của Viên Thuyên thì đến giờ chúng ta vẫn chưa suy xét kỹ nên tôi cho rằng chúng ta nên chú ý đặc biệt đến cái chết của Viên Thuyên. Vì nếu chúng ta không nỗ lực điều tra, thì sẽ chẳng có ai thay chúng ta lần mò trên diện quá rộng để phân tích nguyên nhân sự cố cả”.

Từng câu từng chữ của Lâm Nhuận đều rất đúng với ý nghĩ của Tư Dao. Cô gật đầu: “Tôi thấy đây là hướng đi đúng. Rõ ràng là một khâu mà đến nay chúng ta chưa coi trọng”.

“Tư Dao đã tán thành, thế thì tôi sẽ nhận trách nhiệm đi hỏi kết quả điều tra của bên công an, ví dụ, có cho pháp y giải phẫu khám nghiệm không...Nếu Tử Phóng có thể điều tra xem Viên Thuyên có điểm gì khác lạ trong sinh hoạt kể cả về quan hệ bạn bè và anh chồng chưa cưới, thì quá tốt”.

Tử Phóng lấy làm ngạc nhiên hỏi: “ Mọi vấn đề xoay quanh Viên Thuyên, để Tư Dao điều tra thì càng sát hơn và có hiệu quả hơn, đúng không?”

Lâm Nhuận thấy Tư Dao cũng tỏ ra ngạc nhiên, anh giải thích: “Vì Tư Dao rất hiểu Viên Thuyên, nên có lẽ sẽ chỉ nhìn vấn đề từ góc độ bạn thân. Như thế, có thể sẽ không chú ý một số chi tiết; nhưng Tử Phóng là phóng viên có kinh nghiệm, ai cũng biết trình độ của anh rồi. Anh sẽ điều tra từ những góc độ mới, chưa biết chừng sẽ thu hoạch được nhiều hơn. Tư Dao cũng không được rồi rã đâu, cô hãy tự nghiên cứu về bất cứ tình tiết nào ở Tân Thường

Cốc liên quan đến Viên Thuyên”.

Tử Phóng cười: “ Tôi có cảm giác chúng ta có thể mở một văn phòng thám tử tư được rồi đây!”

Tur Dao cũng cười: “ Kể cũng khéo thật: hai anh, một người là phóng viên, một người là luật sư, thành lập văn phòng thám tử tư thì quá đúng với chuyên môn!”

Tử Phóng nhìn Lâm Nhuận, nói có phần hài hước: “ Hình như đúng là quá khéo!”

Lâm Nhuận hình như không nhận ra, anh quay người đi lên gác: “ Tôi phải bắt đầu làm việc rồi đây”.

Tur Dao nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường: 11 giờ rưỡi.

Lâm Nhuận là một “điều tra viên” năng nổ. Chỉ hai ngày sau anh đã đặt trước mặt Tur Dao vài tấm ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn giao thông của Viên Thuyên. Vì lần trước anh đã thấy sự nhạy cảm của Tur Dao khi xem hồ sơ vụ lật xe ở Đại Lý, nên anh có phần hồi hộp quan sát phản ứng của cô. Tur Dao ngồi bất động nhìn các tấm ảnh, im lặng rất lâu. Tuy ít hôm nay cô thấy rất oán hận Viên Thuyên nhưng thâm tâm cô vẫn không muốn tin tất cả những chuyện không ra gì ấy, cô vẫn rất nhớ thương người bạn thân đã đi xa. “Xe mà còn nát đến mức này, đủ biết người thế thảm đến đâu! Thật kinh khủng!” Cô chỉ buông đọc một câu, mũi hơi cay cay.

“Theo các tin tức mà tôi hỏi được thì đây chỉ là một vụ tai nạn giao thông thường gặp. Không giải phẫu tử thi, vì cha mẹ Viên Thuyên cho rằng không cần thiết. Nhưng có một chi tiết đáng lưu ý: cô ấy đã không thắt dây an toàn; nếu thắt thì chưa chắc đã nguy đến tính mạng”.Lâm Nhuận hạ thấp giọng, thấy Tur Dao đang cúi đầu buồn bã, anh khẽ lay lay, nhẹ vỗ vai cô.

Tur Dao bỗng thấy nhẹ nhõm hơn.

“Trước mắt chỉ có chừng này, tôi sẽ tiếp tục dòng tai nghe ngóng thêm”.

“ Ôm cả việc nghe ngóng?”

” Khi nào chán làm luật sư, hoặc bị mất việc làm, tôi sẽ theo anh Tử Phóng đi giang hồ!”

“ Xin lỗi anh, anh rất bận việc, lại bắt anh phải để tâm vào câu chuyện này”.
Tur Dao biết Văn phòng luật sư Thiên Hoa có tiếng là “khu vực cao áp”, rất đông các khách hàng lớn đến với họ, nên làm việc rất căng.

“Chẳng lẽ tôi mà không bận à?” Chẳng biết Tử Phóng bước vào từ lúc nào, anh vừa cởi áo khoác vừa nói.

Tur Dao hơi nhú mày: “Dù sao tôi cũng gọi anh là đại ca, sao anh lại làm nũng như trẻ con thế?”

Tử Phóng hình như không nghe thấy, cứ tiếp tục nói: “Cô bạn Viên Thuyên của cô cũng tài thật, trời đất ạ! Chỉ nói riêng hội học đại học, nào là Hội sinh viên, Nhóm biểu diễn thời trang, Hội du lịch, Hội nhiếp ảnh, Hội thư họa, Ban vừa học vừa làm, Đội ten-nít...đâu đâu cũng có tên cô ta. Cô bé này lấy đâu ra lắm sức thế?”

Tur Dao bình thản nói: “ Ban vừa học vừa làm chỉ là một bộ phận của Hội sinh viên, nên có thể bớt mục đích này đi; anh điều tra chán chê mà chỉ được chừng này thôi à ?”

“Còn nữa chứ: cô ấy mới đi làm ba bốn năm mà đã trở thành nòng cốt của Sở tài chính kế toán, thực là tài ba! Cô ấy làm khá nhiều về kiểm toán, và cả tư vấn, cố vấn nữa, phần lớn lại là các dự án lớn, mà không đắc tội với ai, cũng không bị sai sót. Những năm qua là cao trào theo đuổi vật chất, rất nhiều cao thủ giới tài chính kế toán đã sa ngã, mà cô ấy vẫn trụ vững được, giỏi thật!”

“Tôi còn chưa biết cái từ ‘giới tài chính kế toán’ đâu”.Tur Dao cảm thấy Tử Phóng giống như đang ba hoa về các bài viết về ngành giải trí của anh ta.

“Chúng tôi cô rất ít ‘thực tế’”. Rõ ràng Tử Phóng chẳng khám phá được gì khác hơn, anh ta lướt nhìn mấy tấm ảnh rồi đi về phòng mình.

Lâm Nhuận cầm mấy tấm ảnh lên, nói với Tur Dao: “Tôi chẳng muốn làm cô buồn, hướng chi số ảnh này hình như chẳng có mấy tác dụng, tôi lại cất nó đi vậy”.

Ánh mắt Tur Dao dừng lại ở mấy tấm ảnh. Cô bỗng nói chắc nịch: “Dừng, cho tôi mượn xem vài hôm đã”.

Kính lúp, kính lúp để đâu nhỉ?

Tur Dao tìm thấy nó ở ngăn kéo dưới cùng, áp nó vào gần các tấm ảnh.

Một tấm chụp ảnh các nhân viên y tế đang cáng Viên Thuyên máu me bê bê lên xe cứu thương. Chỗ đó là ven đường cách hiện trường không xa. Chiếc xe Jeep màu vàng, hờ mui, thân xe đeo một băng vải đỏ tươi, trên đó là bảy chữ màu vàng rất nổi. Tur Dao soi kính lúp nhìn rõ chúng.

“Câu lạc bộ ô tô Khang Uy”

Tur Dao biết câu lạc bộ các chủ xe hơi thường có hai loại: một loại căn cứ vào thương hiệu của xe, có gắn cả biển ghi họ tên của chủ xe; loại thứ hai, là một tổ chức gồm các chủ xe của một khu vực nào đó, không phân biệt thành viên sử dụng xe nhãn hiệu gì, chỉ nhằm để giao lưu, xây dựng quan hệ khách hàng, là một thú vui trong sinh hoạt, thậm chí để săn tìm tình ái. Rõ ràng câu lạc bộ ô tô này thuộc loại thứ hai.

Tur Dao lập tức lên mạng quét một lượt, và đã tìm thấy diễn đàn “Câu lạc bộ ô tô Khang Uy”.

Chủ đề: Những vị nào đã mục kích vụ tai nạn giao thông ngày 16 tháng 9 trên đường cao tốc Thượng Hải- Nam Kinh?

“Thưa các vị đại nhân, tiểu nữ xin hỏi một điều. Có vị nào đã chứng kiến vụ tai nạn xe hơi xảy ra ngày 16 tháng 9 trên đường cao tốc Thượng Hải-Nam Kinh, nạn nhân là một cô gái? Tôi đang viết một bài luận văn về Phân tích các sự cố giao thông, muốn tìm hiểu tình hình cụ thể về vụ này. Cảm ơn”.

Tur Dao tung tin này lên diễn đàn, và theo dõi liên tục. Chịu khó miệt mài ắt trời chẳng phụ, chỉ một giờ sau đã có người hồi âm:

Chủ đề : Tôi sẽ nói

“Hãy cho tôi biết QQ của bạn, tôi sẽ cho bạn biết cụ thể”

Ký tên Mindy

Yêu Yêu: Mindy?

Mindy: Chào Yêu Yêu, tôi rất thích cái tên của bạn.

Yêu Yêu: Nên nói là tên của tôi very very very very Good!

Mindy: Mọi người thường hay chế nhạo cái tên của tôi.

Yêu Yêu : Tôi nói đùa đấy. Tôi rất cảm ơn nếu chị có thể giúp tôi. Hôm nào đến Thượng Hải tôi xin mời chị đi ăn kem.

Mindy: Tại sao bạn lại hỏi về vụ tai nạn đó? Tôi muốn cho bạn biết nhưng lại sợ.

Yêu Yêu: Sợ gì? Tôi chỉ muốn điều tra một cách rất khách quan.

Mindy: Tôi sợ vì vụ tai nạn ấy có hiện tượng rất lạ lùng. Tôi đã báo với cảnh sát nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy hồi âm.

Yêu Yêu: Bà chị tốt bụng cứ cho tôi biết đi!

Mindy: Hôm đó tôi cùng “chuẩn LG(chông)”(1) lái xe cùng đi chơi mùa thu với các bạn trong câu lạc bộ Khang Uy. Chúng tôi dẫn đầu, chiếc xe Jeep mui trần. Hôm đó khá đẹp trời nên kéo mui cho thoáng. Bỗng tôi nhìn thấy chiếc xe Buick phía trước rất bất ổn: chạy quá nhanh, hình như người lái đã uống rượu, nên xe cứ “đánh võng”. LG của tôi nói xe kia thế nào cũng có chuyện, bảo tôi hãy DV (quay phim), biết đâu có lúc cần dùng đến nó. Anh ấy bám còi mãi, nhưng xe kia vẫn không có gì thay đổi. Cũng may anh ấy đã gợi ý nên tôi mới ghi lại được toàn cảnh sự cố.

Yêu Yêu :Chị có thể truyền cho tôi không?

Xem đoạn phim đó trong máy tính của Tư Dao, Chung Lâm Nhuận và Quách Tử Phóng đều rất kinh ngạc. Họ không trầm trồ khen Tư Dao câu nào mà chỉ chăm chú xem.

Vì người này đang ngồi trong xe, nên hình ảnh rung dữ dội; tuy nhiên ông kính vẫn bám sát chiếc xe Buick. Chiếc xe lao nhanh gần như vẽ thành chữ S

liên tục, giống như Mindy miêu tả người lái đã uống rượu rồi lái xe.

“Chú ý nhìn cái đèn kia, quái lạ?” Tư Dao nhắc mọi người.

Chỉ thấy đèn cảnh báo của xe sáng lên vài lần, rồi lại tiếp tục sáng vài lần nữa; tắt đi vài giây rồi lại loé lên. Cứ như thế, nó loé sáng từng đợt, xe lại càng đánh võng khiếp hơn. Hình như Viên Thuyên định tìm cách đi vào làn đường chạy chậm nhưng vì xe ngoằn ngoèo dữ dội nên rất khó điều khiển, mãi vẫn không thể thực hiện nổi. Cuối cùng chiếc xe Buick hoàn toàn không thể kiểm soát được nữa, lạng ra khỏi tuyến cao tốc, đâm mạnh vào hàng cột bảo vệ ở ven đường. Tiếp theo là một số cảnh ở hiện trường và cấp cứu.

“Đèn cảnh báo lập lòe kiểu ấy quá kỳ lạ”. Lâm Nhuận tự tay tua ngược đoạn phim để xem lại.

“Khi xe mất tay lái, cô ấy bật đèn cảnh báo, là chuyện bình thường; nhưng đèn lại bị ngắt quãng như thế, thì lại là chuyện bất thường, vì khi đã bật công-tắc thì đèn cảnh báo sẽ tự động sáng liên tục. Trong phút căng thẳng như thế, sao cô ấy còn đung đến công-tắc, lúc bật lúc tắt?” Tư Dao nói.

Dường như cô đang giải thích câu nói của Lâm Nhuận, dù cô biết rằng cả hai anh đều rất thông minh.

“Bật đèn cảnh báo, đương nhiên là muốn xe phía sau nhìn thấy; đằng sau xe Viên Thuyên chính là xe của người quay phim phải không?” Lâm Nhuận hỏi.

“Đúng. Họ vẫn theo ở phía sau”.

“Họ đi xe gì?”

“Xe Jeep mui trần”.

Tư Dao chợt nảy ra một ý: “ Viên Thuyên làm mọi việc đều luôn có mục đích. Cô ấy bật đèn cảnh báo theo một kiểu rắc rối kỳ lạ như thế, xe đi sau sẽ không hiểu ý thì có tác dụng gì? Viên Thuyên rất thông minh, tất nhiên thừa hiểu điều này. Chỉ có một khả năng là, khi thấy xe hở mui chạy phía sau có người đang quay phim, cô hi vọng rằng máy quay sẽ ghi lại tình trạng tín hiệu đèn; đó là thông tin mà cô muốn truyền đạt cho những người khác, ví dụ cảnh sát điều tra tai nạn giao thông chẳng hạn...”

Tử Phóng và Lâm Nhuận nhìn nhau, hết lắc đầu lại gật gật đầu. Tử Phóng nói: “Quá huyền bí, quá xa vời. Nhưng có lẽ đây là cách giải thích hợp lý nhất”.

Lâm Nhuận nói : “ Nếu đúng là Viên Thuyên làm việc gì cũng luôn có mục đích – như cô vừa nói, thì rất có thể cách nháy đèn kỳ lạ ấy hàm chứa một thứ tín hiệu gì đó. Thậm chí có lẽ cô ấy biết mình sắp nguy, trước lúc chết đành gửi lại chút thông tin. Nó có thể khiến cho người điều tra nhận biết, hoặc cô ấy mong rằng cảnh sát điều tra cảm thấy kỳ lạ, sẽ hỏi thật kỹ các bạn thân thiết của mình, ví dụ Tư Dao chẳng hạn”.

Tử Phóng lắc đầu: “Thông tin gì mà chỉ là mấy lần đèn nháy bất quy tắc ấy? Ai mà hiểu được nó nghĩa là gì? Cho mọi người biết rằng cô ấy sắp chết à? ”

Lâm Nhuận hỏi: “ Tư Dao cố nghĩ xem, giữa cô và Viên Thuyên có dùng ám hiệu gì đặc biệt không? ”

Tư Dao ngẫm nghĩ. Cả hai thân nhau như chị em bao năm qua, đôi khi đã rất hiểu ý nhau đến mức người này nói nửa câu thì người kia có thể nói nốt, khiến bao người phải trầm trồ! Cô không sao nhớ nổi có “ám hiệu” gì ở đây... Và dù đây là ám hiệu thì cũng chỉ là đèn lập loè, không lời không chữ viết...

Một ý nghĩ bỗng vụt đến, Tư Dao tua đoạn băng trở lại từ đầu, giấy bút sẵn sàng, cô nói với Tử Phóng và Lâm Nhuận: “ Hai anh đếm giúp tôi xem, mỗi đợt đèn sáng lập loè mấy lần?”

Đợt một, đèn nháy hai lần. Tư Dao ghi lại số hai. Đợt hai nháy liền tám lần cô ghi số tám. Đợt ba, nháy một lần. Tiếp đó là đèn tắt khá lâu. Tư Dao gạch ngang một nét dài.

Cuối cùng, tờ giấy thể hiện:

281---18---5267---2984

Ba người ngậy ra nhìn bốn nhóm chữ số này.

“Tuy cộng hai nhóm cuối sẽ được một số có tám chữ số, nhưng tổng hợp tất cả lại thì vẫn không giống với số điện thoại”. Tử Phóng chống tay nâng cái cằm dài lên, anh đang suy nghĩ rất căng.

Lâm Nhuận thì lẩm bẩm: “Tại sao hai nhóm số đầu tiên chỉ có ba và hai chữ số, hai nhóm sau lại có bốn chữ số?”

Tử Phóng bồi luôn: “Chẳng lẽ có quy định phải là bốn chữ số à? Đâu có như mã số Tứ Giác?”

Tư Dao nghệt ra: “Mã số Tứ Giác?(2)”

Tử Phóng nói: “Mã số Tứ Giác là một cách để tra tự điển, rất ít người dùng. Chắc chắn lớp trẻ như các cô không biết đến. Tôi còn nhớ mang máng, tôi thử nghĩ xem sao...Không thể, vì 5267 và 2984 không thể tổ hợp thành chữ Hán”. Anh giơ ngón tay vạch vạch trong không khí, lắc đầu.

Tư Dao bĩu môi: “Anh hơn tôi được mấy tuổi? Già lắm hay sao?Tất nhiên tôi có nghe về mã số Tứ Giác,nhưng tin rằng Viên Thuyên không hơi đâu mà nhớ cái thứ đồ cổ ấy...” Cô bỗng “à” một tiếng, rồi lập tức lên mạng dò tìm một hồi , cô tìm mục “Mã số điện báo”.

“Gì thế?” Lâm Nhuận cúi xuống nhìn màn hình. “Đúng là mã số điện báo cũng dùng từng nhóm bốn chữ số, hay là...nếu có số không...thêm vào cho hai nhóm đầu tiên? Chẳng lẽ Viên Thuyên biết đánh điện báo à?”

Màn hình đã cho kết quả bước đầu: có rất nhiều trang web để tra cứu về mã số điện báo. Tư Dao vừa lẩn giở vừa nói: “ Tôi nhớ ra rằng mã số điện báo cũng là một cách để nhập chữ Hán, nhưng chưa nghe nói Viên Thuyên có thuộc quy tắc hay không, cứ thử dò tìm cầu may vậy”.

Vì hai nhóm số bên trên có khả năng là thiếu số không, nên Tư Dao tra hai nhóm sau có bốn chữ số trước.

5267 là chữ “*Đến*”.

2984 là chữ “*Chết*”.

Tư Dao toàn thân run rẩy. Khởi cần tra nữa, cô đã biết hai nhóm số còn lại tức là hai chữ nào.

0281 là chữ “*Dau*”

1800 là chữ “*Thương*”.

Dau thương đến chết.

Trên đường cao tốc,tại sao...tại sao khi đang ngồi trên chiếc ô tô không thể kiểm soát được nữa,Viên Thuyên lại dùng đèn nháy để thể hiện bốn chữ này-bốn chữ đã từng khiến Tư Dao không ngớt gặp ác mộng?

Chắc chắn Viên Thuyên đã nhìn thấy một cái gì đó, nên đã dẫn đến tình trạng lái xe nguy hiểm bất thường như thế. Phải chăng là ảo giác về bốn chữ “Đau thương đến chết”? Mình cũng từng nhiều lần có ảo giác về bốn chữ này, đã khốn đốn mất một thời gian. Liệu có phải Tiểu Mạn giăng lầy vô-lăng của người lái xe, cũng vì đã nhìn thấy bốn chữ này không? Tại sao hễ bốn chữ này xuất hiện, là khiến người ta mất lý trí?

Lâm Nhuận đặt tay lên vai Tư Dao, anh nói giọng trầm trầm: “Tư Dao đừng nên nghĩ quá phức tạp. Chúng ta ít ra cũng đã có được chút đầu mối rồi”.

Tử Phóng thì không chú ý đến Tư Dao đang trầm mặc, anh phản bác: “Thế mà gọi là đầu mối à? Tuy đã có được đoạn phim, nhưng tại sao Viên Thuyên lại phát tín hiệu về bốn chữ này, thì chúng ta vẫn còn mù tịt!”

Không đơn giản như vậy đâu. Giả sử ngay lúc này trước mặt mình hiện lên bốn chữ- kể cả róm máu đi nữa- thì mình sẽ phát hoảng, nhưng sẽ không phát điên; mình vẫn ý thức được rằng lái xe phải chú ý an toàn là trên hết. Chắc là Viên Thuyên đã nhìn thấy một cái gì khác...Như trong ảo giác của mình, Kiều Kiều xuất hiện thì mình khiếp hãi nhất.

Tư Dao lại mở lại đoạn phim.

Xe phóng rất kinh khủng...đèn nháy...đâm xe...hiện trường...cấp cứu...

Bỗng Tư Dao nhấp vào nút “tạm dừng”.Dường như áp mặt sát màn hình. Rồi cô “khoanh” một vòng sáng vào một góc của cảnh phim. Cô nói khẽ,gọng run run: “Hai anh nhìn xem,người này...”

Lâm Nhuận và Tử Phóng ghé nhìn rồi cùng kêu lên: “Chính là ông ta!”

Cảnh tượng đang cấp cứu, trong đám người đứng xem, có một người mặc chiếc áo mưa sẫm màu, chiếc mũ mưa chóp nhọn sùm sụp trên đầu, không nhìn rõ mặt.

Ánh nắng hắt bóng người ấy xuống mặt đường.

(1) Nói vui : chuẩn = dự bị, lăm le. (Tham khảo: Chuẩn ý, Chuẩn tướng...)

(2) Tự điển (hoặc từ điển) Trung Quốc đã ứng dụng phương thức này, quy định các nhóm nét chữ ở bốn góc chữ Hán ứng với các chữ số từ 0 đến 9, có thể tra chữ Hán rất nhanh

Chương 35

BLOG CHỈ DÀNH CHO CẬU ĐỌC

Không bao giờ Tư Dao có thể quên cái bóng ấy, chiếc áo mưa màu xám, giữa trời nắng, sứ giả của thần chết, nguồn gốc của mọi bất hạnh. Ông ta có mặt ở hiện trường nơi Viên Thuyên chết, không thể là sự ngẫu nhiên.

“Nhưng, hồi đầu ông ta khuyên các vị hãy xuống núi kia à? Ông ta không thể là hung thủ. Làm gì có kẻ cuồng sát nào lại cố ý để cho người khác nhận mặt?” Tử Phóng lại lắc đầu.

Tư Dao đứng lên nhìn ra bầu trời âm u ngoài cửa sổ: “Chỉ là đoán vậ thôi, chứ cũng rất khó nói chắc. Huống chi, gần đây tôi đã nếm mùi khiếp sợ của cái trò mèo vờn chuột... Anh biết không, lời ông ta nói ngày đó lại càng kích thích tính tò mò của tôi”.

Lâm Nhuận im lặng đã lâu, bây giờ mới nói: “Hay vẫn chỉ là ngẫu nhiên mà thôi? Thời tiết đầu thu ở miền Hoa Đông thường không ổn định, dễ bất chợt có mưa; một vị nào đó tính hay lo xa đang đứng xem cũng nên? Và lại, cũng không nhìn rõ mặt người này...”

Tư Dao chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi Tử Phóng: “Những tấm ảnh hôm

nọ anh có được về vụ lật xe ở Đại Lý đâu rồi ?”

Tử Phóng sực tỉnh, vội xuống nhà để lấy. Chỉ thoáng chốc anh đã chạy lên ngay, mồm liền thoảng: “Kỳ lạ,kỳ lạ quá!”

Tu Dao giật ngay lấy tấm ảnh, kêu lên “quả nhiên là thế!” Cô chỉ tay vào một tấm ảnh : “Anh Lâm Nhuận nhìn này, ở đâu cũng có ông ta!”

Lâm Nhuận cúi nhìn thật kỹ, quả nhiên thấy ở một góc hiện trường có một người mặc áo mưa màu xám đứng lẫn trong đám người xem. Có điều, kích cỡ người trong ảnh quá nhỏ, chỉ có thể cảm nhận hình như người này và người trong đoạn phim là một.

“Đúng là kỳ quái!” Lâm Nhuận không thể không công nhận.

“Hôm mà Kiều Kiều chết, ông ta đã nói ra lời nguyên ấy trước; ở hiện trường Viên Thuyên gặp nạn có mặt ông ta, ở hiện trường Tiểu Mạn gặp nạn cũng có mặt ông ta,thì không thể nói đều là ngẫu nhiên.Tôi cho rằng Viên Thuyên và Tiểu Mạn đều nhìn thấy ông ta,vì thế mới trở nên không bình thường. Ông ta xuất hiện khiến Viên Thuyên cảm thấy sự chết chóc, bèn nháy đèn cảnh báo để diễn tả “đau thương đến chết”, hi vọng rằng tôi có thể xem được đoạn phim này,và biết rằng trước khi chết cô ta đã nhìn thấy những gì.Viên Thuyên thật có bản lĩnh, trong tình huống đó mà vẫn suy tính được, tôi thì phải xem đi xem lại mãi mới nhận ra đoạn băng ấy. Chắc chắn Tiểu Mạn ngồi trên xe đã nhìn thấy người mặc áo mưa màu xám và muốn người lái xe cho dừng lại để xác định, nếu đúng là người ấy thì sẽ hỏi ông ta xem sự quái dị của hang Thập Tịch là ở điểm nào. Nếu chúng ta có thể tìm được ông ta thì sẽ nắm được chìa khoá để giải mã tất cả các sự kiện cũng nên”.

Tử Phóng cười nhạt: “Này tiểu thư ạ, bóng ông ta có trên ảnh trên phim thật, nhưng ông ta không cho chúng ta xem chứng minh thư, đi tìm ông ta còn khó hơn cả mò kim đáy biển! Các vị vẫn còn sáu người đang khỏe mạnh chứ gì? Chờ đến lúc tìm thấy ông ta thì....” Chính anh cũng cảm thấy mình càng nói càng như dở hơi, Lâm Nhuận thì bước tới bịt luôn mồm anh ta.

Đã gần nửa đêm, Tử Phóng và Lâm Nhuận trở về phòng mình. Phòng của Tư Dao trở lại yên tĩnh. Sau một ngày bận rộn công việc, về nhà lại suy nghĩ căng thẳng nát óc, thế mà Tư Dao vẫn tỉnh như sáo.

Có lẽ chỉ ít lâu nữa mình sẽ hình thành thói quen uống cà phê buổi tối cũng nên.

Cô vẫn đang nghiên ngẫm; tối nay tuy có được phát hiện quan trọng nhưng dường như lại càng thấy khó phân tích, càng thấy rối bời. Cô vốn tự cho rằng mình là con người nhạy cảm đồng thời có khả năng phân tích khá tốt, nhưng lúc này cô cảm thấy mình như gà mắc tóc.

Khi phân tích vấn đề, điều tối kỵ là lan man không có trình tự, phát hiện quan trọng ngày hôm nay là kết quả của việc đi sâu điều tra về nguyên nhân cái chết của Viên Thuyên; lúc này mình lại thấy rối bời không biết đâu mà lần, bởi vì phát hiện này đã nảy sinh những ảnh hưởng càng rộng hơn, phương hướng điều tra cũng nhiều hơn. Người mặc áo mưa bí hiểm kia không chỉ xuất hiện trên đường cao tốc nơi Viên Thuyên lâm nạn, mà còn xuất hiện ở bên dốc núi đã cướp đi sinh mạng của Kiều Kiều- dường như chỉ ra rằng trọng tâm điều tra tiếp theo phải là ông ta. Nhưng mình đã không chỉ một lần đi Tân Thường Cốc rồi trắng tay trở về, liệu có đáng lại dốc sức đi tìm tung tích ông ta không?

Mặt khác, điều phát hiện tối nay cho thấy Viên Thuyên hành động rất cẩn chu, dù trong lúc nguy khốn nhất cũng vẫn gắng nghĩ ra cách truyền đạt lại thông tin. Hoặc nói cách khác, mỗi bước đi của Viên Thuyên đều không hề tùy tiện, đối với mỗi sự việc đều không hề ngẫu hứng làm theo cảm tính. Đúng thế, đó mới thật sự là Viên Thuyên mà mình rất hiểu.

Vậy thì tấm ảnh mà Viên Thuyên trước khi chết đã gửi kèm hộp quà tặng mình, chắc chắn cũng có ngụ ý tựa như những tín hiệu đèn cảnh báo này, chứ không chỉ thể hiện sự nuối tiếc về chuyến đi Tân Thường Cốc, hoặc tỏ ý không hài lòng với mình.

Vậy Viên Thuyên định nói điều gì?

Tư Dao thâm mạt sát mình quá dở, đã rất cảm tính xúc nổi mà huỷ bỏ tấm

ảnh. May sao mấy hôm nay ít có giấy lộn, nên sọt giấy vụn vẫn còn đây. Cô vội bóc tìm tấm ảnh đã bị cắt thành bốn mảnh.

Cô dùng keo trong suốt dán chúng lại rất tỉ mỉ, rồi nhìn thật kỹ phong cảnh non xanh nước biếc tuyệt đẹp ấy nhưng vẫn không tìm ra một điều bí mật gì ẩn chứa trong đó. Đương nhiên là không có một chữ số nào tượng trưng cho mật mã. Cô lật mặt sau tấm ảnh, chỉ thấy mấy chữ in “giấy ảnh Giai Năng”, không có một điểm gì khác lạ.

Gần như có thể khẳng định đây chỉ là một tấm ảnh bình thường. Chỉ là cầm lên cô có cảm giác hơi nặng một chút vì đã được ép plastic.

Mỗi một chi tiết việc làm của Viên Thuyên đều có dụng ý. Tấm ảnh này nhất định phải chứa một thông tin gì đó.

Hay là ý nghĩa của việc ép plastic kèm theo thông tin?

Nhưng phía dưới lớp plastic chỉ là ảnh và lưng tấm ảnh, chẳng có gì khác lạ. Tư Dao bóc màng keo trong suốt vừa dán, thì có thể sờ vào vết cắt tấm ảnh. Cô chợt nảy ra một ý, bèn cầm tấm ảnh của Tử Phóng, chụp vụ lật xe ở Đại Lý để so sánh tỉ mỉ. Cô nhận thấy tấm ảnh chụp phong cảnh được ép plastic dày hơn đáng kể. Cô đưa nó sát ngọn đèn để nhìn thật kỹ. Quả nhiên tấm ảnh đó gồm hai lớp giấy ảnh chồng lên nhau, có thể nhìn thấy khe giữa hai lớp giấy có vết hồ dán. Cô cố nén hơi hớp, dùng mũi dao dọc giấy thận trọng tách dần hai lớp giấy ảnh.

Ôi, Viên Thuyên lại làm cái trò gì thế này?

Cuối cùng đã tách được hai lớp giấy ảnh ra. Tấm giấy nằm dưới không có ảnh, chỉ thấy một hàng chữ ở chính giữa. Tuy thao tác “giải phẫu bóc tách” vừa rồi có làm xước về mặt, bởi chúng vốn được dán hồ, nhưng Tư Dao vẫn đọc được các chữ này:

“Blog Một Tỷ O O như hình vẽ”

Ý là gì vậy? Hay là Viên Thuyên đã để lại manh mối quan trọng trên Blog Một Tỷ?

Cô nhìn kỹ, thấy ở góc tờ giấy ảnh có một dấu buro điện rất mờ, dưới con dấu có một hình vẽ nhỏ tựa như một kiểu logo, trông na ná như chữ “trung”, nom

quen quen nhưng Tư Dao không nhớ ra nó là cái gì.

Cô lập tức lên mạng tra “Blog Một Tỷ”, rất dễ tìm thấy trang web về Blog <http://www.billionsblog.com>, chủ nhân có đăng ký, nhưng liệu “O O” và “xem hình vẽ” có phải là số tài khoản và mật khẩu không?

Cô thử nhập xem, thì xuất hiện lời báo lỗi: “Tài khoản mà bạn tìm, không có!” Đúng thế, O O không thể là số tài khoản. Ôi, mình ngộ thật, “O O” chẳng phải là nick name Viên Viên Khuyên Khuyên của Viên Thuyên là gì? Tư Dao gõ gõ đầu theo thói quen, rồi nhập ký tự Viên Viên Khuyên Khuyên vào mục tài khoản, mật mã thì phiên âm chữ latin “như hình vẽ” = “ru tu” vẫn sai. Câu trả lời là “mật khẩu của bạn không đúng!” Tuy nhiên, mình đã đoán đúng, đây là số mật khẩu.

Tất nhiên cô biết mật khẩu không thể đơn giản là mấy chữ “như hình vẽ”. Mật khẩu chắc chắn có liên quan đến tấm ảnh, hoặc là chính cái logo. Cô lại phiên âm ba chữ “tân Thường Cốc là “xinshanggu” xem sao. Vẫn sai.

Dùng thẳng ba chữ Tân Thường Cốc làm mật khẩu thì quá trực tiếp. Vậy thì có thể là gì? Dù là gì thì vẫn phải liên quan đến Tân Thường Cốc.

Thoạt nhìn vào tấm ảnh Tân Thường Cốc này, mình sẽ nghĩ ngay đến điều gì nhỉ?

Đau thương đến chết

Cô nhập ngay các chữ phiên âm “shangxinzhisi” (đau thương đến chết). Vẫn sai!

Đau thương đến chết, đau thương đến chết... cô lẩm bẩm. Rồi lại nhìn con dấu bưu điện, suy nghĩ xem mật khẩu có thể là gì. Ánh mắt cô chợt dừng lại ở các con số theo kiểu mã số điện báo mà lúc trước xem đoạn phim kia cô đã ghi lại.

Nhập lần này đã thành công!

Tư Dao đã hiểu tại sao Viên Thuyên lại có thể nhớ được các mã số điện báo thể hiện bốn chữ Đau thương đến chết, bởi vì nó chính là mật khẩu Viên Thuyên dùng để đăng ký blog! Còn con dấu bưu điện và logo chữ “trung” sẽ thể hiện điều gì?

Mã số điện báo.

Cô bỗng nhớ ra, logo chữ “trung” là biểu trưng của “Truyền thông Trung Quốc”. Cái lợi của điện báo là ở chỗ có thể đồng thời thao tác ở hệ thống bưu điện và hệ thống truyền thông. Con dấu và logo truyền thông ngầm thể hiện mối liên hệ giữa Blog đăng ký và điện báo. Chi tiết này khiến người ta phải nghĩ nát óc mới lần ra được.

Cô tặc lưỡi tiến vào blog thuần túy cá nhân được bảo vệ bằng mật khẩu. Nội dung của blog từ từ trải ra. Đập vào mắt cô trước tiên là bốn chữ to đậm đỏ thẫm như máu.

Đau thương đến chết!

Tư Dao cảm thấy một làn khí lạnh tràn vào tận tim. Thế mới biết ấn tượng thị giác về chữ viết cũng có sức mạnh thật ghê gớm!

Đêm khuya đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng gõ cửa dồn dập. Tim Tư Dao đập mạnh.

“Dao Dao, tôi Lâm Nhuận đây mà!”

Chương 36

Bí mật của hang Thập Tịch

Phần lớn các điểm du lịch, nhìn ảnh thì rất đẹp nhưng đến tận nơi thì cũng chỉ vừa phải thôi. Nhưng vùng này thì ngược lại, nhìn ảnh đã thấy là quá đẹp nhưng đến đây rồi thì lại thấy nơi đây đẹp một cách đáng kinh ngạc.

Chung Lâm Nhuận chụp luôn phong cảnh trước mặt, rồi in ra; thấy đúng như bức ảnh mà Viên Thuyên đã gửi cho Mạnh Tư Dao.

Nó vẫn khiến người ta phải choáng ngợp, vẫn khiến người ta có cảm giác rất

rõ hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó! Tư Dao nghĩ ngợi, ba tháng trước đây lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh sắc tuyệt đẹp này, bên cô còn có sáu bạn đồng hành, thế mà đến nay đã có ba người vĩnh viễn ra đi. Đến giờ cô vẫn không ngờ cái chết của các bạn cô lại liên quan đến cảnh sơn thủy mỹ lệ nơi đây, liên quan đến cái hang quan tài treo thâm đậm lịch sử ngàn năm. Có lẽ, đây là "bí mật" mà Viên Thuyên muốn cho mình biết. Nếu không, tại sao cuối cùng loạt ảnh trên blog ấy lại dẫn bước chân mình đi đến hang Thập Tịch?

"Đây là bức ảnh thứ hai ở trên blog". Lâm Nhuận ngẩng đầu nhìn thác nước đang đổ từ trên vách núi Niết Bàn xuống, rồi so sánh với bức ảnh vừa in ra, đang cầm trên tay.

"Có một chi tiết này em quên chưa nói với anh: nghe nói nếu vừa uống một ngụm nước suối từ thác nước đổ xuống, vừa thầm ước một điều, thì ta sẽ được thỏa nguyện". Tư Dao ngấm làn nước trong vắt, thoáng nghĩ rồi vục nước uống.

-Quảng cáo nói thế chứ gì? Lâm Nhuận khẽ cốc vào đầu Tư Dao. "Mắc lừa một lần vẫn chưa đủ à?"

-Nói thật nhé, em rất mong có thể nhìn thấy thứ nước có ma lực, rồi uống, rồi ước rằng cso thể trở lại mùa hè năm nay, để tất cả có thể bắt đầu làm lại, sẽ không xảy ra những chuyện kinh hãi kia. – Tư Dao ngậm ngùi.

Lâm Nhuận rất nhạy bén, anh vội gọi sang chuyện khác: Thôi nào, Tư Dao cứ giàu cảm xúc trước cảnh vật thế này, thì đi cả tuần cũng chẳng đến được hang Thập tịch! Dù ước hay không thì vẫn nên tranh thủ uống ngụm nước khoáng thiên nhiên đi.

Tư Dao gật đầu, cúi xuống vốc nước, thầm nghĩ : Cầu mong tất cả mọi người may mắn còn sống sẽ trường thọ. Cô uống nước, nghĩ lại rồi cuộc mình vẫn ước, Lâm Nhuận biết thì sẽ cười cho. Cô ngẩng lên nhìn Lâm Nhuận, bất giác thấy hơi run run: ánh mắt nóng bỏng của Lâm Nhuận đang nhìn cô chẳng rõ từ lúc nào, có điều, khi bắt gặp ánh mắt của cô, anh lại cúi xuống uống nước trong lòng bàn tay.

Ngay cái cảnh này cũng từng nhìn thấy! Tư Dao chột kinh hãi. Tại sao lại thế?

Cô nhớ rằng hôm đó Lâm Mang cũng lên nhìn cô, sắc mặt cũng y hệt, mà Lâm Mang lại là một con người như thế! Chẳng rõ những gã đàn ông này nghĩ gì nữa.

Có lẽ Hoàng Dược Sư nói đúng, mình chẳng nên tin bất cứ ai.

Lâm Mang, Tiểu Mạn, Viên Thuyên đều đã lần lượt khiến mình phải thất vọng.

Hoàng Dược Sư nói quá đúng, mình không thể tin bất kỳ ai.

-Đứng trên cây cầu đá này, lẽ ra phải nhìn thấy những Thạch khắc ở trên vách núi Niết Bàn. Tư Dao chỉ về vách Niết Bàn ở phía xa xa.

- Anh nhớ ra rồi, em đã nói ban ngày không thể nhìn thấy Thạch khắc, chỉ đến tối mới nhìn thấy. Có giải thích được không? Lâm Nhuận nhìn sang vách Niết Bàn, đúng là không có Thạch Khắc nào hết.

- Trở về chúng tôi đã từng bàn bạc, Tiểu Mạn cũng đã tra cứu tìm hiểu, không phải tại ban ngày hay ban đêm, mà là tại hiệu quả của nước mưa. Mưa ở vùng núi Vũ Di thường là mưa axit, rất có thể những chữ đó được tạc bằng một thứ chất liệu trong suốt nào đó, gặp nước mưa sẽ xảy ra một phản ứng hóa học, biến thành màu đỏ. Chỉ tiếc là Kiều Kiều đã ra đi, cô ấy rất siêng về hóa học, chắc sẽ giải thích đâu ra đấy.

Lâm Nhuận nói : Vậy thì, rất nhiều chuyện ở đây đều là do con người tạo ra, kể cả đám loăng ngoăng và những vùng đá đỏ nhô ra tạo nên bốn chữ “Đau thương đến chết”. Lát nữa phải ngắm kỹ mới được.

Anh đã đi hết cây cầu đá. Tư Dao nhìn anh từ phía sau, trầm nghĩ : anh ta tích cực như thế, liệu có mục đích nào khác không?

Ôi, Dao Dao, sao người lại tệ thế này, sao lại nghi ngờ cả người đang ở cạnh mình?

Nhưng mình có thể tin được ai nữa?

- Anh nói xem, lúc này uống nước suối dưới chân thác nước, anh nghĩ gì? Tư Dao giả vờ như thuận miệng hỏi vậy, nhưng cô lại hiểu rằng mình đã diễn “không đạt”. Giá mà mình được huấn luyện khả năng ngôn ngữ như kiểu luật sư thì tốt biết mấy.

Quả nhiên Lâm Nhuận cảm thấy kỳ lạ, anh ngoái lại nói : Điều đó anh cho em biết sao được? Nếu nói ra, điều ước sẽ mất thiêng thì sao? Nói xong anh cũng bật cười.

Tư Dao cười nói: Thì ra, anh khuyên em đừng “mắc lừa” nhưng chính mình vẫn cứ ngấm ngấm ước.

Lâm Nhuận nói: Nhưng sau đó anh lại nghĩ rằng, dù không có căn cứ khoa học hay logic gì hết, mình cứ ước một điều thì cũng chẳng có hại gì!

-Không nói thì thôi, em cũng chẳng thiết nghe! Em đâu có làm phóng viên ngành giải trí. Bí quá, Tư Dao đành tung ra bảo bối “muốn bắt thì vờ buông lỏng đã”.

Lâm Nhuận bỗng dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Tư Dao, mấp máy định nói nhưng lại không nói được, anh đành cúi đầu, vận hết can đảm, rồi ngẩng lên..nhưng vẫn không nói nổi một tiếng.

Tư Dao vốn đang sẵn sàng để nghe, nhưng nhìn thấy bộ dạng như thế của anh, cô cười phá lên : Nếu ra tòa mà anh cứ thế này, thì biện hộ mười vụ sẽ thua cả mười một.

Lâm Nhuận cười ngược ngạo : Không đâu. Anh đang định nói, thật thề; nhưng chỉ sợ nói ra thì điều ước sẽ mất thiêng.

-Tức là anh đã công nhận mình mê tín!

-Anh bị em làm cho hư người rồi. Anh bỗng cảm thấy mình hơi lỗ lờ. “Thôi được, ừ thì nói vậy, điều ước của anh liên quan đến em. Cụ thể là gì, thì tạm chưa nói vội. Chớ cho mọi chuyện lắng xuống đã, em có thể sống yên ổn vui vẻ, thì anh sẽ cho em biết!”

Tư Dao cảm thấy bầu trời như càng xanh hơn. Cô cúi nhìn vào đầu ngón chân của mình, mỉm cười.

-Được, em sẽ chờ để nghe. Cô nói khẽ, khẽ hơn cả những tiếng lá cành nơi

vách núi đang xào xạc.

Chỉ e đến lúc đó em chẳng có hứng để nghe nữa. Lâm Nhuận khẽ than, dường như có chút bùi ngùi.

- Anh thật đa sầu, đa cảm đấy! Vậy là Tư Dao đã tìm được cơ hội để “trả đũa”.

Vì không phải đi lòng vòng, nên khoảng hai giờ chiều họ đã đến được trước cửa hang Thập Tịch. Lâm Nhuận bước lên trước, vén đám dây leo buông kín trước cửa, định vào luôn. Tư Dao đã nhan tay níu anh lại “ Anh muốn chết à?” Vừa nói xong, cô biết ngay là “thật chối tai” bèn nói tiếp: Xin lỗi, em lỡ lời, vì em cuống quá. Anh không thể vào.

- Tại sao lại không thể vào? Lâm Nhuận giả vờ không hiểu.

- Anh đã hứa, là chỉ đứng chờ ở ngoài, sao lại không giữ lời? Tư Dao thấy vẻ mặt của Lâm Nhuận không có vẻ gì là định đùa cả.

-Em nghĩ lại đi, anh có hứa thế đâu!

Tư Dao cố nghĩ kỹ, đúng là lúc đó anh ấy không khẳng định điều gì. Phải bằng mọi cách ngăn cản mới được : Anh Nhuận! Tôi rất cảm ơn anh đã đi cùng, nhưng mong anh đừng làm cho tôi phải tăng thêm gánh nặng tâm lý! Lâm Nhuận sững người, kinh ngạc nhìn Tư Dao, không hiểu tại sao cô lại giận dữ như thế. Tư Dao hít sâu một hơi, rồi từ tốn dịu dàng nói : Anh đã biết rồi, những người bạn rất quan trọng trong đời em, chỉ vì đã vào hang này mà lần lượt bỏ em ra đi. bấy lâu nay anh luôn quan tâm che chở cho em. Có một thứ cảm giác ấm áp..em không muốn mất đi cảm giác ấm áp ấy, cho dù chỉ là một điều “có thể xảy ra”.

Lâm Nhuận lặng lẽ ngắm nhìn Tư Dao, đôi mắt đẹp sáng trong đang ngấn lệ. Anh thở dài cúi đầu nghĩ ngợi, nắm bàn tay cô và nói : Anh muốn vào, vì anh thật sự lo lắng trong kia tối đen, rất không an toàn. Và, thực ra anh vẫn không tin một cái hang đá lại có thể liên quan đến những cái chết xảy ra sau đó vài tháng. Rõ ràng là do những nguyên nhân khác! Em đã nói thế thì anh cũng không khẳng định nữa, nhưng em phải hứa với anh rằng, vào hang

cần hết sức thận trọng, chú ý quan sát xung quanh. Hễ cảm thấy có nguy hiểm thì gọi vào máy của anh ngay, anh nhất định sẽ bỏ qua quy ước.

Tu Dao cảm động, gật đầu. Bàn tay anh đang truyền sang cô một cảm giác ấm áp không thể từ chối.

Hai người hiệu chỉnh tần số của máy bộ đàm cho khớp, rồi gọi thử. Tu Dao nói thêm : Anh phải chịu khó nghiêm chỉnh đây nhé! Cô cởi giày leo núi, rồi tiến vào hang.

Đèn pin đã bật sẵn, cô vừa đi vừa lia đèn khắp xung quanh để phòng bất trắc. Nước dưới chân khá lạnh, dịp này đã là cuối thu.

Cái hang lớn như thế này, cái gọi là điều bí mật nằm ở chỗ nào?

Điều này cô đã nghĩ rất nhiều. Những tấm ảnh trong blog của Viên Thuyên, chỉ có ba tấm cuối cùng là chụp cảnh trong hang; Hai tấm trong đó chụp cảnh ao nước dưới chân, không có gì lạ. Tấm còn lại chụp ba cỗ quan tài treo. Không có đáp án.

Quan tài đang treo cao trên kia, khiến người ta cảm thấy phải nghiêm trang sùng kính. Tu Dao bước thêm mấy bước rồi ngẩng lên nhìn. Vẫn là các vết máu từ quan tài thấm loang ra tạo thành bốn chữ : Đau thương đến chết. Cô thấy bùi ngùi.

Viên Thuyên, cậu đã đưa ra một câu đố gì vậy? So với cậu, mình luôn đàn độn kia mà!

Nếu cứ đứng ngẩn ra mãi thế này, chi bằng hãy xem lại ba tấm ảnh đã, biết đâu lại có được một gợi ý gì đó. Cô soi đèn pin nhìn kỹ từng tấm ảnh, rồi quan sát xung quanh, mong tìm ra được vị trí Viên Thuyên đã đứng để chụp.

Lúc này cô lại mong có Lâm Nhuận ở bên, ít ra cũng có thể giúp cô quan sát.

-Dao Dao, tất cả vẫn ổn chứ? Hình như Lâm Nhuận có “cảm ứng tâm linh”, anh đã gọi vào máy bộ đàm, hỏi cô.

- Không sao. Anh yên tâm. Em đang cố xác định vị trí đứng chụp ba tấm ảnh.

-Anh khỏi cần nhắc, chắc em cũng biết cần phải tìm dấu hiệu đặc trưng.

-Đúng thế, nhưng chất lượng ảnh thì không đạt, khó mà nhận ra đặc trưng gì, nhất là hai tấm ảnh chụp ao nước, chỉ toàn là nước, góc phía trong hang thì tối đen gần như giống hệt nhau, không có gì khác lạ..à...

-Giống hệt nhau-chính là đặc trưng. Hai người gần như đồng thanh kêu lên! Tư Dao nhìn lại thật kỹ hai tấm ảnh này, phần sáng lên do ánh đèn flash, là nước; góc trong hang thì tối đen- đen kịt; bên trái của một tấm- kề với bên phải của tấm kia.

Điều này chứng tỏ chúng được chụp từ cùng một vị trí, chỉ khác nhau về góc chụp.

Tại sao phải nhấn mạnh cái vị trí này? Vị trí này là chỗ nào? Khó mà căn cứ vào mặt nước để nhận biết, mà phải nhắm vào phía góc hang tối đen. Cô cố nhìn thật kỹ, thấy ở góc hang, chỗ hơi cao hơn mặt nước một chút, có nhô lên một mảng bằng phẳng.

Mặt phẳng ấy trông quen quen. Vậy thì là góc nào? Rất khó mà xác định. Lẽ nào mình chỉ mãi xoáy vào hai tấm ảnh này? Tấm thứ ba chụp quan tài treo- có ý nghĩa gì đây/

Đúng lúc này một tiếng “tôm” sức vang lên đang khi hết tĩnh, dạ.

“Vũng máu!” Ủ nhỉ, sao mình lại quên mất nó? Chỗ cao hơn mặt nước ấy, chính là “ao máu”.

Cô bước lên, lia đèn pin về phía góc hang nơi có “ao máu”.

Đúng, là ở đây! Tấm ảnh chụp từ vị trí hơi xa “ao máu”, nên chỉ thấy đen kịt. Nhưng tại sao Viên Thuyên không đứng gần hơn để chụp “ao máu”? sao phải làm cho phức tạp lên, nhất định bắt mình phải suy đoán cho ra vị trí này? Đây là một cách để “che mắt”. Viên Thuyên thể hiện thật mơ hồ, để người ta khi xem ảnh, thậm chí vào tận hang Thập Tịch, cũng không thể nhận định mấu chốt của vấn đề là ở “ao máu”. Nhưng có phải “ao máu” là mấu chốt không? Tất cả mới chỉ là suy đoán.

-Lâm Nhuận! Có lẽ em đã nhận ra vị trí đứng chụp ảnh. Tư Dao gọi ra bằng máy bộ đàm, tuy nhiên cô chẳng thấy hào hứng gì, vì “ao máu” khiến cô nhớ lại bao nhiêu cảnh tượng hãi hùng.

-Viên Thuyền đã từng nói em cực thông minh! Lâm Nhuận có ý khen ngợi rất khéo léo.

-Em đã từng kể về “ao máu”, anh còn nhớ không?

-Gì thế? Em cho rằng bí mật của hang này liên quan đến nó à? Anh còn nhớ em đã kể rằng có một con rắn đã nhao lên từ đó. Thứ “nước máu” ở đây, chắc là do trong nước có khoáng chất gì đó. Có cần anh vào, để cho rằng tấn công anh không?

-Đừng! Em không sợ đâu! Tư Dao nói rắn rỏi, nhưng cô biết mình lại đang nom nớp.

- Nhớ là phải luôn luôn liên lạc với anh.

Trước hết, Tư Dao tìm kỹ phía dưới nước. Không thấy gì. Chân cô toàn giẫm lên các hòn đá cứng dưới làn nước lạnh. Cô từ từ bước lại “ao máu”, soi đèn quan sát kỹ. Chỉ là đám nước đỏ đỏ, không nhìn thấy đáy.

Lúc này, cái “khả năng” hiện thực gần nhất, chính là nước ở trong “ao máu”, có lẽ đó là điều bí mật mà Viên Thuyền nói.

Dao Dao, người có thể làm được, vì người có đủ can đảm! Cô xắn tay áo, hít một hơi thật sâu, gần như nhắm mắt, thò tay phải xuống!

“Oa..” nước lục sục dữ dội, cô rút ngay tay lên tức thì. Cẳng tay thấy dính dính nhờn nhớt... Một con rắn nước! Cô kêu lên, vung tay vẩy mạnh. Con rắn nhào ngay xuống nước.

-Anh vào ngay đây, Tư Dao! Lâm Nhuận đã nghe thấy tiếng kêu của cô.

-Không! Tư Dao nghiêm giọng, chặn ngay. “Chỉ là một con rắn nước, em đã bắt nó đi rồi. Em đã chuẩn bị tinh thần sẽ gặp phải nó.

-Nếu em thấy sợ rồi thì thôi, đừng khám phá “ao máu” làm gì nữa.

-Thế thì chúng ta đi chuyến này công cốc, tay trắng về không à? Tư Dao lấy làm lạ, tại sao Lâm Nhuận lại đưa ra ý kiến này.

- Em một mình mạo hiểm trong đó, anh rất không yên tâm. Với anh thì, chuyến đi này không phải là tay trắng, được dịp cùng em..Lâm Nhuận lúng túng chẳng biết nên nói thế nào cho dễ nghe.

Tư Dao thấy rất vui, quên cả tình thế lúc này bốn bề nguy hiểm rình rập, bí

mật về “ao máu” thì chưa tìm ra.

- Thôi nào, anh thật khéo biết chọn thời cơ! Hãy cứ chờ em điều rât rõ về “ao máu” đã, rồi hãy hay!

Cô lấy lại hơi, rồi thò tay xuống lần nữa.

Nước không sâu, thò hết cánh tay có thể cô sờ thấy đáy. Đáy toàn là đá nhỏ. Cô mò một vòng quanh bờ vũng nước, không thấy có gì lạ, bèn rờ vào phía tâm vũng nước.

Cái gì thế này?

Cô rờ thấy một vật vuông vuông, như bằng cao su. Cô đẩy mạnh. Nó không nặng mấy, đã bị xô dịch. Tay cô lại chạm vào một vật khác cũng to na ná và bằng cao su. Tiếp tục mò, thấy tất cả có năm “cục cao su” giống nhau.

- Em..đã mò thấy mấy thứ..ở trong ‘ao máu’! Tư Dao gọi to.

-Được, thế thì mau ra đi, anh rất lo cho em! Cứ ngỡ anh ấy sẽ hỏi xem nó là thứ gì, nào ngờ anh ấy vẫn cứ bần khoăn cho mình! Tư Dao vừa nghĩ vừa lần lượt lấy các “cục cao su” đó lên!

Là thứ gì thế nhỉ?

Đúng lúc này Tư Dao nghe thấy “bồm”, một tiếng nước vọng đến. Từ chỗ không xa mấy.

Rất khiẽ, nhưng quá đủ để cô phải cảnh giác.

Cô lặng đi. Lẽ nào trong hang này có người, hay là dã thú?

Âm thanh đó không goings như con rắn nước nho nhỏ phát ra.

Cô hiểu rằng, dù là người hay dã thú cỡ lớn hiện ra thì cô cũng không được tỏ ra hoảng sợ. Tuy nhiên cô đã hoang mang đến cực điểm.

Cô hoàn toàn bất động, muốn cố nghe xem có động tĩnh gì không.

Hoàn toàn im ắng.

-Dao Dao mau ra đi thôi! Xem chừng Lâm Nhuận chẳng có “công năng đặc biệt” gì, anh nói câu này thật không đúng lúc.

Tư Dao lấy hết can đảm bất ngờ xoay người lại, lia đèn pin quát “Ai?” đồng thời cô đã nhìn thấy một bóng đen đang đứng trong bóng tối cách cô không xa, hầu như bị ánh đèn pin rọi trúng. Bóng đen ấy phản ứng cực nhanh, cúi

đầu xuống, rồi lao về phía cô.

Tur Dao nhận ra đó là một bóng người.

Hình như y cầm hung khí, đang vọt vào cô. Cô giơ tay đỡ, chiếc pin văng đi. Cô ngã người về đằng sau, không bị vọt vào mặt, nhưng kẻ ấy đã rất nhanh dùng đôi tay ghì vào bả vai cô ấn xuống nước. Tur Dao định giơ tay đánh lại nhưng y vận sức rất mạnh, cô không sao vươn tay lên được. Cô vội đá thốc vào y, tuy có đá trúng chỗ hiểm nhưng y vận sức rất mạnh, cô không sao vươn tay lên được. Cô vội đá thốc vào y, tuy có đá trúng chỗ hiểm nhưng vì sức nước đã cản chân, nên cú đá không đủ mạnh, trái lại, cô bị mất trọng tâm nên ngã nhào xuống. Kẻ kia nhân đó tím tóc cô và dìm đầu cô xuống nước.

Kẻ ác nhân này thực độc địa và ra tay rất nhanh.

Tur Dao vẫn gắng sức vùng quẫy nhưng cô đã ở vào thế thất bại. Kẻ ấy ở tư thế cao hơn, vận sức cực lớn, cô đã bị ngập trong nước, đã bị uống một ngụm nước, từ họng đến ruột gan nóng bỏng rất khó chịu. Cũng may, khi kẻ ấy bỏ một tay ra để lấy các ‘cục cao su’ kia thì Tur Dao vận sức để nhòm người dậy; đầu và nửa người cô đã ở trên mặt nước. Kẻ đó đành lại dùng cả 2 tay để ấn Tur Dao, lần này y vận hết sức mạnh căng tay ghì vào gáy cô, ghì đầu cô chìm trong nước.

Cô gắng sức chống lại vài lần, nhưng vì ngạt thở nên tứ chi rã rời bất lực. Lẽ nào mình lại phải bỏ mạng vô lý như thế này được?

Cái gọi là bí mật của Viên Thuyên là thế này hay sao?

Mắt cô tối sầm, những đốm ‘đom đóm mắt’ lấp lóe, sau đó là màn tối thật sự.

Bỗng căng tay ghì cổ Tur Dao lỏng ra, cô vùng ngay dậy theo bản năng.

Trước mặt thấy một quầng sáng, rồi nghe thấy tiếng Lâm Nhuận gọi: “Dao Dao!”

Tur Dao vội kêu lên: “Cẩn thận, có người!”. Trong ánh sáng yếu ớt chỉ còn kịp trông thấy bóng đen vừa rồi vòng qua đoạn vách hang, chạy ra phía cửa hang, đúng lúc ấy Chung Lâm Nhuận lại tiến vào theo vách hang bên kia,

“như 2 mũi giờ đối xứng nhau”, bởi thế y không bị ánh đèn pin của anh chiếu đến.

Nhưng Lâm Nhuận cũng cảm thấy hình như có ai vừa lướt qua. Nghe thấy Tư Dao hô lên “hắn chạy ra cửa hang”, anh bèn ngoảnh lại, chân chừ giây lát, anh vẫn quay về phía Tư Dao: “Em không bị thương tích gì chứ?” Tư Dao nói ngay: “Mau đuổi theo hắn!” Lâm Nhuận vội quay ra phía cửa hàng để truy đuổi.

Tư Dao rất nóng lòng muốn biết kẻ tấn công mình là ai. Cô dốc hết sức lội nước chạy xuống được một nửa dốc núi, và nhìn thấy một người mặc bộ đồ ngụy trang chạy biến vào một cách rùng.

“Lâm Nhuận đừng đuổi nữa!”

Lâm Nhuận dừng lại, anh biết không thể nào đuổi kịp kẻ kia. Anh lại vội chạy về phía cửa hang gọi to: “Em sao thế?” Lên đến nơi, anh ái ngại nhìn Tư Dao một lượt từ đầu đến chân. Lúc này Tư Dao mới nhớ ra sau cuộc vật lộn giằng co vừa rồi, chắc mình trông rất thảm hại. Cô cười: “Trông chẳng khác một đóa phù dung mới ngoi lên khỏi nước, lấm lem phải không?”

“Ôi, thế mà em vẫn còn đùa được? Vừa rồi nếu anh vào chậm một bước thì đó phù dung này đã làm tan rồi!” Lâm Nhuận rút chiếc khăn mặt ra đưa cho Tư Dao.

Bây giờ Tư Dao mới nhớ ra rốt cuộc Lâm Nhuận vẫn vào hang. Cô tái mặt: “Thế là... anh không chịu nghe lời, sao anh lại vào hang?”

Lâm Nhuận bình thản nói: “Anh không thể tại vì một thứ ‘có thể xảy ra’ mà không đi cứu một thứ ‘tất nhiên’; chẳng lẽ anh cứ đứng ngoài, bỏ mặc em chống cự với kẻ kia?”

Sự ngọt ngào và xúc động tràn ngập lòng Tư Dao. Món nợ ân tình này, mình sẽ trả anh ấy thế nào đây? Chỉ e chưa kịp đèn đáp thì cả hai đã lần lượt phải ra đi.

Nghĩ đến đây mắt cô ươn ướt. Chắc Lâm Nhuận cũng đoán được tâm trạng của Tư Dao, anh đặt tay lên đôi vai cô, ngắm nhìn khuôn mặt đầm nước của cô dịu dàng nói: “Tư Dao đừng nghĩ lan man. Đi cùng em là sự lựa chọn của

anh; Anh biết mình đang làm gì. Anh rất hiểu có rủi ro và có cả những thứ mà anh được. Anh muốn nói với em rằng, càng gần em anh càng nhận thấy có những sự việc xảy ra trong cuộc sống của chúng ta không đơn thuần là sự lựa chọn nữa, mà nó là sự thôi thúc của cảm giác. Ngay từ lần đầu gặp em, anh đã có cảm giác này. Nó khiến cuộc sống của anh bị thay đổi hoàn toàn. Anh đã từng kháng cự, gắng để cho mình chỉ mãi mê công tác, đi sớm về muộn, để tránh gần em nhiều hơn. Nhưng đã có vô số việc xảy ra với em mà em vẫn cứng cỏi chống đỡ, khiến anh không thể không nhìn lại chính mình, để cho trái tim anh dẫn dắt mọi hành động của mình”.

“Ý anh là con người em thật là quá rắc rối, đúng không?” Khóe môi Tư Dao run run, suýt nữa thì cô òa khóc.

Lâm Nhuận hơi hoảng, vội nói: “À, tại anh vụng nói, anh chưa nói cho rõ, ý anh là...”

“Kìa, em đùa anh đấy! Em rất thích nghe anh nói”. Tư Dao mỉm cười, nhưng đôi mắt cô lại trào lệ. Đã rất lâu, lâu lắm rồi cô không có được cảm giác hạnh phúc tràn đầy như thế này.

Lâm Nhuận cầm chiếc khăn trong tay Tư Dao, lau nước mắt và mái tóc cho cô. Tư Dao bật cười: “Kìa, em lại không biết tổng vệ sinh cho mình chắc?”

“Anh đã có ‘muru đồ’ từ lâu, nay mới có cơ hội, em phải cho anh được hưởng thụ chứ!” Lâm Nhuận cũng bật cười, đưa lại chiếc khăn cho Tư Dao. Gió thổi mạnh, khiến Tư Dao rùng mình mấy lần. Lâm Nhuận lục trong túi xách du lịch đặt dưới đất, lấy ra chiếc quần thể thao và chiếc áo phông cho Tư Dao: “Em vào trong hang thay đi, kéo người ướt sũng thế này rất dễ cảm lạnh!”

“Đi leo núi mà anh còn mang theo quần áo sơ-cua à?” Tư Dao rất ngạc nhiên.

“Anh đã chuẩn bị khá tỉ mỉ cho chuyến đi này. Vì biết trong hang Thập Tịch có nước, thà cứ mang thêm quần áo, thừa còn hơn thiếu,. Đã thấy là được việc chưa?” Thật hiếm khi thấy Lâm Nhuận đặc ý như thế

Tư Dao đón lấy, cười nói “Mặc bộ đồ thùng thình này vào, thì em có thể hip-

hop rồi đây! Anh chờ thêm chút nữa, em sẽ vòng vào xem mấy cái ‘cục cao su’ đó có còn hay không. Vì anh vào kịp thời, cho nên chưa chắc hẳn đã lấy đi”.

“Được! Anh cũng đang mong ‘bí mật’ của Viên Thuyên được công bố!”

Một lát sau Tư Dao từ trong hang đi ra, đã thay bộ đồ rộng thùng thình của Lâm Nhuận, trên tay là năm ‘cục cao su’, vẻ mặt rất băn khoăn “Lạ thật, hẳn không lấy đi một cục nào”.

Sắc mặt Lâm Nhuận trở nên nặng nề: “Tức là hẳn không hề quan tâm đến cái ‘bí mật’ này, mà là cố ý hại em. Em có ngờ ngờ hẳn là kẻ đã đột nhập phòng em hồi nọ không?”

“Không có vẻ giống ‘têm trôm’ ấy. Tên ấy có người thấp bé, còn tên này thì cao hơn nhiều. Nếu hẳn định hại em, thì đâu cần mò đến tận đây? Chắc hẳn đến vì cái điều ‘bí mật’ của Viên Thuyên ”

“Nhưng Viên Thuyên làm việc rất thận trọng kín kẽ, thiết lập rất nhiều ‘rào cản’, còn ai có thể biết ‘bí mật’ ấy, nhất là nó lại ở ngay trong hang Thập Tịch này?”

Tư Dao đặt các khối ‘cao su’ xuống đất, nói “Nhưng nếu xét từ góc độ khác, liệu có phải Viên Thuyên cảm thấy có kẻ đang muốn biết về ‘bí mật’ này, nên cô ấy mới thận trọng như thế?”

“Thế thì em xem nó đi. Anh sẽ tránh đi, sẽ không nhìn, không hỏi...” Lâm Nhuận quay người bước đi thật

“Này này, anh đừng tếu nữa, được không?”

Lâm Nhuận đáp: “Anh nói thật đấy! Viên Thuyên đã dặn là ‘bí mật’ chỉ dành cho em xem!”

“Chưa từng thấy ai máy móc như anh! Bây giờ thì lại khác, anh đã vào hang rồi, anh là một trong những người ‘bạn chung hoạn nạn’ của em, dù không muốn xem thì em cũng ép anh phải xem!” Tư dao nói ráo riết.

Lâm Nhuận gượng cười, quay lại. Tư Dao nói: “Em cảm thấy đây là những cái túi bằng cao su, bên trong chứa cái gì đó...”

“Có vẻ là thế. Xem này, giữa túi và vật trong đó như là còn có khoảng trống,

ở mép thì có vết dán nóng. Bên ngoài lại được phủ một lớp sáp chống thấm nhưng không đều lắm, không có vẻ nhà nghề”. Lâm Nhuận sờ nắn một cái túi, rồi lục tìm con dao nhíp đưa cho Tư Dao: “Cẩn thận đấy, anh đã mở lưỡi”.

Tư Dao cầm dao, thận trọng rạch một đường ở mép túi. Đúng, lớp bọc ngoài là cao su, bên trong là một vật màu sáng. “Hình như là mấy tờ giấy...” Tư Dao rạch hẳn một đường dài rộng. Hai người nhìn thấy một xấp tiền 100 đồng nhân dân tệ.

Hai người đều kinh ngạc. Chẳng lẽ, đây chính là cái bí mật ấy?!

Những tưởng nó sẽ liên quan với “Đau thương đến chết”, ai ngờ lại chỉ là tiền?

Tất nhiên là rất nhiều tiền.

“Nhìn ang áng, túi này phải chứa đến vài vạn đồng. Năm túi, phải vào khoảng 30-40 chục vạn. Chưa giỡ là ‘đôi đời’ thì vẫn cứ rùng rĩnh chán!” Lâm Nhuận moi ra một tờ sơ lên ánh nắng, nhìn rõ chữ in chìm và sợi dây bảo hiểm “Đúng là tiền thật!”

Một cảm giác “quá ớn lạnh” tràn đến, Tư Dao lạnh lùng hỏi “Ý anh là gì vậy?”

Lâm Nhuận thản nhiên nhếch mép cười: “Tiền này thuộc về chúng ta”

“Gì thế? Anh...” Tư Dao không dám tin ở tai mình nữa. Con người này...

“Ý anh là... sao anh lại may mắn đến thế này”

“Ôi! Anh đùa đấy! Coi như đã ‘trả đũa’ được em”. Lâm Nhuận cười rất vui vẻ, anh giật giật tóc Tư Dao trêu đùa! “Căn cứ vào tính cách của Viên Thuyên, thì chắc chắn cô ấy phải dặn dò em xử lý đám tiền này như thế nào”.

Tư Dao áp tay lên ngực, cười “Đùa ác thật! Em quên mất đây là chàng luật sư, giả vờ lừa cứ y như thật!” Cô cúi xuống thò ngón tay lần tìm, quả nhiên moi ra một phong thư: “Thân gửi Tư Dao”.

Ngày 2 tháng 9 năm 2005.

Tu Dao thân yêu,

Khi cậu đọc được thư này, thì chắc mình không bao giờ gặp lại cậu nữa.

Nhưng mình vẫn muốn nhờ cậu một việc, vì cậu là người thông minh nhất, tốt nhất, và cứng cỏi nhất trong số các bạn thân của mình. Cậu có thể đọc được thư này, chứng tỏ mình không hề khoa trương khi đánh giá về cậu. Những cái túi này chứa cả thảy 350.000 đồng nhân dân tệ, toàn bộ số tiền mình đã dành dụm được trong mấy năm công tác. Nhờ cậu giao cho cha mẹ mình.

Cậu mãi mãi là người bạn tốt nhất của mình, hãy nâng niu những năm tháng tốt đẹp đáng nhớ của chúng ta. Cậu vẫn nên là cậu, mãi mãi là cậu. Đừng học theo mình.

Love

Viên Thuyên.

Nước mắt lại tuôn trào. Lâm Nhuận muốn khuyên nhủ cô, nhưng anh biết, đối mặt với hiện thực, con người ta thật khó tránh khỏi xúc động. Anh ngồi yên để Tu Dao gục vào ngực anh mà khóc, và nghỉ ngơi.

Chương 37

Tình yêu đến

Em không thể hiểu nổi, tại sao Viên Thuyên phải thiết kế khéo léo tinh vi, nào là blog, nào là ảnh, nào là núi cao hang sâu bí hiểm... chỉ vì muốn nhờ em chuyển tiền cho cha mẹ? Đứng bên đường, tư Dao lẩm bẩm nói với Lâm Nhuận.

Lâm Nhuận vẩy tắc xi. Anh đưa mắt ra hiệu cho Tư Dao đừng nên nói nữa.

Mẹ của Viên Thuyên- bà Ngụy Dung Bình ra mở cửa. Điều làm cho Tư Dao thấy thật khờ khạo là, khi trông thấy cô bà không những không tỏ ra ngạc nhiên, trái lại bà còn thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười. Bà chỉ hơi mất tự nhiên khi nhìn thấy Lâm Nhuận đi sau cô.

Hay là họ đã biết mình đến để giao tiền cho họ?

Tư Dao nói rõ mục đích, rồi giao chiếc cặp có khóa mã số cho cha mẹ Viên Thuyên. “Bạn ấy là người con rất hiếu thảo. Bức thư Viên Thuyên viết cũng ở trong này. Thư viết cho cháu, nhưng vì có ghi rõ số tiền nên cháu muốn hai bác nên đọc. Toàn bộ số tiền ở trong này. Thực lòng, cháu thấy hơi kỳ lạ, tại sao bạn ấy không trực tiếp đưa cho hai bác...”

Cả hai ông bà đều rơm nước mắt. bà Dung Bình vội lau nước mắt. Cha Viên Thuyên- ông Viên Quốc Thắng, nói “Chẳng giấu gì cháu, chúng tôi đã biết rồi”.

Tư Dao và Lâm Nhuận đưa mắt nhìn nhau thế này là thế nào?

Lúc này Tư Dao cũng nhận ra hai ông bà cùng đưa mắt nhìn nhau.

“Đây là thư Viên Thuyên gửi cháu. Trước khi ra đi, nó cũng viết thư cho hai bác, nói là sớm muộn gì cháu cũng sẽ đưa tiền đến. Bao giờ cháu đến đây,

thì hai bác sẽ giao cho cháu.” Ông Viên Quốc Thắng đưa phong thư cho Tư Dao.

Ôi, Viên Thuyên lại làm gì thế này?

Tư Dao đón lấy, phong bì không đề “Thân gửi Tư Dao...” nhưng có một hàng chữ cái và chữ số viết liền LW586136697400C.

Lại là thứ mật mã gì vậy, mình sẽ giả mã thế nào đây?

Bên trong là một tấm ảnh . Khởi phải bàn, tất nhiên lại là ám hiệu. Nhưng cô nhìn kỹ, rồi thấy thất vọng, vì nó chỉ là tấm ảnh chụp cận cảnh về “ao máu” trong hang Thập tịch.

Không! Thế này thì sai thứ tự : tiền giấu ở “ao máu”, sau khi cha mẹ Viên Thuyên nhận được tiền, thì mới giao cho mình tấm ảnh này theo “chỉ thị”. Bước tiếp theo tại sao lại quay về “ao máu?” Viên Thuyên Thứ biết trong đó đã không còn thứ gì nữa kia mà?

Hay là, “ao máu” vẫn còn chứa bí mật? Nhưng nếu đúng là thế thì tại sao không cho biết cùng với 350.000 nhân dân tộ? Đi núi Vũ Di hàng ngàn cây số, đâu phải như đi dạo chơi?

Lúc cô chào họ ra về , bà Dung Bình chợt nhớ ra điều gì đs bèn gọi với lại : cháu Dao Dao! Mấy hôm trước hai bác nhận được bức thư từ nước ngoài gửi đến, ngờ rằng đó là thư của Viên Thuyên. Hai bác không biết ngoại ngữ, phiền cháu đọc hộ xem thứ viết những gì?”

Bác trai đưa bức thư đó cho Tư Dao, cô lướt nhìn rồi nói ngay “ Đây là tờ thông báo của luật sư của Viên Thuyên, nói rằng Viên Thuyên xin sang định cư ở Canada đã được chấp nhận”.

Cả hai ông bà đều trố mắt: Canada? Sao chúng tôi chưa hề thấy nó nói đến bao giờ?

Tư Dao cũng thấy chung hửng, cô nghĩ “ngay tôi còn không biết thì hai vị làm sao biết được!

Viên Thuyên thực là bí hiểm. cậu đang làm gì thế này? Mình không thể theo kịp tư duay của cậu nữa rồi.

Em cảm thấy mình như một cô gái ngớ ngẩn đang đuôi theo gió. Định tóm cái đuôi của gió, rốt cuộc chỉ là con số không!- Tư Dao nói với Lâm Nhuận, giọng ai oán.

Lâm Nhuận cười: Nếu sớm biết thế thì lúc đầu nên nghe lời anh, nuốt luôn 350,000 đồng, tí ra cũng chẳng phải là con số không!

Này, em đang nói chuyện đúng đắn! Em thấy mình hơi mất phương hướng. Mình đang làm gì, mình định làm gì thế này? Mình chỉ nhằm hoàn thành ‘ý nguyện’ của Viên Thuyên hay sao? Tất nhiên em rất vui lòng giúp bạn, nhưng vẫn cảm thấy hình như trước mắt chúng nta còn có những việc cấp bách hơn phải làm. Ví dụ, tay Lâm Mang tệ hại kia vẫn đang nhờ nhờ sống ở miền Hoa nam ; bí mật về bốn chữ “Đau thương đến chết” vẫn đang chôn chặt; kẻ nào đã theo dõi em? Có phải em bị hồn ma của Viên Thuyên, Kiều Kiều bao vây không? Tất cả, đều như những nẻo đường xa thẳm dẫn đến của ả sinh tử! Anh thấy đúng không?

Lâm Nhuận khẽ gật đầu : Em nói đều đúng cả. Nhưng vẫn cứ băn khoăn, tại sao Viên Thuyên phải thiết kế bài bản và rắc rối như thế? Tại sao không thể nói tất cả với em một lần, cứ bắt em phải lần mò tìm kiếm, chạy đi chạy lại? Chỉ còn cách giải thích duy nhất, điều bí mật đang đợi em khám phá sẽ kinh khủng hơn hẳn số tiền kia! Cô ấy cần em bảo đảm bằng hành động thực tế: một là em đáng tin cậy, hai là em có đủ can đảm và trí tuệ.

Anh xin nói thêm rằng, xét tất cả các hiện tượng, cho thấy Viên Thuyên có khả năng là mấu chốt để giải đáp mọi vấn đề bức xúc kia. Trong số các bạn em đã ra đi, thì chỉ Viên Thuyên là người thật sự có linh cảm rằng mình sẽ chết. Cho nên cô ấy đã gửi quà tặng, gửi blog, và nhiều bức ảnh. Liệu có phải cô ấy đã hiểu về “Đau thương đến chết” không? Mặt khác, tính cách và tác phong làm việc, đầu óc thì tỉnh táo, khó mà tin rằng cô ấy đã nảy sinh tình ái với Lâm Mang. Liệu trong chuyện đó có những ẩn tình mà chúng ta mãi mãi không thể biết không/ Còn một điểm nghi vấn nữa: tại sao sau khi Viên Thuyên chết, thì trên QQ của em bắt đầu có “bầy ma quỷ nhảy múa”, rồi bắt đầu có kẻ theo dõi, có kẻ đột nhập phòng em? Cũng không loại trừ

các hiện tượng kinh dị, liệu có phải... Nhưng quả là hoang đường, khó tin: liệu có phải Viên Thuyên trước khi chết đã để lại manh mối cho em, và sau khi chết cũng có ý muốn giao lưu với em? Lâm Nhuận cầm cốc cà phê uống cạn một hơi.

-Vậy thì sau đây em phải làm gì? Lại đi hang Thập Tịch à? Em đã thấy chán rồi- Tư Dao cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi thực sự.

-Cứ gì em, mà ngay anh mới đi một lần đã thấy quá ‘thỏa mãn’ rồi, nhất là lại biết rằng trong đó luôn có kẻ rình rập tấn công em! Nhưng nếu lại đi nữa để có thể biết rõ toàn bộ đáp án, thì cũng được. Tất nhiên em nên cân nhắc tình hình ở công ty, rồi hãy quyết định. Dù sao chung ta cũng không phải các nhà thám hiểm chuyên nghiệp, anh không muốn em bị đuổi việc.

Tư Dao gật đầu : Vâng, thế thì để cuối tuần hãy đi. Hai tháng lương vừa qua em nướng cả vào tiền vé máy bay rồi. Phải đi với em, anh cũng vất thật. Hay là lần này anh đừng đi nữa, em nhớ là trước kia anh vẫn phải làm cả ngày cuối tuần...

Lâm Nhuận nhìn thẳng vào mắt Tư Dao. Mãi đến lúc cô thấy mặt tự nhiên, đưa tay bịt mắt anh, anh mới cười : nếu em lại muốn làm một đóa “phù dung mới ngoi lên mặt nước” thì anh sẽ không đi nữa, được chưa?

Hai người đang cười đùa thì Quách Tử Phóng đẩy cửa bước vào, trong anh có vẻ không vui. Nhìn thấy hai người, anh lập tức nói oang oang: Cuối tuần, hai vị bí mật hành động, đi du ngoạn non xanh nước biếc chứ gì? Sao không bảo tôi một câu, khiến tôi tìm hết hơi. Tôi cứ như trâu húc mả sưu tầm tư liệu về Viên Thuyên, nào ngờ tổng biên tập biết, ông ấy xạc cho một mẻ, trách rằng không chuyên tâm vào nghiệp vụ.

Tư Dao và Lâm Nhuận đã bàn bạc, không muốn cho nhiều người biết về chuyện đi hang Thập Tịch và vấn đề tiền nong, nên cả hai đành giả vờ tỉnh bơ. Tư Dao nói: Anh đã bảo là bạn đi Cung thể dục thể thao công nhân ở Bắc Kinh dự hội thi ca hát, nên chúng tôi đâu dám làm phiền anh.

-Hai vị đi đâu những hai ngày?

-Ồ kìa, anh vừa nói đi ngao du sơn thủy, chúng tôi đi tua du lịch ở núi Hoàng

Son hai ngày. Gần đây thần kinh tôi quá căng! Tư Dao đành bị ra vậy.

Rõ ràng là Tử Phóng không tìn, anh cười nhạt chỉ vào Lâm Nhuận : hiền đệ Lâm Nhuận đã vờ làm việc công để giải quyết việc riêng chứ gì?

Việc công việc riêng gì thế? Chuyện của Tư Dao, chính là việc riêng của tôi.- Anh bỗng nghiêm nghị nói: Tôi chưa kịp nói để anh biết..tôi...đã yêu Tư Dao!

Căn phòng bỗng lặng ngắt như tờ, đến nỗi có thể nghe thấy bước chân của Lịch thu và con mèo Linda đang bước xuống cầu thang.

Tư Dao hoàn toàn không thể ngờ Lâm Nhuận lại bộc lộ tiếng tơ lòng thẳng thắn như thế này. Đương nhiên cô có thể cảm nhận tình cảm ấy trong thời gian vừa qua nhưng hai người cũng chưa từng trực tiếp bày tỏ, nên lúc này nghe nói thế cô vẫn thấy rất đột ngột. Niềm vui bất ngờ khiến đôi mắt cô ươn ướt.

Khi cô đang rất khao khát tình yêu, thì tình yêu đến.

Tử Phóng cũng sững sốt, đờ đẫn trước lời tuyên bố bất ngờ của Lâm Nhuận.

Hai tay anh giơ lên làm động tác “đầu hàng” : Tôi không có ý kiến gì...

không sao, hai người đâu có cần tôi phê chuẩn, đúng không? Nói xong anh quay người lên cầu thang, suýt nữa thì va phải Lịch Thu đang đi xuống.

“Hay quá, tôi rất mừng cho hai người. Thực ra tôi luôn cảm thấy hai người rất đẹp đôi, nếu tôi có “Chúng chỉ nghiệp vụ bà mối” thì tôi đã vun cho hai người từ lâu!” Lịch thu rất có tài giải tỏa các tình thế khó xử.

Tử Phóng lại theo Lịch Thu đi xuống: Cô giáo Lịch Thu ạ, tôi thấy lo cho cô đấy, vì kể từ nay cô sẽ phải chuẩn bị thêm một suất ăn tối.

Lúc này Tư Dao mới thật tỉnh táo trở lại, cười nói: Anh Tử Phóng không biết à: Lâm Nhuận đã tranh với tôi thức ăn của chị Lịch Thu từ lâu, và còn quá đáng hơn cả tôi: ăn bữa tối đã đành, lại còn lấy phần đem đi để ăn bữa trưa hôm sau nữa kia.

Hoàng Dược Sư: Xin chúc mừng bạn, chúc mừng hạnh phúc! Là một người từng trải đầy minh thương tích, tôi chúc mừng bạn. Tìm được tình yêu thật

sự đâu phải chuyện dễ!

Yêu Yêu: Cảm ơn anh, tuy nhiên, tôi vừa vui lại vừa buồn.

Hoàng Dược Sư: Why? (tại sao)

Yêu Yêu: Vì anh ấy đã thắp từng tôi đi vào cái hang khôn khiếp ấy.

Hoàng Dược Sư: Thế thì sao?

Yêu Yêu: Anh ấy cũng sẽ “Đau thương đến chết” như tôi.

Hoàng Dược Sư: Chỉ cần bạn luôn tốt với anh ấy, thì anh ấy sẽ không đau thương mà chết đâu!

Yêu Yêu: Tôi luôn cảm thấy sẽ là vô ích, không thể làm gì nổi; chạy ngược chạy xuôi mãi mà vẫn hoang mang không biết đâu mà lần.

Hoàng Dược Sư: Sẽ không thể là nhọc nhằn rồi thành công cốc!

Yêu Yêu: Nếu là bạn chắc bạn cũng sẽ tức điên, vì điều bí mật ấy chỉ là 350,000 nhân dân tệ.

Hoàng Dược Sư: Nếu bạn không thiết thì cứ gửi cho tôi, nhưng phải đổi thành đô-la kéo ở chỗ tôi không thể tiêu được.

Yêu Yêu: Nói dễ nghe nhỉ? Đó là tiền Viên Thuyền để lại cho cha mẹ.

Hoàng Dược Sư: Lạ nhỉ? Sao lại phải phức tạp như thế?

Yêu Yêu: Không rõ nữa. Nhưng cũng may, tôi lại có được một manh mối nữa.

Hoàng Dược Sư: Có lẽ, ít ra cũng lại được 350,000 nữa!

Yêu Yêu: Chỉ e sẽ không đơn giản như thế đâu. Tuần sau tôi lại đi hang Thập Tịch, vẫn có anh chàng điển trai thắp từng!

Hoàng Dược Sư: Phải hết sức thận trọng đây!

Yêu Yêu: Này, tôi nhớ rằng bạn nhắc tôi phải thận trọng với mọi người xung quanh. Với anh ấy thì có cần thận trọng không?

Hoàng Dược Sư: Điều này quá nhạy cảm, tôi xin từ chối trả lời.

Yêu Yêu: Thuốc đắng thì mới đã tật. Cứ nói đi!

Hoàng Dược Sư: Thật sự không thể nói. Bạn cần tự mình phán đoán. Tôi chỉ có thể chân thành chúc bạn hạnh phúc và gặp nhiều may mắn.

Chương 38

Bí mật của hang Thập Tịch

Số em thật may, hai lần cuối tuần đều đi ngao du sơn thủy, vào động tối om, và còn thò tay vào nước đỏ lôm- Tư dao rọi đèn pin vào mặt nước “ao máu”. Thế thì lần này hãy để anh thử xem có hên hay không. Lâm Nhuận đã xắn tay áo từ lúc nào, không đợi tư Dao can ngăn, anh thò luôn tay xuống. Một tiếng “òà” khiến anh rút tay lại. Xem chừng con rắn nước đã coi ao máu này là nhà nó rồi! tất cả diễn ra rất nhanh, Tư dao chưa kịp nói “cẩn thận có rắn”.

Yên âm, trước đó anh vẫn nhớ là có rắn, nên không giật mình gì hết. Mong sao đây là lần cuối quấy quả giấc mộng của tiên sinh rắn! Lâm Nhuận lại thò tay xuống.

Vì đã bị tấn công lần trước nên thỉnh thoảng Tư Dao vẫn lia đèn ra các vùng tối xung quanh, rất sợ lại có kẻ “vồ mồi”!

Chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ cả, lần này sẽ không thể có người lò dò đến – Lâm Nhuận biết nỗi lo lắng của Tư Dao. Đúng là lần này họ đã làm nhiều việc để giữ an toàn. Trước hết họ không đi vào ngày cuối tuần, mà là xuất phát từ công ty của mình vào ngày thứ năm, tập kết ở nhà ga xe lửa. Họ mua vé chằng đường ngắn, rồi lên tàu; khi tàu chưa chuyển bánh thì họ lại xuống, đi ra khỏi ga theo cửa chuyển hàng hóa, rồi lên tắc-xi phóng ra sân bay. Chuyên bay thẳng, đến sân bay Vũ Hán suôn sẻ. Khi vào hang, họ đã chiếu đèn soi kỹ, xác định rằng trong hang không có người.

-Vì em không thể không thận trọng – Tư Dao lại soi đèn về phía Lâm Nhuận.

Lâm Nhuận mò rất kỹ, cuối cùng lắc đầu nói : Chẳng hiểu có phải Viên

Thuyền trôi chúng ta, hay là anh đã bỏ sót...nhưng dưới này không có thứ gì đáng chú ý cả. Toàn là cát, có lẽ có thể đãi ra vàng cũng nên, chứ không nhận thấy cái gì khác.

-Lần trước em đã mò ở xung quanh, đúng là không có gì cả.

Một giọt “máu” lăn từ chữ “Chết” xuống, lẽ ra phải rơi vào “ao” nhưng nó lại rơi đúng gáy Lâm Nhuận. Anh đưa tay trái lên quệt, rồi cười “Bạn Tư Dao chớ có nhỏ nước bọt”.

Tư Dao chợt nghĩ ngợi, rồi vội nói : Anh có nghĩ đến không: nước từ trên liên tục tí tách, hang thì âm thấp, nước sẽ bay hơi rất ít, nhưng tại sao mực nước ở ao này hầu như là cố định, không bị tràn ra?

Lâm Nhuận “ừ nhỉ”, rồi anh bắt đầu sờ khắp vách ao, vừa sờ vừa nói : Sờ, thì không thấy vết rạn gì, nhưng cũng không lấy gì làm chắc”.

- Hay là, ao này còn chảy ra một chỗ khác.

-Anh chưa hiểu em đang nghĩ gì?

-Viên Thuyền đã đưa cho em hai bức ảnh này, thì chúng tỏ chắc chắn “ao máu” phải đáng quan tâm; ví dụ, có còn cái hốc nào đó chứ đựng thứ gì...tại sao con rắn nước cứ thích nằm trong cái ao này? Rắn nước cũng cần ăn, mà nước dưới chân chúng ta thì có cái ắn, chứ cái ao này thì ...rất có thể là có nhiều khoáng vật, là thứ nước “nặng”, có thứ gì khiến nó thích thú?

Lâm Nhuận ngó ra : Tiếc rằng anh rất dốt sinh vật học, những điều em nói anh không sao giải thích nổi.

-Em nghĩ liệu trong “ao máu” này có hang rắn không? Anh cố sờ kỹ ở thành, ở đáy nhất là ở giữa đáy xem...biết đâu Viên Thuyền đặt các cục cao su ở giữa cũng là một gợi ý! Tư Dao thật sự mong lúc này có thể lần ra được mạch suy nghĩ của Viên Thuyền.

Lâm Nhuận bỗng kinh ngạc kêu lên “ thật tài tình! Dao Dao giỏi thật! Đúng là chính giữa ao có một cái lỗ nhỏ chỉ đút lọt ngón tay. Có lẽ con rắn nước ấy nó nằm nghỉ trong này.

Không đơn giản thế đâu. Nếu là hang rắn thật, thì nó cũng cần không khí để thở...Có lẽ bí mật nằm ở đó, nó không chỉ là hang rắn, phía dưới hẳn phải có

cái gì đó...

-Tu Dao chỉ mong mình cũng thò tay xuống.

Lâm Nhuận lại nói: Thì ra không chỉ có một, mà là có ba cái lỗ, mỗi cái chỉ vừa lọt ngón tay. Ba ngón tay cùng vận sức...Anh thử xem nào, xoay ngược chiều kim đồng hồ..À, nó cựa!

Cả hai đều sững sốt. Dường như chỉ trong chớp mắt, cả ‘ao nước’ đã tiêu biến! Đáy ao, ngoài lớp đá màu nâu xỉn ra, là một cái nắp tròn với ba cái lỗ ở tâm, ngón cái ngón trỏ và ngón giữa của Lâm Nhuận vẫn đang cắm vào đó. Nhìn kỹ vòng quanh phía dưới thành và đá, thấy có một vành tròn kẽ hở chừng 1mm. “Nước máu” đang rút xuống qua đó. Điều này chứng tỏ cái nắp là một thiết bị, xoay nó thì đáy ao sẽ hở kẽ, nước sẽ chảy xuống dưới. Lâm Nhuận trầm trồ reo lên, anh xoa nắp theo chiều kim đồng hồ thì nước lại dâng lên.

Hai người nhìn nhau, cùng thấy vừa kỳ lạ vừa hào hứng.

Lâm Nhuận lại xoay ngược chiều kim đồng hồ, nước rút; Anh đồng thời đổi chỗ ba ngón tay cắm vào để tiếp tục xoay cái nắp ngược chiều kim đồng hồ, chỉ lát sau anh nhắc được cái nắp lên.

Cả hai đều sững sốt!

Dưới cái nắp là một cái van chữ thập bằng sắt, na ná như những cái van đóng mở gas hoặc nước máy, nhưng hơi to hơn.

Lâm Nhuận nhìn Tu Dao : Nếu không vặn cái van này thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu muốn biết bí mật là gì thì phải hành động thôi!

Tu Dao nghĩ ngợi, rồi nói: Tuy cũng hơi sờ sợ, không biết kết quả ra sao, nhưng có lẽ chẳng còn cách nào khác.

Tin rằng Viên Thuyên không thể hại chúng ta. Lâm Nhuận xoay mạnh cái van.

Một loạt tiếng “ùng ùng” vang rền lan khắp hang, inh tai nhức óc. Nước dưới chân cũng nổi sóng bập bênh.

Lâm Nhuận ngừng tay, sau khi ngót tiếng vọng, thì âm thanh cũng lặng im.

-Em cứ ngỡ là động đất! Tu Dao lia đèn pin bốn bề, may mà không thấy đất

đá rơi xuống.

Lâm Nhuận thở phào: Đã thế này thì đành tiếp tục vậy. Tính tò mò không cho phép anh dừng lại- Anh vịn cái van.

Những tiếng âm âm điếc tai lại nổi lên, vang rền khắp hang; hình như chúng phát ra từ vách hang, không thể xác định rõ vị trí. Nền hang, mặt nước đều rung chuyển theo, thậm chí ba cỗ quan tài treo trên kia cũng đang chao đi. Cỗ quan tài đen treo cao nhất không chỉ rùng rùng mà nó còn đang tụt dần xuống!

Tư Dao đứng bất động như trời trồng. Cảnh tượng trước mắt khiến cô không chỉ kinh ngạc mà là rùng rờ hồn vía; tự nhiên nảy sinh một cảm giác nghiêm trang, kính nể e sợ trước người đã khuất, trước tất cả những sự sắp đặt vô cùng kì diệu này.

Có cả nỗi kính nể e sợ đối với Viên Thuyên.

Tiếc thay, một cô gái đặc sắc nhường ấy đã trở về với cát bụi.

Lâm Nhuận cũng bị choáng ngợp trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Dưới ánh đèn pin, cỗ quan tài treo ấy đang xuống thấp dần, một khối đen sẫm đầy vẻ ngạo nghễ và tà dị, khiến người ta không dám áp tới để nhìn nó. Nhìn kỹ, thấy nó được treo bởi một sợi cáp bằng sắt, sợi cáp đang dần dài ra, cỗ quan tài đang hạ xuống.

Khi xuống cách mặt nước chừng nửa mét thì nó dừng lại. Những tiếng âm vang dường như cũng đồng thời im bật, chỉ còn tiếng vọng âm âm lan đi.

Thì ra những tiếng âm vang này nổi lên là vì cỗ quan tài hạ xuống.

-Chắc chắn có các chi tiết thiết bị nằm trong vách hang, vì khi anh vịn cái van thấy rất nặng tay. – Lâm Nhuận vừa nói vừa bước về phía quan tài.

Liệu có phải đây là bí mật mà Viên Thuyên đã nói? Đúng thế, vì việc cỗ quan tài hạ xuống đã là quá kỳ dị.

Hai người bước đến bên cỗ quan tài, nhìn thấy phần cuối sợi cáp lại rẽ ngang, dính liền với một thanh thép đánh đai quanh thân quan tài, tránh không cho sợi cáp chạm vào nắp quan tài. Quan tài được làm bằng sắt.

-Chắc chắn Viên Thuyên không bảo chúng ta viễn du chỉ để nhìn nó có thể lên

xuống. Rõ ràng là bí mật nằm ở trong này. Lâm Nhuận vừa nói vừa gõ gõ vào thân quan tài.

Tur Dao rụt rè: Anh nói chẳng sai, nhưng nếu chúng ta mở nắp quan tài thì chẳng khác gì đào trộm mộ cổ, là bất kính đối với người chết. Nhưng nếu không mở thì còn có bí mật đáng gì nói nữa?

Lâm Nhuận tiếp tục nghiên cứu cái nắp uan tài, nắp không có đinh, đập rất khít vào thân quan tài. Thoáng nhìn ngỡ rằng chỉ còn cách đập nói thì mới có thể mở ra.

-Nếu bí mật mà Viên Thuyên nói nằm ở trong này thì tất nhiên có thể mở nó bằng cách rất đơn giản, bởi le một cô gái thì không thể nhấc nổi cái nắp quá nặng – Lâm Nhuận ngắm chiếc quan tài thật kỹ, Tur Dao cũng tiến lại xem xét. Nắp quan tài là một tấm sắt dày, chắc chắn sức người không thể nâng nổi.

-Nếu những việc này không do một mình cô ấy làm thì sao? –Tur Dao nói vậy nhưng lại lập tức tự phủ nhận giả thiết này : Nhưng dù là bất cứ ai khác, cũng không thể cho người thứ hai biết về điều bí mật này.

Lâm Nhuận ngẩng đầu : thế thì thôi không xem nữa, chúng ta ra về vẫn còn kịp.

Tur Dao biết anh đùa, bèn cười nói : Anh đã biết quá nhiều, coi chừng em phải diệt khẩu đấy! Có biết “diệt khẩu” là gì không?

Lâm Nhuận cười: Biết chứ! Kinh nghiệm của một người làm về pháp luật cho anh biết, ‘diệt khẩu’ tức là...Dao Dao không cho anh chung hưởng các món ăn mà chị Lịch Thu để lại nữa.

Tur Dao đang sờ vào thành quan tài, bỗng đụng phải một núm tròn tròn gồ lên. Cô vội gọi Lâm Nhuận. Có lẽ đây là chỗ đáng ngờ nhất trên khắp cỗ quan tài.

-Để anh thử đụng vào nó xem sao. –Lâm Nhuận ra hiệu cho Tur Dao lùi lại. Cô lùi lại vài bước, nhìn Lâm Nhuận đứng bên quan tài đang đưa tay về phía cái vật đó. Bỗng một ý nghĩ thoáng qua, cô vội kêu lên “Đừng!”.

Lâm Nhuận ngó ra : Sao thế?

-Em cảm thấy có điều gì đó không ổn. Dù là ai đã bố trí quan tài ở trong cái hang động này, thì học cũng là người cực thông minh, họ không hề muốn quan tài này bị tùy tiện mở ra. Em vừa nhìn anh đứng bên, chợt nghĩ rằng nếu anh ấn cái nút tròn ấy thì rất có thể nắp tài sẽ bật trúng vào người anh. Nó nặng như thế sẽ đập chết người như chơi.

Lâm Nhuận ước lượng, thấy nắp quan tài đang ở tầm ngang ngực mình, nếu nó bật mạnh ra thì mình khó mà thoát chết, anh hít thật sâu một hơi, nhìn Tư Dao với ánh mắt biết ơn, rồi hạ thấp người, ấn cái nút tròn trên thân quan tài.

Một tiếng “choang” vang lên inh tai. Quả nhiên nắp quan tài bật rất mạnh, lao ra xa khoảng một mét về phía Lâm Nhuận đứng. Nếu anh không cúi thấp xuống, nó đã văng vào đầu anh, quá đủ để giập mặt gãy xương thậm chí bỏ mạng. Nếu một ai đó chỉ chăm chăm ấn nút để mở nắp, thì đã cầm chắc cái chết rồi!

-Dao Dao vừa nãy đã cứu anh thoát chết! Lâm Nhuận vẫn còn hú vía, nắm tay Tư Dao với vẻ biết ơn.

-Anh còn nhớ chứ: tuần trước, cũng ở đây anh mới là người thật sự cứu mạng em. Tư Dao nhẹ nhõm thở phào.

Hai người nắm tay nhau tiến đến trước cỗ quan tài đang mở nắp. Họ kinh ngạc không nói nên lời trước cảnh tượng trước mắt.

Trong quan tài, đập vào mắt họ không phải là xương cốt mà là những chiếc va-li có khóa số, bằng kim loại, xếp chồng lên nhau.

Mép viền dưới nắp quan tài có hai hàng răng cưa, khớp với hai hàng răng cưa ở mép trên của thân quan tài. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong vách quan tài phải có các loại chốt máy để tác động lên cái nắp.

Chưa kịp nghiên cứu sự kỳ diệu của cái nắp, mắt họ đã bị những chiếc vali kia thu hút. Tất cả có bốn chiếc va-li vuông vức, mỗi cạnh già nửa mét, phía dưới là một lớp vải gấm màu vàng, rất cũ kỹ, chắc là lớp vải lót nguyên sơ của quan tài. Có thể nhìn thấy dưới lớp gấm vàng là những khúc xương trắng đục. Vậy thì cỗ quan tài treo này vẫn là quan tài thật. Điều khiến họ kinh

ngạc là, các va-li này hình như ‘lủng lổ’ trong quan tài. Nhìn thật kỹ, thì ra bên dưới chúng đều có gỗ kê. Gỗ được thiết kế thành một đường gờ nổi chạy quanh áp sát vào vách quan tài cho đẹp. Gỗ có vẻ rất mới, các va-li khóa số cũng là kiểu dáng những năm gần đây. Nếu chúng chính là ‘bí mật’ của Viên Thuyên thì những thanh gỗ này đương nhiên thiết kế để phục vụ chúng.

-Nếu đúng là Viên Thuyên bó trí thì phải nói là cô ấy rất trọng trọng người đã khuất. Ít ra cũng không đặt dè lên hài cốt – Lâm Nhuận nói. Anh cúi người về phía trước – Anh đoán rằng đầu lâu của bộ xương nằm ở phía kia.

-Em chẳng bận tâm đến bộ xương làm gì- Mắt Tư Dao vẫn dán vào mấy chiếc va-li. Nếu chúng là của Viên Thuyên, thì chẳng qua là cô ấy muốn lưu giữ những thứ gì đó ở đây, để chờ em đến lấy.

-Thế thì ta đem về!

-Nhưng nào đã biết trong này chứa những thứ gì? Nếu không phải của Viên Thuyên thì sao? Đành phải mở ra vậy, biết đâu lại có bức thư chẳng hạn, cô ấy thường làm như thế.

-Nào, đoán xem mật mã là gì? Giọng của Lâm Nhuận pha chút đắc ý.

-Để em xem nào. Mỗi số có bốn chữ số. Cả thầy có bốn cái va-li. Nếu cho em thử vận may, thì em sẽ đoán là ‘Đau thương đến chết!’.

-Hay lắm, tuy không phải anh hùng nhưng nghĩ vẫn hơi giống nhau. Mã số điện báo của chữ ‘Đau’ là gì nhỉ? Lâm Nhuận bắt đầu xê xích các vòng số ở khóa va-li.

“0281”. Kể từ sau khi biết rằng Viên Thuyên đã thuộc lòng mã số điện báo của “Đau thương đến chết”, Tư Dao cũng nhớ các con số này, cô có cảm giác một lúc nào đấy có thể giúp ích cho cô.

Lâm Nhuận chỉnh đúng bốn hàng số, rồi nẩy nắp va-li, nó bật lên luôn.

Tiền, rất nhiều tiền. Nhân dân tệ, đô-la Mỹ, đồng Ô-rô, đô-la Canada.

Một lượng tiền mà người bình thường chưa từng nhìn thấy, một lượng tiền khiến người ta dám vì nó mà mạo hiểm cả cuộc đời!

“Di cư Canada”! Tư Dao khẽ kêu lên. Tiền Canada có mặt ở đây tự nhiên khiến Tư Dao nhớ đến chuyện Viên Thuyên xin di cư sang Canada mà cô ấy

đã giấu bạn bè thân thiết.

-Anh thử đoán xem, ở đây có bao nhiêu tiền? Tư Dao hỏi cô vẫn chưa hết bang hoàng kinh ngạc.

-Còn phải xem các vali kia có bao nhiêu đô-la Mỹ và đồng Ô-rô đã. Nhưng anh có cảm giác quá đủ để cho hai chúng ta cao chạy xa bay, ẩn dật chốn sơn lâm, khỏi phải khổ sở đi làm công cho ai nữa..."Vẻ mặt Lâm Nhuận chẳng có vẻ gì là đang nói đùa.

-Chàng cây cày, và thiếp dệt vải? Tư Dao mỉm cười, nhưng thấy toàn bộ khung cảnh trước mắt không có gì đáng cười nên hỏi. "Chúng ta nên làm gì hả anh?"

-Cứ mở nốt ba cái va-li kia đã, xem Viên Thuyên có cho 'chỉ thị' gì không". Họ lần lượt mở cả ba va-li ra. Cả hai đều là viên chức thế hệ mới, đã từng được 'đụng' đến không ít tiền bạc, song họ phải công nhận rằng chưa bao giờ được nhìn thấy số tiền khổng lồ như thế này.

Nhưng, lại không hề có một 'chỉ thị' nào của Viên Thuyên?!

Viên Thuyên đã viết trong bức thư kia, ba mươi năm vạn đồng là tiền cô ấy dành dụm trong những năm công tác, điều ấy hợp tình hợp lý; nhưng số tiền này thì sao? Một viên chức phải đi làm mấy đời mấy kiếp mới để dành nổi?

-Một số tiền phi nghĩa. Đây là cách giải thích thỏa đáng nhất mà anh có thể nghĩ đến. Nhất là vì cô ấy đã giấu nhem tất cả, tích cực xin đi Canada. Đây là nước cờ mà rất nhiều kẻ có vấn đề kinh tế thường vận dụng. Xin lỗi, anh nó thể này hơi ảnh hưởng đến vị trí thân tượng của Viên Thuyên trong mắt em.

– Lâm Nhuận nhìn Tư Dao.

Lâm Nhuận lại ngấm một lượt toàn bộ đám tiền trong va-li, rồi hỏi "Bà chủ, nên xử lý chúng thế nào đây?"

-Nếu anh có thể giúp em đưa ra quyết định, thì em sẽ gọi anh là ông chủ. Tư Dao nói có phần ngơ ngác.

-Tất nhiên là anh có nghĩ, nhưng bí mật này là do Viên Thuyên để lại cho em. Cô ấy biết em nhất định sẽ có quyết định phù hợp nhất với cách nghĩ của

cô ấy. Nhưng..chắc em sẽ lại có chung ý nghĩ với anh.

Tu Dao ngẫm nghĩ : Nếu để em quyết định thật, thì lúc này trực giác mach bảo em hãy để im không đụng đến.

Lâm Nhuận gật đầu : như thế, về mặt pháp lý sẽ không bị coi là đụng đến tài sản của người khác cất giấu, tránh được ngàn vạn sự phiền hà. Nhưng anh cảm thấy em sẽ rất khó trả lời câu hỏi “rốt cuộc phải xử lý đám tiền này ra sao?” Em không thể cứ giả vờ coi như nó không tồn tại, để cho những người chủ cái hang này- họ có thể không tồn tại, cũng có thể là có thật, có thể chính là “Đau thương đến chết” hoặc là chủ nhân của quan tài- sẽ tham lam nằng nặc đám tiền này đi mất?

-Em đang nghĩ, liệu đám tiền khổng lồ này có phải là tiền mồ hôi nước mắt của rất nhiều người lương thiện, bất ngờ gặp điều gì đó mà bị đoạt mất, rồi tập trung vào tay một người? Nhưng em vẫn không nghĩ nổi tại sao Viên Thuyên có thể gom được đám tiền này.

-Ý em là cần làm rõ xem có phải của Viên Thuyên hay không à?

-Em muốn hỏi thêm cha mẹ Viên Thuyên, người chồng chưa cưới Lưu Dục Chu, hoặc lại phiền anh hoặc anh Tử Phóng điều tra tình hình kinh tế của Viên Thuyên; nếu không phát hiện ra điều gì đặc biệt thì đương nhiên sẽ giao nộp cho nhà nước. Em không muốn điều tra nhiều hơn nữa, vì cảm thấy đám tiền này để ở đây chẳng khác quả núi lửa lúc nào cũng có thể phun trào. Nhưng cũng cảm thấy trong chuyện này có rất nhiều mắc mớ, nói cách khác, nguồn gốc của đám tiền này chắc chắn phải có nhiều uẩn khúc. Nghĩ về những đầu mối do Viên Thuyên sắp đặt công phu trước lúc đi công tác rồi chết...lẽ ra cô ấy phải trở về Giang Kinh trước hôm em chuyển nhà để trực tiếp tặng quà cho em, thế mà sự việc lại giống như cô ấy đã linh cảm được kết cục của mình, nên đã bố trí khác đi. Vì đám tiền này mà phải sắp đặt như thế, chứng tỏ linh cảm của cô ấy có liên quan đến chúng.

Lâm Nhuận thở dài : Ý em là, sau khi có đám tiền này, cô ấy cảm thấy mình đã rước vạ vào thân chứ gì? Tiếc thật, anh lại lỡ mất cơ hội làm giàu mất rồi! Nhưng chúng ta ít nhất cũng nên trích ra một ít tiền lộ phí chứ nhỉ?

Tư Dao cho Lâm Nhuận một “thụ” : Đồ hám tiền!

Vẻ mặt Lâm Nhuận trở lại bình thường, anh nắm tay Tư Dao :Quyết định của em khiến anh càng thêm kính nể em. Anh vẫn nghĩ mình đã tiếp xúc với không ít người, nhưng vẫn thấy khó tưởng tượng liệu có bao nhiêu người đứng vững với số tiền nhiều thế này. Đúng là anh cần phải làm cái nghề vệ sĩ này!

Tư Dao chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêm trang của Lâm Nhuận, im lặng ; nhưng rồi cô không thể nhịn được, bật cười : Kìa, trông anh thật thà cứ như là đang bình bầu lao động tiên tiến cho em! Sao anh chẳng nghĩ xem liệu có phải vì em rất đại không? Và, chính anh cũng rất ngoan ngoãn không?

-Nhận thức được như thế là tốt! Vừa nói anh vừa lần lượt đẩy bốn chiếc va-li lại.

-Thì ra anh nói vòng vo để tự khen mình! Em chịu cảnh luật sư các anh rồi.

Chương 39

Biết làm sao đây?

Mạnh Tư Dao và Chung Lâm Nhuận vừa vào cửa đã nhìn thấy Quách Tử Phóng ghéch chân ngồi trên sa-lông, hình như biết rằng hai người sẽ về. Anh ta chẳng buồn ngẩng đầu, kéo dài giọng : Lại đi du lịch tận đâu? Hai vị không thấy ngại gì à? Tôi đang dùng thời gian vàng ngọc rình mò chụp ảnh các ngôi sao để đi điều tra về một nữ viên chức thế hệ mới, còn hai vị thì lại đi thưởng hoa ngắm trăng với nhau!

-Anh Tử Phóng thừa biết chúng tôi không đi ngao du sơn thủy thật, trước đây Tư Dao nói vậy chỉ là nói đùa, vì sợ anh lại lo lắng. Lâm Nhuận cảm nhận được tâm trạng phật ý của Tử Phóng còn nặng nề hơn những biểu hiện bên ngoài.

- Này, từ sân bay núi Vũ Di bay thẳng về Giang Kinh, đúng không? Hình như chuyến bay không trễ giờ, chỉ hơn nửa tiếng là hai người về đến nhà, sao phải về sớm thế này làm gì? Lịch Thu chưa bắt đầu nấu món ăn đâu! Tử Phóng châm biếm

Tư Dao nói : Chúng tôi đi Tân Thường Cốc, vì nguy hiểm nên không gọi anh đi cùng.

Tử Phóng đứng bật dậy như chiếc lò xo: Không sao, không sao! Hai vị không có nghĩa vụ phải gọi tôi; Con người tôi vẫn thế, trông thì có vẻ láu cá, nhưng cả chục triệu dân Giang Kinh ngày không ai chân chất bằng tôi. Cứ cắm đầu mà điều tra tư liệu, nhưng chưa biết chừng người ta đã tìm ra cái bí mật cuối cùng rồi.

Tư Dao cúi đầu im lặng một lúc, khi cảm thấy Tử Phóng đã bình tĩnh hơn, cô mới chậm rãi nói: Muốn hỏi anh Tử Phóng về một giả thiết. Anh cũng biết kể từ đầu mùa hè đến tuần trước, 14 người vào hang quan tài treo thì 8 người đã chết. Nếu vào lúc này cần anh đi với em vào hang đó, anh nói cho công tâm xem liệu anh có xung phong không?

Tử Phóng ngó ra : Giả thiết này của cô..chẳng có ý nghĩa gì cả, trong tình hình này chính cô không nên vào hang đó một lần nữa, và càng không nên để cho bất cứ ai đi với cô mới đúng!

-Nói thẳng ra là .. ‘không’ chứ gì?

-Bất cứ ai cũng không nên...Tử Phóng vẫn cố chống đỡ.

- Tôi đã vào hang, rồi bị người ta tấn công. Anh Lâm Nhuận đã cứu tôi, và anh ấy đã trở thành người thứ 15 vào hang Thập Tịch.

Tử Phóng hơi run run, quay sang Lâm Nhuận : Đúng là anh Nhuận đã...

Lâm Nhuận cười: Tôi lại nghĩ chẳng đáng nhắc đến làm gì.

Tử Phóng thở dài, bước đến vỗ vai Lâm Nhuận, trầm trồ: Anh Nhuận thật tài

tình! Tôi phải biết điều một chút. Xin báo cáo hai vị, Viên Thuyên đúng là đẳng cấp đấy. Các dự án đến tay cô ấy trong hai năm qua đều là của các công ty cỡ bự sừng sỏ. Bọn họ dám dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Không rõ có phải vì nguyên nhân này không, mà lợi nhuận của Sở kế toán trong gần hai năm qua đã tăng trưởng theo cấp số nhân. Cá biệt có khách hàng phải chi phí tốn bằng những con số cao chín tầng mây!

-Ý anh là..

- Phần lớn lợi nhuận của Sở kế toán nơi cô ấy làm, là tiền bẩn!

Lâm Nhuận cau mày : Thu nhập của Sở kế toán hiện nay không có hạn chế về pháp lý, cho nên dù nghi ngờ là thu nhập bất chính thì cũng chỉ là giả thiết không có căn cứ.

Tử Phóng lại cười đắc ý như mọi ngày : vấn đề còn tùy thuộc vào đại ca phóng viên lão luyện nào điều tra. Trong tay tôi đang có những bức thư điện tử của vài công ty lớn trao đổi nội bộ, đề cập đến phí tổn tư vấn kế toán và kiểm toán, có một số trả cho Sở, một số chi bằng tiền mặt, không rõ rơi vào túi ai.

Chuyện này có liên quan gì đến Viên Thuyên? Tư Dao cứ cảm thấy hương suy nghĩ của Tử Phóng rất dễ lan mang chẳng đâu vào đâu.

Tiếp sau đây là suy luận của tôi, hai vị khỏi cần cho tôi biết nhưng tôi đã căn bản đoán ra rồi. Căn cứ vào tình hình tôi vừa nói, đủ thấy bí mật mà hai vị phát hiện chính là đám tiền mà Viên Thuyên để lại. Nói xong, Tử Phóng nhìn xoáy vào mắt Tư Dao, muốn tìm thấy sự kinh ngạc và hoang mang trong mắt cô để chứng minh cho suy đoán của mình.

Nhưng anh đã thất vọng. Tư Dao không chút kinh ngạc. Cô nhìn Lâm Nhuận, hai người đang cùng nghi rằng suy đoán như thế là đúng, nhưng nếu biết đám tiền ấy nhiều như thế nào thì chắc chắn anh ta sẽ phủ định sự suy đoán của mình.

Hai người lại nghĩ ngợi: đám tiền ấy ở đâu ra phải không?

Hoàng Dược Sư: Cuối tuần vừa rồi đi hang Thập Tịch phải không?

Yêu Yêu: Đã trở về, trước đó hai ngày chúng tôi đã rời công ty để cho kẻ theo dõi kia không kịp trở tay.

Hoàng Dược Sư: Thì ra là thế.

Yêu Yêu: Hiện nay tôi gặp phải chuyện hóc búa

Hoàng Dược Sư: Tôi xin nghe, nhưng chưa chắc có thể giúp cô giải quyết

Yêu Yêu: Chỉ e chẳng ai giúp tôi giải quyết được.

Hoàng Dược Sư: Ngay cả anh chàng đẹp trai kia cũng chịu à?

Yêu Yêu: Anh ấy cũng nghĩ như tôi, có lẽ cuối cùng phải trao bí mật ấy cho nhà nước vậy.

Hoàng Dược Sư: Trao nó cho nhà nước? Nghe cứ như là vụ án gián điệp

Yêu Yêu: Không phải thế, mà đây chỉ là tiền bạc.

Hoàng Dược Sư: Quả nhiên lại là 35 vạn nữa! Theo tôi, có thể dùng nó để trả tiền đợt đầu mua một căn hộ, bạn và anh chàng kia cùng xây tổ ấm tình yêu!

Yêu Yêu: Kể cả làm tròn số, thì bọn tôi thân nhau mới có một tuần!

Hoàng Dược Sư: Chúa đã tạo ra thế giới chỉ trong một tuần!

Yêu Yêu: Tôi nói không lại được với anh. Cuối cùng bọn tôi vẫn để nguyên tại chỗ không đụng đến nó. Tôi đã hỏi cha mẹ Viên Thuyên, hỏi người chồng chưa cưới, họ đều nói không biết cô ấy còn khoản tiền nào khác. Tôi không cho họ biết con số lớn đến đâu, sợ họ sẽ phát hoảng lên. Tôi thấy anh chồng chưa cưới ấy thực đáng ái ngại, một chàng trai rất đậm chất thư sinh, sắp đi tu đến nơi, mà không biết rằng Viên Thuyên lại có lắm bí mật đến thế!

Hoàng Dược Sư: Phải, anh ta thực đáng buồn, nhưng có lẽ không biết lại hóa hay.

Yêu Yêu: Đúng. Biết thì sẽ rất tức

Hoàng Dược Sư: Tức, rồi sẽ làm những chuyện quá đáng!

Yêu Yêu: Trời đất ạ!

Hoàng Dược Sư: Gì thế? Bạn đừng làm tôi phát hoảng lên!

Yêu Yêu: Cô ấy

Trên màn hình QQ của Tư Dao bỗng hiện bóng dáng của “Viên Viên Khuyên Khuyên”

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu có động lòng chút nào không?

Yêu Yêu: Về anh chàng đẹp trai à?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Yêu Yêu gồm nhỉ, dám vờ ngó ngán? Mình nói về đám “tài sản” để lại cho cậu.

Yêu Yêu: Đâu chỉ là động lòng, mà là rất chao đảo.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu muốn ngồi mát ăn bát vàng à?

Yêu Yêu: Chẳng muốn gì hết, vì nó không phải của mình, cầm sẽ lỏng tay.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Tức là cậu không cần nó?

Yêu Yêu: Phải!

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu vẫn thế, không biết giữ lấy những thứ mình đã có.

Yêu Yêu: Mong cậu đừng ám chỉ về chuyện Lâm Mang làm gì, mình đã biết hết cả rồi. Máy khi được gặp cậu, mình không muốn nhắc đến chuyện đó.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu đã biết những gì? Cậu chưa biết gì hết.

Yêu Yêu: Mình không muốn biết gì nữa. Cậu nói đi, đám tiền đó ở đâu ra?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình mong cậu đừng biết rõ làm gì, chỉ cần nhớ rằng mình dành nó cho cậu.

Yêu Yêu: Tại sao?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Ngoài tình bạn thân thiết giữa chúng ta ra, mình vẫn có lỗi với cậu.

Yêu Yêu: Cậu không làm bất cứ điều gì không phải với mình. Từ lâu Lâm Mang đã không còn là một phần cuộc sống của mình rồi mà là cậu có lỗi với Lưu Dục Chu.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cảm ơn cậu.

Yêu Yêu: Cảm ơn về điều gì?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Không. Cảm ơn vì cậu đã nhắc nhở rằng mình có lỗi với anh Chu.

Yêu Yêu: Này, cậu cho mình biết nguồn gốc đám tiền ấy, để mình cân nhắc xem có nên trao cho nhà nước không.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Làm gì với nó thì làm nhưng không thể trao cho nhà nước. Nếu cậu thấy nó quá nhiều, cầm sẽ “bồng tay” thì có thể trích ra đưa cho cha mẹ mình một phần, anh Chu một phần, còn lại, cậu dùng làm của hồi môn. Cậu sẽ lập tức có sức hút cực mạnh đối với anh chàng điên trai kia.

Yêu Yêu: Chỉ bằng đồng lương của cậu cộng với vô số phong bì hối lộ, thì cũng không thể có nhiều tiền đến thế! Mình rất cần biết nguồn gốc của chúng, tại sao cậu lại giấu nhem? cậu đã ở một thế giới khác rồi, thiên hạ đánh giá cậu ra sao, vẫn có sức mạnh đến thế kia à?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu không hiểu đâu: nếu mình cho cậu biết, cậu sẽ rơi vào một xoáy nước càng lớn hơn, không thể sống yên.

Yêu Yêu: Thế thì mình lại càng không thể nhận, mình càng nên nộp cho nhà nước để gột sạch mọi mối liên quan.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Dù cậu làm gì, thì trước hết đừng giao nộp vội; mình sẽ nghĩ thêm, ít hôm nữa sẽ nói với cậu.

Yêu Yêu: Phải mau mau lên! Này, hãy cho mình biết bí mật của “Đau thương đến chết” là gì?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu hỏi đúng người rồi đấy.

Yêu Yêu: Mình xin nghe

Viên Viên Khuyên Khuyên: Tất cả, nằm trong sự lặng im

Yêu Yêu: Đừng dờn dứ nữa, mạng người là trên hết.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu là một MM thông minh mà cứ bắt mình phải nói ra à? Cứ nhìn mình là rõ.

Yêu Yêu: Ý cậu là...

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cái chết là kết cục duy nhất!

Chương 40: Mùi vị của chết chóc

Tur Dao bực tức tắt máy tính, đầu nhoi nhói đau, long cô còn đau hơn nữa. Cái chết sẽ đến khiến cô run rẩy nhưng không đau xót; cô đau xót nghĩ đến Chung Lâm Nhuận. Vì cứu mình mà anh ấy bị cuốn vào tấn bi kịch này một cách chẳng đâu và đâu cả.

Bi kịch khiến người ta đau xót.

Một nỗi xúc động bỗng trỗi dậy, cô muốn lập tức gặp Lâm Nhuận để xin lỗi anh, và xin trao cho anh tất cả tình yêu. Cô muốn nói thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, liệu tình cảm có thể là mãi mãi không?

Nhưng cô biết tối nay Lâm Nhuận phải đi làm việc ở Văn phòng luật sư.

Anh là người đam mê công việc, thảo nào bấy lâu vẫn không bị các cô gái xinh đẹp của chóng phồn hoa cuốn hút. Kể từ khi yêu nhau, sự lãng mạn vẫn chỉ thuần túy là một khái niệm nằm trong từ điển. Tur Dao đã phải vài buổi tối cùng ngồi với anh ở Văn phòng để làm việc. Anh nói tối nay sẽ tra cứu tư liệu pháp lý cần thiết để thực hiện việc giao nộp đám tiền kia. Lúc sắp đi, thấy cô đang lên mạng, anh đã tự đi một mình.

Tur Dao không muốn chờ đợi nữa, vì phải đến khuya anh mới về. Huống chi, hễ nghĩ đến cái chết thì căn phòng này lại khiến cô thấy ghê sợ. Không nghĩ nhiều nữa, cô xuống cầu thang để đến Văn phòng tìm anh.

Đêm cuối thu đầu đông, thật đúng là “lạnh âm âm”. Trời âm u, mặt trăng lúc tỏ lúc mờ sau những đám mây đen khiến lòng người tê tái.

Dao Dao, tại sao người không nghĩ theo chiều hướng lạc quan? Chẳng lẽ Viên Thuyên trên QQ là một thứ quyền để phán quyết sinh tử? Tại sao cô ấy lại trở nên ngày xa lạ? Minh có nên tin lời cô ấy không?

Trên con đường nhỏ vắng vẻ ven khu biệt thự, Tur Dao đi rất lâu mà không gặp chiếc taxi nào. Phần lớn dân cư ‘ốc đảo quý tộc’ đều có xe riêng, nếu không gọi điện trước thì hiếm khi bắt gặp taxi đi ngang qua đây. Cô biết Lâm Nhuận đi làm thường đạp xe đến ga ‘Ốc đảo’, rồi đi tàu điện ngầm đến ga Trung tâm thương mại, Văn phòng luật sư Thiên Hoa ở gần đó. Từ khu

biệt thự đi bộ chừng 15' là đến ga tàu điện ngầm, cô định đến Văn phòng gặp Lâm Nhuận rồi cùng anh đi tàu điện ngầm trở về. Đi bộ vài phút vẫn không gặp taxi, cô không nghĩ đến nó nữa, dứt khoát rảo bước về phía ga tàu điện.

Đúng vào lúc này giác quan thứ sáu mách bảo cô: trên đường không chỉ có mình cô đang đi.

Có lẽ mình phải gọi taxi. Cô lấy máy di động ra.

Ngoảnh lại nhìn, vắng ngắt không một bóng người.

Nhưng nếu lần ra được số điện thoại để gọi, rồi chờ được taxi, thì có lẽ mình đã đi đến ga rồi. Ở đó đông người, mình còn sợ gì nữa?

Thế là cô lại rảo bước, mong sao bước chân sẽ nhanh hơn cả nhịp tim đang đập.

Nhưng hình như kẻ bám theo kia cũng đi càng nhanh hơn.

Cô quay ngoắt lại, chỉ thấy phía sau là cái bóng hắt hiu của chính mình. Ánh đèn đường mờ nhạt, hai hàng cây và những lùm cây âm u dọc 2 bên đường.

Liệu có phải 'giác quan thứ sáu'? Hay lại là ảo giác của mình? Lại như là rối loạn tâm thần?

Mình đã phủ nhận cái gọi là ảo giác. Kiều Kiều và Viên Thuyên đã chết mà vẫn tồn tại trong cuộc sống của mình, rành rành là đã QQ với nhau sao gọi là ảo giác được? Ranh giới giữa thực và ảo đôi khi rất mơ hồ.

Cô bước đi mỗi lúc một nhanh, và bắt đầu chạy chậm. Bước chân của kẻ bám theo kia cũng dồn dập, âm thanh sần sạt ngay phía sau đến nỗi cô nghe thấy tiếng tim hấn đập thành thịch. Cô dốc toàn lực chạy thật nhanh, kẻ kia cũng không lơ lửng, bám sát luôn. Cô biết mình không thể thoát, đành quay ngoắt lại để đối mặt với hắn.

Không có ai hết. Tiếng bước chân là của chính cô, tiếng tim đập thành thịch cũng là của cô. Ở chỗ không xa mấy, hình như cô nhìn thấy một đôi mắt đang ẩn trong bóng cây tối sẫm.

Mong sao chỉ là thần hồn nát thần tính mà thôi.

Cô quay lại tiếp tục dần bước. Lần này cô bước đi vừa phải, cái gì sẽ đến thì

cứ việc đến. Kẻ đeo bám kia cũng gian khổ đây, người cứ việc lên đây, chúng ta phải dứt điểm một phen.

Nhưng bốn bề lặng ngắt một cách kỳ lạ, gió hiu hiu thổi những phiến lá rụng, nghe rõ mồn một đến mức không ngờ.

Có lẽ tại mình quá đa nghi, quá nghĩ ngợi và quá hoang mang, các giác quan căng lên hết cỡ khiến giác quan thứ sáu quá nhạy cảm nên đã đưa ra thông tin ảo quá sai lệch. Không hề có ai bám theo, mình có là nhân vật trọng yếu gì đâu mà khiến cho ai đó phải ngày đêm không ngừng theo dõi?

Chính vào lúc Tư Dao thở phào nhẹ nhõm thì một cảm giác kỳ quái lại dâng lên.

Có phải lúc này quá yên tĩnh không?

Tất cả dường như đang ngưng đọng, không một tạp âm. Cô lại ngoái đầu, con tim cô chột như cứng lại!

Trong màn đêm nhò nhò, trên con đường nhỏ âm u, một bóng người gầy ngẳng mặc chiếc áo dài đang đi ngang qua rồi biến vào hang cây bên đường. Tuy chỉ là một cái bóng lướt qua nhưng Tư Dao vẫn nhận ra chiếc áo dài ấy chính là chiếc áo mưa, cô còn nhìn rõ cái mũ nón nhọn dựng lên trùm kín khuôn mặt của người ấy.

Có phải là ông già bí hiểm nọ, sư giả truy hồn?

Ông ta xuất hiện ở đâu thì nơi ấy tràn ngập mùi chết chóc.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Đôi chân Tư Dao bủn rủn, dường như không thể đỡ nổi thân hình mảnh dẻ của cô nữa. Cô bỗng thở gấp, tim đập nhanh dữ dội, rồi lại như không muốn đập nữa. Lúc này đau xót khi nghĩ đến Lâm Nhuận, nhưng đó chỉ là ‘nghĩa bóng’, lúc này cô mới thật sự thấy nhói tim, đau đớn thấm sâu đến tận xương tủy.

Lẽ nào lời ông ta nói đều là sự thật?

Làn gió âm âm lùa tới, cuốn tung những phiến lá rụng. Đám lá tai tái đỏ đang bay lượn trên khoảng không khá gần, dần dần xếp thành bốn chữ lớn trông hết sức cuồng loạn

ĐAU THƯƠNG ĐẾN CHẾT

Thì ra là ngày tận số đã đến!

Nó là thứ mà Viên Thuyên, Tiểu Mạn, Kiều Kiều đã trải qua trước khi chết? Vậy là hoàn toàn có thể giải thích tại sao họ đã hoảng loạn, bất lực, suy sụp, thật sự tiêu tan khát vọng sinh tồn. Lẽ nào mình cũng phải đi theo họ? Tiếp theo sẽ là ai nữa? Lâm Nhuận, Thường Uyển...

Đón đau già biệt! Tình yêu chân thành đâu dễ gì có được, quá ngắn ngủi nhưng lại vô cùng sâu sắc. Mình chẳng phải con người không biết trân trọng, mình sẽ mãi nâng nui con người đáng để mình nâng niu, nhưng không kịp nữa rồi.

Bóng người mặc áo mưa ấy đang lặng lẽ tiến về phía cô, vừa di chuyển vừa chậm chạp lắc đầu. Chiếc mũ nhọn khiến người ấy càng giống như một bóng ma âm u. Thậm chí Tư Dao nghe thấy một tiếng thở dài, hình như nuối tiếc cho tuổi xuân rực rỡ như đóa hoa mà phải tàn héo trong giá buốt và gió bụi. Tiếc thay, trước khi chết mình không thể kịp đến nơi ấy để gặp Lâm Nhuận. Dù chỉ là để gặp anh lần cuối cùng.

Nhưng khuôn mặt hiền hòa ngời sáng của Lâm Nhuận chợt hiện ra trước mặt Tư Dao. Một ý nghĩ vụt trở dậy trong óc cô, dù sắp chết cũng phải gặp anh ấy đã.

Phải chạy thật nhanh thoát khỏi cái bóng đen ghê gớm này, dù tim đang đau, dù đang nghẹt thở.

Không rõ sức mạnh bất chợt từ đâu tới, Tư Dao lờ mắt nhìn bóng đen đang dần bước tới gần, cô quay người vọt chạy. Hàng ngày mình vẫn tập chạy tội gì mà không phát huy!

Chạy được một lát rồi lên đến con đường lớn, người qua lại đông dần, ga tàu điện ngầm đã ở ngay trước mặt. Lúc này cô mới nhận ra vùng ngực cô không đau như lúc nãy nữa. Quay lại nhìn khắp một lượt, không thấy bóng đen mặc áo mưa kia đâu nữa.

Hú vía, cô đã thoát chết!

Cô thấy vui vui, những rồi vẫn ngấm lo sợ, Những gì cô vừa trải qua, liệu có

phải là ‘thử nghiệm cận kề cái chết’ không? Có lẽ nỗi khát vọng về Lâm Nhuận đã khiến cho mình vượt qua được ranh giới của cái chết. Phải giải thích như thế nào về mặt sinh lý học đây? Lúc này rõ ràng mình sắp xỉu đi, sao bỗng có thể chạy như bay? Liệu có phải như người ta vẫn nói: khi rơi vào trạng thái căng thẳng cực độ, con người ta sẽ phát huy được tiềm năng dị thường?

Cứ thế miên man nghĩ ngợi, cô bước xuống cầu thang, rồi đi đến sân chờ tàu điện ngầm. Sau chuyến tàu này, mình sẽ gặp được anh!

Từ ga này đến ga Trung tâm thương mại, tàu phải chạy mất mấy giờ. Tư Dao vội vã ra khỏi nhà, nên quên không mang theo máy MP3 nghe nhạc. Cô bèn đến quay báo mua tờ báo Buổi Chiều.

Tàu còn chưa tới, cô giờ ngay tờ báo, một bức ảnh khiến cô kinh ngạc ngây ra nhìn.

Đó là ảnh Mễ Lam- cô gái xinh xắn mà Tư Dao đã gặp, cô gái đã khóc sụt sùi trước mộ người chị họ tên là Phó Sương Khiết có mộ tang ở nghĩa trang Chuyên Kiều- Thượng Hải.

Sự cố giao thông chết người ở tuyến xe điện ngầm Thượng Hải.

Một cô gái 19 tuổi bị chen ngã xuống sân ga.

Tư Dao vừa đọc hàng tít in đậm, đã thấy toàn thân run bắn như bị ngâm trong băng. Mễ Lam cũng chết rồi! Lại một người nữa ra đi!

Cô chìm trong nỗi sợ hãi không sao xua đi nổi, và không nhận ra đoàn tàu đã vào ga. Kho cô tỉnh ra, thì đèn cảnh báo ‘đóng cửa’ đã sang lên lần cuối, cô không thể lên chuyến tàu này.

Thất vọng. Bỗng cô nhìn thấy một bóng người cao gầy mặc chiếc áo dài màu xám, hình như đã ‘bay’ vào toa tàu. Vẫn trùm đầu chiếc mũ cao cao, không thể nhận rõ khuôn mặt. Tư Dao ngẩng đầu lên thật mạnh. Đoàn tàu đã chuyển bánh. Từ trong chiếc áo mưa màu xám có một bàn tay giơ lên đang vẫy chào cô.

Thì ra thân chết cũng đi tàu điện ngầm. Hấn đi đâu nhỉ?

Lâm Nhuận! Cô kêu lên kinh hãi, khiến những người đang đứng chờ tàu ở

sân ga ngó ra.

Có lẽ mình đã tạm thời thoát khỏi cái chết, nhưng mục tiêu tiếp theo của hẳn chắc chắn là Chung Lâm Nhuận!

Chương 41:

Trò chơi của tử thần

Tư Dao lập tức bấm di động gọi đến phòng làm việc của Lâm Nhuận, giọng êm ái của một nữ nhân viên vang lên: “Chào mừng quý khách đã gọi đến văn phòng luật sư Thiên Hoa! Thời gian làm việc của văn phòng chúng tôi từ 8h30 sáng đến 17h30 chiều, từ thứ 2 đến thứ 6. Hiện là ngoài giờ, xin quý khách gọi lại trong giờ làm việc”.

Cái tông đài đáng ghét, không thêm bố trí cho người ta gọi trực tiếp đến máy lẻ.

Cô lại gọi vào di động của Lâm Nhuận, nhưng nhận được tín hiệu tắt máy. Làm thế nào bây giờ?

Cô bỗng nhớ ra căn hộ chung cư của Thường Uyên thuê nằm ở trung tâm thành phố, cách văn phòng luật sư Thiên Hoa 2 con phố, có thể chạy tới đó trong vài phút. Nghĩ đến Thường Uyên, cô bỗng giật mình: đến chỗ Thường Uyên cũng phải đi tuyến tàu điện ngầm này, vậy hoàn toàn cũng có khả năng mục tiêu của ‘thần chết’ là Thường Uyên!

Cậu nghe máy đi, mình xin cầu đấy! Tư Dao chờ rất sốt ruột, dù biết rằng gần đây rất khó gọi được cho Thường Uyên, cô cảm thấy rất ít hy vọng.

Nhưng, rất vui, điện thoại đã kết nối được

“Thường Uyên, Thường Uyên, mình đây!”

Chỉ thấy im lặng.

Tư Dao chợt có một linh cảm chằng lảnh. Tại sao điện thoại thông rồi mà không ai nói gì? Lẽ nào đã xảy ra chuyện với Thường Uyên? “Tử thần” lại

ghé Giang Kinh thì việc gì cũng có thể xảy ra.

“Thường Uyển cậu đừng đùa, đừng hù dọa mình, được không?”

Vẫn không có ai trả lời.

Những rõ rang có nghe thấy tiếng thở dồn nặng nhọc.

Có lẽ nên tắt máy, rồi báo công an.

“Có thật là dọa nõi cậu không?” Tiếng Thường Uyển đột nhiên truyền tới, khiến Tư Dao vừa mừng, vừa giận.

“Cậu quậy quá thể, mình đang quá lo cho cậu” Tư Dao hơi bực mình.

Có lẽ Thường Uyển thấy Tư Dao cáu kỉnh, lấp bắp nói “Thôi nào, thôi nào, mình chỉ muốn làm cho không khí sôi nổi một chút thôi, vì lần nào nhận được lời nhắn của cậu trên điện thoại, nghe đều có vẻ nghiêm túc quá”.

“Cậu không giận mình nữa chứ?” Tư Dao nhớ đến vụ tranh cãi của 2 người lần trước.

“Này Tư Dao, 2 chúng ta cãi vã, có lần nào để bụng đến hôm sau không? Coi mình là đồ nhỏ nhen à?”

“Thế thì được, cậu nghe đây, đêm nay cậu nhất định phải cẩn thận, mình... mình đã nhìn thấy... người mặc áo mưa. Ông ta đi về hướng trung tâm thành phố, có khả năng cậu sẽ bị nguy hiểm. Ông ta đã xuất hiện ở nơi Kiều Kiều, Viên Thuyên và Tiểu Mạn chết, thật là đáng sợ”.

Rõ ràng Thường Uyển chẳng cảm thấy có gì đáng sợ, hỏi luôn “Mặc áo mưa gì? Ông già đã gặp ở Tân Thường Cốc à? Sao cậu gặp ông ta được? Dao Dao, cậu vẫn bình thường đấy chứ?”

“Hãy tin mình đi, mình không đùa hoặc đoán mò đâu. Cậu nhất định phải cẩn thận”

“Dao Dao, cậu đang ở đâu, sao ồn ào thế, nghe không rõ mấy...”

“Mình ở ga tàu điện ngầm chờ tàu, mình sẽ tới chỗ cậu”. Dao Dao sốt ruột nhìn về phía trước, hy vọng có thể nhìn thấy ánh đèn trên đầu tàu điện.

“Không cần, không cần, muộn thế này rồi, ngòi tàu điện ngầm chạy đi chạy lại làm gì? Cậu cứ ở yên đó, mình lái xe đến đón, chúng ta cùng đến “Bách Gia Thôn” uống rượu. Cứ quyết định như vậy đi, không nói lại nữa”.

Thường Uyên như là đã bắt đầu sắp xếp các thứ.

“Không... cậu phải cẩn thận”. Tư Dao ra sức can ngăn nhưng Thường Uyên đã tắt máy rồi.

Có thể làm gì đây? Nếu lên tàu điện ngầm, Thường Uyên chắc chắn sẽ đón hụt. Cô lại gọi điện, không có ai nhắc máy, gọi di động thì tắt máy.

Tư Dao nhảm tính, nếu Thường Uyên đến, sẽ bảo cô ấy phóng xe đến văn phòng luật sư Thiên Hoa, chủ yếu toàn là đường vòng, nhưng so với đi tàu điện ngầm cũng không chậm hơn là bao, thôi thì đợi vậy.

Tư Dao ra khỏi ga, đứng dưới đèn đường đọc bài báo về cái chết của Mễ Lam trên tờ Buổi chiều.

Sáng sớm thứ 6 tuần trước, vào giờ cao điểm, Mễ Lam đang chờ tàu điện ngầm trên sân ga Từ Gia Hội ở Thượng Hải. Khi tàu đến, mọi người lên ào ào, ai cũng muốn tranh được chỗ ngồi tốt nhất. Tron khi chen chúc, Mễ Lam mảnh khảnh không may bị chen ngã xuống đường, chưa kịp đứng lên thì đã bị một chiếc tàu đang vào ga đâm phải, chết ngay tại chỗ.

Tư Dao đọc xong, dù đang là đêm giữa thu nhưng long bàn tay cô cầm tờ báo vẫn nhớp mồ hôi.

Trước đó, có phải Mễ Lam cũng đã trong thấy ‘tử thần’ - người khách bí ẩn mặc áo mưa dài với chiếc mũ nhọn? Nếu đúng là thế thì tử thần này còn có thể chạy rất nhanh, chỉ một hai ngày mà đã chạy từ Thượng Hải đến Giang Kinh.

Cô thậm chí còn lấy làm mừng vì mình đã ra khỏi ga tàu điện ngầm. Nên lánh sân ga càng xa càng tốt.

Một hồi còi vang lên, Tư Dao ngẩng đầu đã thấy chiếc xe ‘Vũ Yên’ màu đỏ của Thường Uyên đỗ bên đường. Cô thở phào, vội chạy đến.

Lâu ngày không gặp, thấy Thường Uyên mới làm mái tóc xoăn bồng bênh, khuôn mặt trái xoan và đôi mắt phượng, kiến cô đẹp mê người. Tư Dao không thể không cất lời khen: “Ôi, lâu nay không gặp, cậu đẹp đến nỗi mình không nhận ra được nữa!”

“Nhìn người đẹp dưới ánh đèn, chỉ là cái đẹp mơ hồ mà thôi”. Thường Uyên

khiêm tốn nói. Cô nhìn Tư Dao hỏi: “Dao Dao, mình thật sự lo cho cậu, hồn vía đi đâu cả thế? Mình mua cho cậu cà phê đây này, cậu uống đi cho ấm bụng”

Tư Dao nghĩ bụng, sau cậu có thể biết được những gì mình đã trải qua trong nửa tiếng vừa rồi. Cô khẽ thở dài.

“Nào, giúp mình một việc, trước tiên quay về trung tâm thành phố, đến văn phòng luật sư Thiên Hoa”

“Đến đó thì có gì hay đây?” Thường Uyên lập tức hiểu ra. À, cậu gớm thật... anh chàng luật sư điển trai!

“Không đùa đâu, mình lo anh ấy đang bị nguy hiểm đến tính mạng”

“Tại sao thế?”

“Anh ấy... ôi, nói ra thì dài lắm, anh ấy cũng đã vào hang Thập Tịch” Tư Dao không biết phải giải thích thế nào.

Thường Uyên quay xe, chạy về hướng trung tâm, kinh ngạc hỏi “Anh ta sao lại vào hang Thập Tịch? Muốn chết à?”

“Cậu nói cho dễ nghe 1 chút được không?”

Thường Uyên thè lưỡi “Mình dở quá, quên mất anh ấy là người của cậu... 2 người... việc đó xảy ra khi nào thế?”

“Mới một tuần... Nói cho cậu biết vậy. Hai tuần vừa rồi bọn mình đã đến hang Thập Tịch 2 lần”. Tư Dao đang nghĩ làm thế nào để giải thích cho Thường Uyên về bí mật của Viên Thuyên.

“Quả nhiên là 2 người đến Tân Thường Cốc!” Thường Uyên kinh ngạc kêu lên.

Tư Dao còn ngạc nhiên hơn: “Sao cậu lại biết?”

“Thôi nào! Ông nhà báo lảng giềng của cậu, thứ 6 tuần trước xông vào công ty của mình, hỏi mình có biết cậu đi đâu không, mình không hề biết. Anh ta bèn nhân nha dò dẫm hỏi xem Dao Dao mấy hôm nay có nhắc đến Viên Thuyên không, có nhắc tới Tân Thường Cốc không. Mình đương nhiên chẳng biết gì mà nói. Anh ta lại hỏi tiếp vài việc lặt vặt liên quan đến Viên Thuyên, mình bèn trả lời quấy quá cho xong”

Anh chàng Tử Phóng thật là... được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, ngay cái hôm cũng không giữ nổi!

“Các cậu đến đó làm gì?”

“Vì lời di chúc của Viên Thuyên... Cụ thể là cái gì thì đến giờ vẫn chưa rõ lắm, cho nên bọn mình cứ phải đi hết lần này đến lần khác. Đợi vài ngày nữa mọi việc rõ ràng, mình nhất định sẽ nói với cậu”. Tư Dao chỉ đợi đến ngày mai thứ 2, các cơ quan đều làm việc, cô và Lâm Nhuận sẽ bàn gia đám tiền khổng lồ trong hang Thạch Tịch. Sau đó mới có thể yên tâm kể hết với Thường Uyển.

“Được”, Thường Uyển thờ ơ đáp, Tư Dao cảm thấy lời nói của mình khó mà khiến người ta tin được.

Lúc này, máy di động của Thường Uyển đổ chuông. Tư Dao thấy run run: tiếng chuông này sao nghe quen quen? Là nhạc bài hát nào nhỉ? Có nét sâu thẳm, lại có chút bất lực, lại có chút dị kỳ.

“Vâng”. Thường Uyển trả lời điện thoại, hình như là phục tùng một mệnh lệnh gì đó

“Đúng thế”

“Vâng ạ”

“Bye-bye”

Đôi thoại chỉ có thế, Tư Dao hồ hững hỏi: “Ai đấy? Sao giống ong chủ vậy? Từ trước đến nay chưa thấy cậu cung khí với ai như thế cả”

Thường Uyển thở than “Một người còn đáng sợ hơn cả ông chủ, đúng là oan gia của mình”

À, mình cảm thấy một chút hương vị của tình yêu rồi đây... Chia trách cậu đẹp tới mức mình không nhận ra được nữa. Con gái làm đẹp là vì người ta! Là ai vậy? Mình đã từng gặp chưa?

Thường Uyển có vẻ hơi buồn, chỉ khẽ đáp: Đợi lát nữa đón xong anh chàng của cậu, mình sẽ đưa 2 người đến Bách Gia Thôn gặp anh ấy.

“Quý tính đại danh của ‘lệnh ái’ là gì?” Tư Dao bắt đầu dùng ‘tiếng lóng’ theo kiểu thời đại học của ‘Năm tráng sĩ núi Lang Nha’.

“Tạm giữ kín cho hồi hộp một chút đã”.

Trong lúc nói chuyện, Thường Uyên đã lái xe đến cửa tòa cao ốc văn phòng hơn 20 tầng. Tòa nhà này có cái tên rất khí thế “Khởi siêu đại lâu”, nằm giữa trung tâm rất đắc địa, tuy nhiên xung quanh không có quá nhiều cửa hàng, nên lại có được sự yên tĩnh giữa cái cảnh ồn ào náo nhiệt. Văn phòng luật sư Thiên Hoa nằm trọn ở tầng 8 và 9 của tòa nhà. Tư Dao ra khỏi xe, ngẩng nhìn lên thấy phòng làm việc của Lâm Nhuận ở tầng 9 vẫn sáng đèn, cô phần cảm thấy yên tâm hơn. Cô quay lại nói với Thường Uyên: “Cậu chịu khó ở đây đợi mình một lúc được không? Mình lên rồi lập tức lôi anh ấy xuống, sống chết gì cũng phải lôi xuống”.

Thường Uyên cười, gật đầu.

Tư Dao quay người đi lên, thấy ánh đèn ở sảnh ngoài đã tắt, chỉ còn phòng bảo vệ vẫn sáng, bèn gõ gõ vào cửa kính, chờ bảo vệ đi ra mở cửa. Mấy hôm nay dường như tối nào Lâm Nhuận đi làm co cũng điều đi cùng, nên bảo vệ 3 ca trực đều đã biết cô. Mỗi lần cô theo Lâm Nhuận đi vào, họ đều ngờ ngợ quan sát cô, chắc họ tưởng tượng ra đủ thứ.

Nhưng cô gõ một hồi vẫn không có ai mở cửa. Cô bèn mạnh tay đẩy, mới biết hai cánh cửa kính không khóa, vừa đẩy, cửa đã hé ra.

Tư Dao thầm nghĩ “Quái lạ”, cô đẩy cửa bước vào, đưa tay khép hờ như cũ. Lúc đi qua phòng trực ban, thấy người bảo vệ nằm gục xuống bàn ngủ ngon lành, thậm chí còn nghe thấy tiếng ngáy. Trên bàn để một chiếc cốc bằng giấy của hãng Starbucks, cô cười thầm xài cà phê là để tỉnh táo, với đại ca này hình như cà phê đã trôi quá nhanh, con sâu ngủ vẫn chẳng biết gì.

Cô bước thẳng đến thang máy, bấm nút.

Một tiếng “keng”, cửa thang máy mở ra. Tư Dao hậm hực: tức thật, lại phải đứng trong thang máy một mình ban đêm. Đây là một trạng thái của chứng bệnh sợ bị khép kín thường xuyên quấy rầy cô.

Đúng lúc cửa thang máy khép lại, cô chợt nghe thấy một tiếng “cạch”, hình như cánh cửa kính ngoài kia vừa nãy cô khép hờ, đã bị đóng hẳn vào.

Cô phát hoảng, cùng với cửa thang máy đóng chặt lại, tim cô bắt đầu đập mạnh, đầu choáng váng.

Gay thật, phản ứng tâm sinh lý mỗi khi cô bị nhốt kín, lâu rồi chưa gặp phải, lúc này lại trào lên như giông bão.

Tầng 1, tầng 2, tầng 3, tầng 4.

Bỗng nhiên thang máy khựng lại, chiếc đèn trên đầu Tư Dao nháy nháy rồi tắt ngấm. Trong cả buồng thang máy chỉ có ánh sáng đỏ của đèn cảnh báo đặt cạnh nút đóng mở, phát ra tiếng “tít tít” chói tai.

Cô vội bấm điện thoại cầu cứu, micro hình như vẫn còn dùng được. “Alô, thang máy chết gì ở tầng 4, tôi bị nhốt bên trong, xin hãy giúp đỡ!”

Không có một chút hồi âm. Lúc này cô mới nhớ ra, có thể là điện thoại cầu cứu được nối tới phòng bảo vệ, mà đại ca kia đang say giấc nồng thì không thể có phản ứng nhanh được.

Anh ta ngủ say như chết!

Tư Dao cố nhấn nút mở cửa, nhưng rõ ràng thang máy đã tê liệt hoàn toàn. Ngón tay nhỏ của cô không có cách gì đánh thức được con vật kèn càng này.

Cô thấy chóng mặt hơn, cảm giác nghẹt thở càng rõ. Cô cảm thấy mình sẽ hoàn toàn kiệt sức chỉ trong giây phút, dù thừa biết ooxxy trong này vẫn đủ. Cô lấy di động ra, sóng yếu đến mức gần như không có. Cô gọi cho Thường Uyển nhưng liên tiếp thất bại.

Xem ra, mình sẽ là người thứ 10, phải đau thương đến chết.

Một tiếng “xịch”, thang máy hơi rung một chút, đèn đã sáng trở lại.

Tạ ơn trời đất! Tư Dao định bụng lát nữa tìm được Lâm Nhuận rồi nhất định kéo anh đi bằng cầu thang bộ, không thềm đi cái thang máy hỏng này nữa
Tầng 5, tầng 6.

Tư Dao chợt nảy ra một ý, tại sao phải chờ đến tầng 9? Bây giờ nên ra. Bởi vì cô ngấm cảm thấy hình như tối nay trong tòa nhà này có chuyện gì kỳ quặc

Lúc cô định đưa tay ấn nút tầng 7, thì cái thang máy này có vẻ như biết nổi

lo lắng của cô, nó quyết ý đùa ác đến cùng.

Nó đột ngột khựng lại, đèn tắt ngấm.

Dường như có thể khẳng định có người đang thao túng tất cả, từ việc người bảo vệ ngủ say, cửa chính khép hờ và đóng chặt, đến cái thang máy này thoát chạy thoát đứng. Một cái bẫy tinh vi!

Ai? Ai bẫy mình đến đây tìm Lâm Nhuận?

Người bám theo mình, “tử thần” mặc áo mưa màu xám. Ông ta đã đi theo mình bao lâu rồi? Máy tuần? Máy tháng? Xem ra “giác quan thứ 6” của mình không sai, đúng là mình bị bám theo. Đường như ông ta biết hết mọi bước đi của mình, chưa biết chừng, từng phút từng giây mình đều bị theo dõi.

Tuy nhiên rõ ràng “tử thần” cũng xuất hiện nơi Viên Thuyên và Tiểu Mạn xảy ra chuyện, nên “hắn” không thể theo sát mình từng phút, từng giây. Trừ phi, “hắn” thật sự là “tử thần” – một bóng đen có mặt ở muôn nơi để gieo rắc sự sợ hãi.

Nếu đúng là ông già đã gặp ở Tân Thường Cốc? Thì sao lúc ấy còn khuyên bọn mình quay lại? Phải, cái trò mèo vờn chuột là tuyệt chiêu mà những kẻ có tâm địa đều hay dùng. Vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu Tư Dao thoáng chốc đã chen đầy bộ não, lại thêm nỗi sợ hãi vì bị ở trong chỗ đóng kín ập đến, khiến đầu cô dội lên từng nỗi cơn đau.

Từng phút, từng phút trôi qua, Tư Dao cố phân tích tỉ mỉ, nhưng nhịp tim đập dồn dập và hơi thở gấp rất nặng nề không cho phép cô có thể bình tĩnh. Tại sao phải hành hạ tôi thế này? Sao không để cho tôi giống như Viên Thuyên và Tiểu Mạn, chỉ chớp mắt là xuống suối vàng? Rốt cuộc người muốn gì? Nếu quả thực người là tử thần, cũng là một tử thần cực kỳ dị dạng! Liệu tử thần dị dạng có thể tiếp tục cái trò chơi này nữa không?

Lại một tiếng “xịch”, đèn lại bật sáng, thang máy lại tiếp tục đi lên, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hơn cả mong muốn, thang máy yên ổn đứng ở tầng 9, cửa từ từ mở ra.

Cô lại thót tim đồng thời với cánh cửa mở ra, vì đây là cơ hội tốt nhất để tên

sát nhân có thể cầm dao xông vào, và cô hoàn toàn không có cơ hội thoát thân.

Nhưng trước mặt cô là hành lang trống vắng.

Tur Dao muốn mặc kệ tất cả lao ra, nhưng bị lý trí ngăn lại. Bên ngoài thang máy có đèn, cô nhìn cẩn thận hai bên. Trên sàn không có ai, và chắc là không có ai nấp sau thang máy. Cô từ từ đi ra, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng giày cao gót của cô nện trên nền lát đá hoa nhân tạo.

Cô nhanh chóng chạy đến trước cửa kính của văn phòng luật Thiên Hoa, bỗng dờ người. Vừa rồi ở dưới đất rõ ràng cho thấy phòng làm việc của Lâm Nhuận vẫn sáng đèn. Phòng anh khá gần chỗ cửa kính này, nếu còn sáng đèn, anh sáng tất nhiên sẽ lọt qua cửa kính, nhìn là thấy ngay. Nhưng lúc này phía trong cửa tối om! Lẽ nào lại là ngẫu nhiên, đúng lúc mình đang đi thang máy lên tầng thì Lâm Nhuận rời khỏi đây.

Một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ chợt hiện lên, lẽ nào, tất cả những việc này do anh ta? Chung Lâm Nhuận?

Rõ ràng Lâm Nhuận có vóc dáng khá cao, na ná như “thần chết” kia.

Tur Dao còn chưa kịp sàng lọc lại các ý nghĩ kỳ quái và đầy thương cảm ấy, cũng chưa kịp gọi điện cho Lâm Nhuận thì bên tai vọng đến một loạt tiếng động khe khẽ, sột soạt... ở ngay phía sau cô!

Cô ngoái lại, chỉ thấy ở chỗ ngoặt hành lang có một bóng màu xám lướt qua, với chiếc áo mưa dài cùng chiếc mũ dựng lên. Tiếng sột soạt là âm thanh do áo mưa phát ra khi di chuyển. Cô chợt thấy phấn khích, nảy ra một ý nghĩ mà chính cô cũng quá biết là rất điên rồ : cô muốn nhìn rõ xem “thần chết” đó rốt cuộc là ai.

Cho nên cô chạy ngoặt theo đường ấy.

Hành lang khá dài, một bên là tường, một bên là các phòng làm việc riêng biệt, tịnh không có một bóng người.

Cô đi mấy bước về phía trước, dần dần hiểu ra rằng việc cấp bách lúc này là phải thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm chứ không phải là đi trình sát. Bởi thế cô quay lại chạy đến chỗ treo biển “Hướng ra cầu thang”.

Ở cầu thang có một thứ hơi âm mốc do lâu ngày không thông gió. Tư Dao bật đèn trần, bắt đầu chạy xuống phía dưới, mỗi bước đều có tiếng vọng của tiếng gót giày gỗ “túc túc” trên nền, mỗi tiếng vọng ấy đều khiến cô run rẩy. Bỗng nhiên, tất cả đèn đều tắt ngấm. Tư Dao kinh hoàng, dừng bước.

Cô có cảm giác mình đang bị bóng đen nuốt chửng. Đứng im bất động, ít ra cũng có thể cảm nhận được sự yên tĩnh xung quanh.

Nhưng sự yên tĩnh quá mức sẽ mang lại nỗi sợ hãi còn lớn hơn.

Trên đỉnh đầu đột nhiên vọng lên tiếng kẹt cửa khe khẽ, không biết là ở tầng nào nhưng cánh cửa thông ra cầu thang chợt mở ra. Hẳn đã đến!

Liên sau đó là tiếng bước chân nặng nề, nhưng không nhanh, từng bước, từng bước, dường như rất chắc chắn, phát ra tiếng “cộp, cộp”, âm thanh gõ vào màng nhĩ Tư Dao một cách vô tình.

Thần chết đang áp sát cô!

Thế là cô bắt đầu chạy như bay xuống dưới, dù mắt vẫn chưa hoàn toàn thích nghi với bóng tối nhưng cô biết, tự cứu mạng không còn là bản năng, mà chính là mục tiêu mà cô phải đạt tới.

Vì chạy quá nhanh nên tiếng bước chân cô và tiếng bước chân của “thần chết” nghe như đã nhập thành một chuỗi tiếng “cộp, cộp” lớn đập vào tai. Cô cảm thấy sau khi mình bắt đầu chạy, bước chân của “thần chết” cũng nhanh hơn, thậm chí “hắn” còn có động tác “phi thân”, sau mấy giây tạm thời tĩnh lặng là một tiếng “xịch” lớn, hình như là chạy qua một đoạn bậc thang. Hẳn càng áp tới gần Tư Dao. Lại có thứ âm thanh gì thế?

Tiếng thở của thần chết!

Ngay phía sau Tư Dao là tiếng thở gấp nặng nề. Chân cô mềm nhũn dù vẫn đang gắng sức chạy thật nhanh. Đây là tầng mấy rồi?

Suýt nữa thì cô đâm sầm vào hàng lan can trước mặt. Lúc này cô mới nhận ra mình đã chạy đến hết cầu thang, chắc hẳn là đã đến tầng trệt. Trong bóng tối cô lờ mờ nhìn thấy một cánh cửa, lập tức lao bỏ đến, rồi thấy cái tay nắm đấm cửa.

Nắm đấm cửa không vận được, cửa ra vào của cầu thang đã bị khóa trái!

Tur Dao cảm thấy cô đã cận kề nỗi tuyệt vọng và tan vỡ hoàn toàn. Trong bóng tối, cô lơ mơ nhìn thấy bóng tử thần cũng chỉ còn cách mình trong gang tấc. Chính là hắn, chiếc áo mưa thùng thùng với cái mũ nhọn dựng đứng.

Còn cô, chỉ có thể đập một cách vô vọng vào cửa, điên loạn vịn tay nắm. Cô biết mình đã không còn đường thoát, trừ phi có một điều thần kỳ xảy ra. Điều thần kỳ đã xảy ra. Cửa đột nhiên được mở từ bên ngoài. Một luồng sáng của đèn pin chiếu vào mặt Tur Dao. Có tiếng người kêu lên: “Ai? Có việc gì vậy?”

Tur Dao cố gắng mở mắt nhìn, người đến mở cửa chính là đại ca bảo vệ ngủ như chết trong phòng trực ban. Người bảo vệ này cũng nhìn rõ Tur Dao: “Là em à? Em làm gì ở đây? Lâm Nhuận đâu?”

“Có người đang đuổi theo em!” Tur Dao chỉ ra đằng sau.

Người bảo vệ chiếu đèn pin lên phía trên, cầu thang không có một ai. Nhất định hắn đã nấp rồi.

Tur Dao không kịp nghĩ nhiều, nói luôn: “Em phải đi ngay!” Mặc người bảo vệ định cản cô để hỏi cho rõ, cô chạy như bay ra phía cửa chính.

Xe của Thường Uyển vẫn đỗ ở trước cửa, Tur Dao thở phào, nhanh chóng mở cửa chui vào, chưa kịp ngồi ngay ngắn đã kêu lên: “Mau lái xe đi, mau rời khỏi đây!” Thường Uyển nhìn Tur Dao ngạc nhiên, nhưng vẫn khởi động xe, hỏi liền một tràng: “Cậu thế này nghĩa là gì vậy? Sao hùng hùng hổ hổ gì thế? Anh chàng luật sư đâu? Sao cậu đi lâu thế?”

“Ông ta... ông ta ở bên trong”.

“Ai?”

“Thần chết”. Tur Dao vẫn còn thở gấp, ngoái lại nhìn “Khởi siêu đại lâu” một lần nữa, toàn thân run lên từng chập. Cô chỉ thấy vỉa hè bên ngoài tòa nhà, một bóng người mặc áo mưa đứng dưới ánh trăng mờ mờ của đèn đường, trong vành mũ là một khuôn mặt còn tăm tối hơn bóng đêm.

Ít ra thì cũng tạm thời thoát khỏi hắn ta. Tur Dao cảm thấy hơi mệt mỏi, ngáp một cái, lấy di động ra chuẩn bị gọi điện hỏi Lâm Nhuận xem anh có an toàn

không, có đồng ý cùng Thường Uyển đến quán rượu Bách Gia Thôn thư giãn một chút không. Nghĩ đến kế hoạch này, cô cảm thấy hơi tự hào tố chất tâm lý đã khá hơn trước rất nhiều, dù là sau một cuộc tháo chạy hút chết như thế mà vẫn còn tâm trạng để uống rượu, chuyện trò. Có lẽ cũng chính vì quá căng thẳng nên mới cần thư giãn một chút. Cô lại ngáp lần nữa, quả thực hơi mệt rồi.

Di động vừa mở ra, một đoạn nhạc vang lên, hóa ra là điện thoại của Thường Uyển. Không hiểu sao Tư Dao lại sững sờ. Tại sao nét nhạc nghe quen thế, chỉ tiếc là không nhớ ra nổi nó là nhạc của bài hát nào. Càng nghe càng thấy mê lương lạ lùng, có thể khẳng định bản nhạc không phải là ca khúc đang thịnh hành hiện nay.

Mình từng nghe thấy ở đâu nhỉ?

Cô cảm thấy Thường Uyển đang nghe máy còn liếc mình một cái, cô vẫn nói như lúc nãy:

“Vâng”

“Được”

“Lát nữa sẽ gặp nhau”

Giống như một người lính tiếp nhận sự điều động của cấp trên.

Ánh mắt Thường Uyển vừa liếc sang có vẻ hơi là lạ.

“Nhạc chuông của cậu là bài gì thế?”

“Tám vé một chiều, đến với nỗi sầu muộn”, một bài hát của Mỹ ‘One way ticket to the blues’”.

Tư Dao chợt nhớ ra cô đã nghe thấy nhạc chuông này vang lên trong máy Kiều Kiều lúc ở dưới chân núi Vũ Di. Đó là lần đầu tiên cô nghe thấy bài hát ấy, và đã hỏi tên nó; Sau này lại nghe thấy ở máy của Tiểu Mạn, bây giờ thì là Thường Uyển.

Cô thầm kêu lên “gay rồi”, Kiều Kiều, Tiểu Mạn, Viên Thuyên, ba người bạn thân đã ra đi đều đã từng rơi vào lưới tình của Lâm Mang, anh ta không có lý do gì để bỏ qua Thương Uyển. Sao mình không sớm nghĩ tới điều này? Thảo nào hôm nọ Thường Uyển đột nhiên xa cách mình. Rốt cuộc anh ta

muốn đạt được mục đích gì?

Tur Dao lập tức muốn hỏi Thường Uyên: Có phải Lâm Mang đã cập bến trong cuộc sống của cậu? Nhưng cô thấy mình hơi lơ mơ buồn ngủ, chẳng còn chút sức lực nào để cất ra lời. Thế này nghĩa là làm sao?

Ánh mắt cô dừng trên cốc cà phê vừa uống, trong đầu lóe lên hình ảnh cốc cà phê trên bàn anh bảo vệ trực ban “Khởi siêu đại lâu”, loại cốc in chữ Starbucks y như vậy.

“Mình buồn ngủ quá”. Cô nghe thấy câu nói của Kiều Kiều lúc sắp chết. “mình cũng buồn ngủ” Lúc Tur Dao nhắm mắt, cô mong mình không còn phải tỉnh lại để đối mặt với cái xấu xa cà nõi đốn đau.

Chương 42

Tắm vé một chiều đến với nỗi sầu muộn

Có phải em muốn ngủ đi rồi sẽ không cần tỉnh lại nữa? Thế thì em sẽ dễ chịu quá à?

Tur Dao dần dần tỉnh lại, đây là câu đầu tiên cô nghe thấy. Giọng nói quen thuộc, mang một vẻ khoái trá nửa oán hận nửa phục thù. Chính là Lâm Mang. Bên tai cô là tiếng nước chảy róc rách không ngừng. Cô đang nằm trên bãi cát mềm mại, không khí ẩm ướt sộc vào mũi. Chắc là đang ở bên sông Thanh An. Gió từ sông đưa tới, cô cảm thấy lạnh lạnh, chân tay đều tê buốt. Thì ra chân tay cô đã bị trói bằng dây thừng bện từ thứ cỏ màn trầu, đây đương nhiên không phải là cuộc hẹn hò lãng mạn của hai người tình cũ.

- Thuốc ngủ trong cà phê đủ để làm em ngủ nửa tiếng, cũng giống như người

bảo vệ kia, có thể kịp thời đến mở cửa cầu thang cho em ra.- Lâm Mang qua đứng quay lưng lại phía Tư Dao, mắt nhìn xuống nước sông đen thẳm.

-Có biết con số người vì các nguyên nhân khác nhau, hàng năm chết đuối ở khúc sông Thanh An chảy qua Giang Kinh này? Trừ một vụ đắm tàu thảm khốc của thương nhân Đài Loan, thì bình quân là 115 người. Ấng chừng cứ ba ngày lại có một con ma chết đuối..- Tiếng Lâm Mang nghe rõ dần, đứng là anh ta xác định Tư Dao đã tỉnh lại.

-Cho nên, chắc chắn không ai bận tâm hôm nay có thêm hai con.

-Hai con? Tư Dao thəm kêu lên “nguy rồi”, cô gắng ngھn lên, thấy trên bãi cát không xa, Thường Uyển đang nằm bất động, cũng bị trói chặt.

-Cô ấy luôn giúp đỡ anh, mà sao anh không buông tha cho cô ấy. – Tư Dao không hiểu nổi tại sao người con trai mình đã từng yêu lại trở nên tàn nhẫn thế này.

Vào cái đêm biết tin Tiểu Mạn chết trong vụ lật xa ở Đại Lý, chuông ở cửa nhà Thường Uyển bỗng vang lên. Nhìn qua mắt thần, tim cô đập thình thịch.

-Anh đã đi Thâm Quyến kia mà? Cô quan sát Lâm Mang từ đầu đến chân, vẫn cái dáng vẻ phong sương, một vẻ phong sương khiến người ta phải rung động. Thường Uyển tự nhủ, người vừa bước ra từ một cuộc tình tan vỡ, chớ nên lại phạm sai lầm.

-Đọc được tin này, anh vội vàng quay lại, muốn biết các em có ổn cả không, anh muốn được săn sóc các em. – Lâm Mang chỉ vào tờ báo trải ra trên bàn trà.

Câu nói ấy làm xúc động trái tim cô lúc này đang quá mềm yếu, không hiểu tại sao cô lại ôm mặt khóc nức nở.

-Chúng ta... chúng ta đều sẽ chết phải không? Em sợ, em rất sợ...

Quả thực cô rất sợ, Kiều Kiều, Viên Thuyên, Tiểu Mạn những người bạn thân đã lần lượt ra đi. Tư Dao cũng đang trong cơn vật lộn, thỉnh thoảng lại đưa đến cho cô những tin đáng sợ. Những nỗi sợ hãi mà cô đã tích tụ từ rất lâu cứ thế tuôn trào theo dòng nước mắt.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, cô nhận ra mình đã gục vào bờ vai vạm vỡ của

Lâm Mang mà khóc. Cô mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng tựa vào vai Lâm Mang cô có cảm giác rất an toàn. Hai cánh tay anh ấy ôm lấy mình, mình thấy yên tâm và có sức mạnh.

Lâm Mang cười ha hả. Lúc ấy dưới ánh trăng, Tư Dao nhìn thấy khuôn mặt và nụ cười của anh ta, một nụ cười vẫn rạng rỡ mê hoặc lòng người như xưa, nếu không phải vì biết anh ta sắp phạm một tội ác thì chắc người vẫn dễ dàng phải xiêu lòng vì nụ cười đó. Anh ta lại thở dài, nói : Cô ấy là đứa con gái ngốc ngếch, hoàn toàn khác với hai người khó đối phó là em và Viên Thuyên. Đương nhiên, cô ấy vẫn là bạn tốt của em. Nếu trước đây cô ấy biết được suy nghĩ thực của anh, thì chắc chắn sẽ không để cho anh nán lại căn hộ nhỏ ấy, càng không tin những gì anh nói; đánh thuốc mê em, chỉ vì anh muốn bình tĩnh gặp em một lần. Cũng may, vào đúng lúc cô ấy đang cần một người bạn trai; cô ấy như một tờ giấy trắng, như một công ty mới thành lập, tình yêu mù quáng có thể làm nên tất cả.

-Lâm Mang, tôi khuyên anh chớ coi thường bất cứ ai; Lần này cho thấy anh rất giỏi lừa gạt, rất giỏi lợi dụng sự đồng cảm của một cô gái hiền lành.

-Những nhược điểm của bọn họ, nói cách khác, trong tính cách của mỗi con người đều có nhược điểm, ví dụ nghi ngờ, đố kỵ, dục vọng... lần đó gần như anh đã sắp thành công, nếu không vì Tiểu Mạn dọa dẫm thì... Và cả Kiều Kiều nữa, hồn ma đáng ghét của Kiều Kiều...

-Nó vừa là ảo giác, lại vừa là thật, đúng là anh đã nhận được QQ của Kiều Kiều.

-Thật khó mà làm cho anh từ bỏ ý định. Đã trải qua những việc như thế mà vẫn không biết mỗi lời nói, mỗi việc làm của anh đều đang bị âm thầm phân xét. Anh hại nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ không được tha đâu”. Tư Dao nói ra những lời phẫn uất, song lại thấy hơi hối hận. Cô hiểu rằng tư tưởng và hành vi của Lâm Mang lúc này đã là vô cùng trái với lẽ thường, chọc tức anh ta không phải là khôn ngoan, nếu muốn sống tất phải lợi dụng điểm yếu của anh ta.

Quả nhiên, Lâm Mang giơ tay tát mạnh vào mặt Tư Dao: Tất cả đều lỗi của

cô, đều là lỗi của cô! Bây giờ cô còn quay lại dạy bảo tôi ư? Chỉ có giết cô mới có thể giải tỏa mọi nỗi thống khổ của tôi”- Tư Dao cảm thấy má sưng lên, miệng tanh tanh mằn mằn mùi máu.

Lâm Mang rat ay rồi, dường như cũng thấy bang hoàng vì cơn cuồng nộ của mình. Anh ta nhìn kỹ bàn tay, có vẻ như không tin mình lại có một hành vi dã man đến vậy, lại nhìn về phía Tư Dao, ánh mắt dần lộ vẻ thương xót, đưa tay khẽ vuốt má cô: Anh vừa làm gì thế này? Anh vừa làm gì thế này! Sao anh lại có thể làm đau người con gái mà anh rất yêu thương? Ôi, anh đã đánh em như thế này...dung nhan kiều diễm, làn da mềm mại của em đã bị anh làm hại”.

Tay anh ta vuốt trên mặt cô khiến Tư Dao chỉ cảm thấy sồn tóc gáy, toàn thân run rẩy. Cô muốn ngóc đầu lên cắn thật tàn nhẫn vào bàn tay ấy, nhưng cô biết để được sống có lẽ cần phải giả vờ. Cô thậm chí còn đoán rằng, có lẽ Viên Thuyên- để đạt được một mục đích nào đó- cũng đã làm thế này. Cho nên Tư Dao nói dịu dàng, bản thân cũng không dám tin lại có thể nói ra những lời như thế: Anh Lâm Mang, vết sưng ở trên mặt cuối cùng rồi cũng sẽ mất đi, vết thương ở trên da cũng sẽ lành, tình yêu cũng như vậy.

-Nói thì dễ, tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn, chỉ có đi mà không có về!

“One way ticket to the blues (tấm vé một chiều đến với nỗi sầu)”

Cuối cùng Tư Dao cũng đã hiểu tại sao chuông điện thoại của Kiều Kiều, Tiểu Mạn và Thường Uyển lại là bài hát này.

Lâm Mang khe khẽ hát, tiếng hát có sức hút thật kỳ lạ, nhưng Tư Dao lại thấy trong đó có nét u ám và thảm thương:

Tu, tu...tàu vừa rời ga

Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại

Thế là

Tôi có tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn

*Tạm biệt, tạm biệt người yêu nàng đã bỏ tôi
Giờ đây những giọt lệ cô đơn là tất cả những gì tôi thấy*

Ôi

Tắm vé một chiều đi đến nỗi muộn sâu

*Tôi đi qua những thị trấn cô đơn
Tôi nán lại khách sạn “trái tim tan vỡ”
Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này
Tôi gạt làn nước mắt đã chẳng rơi*

*Tu, tu...tàu vừa rời ga
Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại
Thế là
Tôi có tắm vé một chiều đi đến nỗi muộn sâu*

Đây

Tắm vé một chiều đi đến nỗi muộn sâu

*Tôi đi qua những thị trấn cô đơn
Tôi nán lại khách sạn “trái tim tan vỡ”
Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này
Tôi gạt làn nước mắt đã chẳng rơi*

*Tu, tu...tàu vừa rời ga
Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại*

Ôi

Tắm vé một chiều đi đến nỗi muộn sâu

Ôi

Tắm vé một chiều đi đến nỗi muộn sâu

‘Muộn rồi, quá muộn rồi! Năm ấy em đã tàn phá lòng tự tin của anh. Thân nam nhi đứng giữa cõi đời rất cần có tư thế và thể diện; huống chi mọi người đều đánh giá thể diện của anh còn mạnh hơn nhiều người, sao anh lại không lọt được vào mắt em? Em nói anh chuộng hư vinh, đúng anh rất chuộng hư vinh, lẽ nào đây không phải là nhu cầu của xã hội? Lẽ nào sớm thành danh, sớm bay cao bay xa, không phải những thứ mà xã hội chấp nhận, vỗ tay khen ngợi? Em đã biết rõ anh là chuộng hư vinh, sao em còn cho một cái tát thật đau trước khi tốt nghiệp? Em nên biết, bị cô gái hoa khôi của trường là em ‘đá’, anh đã cực kỳ bẽ mặt. Có biết tại sao anh phải bỏ đi xa, đến tận Thượng Hải không? Liệu anh có thể sống lay lắt ở Giang Kinh nữa hay không?’ Lâm Mang lớn tiếng quát hỏi, bên song đêm khuya vắng ngắt, anh ta không phải sợ có ai nghe thấy.

Suy nghĩ của Tư Dao chuyển động theo lời nói của Lâm Mang, cô thấy kinh hãi, không kịp nhận định kỹ nhưng cô cần gấp nắm bắt tâm trạng Lâm Mang bộc lộ ra trong lời nói ấy “Đều là lỗi của em, em vẫn còn tính trẻ con, em không biết đánh giá con người, nhưng thực tế đã chứng minh anh là người rất xuất sắc, không có ai hậu thuẫn mà ở Thượng Hải anh vẫn ngày càng vươn lên...”

-Em biết thế thì tốt! Anh đâu có dễ sống? So với người khác, anh phải bỏ ra nhiều tinh thần và sức lực để giao thiệp, tính toán, thậm chí phải bán cả thân mình. Em cho rằng anh tự nguyện làm thế hay sao? Khi Nghiêm Nhụy chết trong tay anh, khắp người anh nổi da gà vì sợ. Suy cho cùng anh đâu phải một sát thủ giết người hàng loạt? Anh định cung khai anh ra, hủy hoại tiền đồ của anh. Bị dồn đến bước đường cùng rồi thì anh còn có thể làm gì khác?

– Tư Dao nhớ ra, Nghiêm Nhụy là người quản lý Bộ phận đầu tư của tập đoàn Thân Hồng- nghi phạm trong một vụ án tham ô, cũng đã từng có quan hệ yêu đương với Lâm Mang, về sau đã cứa cổ tay tự tử. Những lời anh ta vừa nói, rõ ràng là sự thừa nhận đã sát hại Nghiêm Nhụy, chẳng qua là tạo ra

hiện trường giả về một vụ tạt sát.

- Lâm Mang đừng nên trách mình nhiều, dù sao cũng đã là chuyện quá khứ rồi. Anh nên vui mới phải, Kiều Kiều, Tiểu Mạn, Thường Uyên, thậm chí cả Viên Thuyên đều nghiêng ngả bởi sức hấp dẫn của anh. Anh là một người rất thành công, rất xuất sắc, là người rất có năng lực! Tư Dao vốn chỉ định nói lấy lòng cho qua chuyện, nhưng càng nói càng thấy căm giận nên giọng nói đầy vẻ giễu cợt.

Tuy vậy dường như Lâm Mang không nhận thấy. Nghe nhắc đến tên Kiều Kiều..y ngẩn người : Kiều Kiều là một cô gái tốt...Lần đó lẽ ra không nên đến Tân Thường Cốc. Cho đến khi nhìn thấy em, anh mới nhận ra rằng anh có ý tiếp cận với Kiều kiều, đồng thời căm dỗi Tiểu Mạn, nói cho cùng đều là một thứ tiềm thức tựa như báo thù vì anh không có được em. Thật thế, lúc mới bắt đầu ngay chính anh cũng không nhận ra... cho đến khi em lại xuất hiện! Đương nhiên, qua lại với Tiểu Mạn cũng chỉ vì bố cô ta sẵn tiền bạc và quyền lực, có thể giúp anh quay vòng vốn trong kinh doanh nhà đất. Thực ra sau khi Kiều Kiều ra đi, anh có thể có kết quả với Tiểu Mạn, ai ngờ bố cô ta lại bị Ủy ban kiểm tra kỷ luật Đảng để mất tới. Tiểu mạn bề ngoài thì bặm trợn nhưng kỳ thực lại biết nghe lời hơn Kiều Kiều. Cô ấy đã bỏ đứa bé đi, còn Kiều Kiều thì nhất quyết muốn sinh con. Sau khi nhìn thấy em dưới chân núi Vũ Di, anh đã củng cố lại ý nghĩ ban đầu, tuyệt đối không thể để đứa bé ấy tồn tại, bởi vì người anh thật sự cần chính là em”

Tư Dao giật mình kinh hãi: “Trước khi chết Kiều Kiều nói, cô ấy buồn ngủ”
“Em đã đoán ra rồi, cần gì phải nhắc lại nữa? Vốn dĩ đó là một sự cố hoàn hảo, không để lại bất cứ dấu vết gì. Cô ấy lơ mơ ngủ gật đi trên con đường núi trơn tuột tuột. Anh chỉ cần đẩy khẽ, thậm chí cô ấy còn cho rằng chính là tại mình hụt chân, ngay cả bản năng kêu cứu cũng bị thuốc an thần hãm hại. Em thật rách việc, suýt nữa thì đã kéo được cô ta lên”

Thì ra con người ta có thể quay quắt đến mức độ này. Tư Dao cảm thấy cô sắp không thể bình tĩnh nổi nữa, từ đáy lòng như có một quả núi lửa sắp phun trào. Nhưng cô biết, mình phải tiếp tục kéo dài đôi thoại, tranh thủ thời

gian, tranh thủ cơ hội, nếu có thể chịu đựng đến sáng, có người đi qua nhìn thấy là ổn “Kỳ thực không phải chỉ có mình em đoán vậy...”

“Không cần em phải nhắc! Đương nhiên là anh biết. Viên Thuyên... Viên Thuyên là nhân vật khó nhằn nhất anh từng gặp phải. Sau khi Kiều Kiều chết, rõ ràng số lần cô ta đi Thượng Hải đã tăng lên. Nhà Kiều Kiều, căn hộ của Kiều Kiều thuê, cơ quan trước đây của Kiều Kiều, nơi anh ở... cô ta đều đến hỏi han, rõ ràng là muốn điều tra đến cùng. Lúc đầu anh cảm thấy căn cứ hậu thuẫn của anh ở Thượng Hải cùng những chuyện rất riêng tư đã bị cô ta ‘đánh hơi’ thấy không ít. Lúc đó anh biết mình phải làm gì. Vừa may cô ta lại chủ động tiếp cận với anh, rõ ràng là muốn trực tiếp moi sự thật mọi chuyện từ miệng anh nói ra. Còn anh, lại đúng lúc cô ta đang nắm rất nhiều tiền, anh bèn chuẩn bị trao đổi với cô ta. Anh không những định nói với cô ta sự thật, mà còn muốn vay tiền của cô ta để đầu tư, để cô ta cũng được lợi. Chỉ cần cô ta đồng ý thì sẽ là người cùng hội cùng thuyền với anh, cô ấy biết sự thật thì đã sao? Anh tin vào sức mạnh của... và khả năng thuyết phục của mình”.

“Nhu vậy tức là, giữa 2 người...”

“Chẳng có gì xảy ra cả, em đã vừa ý chưa? Anh và cô ta cũng chót nhả đủ điều, nói đủ mọi lời về tình dục, nhưng chẳng có việc gì xảy ra. Trước sau cô ta vẫn giữ được cái đầu bình tĩnh lạnh lùng”

“Bởi vậy, anh cũng cho cô ấy uống thuốc ngủ? Khiến cô ta bị tai nạn xe hơi?”

Tại sao anh phải làm thế? Vì anh vẫn chưa đạt được cái mình cần: tiền của cô ta, thể xác của cô ta, dù thấy đã gần trong gang tấc, nhưng dường như không sao với tới được. Tiếc rằng số cô ta cũng không thọ, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì khác nên mới dẫn đến tai nạn ấy...” Thảo nào lúc sắp chết Viên Thuyên còn đánh được tin hiệu “Đau thương đến chết”, xem ra không phải do tác động của thuốc ngủ.

“Anh có tin câu nói “Đau thương đến chết” không? Những người vào hang Thập Tịch đã chết rất nhiều, đều là sự cố bất ngờ...”

“Hiện nay sẽ lại có thêm 2 người nữa”. Lâm Mang lại tỏ ra đắc ý.

“Đã nghĩ đến bản thân anh chưa?” Tư Dao lạnh lùng hỏi.

“ Năm đó em cắt đứt với anh, con tim anh đã chết rồi. Em có thể cho rằng hư vinh và ham muốn chiếm hữu đã đẩy anh đến chỗ cực đoan, nhưng anh có thể nói mình đã... “đau thương đến chết”!

Tư Dao thấy tim nhói đau, đúng là như vậy hay sao? Nói đi nói lại, mình vẫn là nguyên nhân làm nảy sinh tội ác? Không đúng, mỗi ngày trên thế gian có ngàn vạn trai gái yêu nhau rồi chia tay, lẽ nào đều có kết cục thế này? Đây chỉ là cái cớ anh ta ngụy biện cho mình để giảm nhẹ cảm giác tội lỗi. Xem ra, tận trong sâu thẳm đáy lòng thì không ai muốn làm kẻ có tội. Nếu mình muốn sống sót thì vẫn phải nắm lấy điềm này. Cô nghĩ một lát rồi nói: “kể ra, anh cũng rất có lòng, nói là đi Thâm Quyển nhưng vẫn ở lại Giang Kinh, luôn bám sát em”

“Không giấu gì em, đâu phải chỉ có mình anh bám theo em. Anh nhận ra mình vẫn không phải là người chịu khó nhất, kiên nhẫn nhất nên đã để lỡ màn kịch có người trèo vào cửa sổ phòng em”

“Người mặc áo mưa trong ga tàu điện ngầm, trong “Khởi siêu đại lâu” chính là anh à”?

“Em đã nhắc đến chỗ anh đau nhất, em thực không nên nhắc đến chỗ anh đau nhất! Tại sao đêm hôm khuya khoắt như thế lại cùng gã luật sư đi đến đó? Các người đã làm những gì? Em có biết khi nhìn thấy 2 người thân mật cặp kè, anh đã đau xót đến thế nào không? Anh thậm chí còn bất chấp nguy hiểm, để lộ mình, đến một công ty khác ở tòa nhà đó xin một chân nhân viên quèn, buổi tối cũng làm tăng ca. Trong vài ngày ngắn ngủi, anh đã quen thân với bảo vệ, nắm rõ cấu trúc của toàn bộ tòa nhà, mục đích là vì lo một ngày nào đó em và tên Lâm Nhuận kia làm việc gì đó khó coi, anh có thể chấm hết tất cả!” Lâm Mang càng nói càng phân khích, gần như đang gầm lên, đột ngột đứng phắt dậy, trong tay cầm một con dao găm.

Tư Dao đang trong cơn sợ hãi tột cùng nhưng vẫn gan góc hỏi: “Người mặc áo mưa xuất hiện ở nơi Viên Thuyên và Tiểu Mạn chết, lẽ nào cũng là anh?”

Lâm Mang ngó ra: “Không rõ em đang nói đến cái gì. Lúc họ gặp chuyện, anh không có mặt ở đó, nhưng anh cam đoan rằng bất kể việc gì xảy ra đối với em, anh chắc chắn sẽ có mặt ở đó!” Mắt anh ta lộ rõ sát khí.

Dao Dao, bây giờ người phải xoay chuyển tình thế, xoay chuyển hoàn toàn, vì kẻ này đã tràn ngập ý nghĩ giết chóc.

“Cuối cùng em đã hiểu, thì ra anh yêu em nhiều như vậy”. Câu này thực ‘lợm giọng’ nhưng có lẽ nó sẽ cứu được mạng của cô và Thường Uyển.

“Tiếc rằng đã quá muộn, bao nhiêu tội lỗi lớn đã hình thành” Lâm Mang phần nộ giật tóc của mình.

Anh ta sắp suy sụp, việc gì cũng dám làm, nhất định phải làm cho anh ta bình tâm trở lại.

“Tiểu Lâm Tử!” Trong tình thế cấp bách, Tư Dao gọi tên thân mật của Lâm Mang trong thời gian yêu nhau ở đại học, một cái tên không mấy vẻ vang, lấy từ tác phẩm “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung, là tên gọi thân mật của nhân vật Lâm Bình Chi.

Bất kể có vẻ vang hay không, nó vẫn có hiệu quả rõ rệt. Khi Lâm Mang nghe thấy cô nhắc đến cái tên ấy, anh ta tỏ ra hơi sững sờ, vẻ dịu dàng dần dần trở lại trên khuôn mặt. Hồi ức và những ước vọng ngày xưa đã trở lại trong đầu anh ta, mỗi tình đầu đẹp tươi và trong sáng luôn khiến người ta vô cùng thương nhớ.

“Tiểu Lâm Tử còn nhớ lần ấy lúc chia tay, chúng ta cùng về thăm trường cũ không? Nói thật với anh, hôm ấy là ngày em vui vẻ nhất trong mấy năm nay”

“Anh có thể nhận ra, có thể đoán ra, bởi vì đó là do anh sắp đặt” Lâm Mang khẽ nhếch mép cười.

“Một sự sắp đặt tuyệt diệu, em không hề hối hận cùng anh thăm lại chốn xưa, bao nhiêu cảm giác bỗng điều trở lại. Thậm chí lúc ấy em còn định nói với anh...”

“Đừng đi nữa, chúng ta hãy làm lại từ đầu”. Lâm Mang chậm chậm nói ra câu mà hôm ấy Tư Dao không thể nói ra, dường như nhìn thấu tâm can của Tư Dao. Tất cả đều do anh ta sắp đặt, Tư Dao nghĩ.

“Đúng, đúng là em nghĩ như vậy. Anh nhớ không, anh đã hỏi em một câu: nếu có thể được lựa chọn lại...”

Một câu hỏi rất ngu xuẩn, mấy cái lời thoại ‘thiếu năng’ sao chép từ những bộ phim truyền hình ngớ ngẩn, bởi vì không ai có thể có cơ hội lựa chọn lại...

“Nhưng ít ra cũng là một câu hỏi có đáp án, lúc ấy em nói với anh, em sẽ cho anh nhiều thời gian hơn, nhiều cơ hội hơn, còn anh liệu có nghĩ rằng có lẽ chúng ta thực sự có cơ hội để làm lại không?” Tư Dao hết sức cẩn thận lựa chọn từ ngữ, hy vọng có thể làm Lâm Mang hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

“Em nghĩ đủ cách cùng với những lời hoa mỹ, chỉ là mong anh sẽ không giết em thôi” Lâm Mang tỏ ra rất thông minh, xưa nay anh ta vẫn thế.

“Nếu chúng ta có cơ hội ở bên nhau mãi mãi, và nếu có thể bỏ qua tất cả những việc anh đã làm, thì anh sẽ cùng em làm lại từ đầu chứ? Anh rất thông minh, anh biết mình đã thành công, mục đích của anh khi đến Giang Kinh đã đạt được, anh nhen lại mối tình cũ của chúng ta, khiến nó bùng cháy thật sự. Mấy ngày đầu sau khi anh ra đi, em đã đau đớn không thiết sống nữa, lẽ nào còn chưa khiến anh vừa ý? Anh lặng lẽ đợi chờ ở Giang Kinh, không phải vì mong có ngày em phát hiện ra anh chung đụng với Thường Uyển sẽ ghen đến phát điên ư? Thực ra anh đã làm được rồi, mong có thể giành lại được trái tim anh” Tư Dao kiêu nửa đùa nửa thật thổ lộ tâm tình, thì luôn rất có sức thuyết phục.

“ Anh vẫn không hiểu điều em vừa nói ‘bỏ qua tất cả’ là ý gì?”

Anh vừa nhắc đến, cho rằng Viên Thuyên sẵn tiền. Anh nói đúng, đó là sự thật, nó còn là một món tiền khổng lồ ngoài sức tưởng tượng của anh. Món tiền ấy cô ấy để lại cho em. Anh cũng biết, em luôn khao khát một người thực sự yêu em, không phải vì nhan sắc của em, không phải vì cái gì khác, mà là thật lòng yêu thương. Tối nay em thấy mình đã tìm được rồi, anh đã quá yêu em, liệu có mấy người con gái được đón nhận một tình yêu dữ dội đến như thế không? Cho nên em cảm thấy 2 đứa mình có thể làm lại từ đầu, cầm số tiền đó đi khai phá miền Tây, hoặc ra nước ngoài. Món tiền đó đủ để

chúng ta lo lót để di cư. Dù đi theo con đường nào, anh đều có sự khởi đầu hoàn toàn mới. Năng lực của anh, tài trí thông minh của anh nếu không dung vào lĩnh vực đầu tư và kinh doanh thì thật là đáng tiếc”

Lâm Mang ngó người ra nghe, tỏ ra rất nghiêm túc. Tư Dao cảm thấy mỗi câu nói của mình có vẻ dường như đều tác động đến anh ta.

“Tiền ở đâu” Anh ta vẫn rất thực tế

“Để trong một căn hộ chung cư ở Thượng Hải. Nếu anh đồng ý, chúng ta sẽ đi lấy ngay bây giờ”

“Ngực Lâm Mang phập phồng, đôi mắt nhìn Tư Dao chăm chăm, muốn tìm cho ra dấu vết của sự trí trá trong đôi mắt, nhưng đôi mắt ấy lại trong veo.

“VẬY... LỄ NÀO EM... THẬT SỰ KHÔNG HẬN NHỮNG VIỆC ANH ĐÃ LÀM VỚI EM?”

Tư Dao cười, rạn rờ long lanh: “ Anh có làm gì tổn thương đến em đâu? Hơn nữa, em cũng biết anh không nỡ ra tay. Anh tát em rồi lại xót xa đến vậy, sao có thể giết em được? Anh chỉ yêu em mà thôi?” Lúc nói câu này Tư Dao thấy hơi ghê ghê, nhưng co tin rằng một nửa trong đó là sự thật.

Lâm Mang ngồi xuống, mắt lại nhìn ra phía song, lẩm bẫm với mình: “Trời ơi, tôi đang làm gì thế này, tôi phải làm thế nào đây?”

“Chúng ta sẽ cùng đi đến chân trời, góc bể”

“Em vẫn có thể chấp nhận anh, tha thứ cho anh thật chứ?”

Tư Dao định nói ‘Đúng vậy’, nhưng chợt nảy ra một ý, nên cô đổi thành một câu nói giáo hoạt hơn “Lễ nào yêu một người đến mức điên rồ, mà cũng cần được tha thứ à? Có được tình yêu của anh, thì em sẽ không sống phí, sống hoài trên cõi đời này!” Cô cố gắng lục tìm những câu trong tiểu thuyết tình cảm.

Lâm Mang hú một tiếng rất dài, dường như muốn xả hết những thứ vẫn đục, âm u trong lòng. Rồi quay người, dịu giọng hỏi “Dao Dao, có phải là thật thế không? Chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi?”

“Vâng, vâng, ở bên nhau mãi mãi” Tư Dao cảm thấy mình đã làm trái với lương tâm khi nói ra câu này. Cô nhớ tới Kiều Kiều, nhớ tới Tiểu Mạn, nhớ tới Nghiêm Nhụy, nước mắt trào ra, nhưng Lâm Mang lại tưởng cô quá cảm

động vì tấm lòng chân tình.

“Được, chúng ta quay về Thượng Hải ngay”. Lâm Mang lấy dao cắt đứt dây thừng. Tư Dao từ từ xoa bóp chân tay. Nhìn con dao trong tay Lâm Mang, cô biết mình còn lâu mới được tự do.

Lâm Mang bỗng ôm chặt lấy cô, hôn một cách say đắm, mặc kệ khước miệng cô vẫn còn vương vết máu. Phản ứng đầu tiên của Tư Dao là giận dữ đẩy ra, nhưng cô biết, mình vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự nguy hiểm. Cô thò thè bên tai Lâm Mang: “Chúng ta nên nhanh nhanh rời khỏi đây thôi!”

“Ý kiến hay. Nhưng cần phải xử lý Thường Uyên đã”

Cô sững sờ, lúc này mới hiểu kẻ đứng bên cô thật sự đã có quá đủ tâm thái của một kẻ giết người hàng loạt.

“Tại sao phải thế? Chúng ta đi rồi. Cô ấy sẽ không thể biết được gì hết”. Tư Dao thậm chí còn hy vọng có thể bế Thường Uyên về chiếc xe màu đỏ của cô ấy

“Dao Dao, đàn quá, muốn xóa sạch những chuyên quá khứ thì không thể để cô ta tồn tại, cô ta biết chúng ta ở bên nhau, sau khi tỉnh lại thấy chúng ta mất tăm, chắc chắn sẽ đi báo công an. Đến lúc đó, đừng nói tới chuyện đi đến góc bể chân trời mà ngay cả Thượng Hải cũng không đi nổi”

“Ý anh là...”

“Sông Thanh An đêm nay mới chỉ có một người chết đuối, ưu đãi 50%” Lâm Mang cười khẩy, nói với một giọng thoải mái nhưng cực kỳ tàn nhẫn. Y không hề do dự, đi về phía Thường Uyên.

“Không được, không thể làm vậy, nếu anh không nghe em, em sẽ không đi Thượng Hải với anh nữa” Tư Dao chột quên mất ‘vai đang diễn’.

Lâm Mang chậm chậm quay đầu lại, dường như ngộ ra điều gì đó. Y nhìn Tư Dao chăm chăm, nói một cách lạnh lùng “Hóa ra những gì cô vừa nói đều là dối trá, có biết tôi quá yêu cô nên cô đã lừa tôi hết lần này đến lần khác!”

Nói đến cuối câu, anh ta cất cao giọng, giống như đang gào thét. Tư Dao hiểu rằng cứ đà này thì kế hoạch tẩu thoát này cô vừa dày công tính toán sẽ mất trắng, nhưng việc cần kíp vẫn là không thể để anh ta làm hại Thường

Uyên.

Lúc này, chỉ còn cách chuyển chủ ý của anh ta sang hướng khác.

Tur Dao lùi về sau mấy bước nói “Anh đã cố chấp như vậy, thì càng không biết phải làm gì để chúng ta có được tiếng nói chung, em không thể lại dối mình dối người được nữa” Chư nói hết câu cô bỗng vụt chạy dù cô biết rằng trên bãi cát vắng vẻ này, một người cường tráng như Lâm Mang chẳng bao lâu sẽ đuổi kịp cô. Đuổi kịp rồi thì thế nào? Cô không dám nghĩ nhiều, đại loại sẽ chẳng phải là một cảnh tượng hay ho gì.

Quả nhiên Lâm Mang nổi khùng, giận dữ, y cảm thấy mình vừa bị bỡn cợt. Y sẽ không tin bất cứ lời nói nào của Tur Dao, bất cứ lời nói nào của các cô gái nữa. Y nhặt con dao găm dưới bãi cát lên, giận dữ gọi “Tur Dao cô đã nghĩ chưa? Cô có thể chạy bao xa?” Rồi sải bước đuổi theo.

Tur Dao ngày thường không ngừng tập luyện, vì thế sau khi chạy được mấy chục mét Lâm Mang đã rớt ở phía sau; nhưng cô đã có thể nghe rõ ràng tiếng thở của anh ta, tiếng thở hồng hộc mang theo nổi tức giận. Không cần quay đầu lại, dường như cô cũng có thể nhìn rõ bộ mặt anh ta đang méo xệch vì phẫn nộ.

Thoát thân. Lần thứ 3 thoát thân, trong 1 đêm.

“Cứu tôi với!” Cô kêu to, dù biết chắc sẽ là vô vọng, nhưng cô không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để sống sót.

Bỗng nhiên, trước mặt thấp thoáng hiện ra một bóng người, một giọng nói quen thuộc gọi cô: “Dao Dao, cố lên”. Đúng là tiếng Lâm Nhuận.

Không thể nào!

Có lẽ là ảo giác của mình, vì việc này không hợp với lẽ thường. Nào có ai biết Lâm Mang đưa mình đến bãi sông hoang vắng này?

Lâm Mang cũng cho rằng bóng người xuất hiện trước mặt chỉ là ảo ảnh đáng sợ nối tiếp sau ảo ảnh của Kiều Kiều, nhưng y cũng nhanh chóng nhận ra tất cả đều là sự thật. Càng gay go hơn là đằng sau cũng có tiếng người vọng đến: “Lâm Mang, dừng lại!” Sứ mệnh trả thù mà y đã nát óc toan tính để hoàn thành, cùng tiền đồ tươi đẹp của y đều sắp tan thành mây khói. Lúc này

y còn tuyệt vọng hơn cả con mèo mà y đang rượt đuổi.

Trong cơn tuyệt vọng, Lâm Mang nhặt một hòn đá cuội to trên bãi cát, lấy hết sức ném về phía trước với sự phẫn nộ vẫn chưa tan.

Tư Dao đang chạy thục mạng bỗng thấy gáy mình bị một vật cứng nặng đập vào, cô lập tức không còn biết gì nữa.

Chương 43

CHÓN CŨ

“Anh Tử Phóng đâu? Còn chưa gặp để cảm ơn anh ấy đây này!” Lâm Nhuận và Lịch Thu đến đón Tư Dao ở bệnh viện về, cô được chẩn đoán là chấn thương sọ não, thể nhẹ, sẽ không có biến chứng gì. Sau khi lên tắc-xi, Tư Dao vẫn nhớ Tử Phóng đã cùng Lâm Nhuận chạy đến bờ sông cứu cô thoát chết.

Hai người chạy đến kịp thời, quả là điều ngoài sức tưởng tượng.

Theo như Lâm Nhuận nói, tối hôm đó hết giờ làm thêm, anh đi tàu điện ngầm về-đúng lúc Tư Dao chạy vào trung tâm thành phố. Về đến nơi, thấy Tư Dao không có nhà, lúc đầu còn chưa để ý lắm, nhưng sau nửa đêm anh bắt đầu thấy sốt ruột..Anh và Tử Phóng chia hai ngả gọi điện hỏi bạn bè và đồng nghiệp của Tư Dao, nhưng không có được bất kỳ thông tin nào. Điều kỳ lạ là, khoảng hai giờ sáng, Lâm Nhuận nhận được một cú điện thoại lạ lùng, một giọng nữ tựa như giọng người máy bảo anh rằng Tư Dao bị bắt cóc đến bãi hoang ở bờ sông, còn miêu tả cụ thể vị trí. Hai anh bèn báo cảnh sát 110, rồi lập tức chạy đến đó. Họ đến hiện trường trước cả cảnh sát, vậy là chưa hề muộn.

Ai đã báo tin cho Lâm Nhuận? Tư Dao cảm thấy bất an. Lâm Nhuận nói, lúc ấy Tử Phóng cũng cùng nghe, anh bảo, đó là tiếng của máy nói, nhưng nghe rất quen tai, chỉ hiềm anh không khẳng định được với Lâm Nhuận là giống tiếng của ai.

Tư Dao nghe Lâm Nhuận nói xong, nghĩ một lát rồi bảo : “Anh cố làm ra vẻ huyền hoặc, thực ra em đoán ra là ai rồi”.

Yêu Yêu : Khuyên Khuyên, cậu ở đó không?

Viên Viên Khuyên Khuyên : Vẫn luôn ẩn kín chờ cậu, vẫn ổn chứ?

Yêu Yêu: Cậu gọi điện cho anh chàng luật sư, đúng không?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu định cảm ơn mình thế nào đây?

Yêu Yêu : Rốt cuộc cậu ở đâu? Mình cần gặp cậu. Mình nhớ cậu.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Coi như là cậu vẫn có lương tâm đấy. Mình cứ tưởng cậu và anh chàng luật sư yêu nhau rồi sẽ quên hết mấy người bạn cũ bọn mình!

Yêu Yêu : Sẽ gặp ở đâu?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Chờ cậu ở chỗ cũ.

Yêu Yêu: Chúng mình có rất nhiều chỗ cũ, nhà Hoa Cúc hay Tiểu La Phù?

Viên Viên Khuyên Khuyên : Sao toàn nghĩ đến những điểm ăn uống giải trí thế? “Chỗ cũ” mới của chúng ta...

Yêu Yêu : Mình đàn độn

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu chỉ giả vờ đàn độn. Không vòng vo với cậu nữa, Tân Thường Cốc.

Yêu Yêu: Hang Thập Tịch à?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Đó là nơi duy nhất có thể gặp được mình.

Yêu Yêu: Cậu đã có thể thấy Lâm Mang phạm tội ở bờ sông Thanh An, thì nhất định cậu đang ở Giang Kinh. Tại sao phải bỏ nơi gần chôn nơi xa?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Chỉ dựa vào điều ấy mà nói rằng mình ở Giang Kinh à?

Yêu Yêu: Rốt cuộc là cậu ở đâu?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình ở trên mạng QQ.

Yêu Yêu: Thế này là cậu không thẳng thắn, nói chuyện với cậu thật mệt mỏi.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Cứ nghe mình đi, thì cậu sẽ đỡ phải nghĩ ngợi!

Yêu Yêu: Việc này mình có thể quyết định được. Ngày mai, anh ấy và mình sẽ

cùng đi báo với Sở công an về địa chỉ giấu tiền. Anh ấy đã sắp xếp các việc, sẽ có người chuyên xử lý việc này.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Ai cho cậu làm thế? Tiền là của mình, mình để lại cho cậu!

Yêu Yêu: Đã để lại cho mình thì mình có thể làm chủ, chẳng phải thế à?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Nếu biết cậu nộp cho công an, thì mình để lại cho cậu làm quái gì!

Yêu Yêu: Nhưng nộp cho công an thì có gì là sai? Sao cậu ích kỷ thế?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Thực ra là ai ích kỷ? Cậu không dám lấy số tiền đó, sợ bóng tay? Đúng không? Cậu muốn có thêm người vào hang Thập Tịch, để rồi “Đau thương đến chết” à?

Yêu Yêu: Mình sẽ tự đi lấy, để bọn họ chờ ngoài cửa hang.

Viên Viên Khuyên Khuyên: Ngây thơ quá! Cậu không hiểu tính tò mò bẩm sinh của con người à? Nếu cậu nói ra chuyện “Đau thương đến chết”, bọn họ sẽ chỉ cho rằng cậu không muốn để bọn họ vào hang mà thôi. Và sẽ suy đoán là cậu đang có âm mưu gì, hoặc là có điều gì khuất tất không thể nói ra.

Yêu Yêu : Cậu nghĩ hơi xa rồi...

Viên Viên Khuyên Khuyên: Nhưng không phải là không có lý, đúng không?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Nên biết, bất kỳ hang quan tài treo nào cũng đều có thể trở thành đối tượng bảo tồn di tích văn hoá cấp quốc gia. Dẫn nhiều người đến đó, sẽ lại cho một kết quả là các cơ quan khảo cổ và bảo tồn văn hoá cổ có hứng thú đặc biệt đối với hang Thập Tịch, và sẽ càng có nhiều người “Đau thương đến chết”!

Yêu Yêu: Vậy mình nên làm thế nào?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Tự cậu khôn tiền ra, rồi giữ lấy.

Yêu Yêu : Này, rốt cuộc cậu đang ở đâu, bọn mình có thể nói chuyện trực tiếp không? Mình muốn gặp cậu!

Viên Viên Khuyên Khuyên : Đến hang Thập Tịch là có thể gặp mình.

Yêu Yêu: Nhưng ở đó có người ám hại mình. Cậu đã biết hết mọi chuyện, thì

hãy cho mình biết lần đó kẻ ám hại mình ở trong động là ai vậy?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình không phải Thượng đế, không phải là đáng vạ năng.

Yêu Yêu: Ít ra cậu cũng nên để cho mình trông thấy cậu!

Viên Viên Khuyên Khuyên: Hãy nghe lời, đến hang Thập Tịch, cậu sẽ trông thấy mình.

Kiều Kiều: Mình đến rồi đây!

Yêu Yêu: Kiều Kiều, đã lâu rồi không gặp!

Kiều Kiều: Có phải cậu nhớ mình không?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình có phải là người cậu yêu thương nhất không?

Yêu Yêu: Khuyên Khuyên, chẳng phải mình không nói chuyện với cậu nữa, Kiều Kiều lên mạng rồi.

Con bé oái ăm: Yêu Yêu, cậu vẫn cố thủ ở nơi thế tục à?

Yêu Yêu: Trời ơi, cậu cũng lên rồi?

Con bé oái ăm: Không hoan nghênh à? Mình cứ tưởng chúng ta đã giảng hoà rồi?

Kiều Kiều: Tại sao không vào phòng chat chung?

Yêu Yêu: Tiểu Mạn cũng đã lên mạng, mình không chống đỡ nổi nữa.

Kiều Kiều: Mình chỉ muốn quan tâm anh ta thế nào rồi?

Yêu Yêu: Cậu nói về tên giết người Lâm Mang à?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Kiều Kiều đến, cậu liền bỏ mặc mình!

Yêu Yêu: Đợi một chút

Yêu Yêu: Hắn đang ở trong trại giam. Suýt nữa thì hắn giết mình và Thường Uyển!

Kiều Kiều: Có lúc nghĩ lại, cũng không thể hoàn toàn trách anh ta.

Yêu Yêu: Không trách hắn, lẽ nào lại trách mình?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Vào chat chung đi.

Kiều Kiều: Lẽ nào cái chết bất ngờ của mình và Khuyên Khuyên không liên quan tý gì đến cậu?

Yêu Yêu: Cậu vẫn nói, mình không nên khăng khăng vào hang Thập Tịch kia mà!

Kiều Kiều : Nay cũng đã biết, đối với số mệnh của chúng ta, vào hang Thập Tịch là tấm vé một chiều.

Yêu Yêu: Cậu nghe quá nhiều bài hát không ồm mà rên của Lâm Mang truyền bá rồi đấy!

Tư Dao lại như rơi xuống vực sâu, cô giận dữ tắt QQ. Cô thấy ngọt ngào vì cái lồng sắt ngoài cửa sổ. Quả thật bọn Kiều Kiều vẫn oán hận mình đã quyết ý vào hang Thập Tịch hay sao? Nhưng, bọn họ cũng không phải là không có lý, tính đến hôm nay, đã có bao nhiêu người trẻ tuổi vào hang Thập Tịch mà chết yếu rồi?

Cô muốn đi tìm Lâm Nhuận để thổ lộ nhưng lại sợ anh sẽ nói mình nghĩ ngợi lan man. Lúc này đầu lại đau âm ỉ, chắc là tại tức giận nên bốc hỏa, cô bèn nằm xuống ngủ.

Kiều Kiều, Viên Thuyên, tại sao các cậu không nói với mình, rốt cuộc là chết như thế nào, tại sao cứ đổ trách nhiệm lên đầu mình? Nhưng nếu không đi hang Thập Tịch, có lẽ những bi kịch có vẻ như trùng hợp này sẽ không xảy ra, chẳng phải thế là gì?

Suy cho cùng, mình vẫn là tội nhân đích thực, bọn họ sẽ còn quấy rối mình bao lâu nữa?

Cho đến khi mình chết!

Chương 44: GIẢI SÀU

Chị y tá lật giờ quyển sổ đăng ký, lại nhìn cô gái trông khổ sở đáng thương ngồi trước bàn, nói “ Em không có hẹn trước à?”

“Em không biết... Em có việc rất gấp, được bạn giới thiệu đến đây”. Tư Dao biết mình đã bước được đến đây không dễ dàng chút nào, một khi qua được ngày hôm nay, chưa chắc đã có can đảm để đến một lần nữa.

“Nhưng, chỉ có người hẹn trước mới có thể khám..”

“Chị Trần, có chuyện gì thế?” Vừa may một bác sỹ vóc người tầm thước đi tới, hỏi

“Thưa trưởng khoa Lượng, cô gái này muốn gặp anh xin khám bệnh, nhưng chưa được hẹn trước, theo thông lệ thì không thể tiếp. Nhưng cô ấy nói là được giới thiệu đến”.

Vị bác sỹ hỏi Tư Dao : “Xin hỏi cô là..”

“Em là Mạnh Tư Dao, thì ra anh là chủ nhiệm Du Thư Lượng”. Trông Thư Lượng chẳng có vẻ một chuyên gia phân tích thần kinh như tưởng tượng của Tư Dao - Trong phim nước ngoài, những bác sỹ này luôn rất phong độ - Du Thư Lượng thấp lùn, cái đầu thì to ; thứ duy nhất thu hút sự chú ý của mọi người là cặp kính gọng to, rất thời trang; nhưng họ đâu có biết Thư Lượng đã mang cặp kính này 15 năm nay, cặp kính cổ lỗ này đã từng bị các bạn trêu chọc suốt mấy năm đại học trước đây.

Thư Lượng nghe thấy tên Tư Dao, thoát nhiên ngó ra, sau đó cười nói: “Tôi nhớ ra rồi, chắc chắn có người đã nói với tôi về em – một luật sư tài giỏi, đúng không? Tôi đã sớm muốn gặp em nói chuyện, sau nửa tiếng nữa vì có một bệnh nhân đã hẹn trước. Nếu em có việc gấp, chúng ta nói nhanh một chút, cũng không biết thời gian có đủ hay không, sau đó lại hẹn hôm khác để

nói rõ hơn, được không?” Thư Lượng nói năng dễ chịu, nhiệt tình khiến Tư Dao có cảm giác thân thiết.

Phòng khám bệnh của anh giống một phòng tiếp khách hoặc phòng thư giãn, ánh đèn dịu dịu, chiếc ghế tựa thoải mái, không khí trong lành, chắc chắn là môi trường được bố trí sắp đặt riêng cho loại bệnh đặc thù này

“Rất xin lỗi anh Lượng, em liều đến đây, chiếm dụng thời gian của anh. Em quả thực cảm thấy cần...về thần kinh...cần giúp đỡ về mặt thần kinh...Anh quen với Lâm Nhuận phải không? Anh ấy đã giới thiệu em đến “

Thư Luyện gật đầu : “Cậu ấy rất quan tâm đến em, cảm thấy em gặp một vài chuyện phiền phức nên trước đây đã miêu tả với anh về một số tình hình của em, mong rằng em sẽ không khó chịu, không trách móc cậu ấy”

Tư Dao thấy trong lòng trào dâng một sự dịu ngọt. Lâm Nhuận nói không sai, anh ấy đã lặng lẽ quan tâm đến mình từ lâu. Mặt cô hơi ửng đỏ : “Đương nhiên là không ạ, chúng em đã là ...bạn bè rất thân, em hiểu, anh ấy chỉ vì quan tâm đến em. Anh ấy đã nói những chuyện đó với anh, em có thể khỏi cần hỏi lại các chi tiết..”

“Không, tôi cần được nghe em nói một lượt từ đầu đến cuối, thông tin lấy được từ người khác không thể đảm bảo sự chính xác. Đồng thời tôi có thể bảo đảm, cuộc trao đổi sẽ được giữ bí mật tuyệt đối, ngay cả Lâm Nhuận cũng sẽ không biết. Bởi vậy mong em sẽ kể lại tỉ mỉ tất cả những tình hình có liên quan”.

Nghe Tư Dao kể hết về những cảm giác cô từng thấy, Thư Luyện bước ra cửa, dặn dò y tá chuyển lời xin lỗi, đề nghị bệnh nhân tiếp theo chờ thêm mười phút; sau đó anh quay lại nói với Tư Dao vài chuyện sinh hoạt đời thường, đồng thời trong đầu anh nghiền ngẫm những thông tin kỳ lạ và rối rắm kia.

Chẩn đoán ban đầu của anh không khác nhiều lắm so với suy nghĩ lúc nghe Lâm Nhuận thuật lại mọi chuyện. Đây là điển hình của chứng thần kinh phân liệt, đặc biệt là những bóng ma cùng chữ “Đau thương đến chết ” đỏ tươi xuất hiện lặp đi lặp lại, đều là do Tư Dao bị gánh nặng tâm lý và cảm giác

mắc tội ám ảnh quá mạnh dẫn đến. Nhưng còn đối thoại trên QQ thì sao? Tư Dao nói không chỉ có một người từng đọc những lời thoại này, đây không thể là ảo giác.

“Theo suy nghĩ bước đầu của tôi, mấy người bạn đã chết mà em trông thấy có lẽ đều là do nỗi nhớ của em quá sâu sắc, vì tâm lý bị ám ảnh nặng nề mà dẫn tới ảo giác. Chúng ta sẽ hợp tác làm cho chúng hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của em. Nhưng tuyệt đối không thể lên QQ được, tôi ngờ rằng có kẻ giở trò quậy phá”

CHƯƠNG 45 : CÔNG LỰC CỦA CỐC NHÁI

Đêm đã về khuya, Tư Dao cứ ngủ mơ màng rồi lại tỉnh, không thể ngủ yên. Từ lúc sớm hơn, cô không dám mở QQ, cô quả thực không muốn vướng vào mấy người bạn đã chết ấy. Thư Luyện dặn cô phải hết sức kiên định ý nghĩ mình vô tội, tất nhiên cách tốt nhất là không lên mạng QQ. Nhưng lúc này nằm trên giường, lời nói của Kiều Kiều và Viên Thuyên vẫn không ngớt vang bên tai “Đau thương đến chết”, “Tắm vé một chiều”...Loài người có bộ não cực thông minh, rõ ràng có thể biến chữ viết thành tiếng nói của họ lúc còn sống, văng vẳng mãi bên tai.

Hay là, bọn họ thực sự đang ở bên cạnh mình?

Đột nhiên, một tiếng hát ai oán vang lên, bài hát xưa cũ, cách phối khí xưa cũ, giọng hát hơi khàn, rền rĩ với một vẻ bất lực, nghe trong đêm tối cực kỳ thê lương.

Tu, tu...tàu vừa rời ga

Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại

Thế là

Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sâu.

Tạm biệt, tạm biệt người yêu nàng đã bỏ tôi

Giờ đây những giọt lệ cô đơn là tất cả những gì tôi thấy

Ôi

Tấm vé một chiều đi đến nỗi sâu muộn.

Tôi đi qua những thị trấn cô đơn

Tôi nán lại khách sạn “trái tim tan vỡ”

Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này

Tôi gạt làn nước mắt đã chẳng rơi

Tu, tu...tàu vừa rời ga

Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại

Thế là

Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sâu muộn.

Đây

Tấm vé một chiều đi đến nỗi sâu muộn

Tôi đi qua những thị trấn cô đơn

Tôi nán lại khách sạn “trái tim tan vỡ”

Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này

Tôi gạt làn nước mắt đã chẳng rơi

Tu, tu...tàu vừa rời ga

Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại

Ôi

Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sâu muộn.

Ôi

Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn.

Ôi

Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn.

Nghe tiếng hát, tim Tư Dao đập thành thịch, niềm thương cảm và nỗi sợ hãi cứ vô tình gõ vào thần kinh cô. Cô thật sự không thể nghe nữa, nhìn về phía phát ra tiếng hát. Hóa ra là trong chiếc máy tính chưa tắt, Windows Media Player đã mở ra, đang phát nhạc mp3.

Ai đang dùng máy của mình?

Cô nhanh chóng bật đèn. Trong phòng, ngoài cô ra chỉ còn chiếc máy tính đang thút thít.

Chắc chắn là có một bàn tay vô hình đang thao tác trên máy tính của cô, bởi vì mũi tên trên màn hình đang tự chuyển động, nhấp mở lại bài hát này. Cô tiến đến, muốn dùng chuột tắt trình nghe nhạc, nhưng mũi tên trên màn hình không nghe lời con chuột nữa.

Cô nhấn nút tắt luôn cả máy.

Đúng là trò ma quỷ!

Cô cảm thấy lạnh run từng chập, ngòi đèn dẫn trên ghế tựa

“Kiều Kiều, là cậu phải không?”

Không ai trả lời

Nếu đúng là Kiều Kiều đang ở trong phòng, thì cô ấy vẫn có thể mở máy tính. Tư Dao nhìn nút khởi động một lúc trôi qua, không có bất cứ động tĩnh gì.

Lẽ nào, đúng như Thư Luyện nói, có người đang giở trò?

Theo cách nghĩ này, cô chợt nhớ Lâm Nhuận đã từng nêu ra nghi ngờ : lần đầu tiên nhận được QQ của Kiều Kiều là hai tháng sau khi cô ấy chết; không lâu sau lại nhận được QQ của Viên Thuyên, sau khi Viên Thuyên chết vắn vẹn hai tuần; còn tm chết, chỉ sau ít hôm đã xuất hiện trên mạng QQ. Tại sao

QQ của Kiều Kiều lại đến muộn như vậy?

Cô chợt nảy ra một ý, cô tìm một tấm danh thiếp trong cái kẹp, bắt đầu gọi điện.

“Chào con cóc, mình đây!” Tư Dao nhìn đồng hồ báo thức, mới một giờ rưỡi sáng, nhớ rằng hồi nọ Tử Phóng gọi điện vào giờ này, mình đã chằm chọc cạnh khốe một trận, không ngờ hôm nay lại đến lượt mình làm phiền người khác. Muốn dừng tay cũng đã muộn, trong điện thoại đã truyền đến giọng nói uể oải của Trương Sinh: “Nếu tôi không nhầm, thì từ giờ đến lúc sáng vẫn còn vài tiếng nữa kia. Tôi đang ngáy khò khò trên giường, mới mơ được một nửa, đang bơi trong hồ thiên nga”.(1)

“Xin lỗi đã đánh thức bạn dậy, có vấn đề cấp bách cần thỉnh giáo”.

“Ha ha... đùa cho vui thôi, quên mất đây là điện thoại của quán net à? Nếu mình mà ngủ đúng giờ, thì vẫn còn khoảng 30 phút nữa, coi như bạn may mắn, mình cũng là con cú mèo. Ở đây vẫn còn hai đứa nhóc đang chơi games online, không muốn về, có ý định chơi suốt đêm. Mình đang phải đuổi chúng đi”. Giọng nói của Trương Sinh bỗng nhiên tràn đầy sinh lực.

“Không nói linh tinh nữa. Xin bạn mách tôi với, nếu máy tính của tôi bỗng nhiên tự mở trình nghe nhạc mp3, có phải là gặp ma không?”

“Đúng là gặp ma! Buồn cười quá. Giấc mơ của bạn quá xa thực tế rồi. Nên nói là có khả năng gặp ma, và càng có khả năng máy tính của bạn bị hacker thao túng”.

“Hacker?”

“Đúng, nếu bạn không cẩn thận, để máy tính bị cài đặt phần mềm gián điệp, na ná như phần mềm virus máy tính, máy của bạn sẽ bị phần mềm này soi mói đến tận chỗ bí mật nhất, và tuồn các thông tin trong máy của bạn cho tên hacker ở xa, thông qua đường truyền internet, hacker có thể không chế máy tính của bạn”.

“Từ trước đến giờ, tôi chưa từng cài đặt phần mềm gián điệp kia mà?”

“Bản thân bạn đương nhiên sẽ không cài, nhưng trong rất nhiều quảng cáo tự động trên các trang web đều mang các phần mềm ác ôn này. Nếu bạn nhấp

vào quảng cáo đó, thì cũng ngang với việc nhấp vào hai chữ “ cài đặt”, phần mềm gián điệp sẽ được kích hoạt và bắt đầu tự cài đặt. Chắc chắn bạn đã từng nhấp vào loại quảng cáo này, đúng không? Khai thật đi, có phải là quảng cáo “Anh các chàng trai gọi cảm” gì gì đó không?” Trương Sinh bắt đầu nói lung tung.

“Gọi cảm cái con cóc nhà bạn ấy, tôi không nhớ được có phải đã từng nhấp vào quảng cáo gì không; đối với máy tính, tôi thực sự là ‘dân ngoại đạo’”.

“Công nhận như thế là tốt rồi, tôi thì tạm gọi là “dân nhà quê”. Thế này đi: từ nay, bạn lo việc ngoài xã hội, tôi lo việc nhà” (2)

“Hôm nay bạn uống nhiều rượu quá phải không? Toàn nói hươu nói vượn. Trước tiên bạn đừng vội khoác lác mình là “nhà nghề”. Nói xem, đã có hacker mở trình nghe nhạc của tôi, liệu có hacker giả mạo những người bạn đã chết để chat QQ với tôi không?”

“Việc này lúc trước mình cũng đã nghĩ. Việc đánh cắp số tài khoản trên QQ rất hay gặp, nhưng nên nhớ là những người bạn thân đã chết ấy đều ‘sống lại’ như vậy, số tài khoản của họ đồng thời đều bị ăn cắp à? Việc này hơi xa vời. Bạn cũng từng kể, cách nói của họ cũng giống như trước, các ám hiệu cũng như vậy, và còn biết rõ nhất cử nhất động của bạn, kể cả có giấu anh chàng nào trong phòng họ cũng biết. Nếu là một tên đạo chích ăn trộm QQ, thì nhất định hẳn còn có đôi mắt thấu thị rất cừ nữa! Trên đời này có loại hacker như vậy à? Tôi là người rất tin vào những hiện tượng kỳ bí, trong khi chưa thể điều tra nhiều hơn, thì chỉ có thể tặng bạn hai chữ ‘gặp ma’!”

“Trình độ của bạn có vậy thôi à?” Tư Dao hơi tiu nghỉu

Trương Sinh cười khẩy: “Bạn không mời tôi tra IP giúp cho, thì tôi chỉ có thể nói lý thuyết suông thế thôi, có thể trách tôi gì được?”

“Vậy bây giờ tôi mời bạn có được không? Tôi... tôi cần bạn giúp đỡ”

“Vì đời cái câu này, tôi đã bạc cả đầu!”

Nửa giờ sau, Tư Dao đưa Trương Sinh vào căn phòng nhỏ của cô. Trước khi bước vào, Trương Sinh hơi do dự, và giải thích một hồi, lo rằng “traị chưa vợ gái chưa chồng cùng vào một phòng”... Tư Dao biết anh ta cố ý trêu

ngươi, bèn đẩy vào

Vừa nhìn thấy máy tính, Trương Sinh đã nghiêm chỉnh ngay lập tức. Anh ta đặt vào ổ đọc một CD mang theo, bắt đầu cài đặt phần mềm, giải thích “Từ giờ, tất cả những bí mật trong máy tính của bạn đều nằm trong tay tôi. Tuy nhiên, lúc sắp về tôi sẽ tháo gỡ chúng đi, để khỏi phải ngày nào cũng vào máy của bạn để tìm ảnh bạn mà ngắm. Ngoài ra còn có một trình khác dùng để kiểm tra phần mềm gián điệp, do tôi cải tiến từ phần mềm phòng chống gián điệp Spybot, có thể xem xem máy tính của bạn có bị người ta thao túng thật không, hơi có phần... ‘trần trụi’ đấy. Bởi vì căn cứ vào tình hình bạn vừa miêu tả, rõ ràng máy tính của bạn bị người ta thao túng. Nếu đúng như vậy, sẽ cần một phần mềm khác, hoàn toàn là chương trình do tôi viết, có thể truy ngược trở lại để tìm người... hoặc con ma đang thao túng máy tính của bạn. Bạn nên biết rằng, ở quán net cứ dăm ba bữa lại bị tấn công, tôi cũng cần tự vệ”.

“Không ngờ, mở một quán net cũng không đơn giản”.

“Nhất là một người ruột để ngoài da như tôi, hay khoe là cao thủ mạng internet, nên đã đắc tội với bao nhiêu cao thủ mạng đích thực, trong đó có một vài hacker nổi danh trên giang hồ. Chúng tôi thường đọ nhau, lúc thắng lúc thua, cho nên đến giờ vẫn không ai phục ai”.

“Nghe có vẻ hơi giống với mấy gã đầu đất trong tiểu thuyết võ hiệp nhỉ?” Tu Dao chế nhạo

“Chỗ khác nhau duy nhất là những gã đầu đất trong tiểu thuyết võ hiệp đều có mỹ nhân cặp kè, còn bọn chúng tôi thì chỉ biết cặp kè với mỹ nhân trong ảnh, thật là thâm hiểm!” Vừa nói vừa thao tác, Trương Sinh đã cài xong phần mềm, anh đưa tay lên, làm động tác kéo khóa mồm lại, bắt đầu vận hành.

“Đích xác là máy tính của bạn đã lây nhiễm rất nhiều phần mềm quảng cáo và phần mềm gián điệp, đều là những loại thường thấy trên thị trường. 100% máy tính của các cô gái xinh đều bị thế này, cho nên không cần đau khổ làm gì. Điều thú vị là, có một ‘gián điệp’ trong số này có vẻ như ‘rất xịn’, không thấy nổi danh nhưng rất độc; nó đã làm cho hệ thống thư mục của máy rối

loạn tứ tung! Chà! Đúng là... ghê gớm! Đây là một trong những phần mềm gián điệp ác ôn nhất mà tôi từng thấy; nó gần như đã cầm tù máy tính của bạn rồi. Nếu tôi là bạn, đêm nay chắc chắn không thể ngủ ngon”. Trương Sinh hào hứng nhìn vào máy.

“Nói vớ vẩn! Nếu tôi có thể ngủ yên, thì nửa đêm rồi còn gọi bạn đến làm gì? Bạn đừng hù dọa nhau nữa được không, nói đi, ai giờ trò?” Tư Dao quả là hơi sợ khi nghe Trương Sinh nói thế. Trong máy tính của mình có bí mật gì nhỉ?

“Đâu có dễ tìm ra tên tội phạm đầu sỏ? Mình có thể khẳng định: cao thủ có thể đưa phần mềm ác ôn này tuyệt nhiên không dễ để mình bắt được thóp hấn. Đây sẽ là một cuộc đấu đầy máu lửa. Nào, mau chuẩn bị khúc nhạc bi tráng!”

“Này, sao vô duyên thế nhỉ, co thể nghiêm túc một chút được không? Tôi lại nghĩ rằng, bạn quá đề cao tên khốn kiếp đã phát tán virus này thì có! Trên giang hồ liệu có được mấy cao thủ như thế? Bạn có thể khoanh vùng nghi phạm được không?” Tư Dao đã nghĩ rất thiết thực.

Trương Sinh gật đầu: “Nói có lý, tuy nhiên mình đã khá quen thuộc với mấy gã “vô gian đạo” (3) ở ngoài thành phố Giang Kinh; nếu là ở nơi khác hoặc ở nước ngoài, phạm vi quá rộng, chỉ sợ không thể một sớm một chiều mà tra ra được. Trước tiên phải xem tin tình báo đi về hướng nào...Quả nhiên không ngoài dự đoán của mình, đối thủ quá giao hoạt! Thông tin của bạn bị truyền đến từ một thuê bao dịch vụ ở New Zealand, gián tiếp không chế máy của bạn. Trước tiên hấn không chế thuê bao dịch vụ đó, sau đó thông qua nó để kiểm soát máy của bạn”.

“Hấn dùng địa chỉ gì, mạng gì để nối đến máy ở New Zealand?” Tư Dao cảm thấy mình rất không chuyên nghiệp.

“Cái này thì khó tra cứu, hay là, tạm hoãn đầu mối này, để tra IP của mấy người bạn kia trước đã”.

“Tôi còn nhớ có mấy người đã nhắc đến, bảo là IP rất có khả năng là IP động của hệ thống cung cấp dịch vụ viễn thông bình thường, rất khó tra ra cụ thể

đến từ địa chỉ nào”. Tu Dao không muốn nhắc đến cái tên Lâm Mang.

Trương Sinh nhìn QQ của Tu Dao : “Trời ạ, mình quả thực không dám tin vào mắt...mắt kính của mình nữa! Mới đầu chỉ cho rằng bạn không biết tra IP, bây giờ mới phát hiện ra bạn cũng không có cả phần mềm hiển thị IP? Người thì đẹp mà lại ... ăn sống nuốt tươi, thật là tàn nhẫn!”

“Thôi nào, đừng vờ vĩnh nữa. Cái gì mà ăn sống nuốt tươi? Tôi sẽ mời bạn đi ăn cá gỏi, có dám đi không? Thì tôi đã nói với bạn rồi, dù có thể đọc IP, thì sao nào? Tôi không thể tìm ra vị trí cụ thể của họ”

“Kể cũng phải, nhất là khi họ dùng máy có dịch vụ ủy quyền thì tôi cũng thấy bí”.

“Ủy quyền gì? Bạn mà cũng có lúc bí à? Tài tình quá!”

“Tức là máy có cung cấp dịch vụ internet. Bạn có thể nói với một máy tính nào đó không cần biết mặt mũi ra sao, sau đó chat với người khác bằng máy này. Mọi IP của bạn trên mạng QQ mà mọi người nhìn thấy chính là IP của máy dịch vụ này, chứ không phải IP thực”. Trong lúc đang nói, Trương Sinh đã cài một bản vá lỗi cho QQ của Tu Dao. “Quả nhiên không ngoài phỏng đoán của mình. Bọn họ... ôi, mấy cô em này hình như đều là cao nhân trên mạng!”

“Nói linh tinh gì thế, trình độ vi tính của Kiều Kiều thì khá nhưng cũng có thể nói là cao thủ, Viên Thuyên thì tệ hơn tôi một chút...”

“Có lẽ sau khi biến thành hồn ma, công lực của họ mạnh lên, trở thành cao thủ hàng đầu của mạng. Nói như thế, mình cũng muốn tự vẫn... à không, mình nói là muốn đi một phen đến ranh giới âm dương, để được tăng thêm công lực.

Bạn xem, IP của Kiều Kiều đến từ mạng viễn thông của Thượng Hải, đúng như bạn nói, là một IP động; IP của Viên Viên Khuyên Khuyên đến từ mạng Giang Kinh; Cô Gái Oái Oăm đến từ mạng Vũ Hán, hình như đều rất bình thường, đúng không? Nhưng thông qua phần mềm phân tích IP siêu việt của tôi kiểm tra, cả ba IP này đều là máy đại lý cung cấp dịch vụ internet. Tuyệt nhất là , ba máy dịch vụ này lại không phải là máy dịch vụ công cộng thông

thường. Nói cách khác, đều là máy dịch vụ ủy quyền có mật khẩu bảo vệ. Người có thể sử dụng ba loại máy dịch vụ này chỉ có khả năng là người chủ của máy cung cấp dịch vụ hoặc thân tín của anh ta; hoặc thực sự có hacker, vì ba máy dịch vụ này một ở Thượng Hải, một ở Giang Kinh, một ở Vũ Hán, lại đều là tuyệt mật, có thể đồng thời trở thành thân tín của ba người chủ ba máy dịch vụ tuyệt mật này, đâu có dễ? Mà công cụ giải mật khẩu bây giờ ngày càng nhiều. Nếu mật khẩu của máy dịch vụ được thiết lập không tử mỹ lắm, hacker sẽ công phá những máy dịch vụ này không chút khó khăn”.

Tur Dao chỉ hiểu lơ mơ, hỏi : “Vậy bạn có thể tìm được chủ nhân của các máy tuyệt mật này không? Hỏi bọn họ xem có phải cũng có một người thân tín, dùng máy dịch vụ ủy quyền của họ để giả mạo?”

“Việc này còn khó hơn việc thâm nhập vào xã hội đen. Đương nhiên mình có thể thử xem, nhưng e rằng không thể một sớm một chiều mà khai thác được. Còn có một đường tắt, mình nhớ là bạn nói mấy cô em ma quỷ đó có người dùng máy của mình để lên mạng, mà không biết họ lên ở đâu, bởi vì máy vi tính của họ không hề bật lên?”

“Đúng vậy, máy của Kiều Kiều không hề cắm điện, tôi đã tận mắt nhìn thấy ở nhà cô ấy; Viên Thuyên lên mạng dùng máy tính xách tay, tôi cũng trông thấy máy tính đang mở, những đoạn chat trước đó không lâu vẫn còn ở đó, nhưng không có một bóng người; ở nhà Tiểu Mạn, tôi và mẹ cô ấy đều nhìn thấy máy tính mở, và cũng là người mới dùng QQ”.

“Vậy chúng ta tìm đến máy tính của mấy cô em này trước, còn hơn là lần mò xa xôi lùng sục mấy người chủ của máy dịch vụ ấy. Xem xem, có phải là bọn họ dùng máy của nhà mình để lên mạng không, dùng IP gì. Theo mình được biết, địa ngục cũng vậy, ranh giới âm dương cũng vậy, hình như đều không có máy tính, và càng không thể lên mạng gì hết!”

Tur Dao nghĩ ngợi: “Máy tính của Viên Thuyên thì dễ xử, tôi có thể nhờ chồng chưa cưới của cô ấy. Nói rõ sự thật, chắc anh ấy không e ngại gì. Còn máy của Kiều Kiều và Tiểu Mạn lại ở nơi khác, tạm thời chắc khó”/

“Được, vậy bạn nhanh chóng đi lấy máy của Viên Thuyên, đồng thời mình

sẽ tiếp tục nghiên cứu ba máy dịch vụ kia, mong sao sẽ tìm được đáp án nhanh nhất”.

Chú thích :

(1) Nói vui, xuất phát từ câu ngạn ngữ Trung Quốc “ Cóc muốn ăn thịt thiên nga”

(2) Nói vui : hai người phân công việc nhà; ý nói kết thành vợ chồng

(3) Tên một bộ phim hình sự Hồng Kông; ở đây dùng với nghĩa “gián điệp”

Chương 46: ÁM HẠI

Vì quá nửa đêm mới ngủ nên lúc trải đầu trước khi đi làm, Tư Dao thấy đầu vẫn còn ong ong. Cô gọi điện cho Dục Chu, nói muốn mượn máy tính xách tay của Viên Thuyên để xem xem có phải cô ấy dùng nó để lên mạng không. Dục Chu không hiểu rõ việc này nên nói: "Không thể nào! Từ lần trước em nói với anh máy tính của Viên Thuyên trong căn hộ mới đang mở. Anh khóa nó lại rồi, sao lại có thể dùng để lên mạng được nữa?"

"Nhưng đêm qua em vẫn nhận được QQ của cô ấy. Em quen một cao thủ mạng vi tính, muốn xem xem thực ra cô ấy đã lên mạng bằng cách nào, muốn thông qua máy tính của cô ấy để tìm vài đầu mối".

"Người ấy có thể tin cậy được không? Anh đương nhiên có thể để anh ta xem máy của Viên Thuyên giúp em, nhưng em phải cẩn thận". Tư Dao hoàn toàn có thể hiểu được sự do dự của Dục Chu.

"Anh ấy là nghiên cứu sinh ở đại học Giang Kinh. Em đã kiểm tra rồi, có lẽ là đáng tin cậy".

"Được, anh sẽ mau chóng đưa cho em, em cứ đợi điện thoại".

Tur Dao ra khỏi phòng, thấy Lâm Nhuận đã chờ mình dưới cầu thang. Cô vội rảo bước đi xuống, muốn hôn anh một cái nhưng lại bị anh "tranh" trước.

"Có phải em lại ngủ không ngon giấc không?" Lâm Nhuận ái ngại vuốt ve khuôn mặt có phần vàng vố của Tur Dao.

"Ngán quá, đêm qua tiếp thu bài học về mạng, thầy giáo luôn mồm nói lung tung đủ thứ "bao la bát ngát" khô như ngói". Tur Dao cười nói.

"Anh chưa hiểu, em nói cụ thể xem?"

Hai người sánh vai đi ra cửa. Tur Dao kể cho Lâm Nhuận nghe về chuyện nửa đêm bị đánh thức bởi bài hát "Vé một chiều đến nỗi sâu muộn" tự vận hành, rồi gọi Trương Sinh đến tra phần mềm gián điệp. Lâm Nhuận lắng nghe rồi nói: "Thật là rất ly kỳ, nhưng anh chàng Trương Sinh đó có đáng tin tưởng không?"

"Em cảm thấy đó là một anh chàng cũng khá".

"Anh tin ở sự phán đoán của em. Tuy vậy, bắt đầu từ hôm nay, em phải cẩn thận ở mọi nơi. Việc giao nộp số tiền kia, hôm nay, sau khi tan tầm anh sẽ thực hiện vài thao tác, sau đó sẽ gọi điện cho em".

Điện thoại của Tur Dao bỗng đổ chuông, hóa ra Trương Sinh gọi đến.

"Vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Có phải phát hiện ra điều gì không?". Lâm Nhuận đã ngồi lên xe đạp nhìn Tur Dao cười rồi phóng vụt đi.

"Mình về đến phòng thí nghiệm của bọn mình, làm gì học đến tận bây giờ".

"Ôi, bạn không ngủ à?"

Công việc là giấc ngủ tốt nhất. Không nói dài dòng nữa, mình đã tiến được một bước mang tính đột phá. Bạn sẽ không tin nổi phát hiện này đâu! IP của Kiều Kiều, Viên Thuyên, Tiểu Mạn là ba máy dịch vụ đại lý khác nhau, ba đại lý này lại có cùng địa chỉ".

"Bạn nói tiếng phổ thông được không?" (1)

"Đêm qua bạn đã nghe rồi còn gì? Nói đơn giản là, ba người hoặc "ma" này dùng cùng một IP để lên mạng!"

"Sao? Bạn cũng có trí tưởng tượng đấy nhỉ?"

"Sự thật là thế, tôi chỉ lắng nghe mà thôi...".

Đột nhiên, âm thanh từ phía Trương Sinh trở lên ồn ào hỗn tạp. Cảnh tượng phía xa đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Tư Dao: một chiếc xe "Săn báo" (2) màu đen đột nhiên lao ra từ một con đường nhỏ, hung hãn lao về phía Lâm Nhuận đang đi xe đạp ở phía trước. Lâm Nhuận hoàn toàn không đề phòng, dù bị tiếng động cơ xe làm giật mình, đã ngoái lại nhìn nhưng không kịp tránh nỗi ác mộng giáng xuống ban ngày.

Thân hình to cao của anh bị hất lên cao rồi nặng nề vật xuống đất, nằm bất động.

Trên đường có vài người đi lại, đứng chờ ra vì cảnh tượng trước mắt, có người hét lên. Tư Dao chạy thật nhanh về phía đó. Chiếc xe "Săn báo" nổ máy, chạy mất hút.

Tư Dao vừa chạy vừa gọi 110.

Lâm Nhuận tỉnh lại đi!

Anh là điều tốt đẹp duy nhất còn lại của cuộc đời em tương lai em. Anh tỉnh lại đi!

Các anh cho tôi đi theo xe!

Cô là người nhà à?

Vâng, đương nhiên rồi!

-----
(1). Mấy câu đó Trương Sinh nói bằng tiếng địa phương.

(2). Một loại ô tô việt dã do Trung Quốc sản xuất.

Chương 47

Hắc Đạo

Trương Sinh đang hào hứng báo cho Tư Dao biết về phát hiện mới nhất của mình thì điện thoại đột nhiên bị ngắt.

Trương Sinh biết rất ít về cuộc sống của Tư Dao, chỉ biết cô là một người con gái dễ thương. Anh chỉ lờ mờ cảm thấy cô đang có phần bối rối. Một cô gái bị khống chế máy tính từ xa, chắc chắn gặp phải không ít phiền phức.

Đây chỉ là suy nghĩ rất đơn giản của anh.

Cho nên việc cô đột ngột ngắt máy trong khi đang cười nói chỉ có thể là một biểu hiện của sự bối rối. Anh thích nghe giọng nói của cô, vui cười hay cáu giận gì cũng được. Cô ấy ngắt máy, đương nhiên có cái lý của mình, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, thì mình chẳng thể đoán ra.

Sở trường của mình chỉ là cái khối hộp chữ nhật liên kết rất nhiều đầu dây đặt trên chiếc bàn này.

Để tiện phân tích, đêm qua sau khi được Tư Dao đồng ý, Trương Sinh đã "bắt" tất cả mọi dữ liệu của Tư Dao trên QQ nhồi vào đĩa CD. Đêm khuya trở về phòng máy, áo khoác cũng chưa cởi, anh liền ngồi ngay xuống trước máy tính. Mục tiêu thứ nhất của anh là tra xem Kiều Kiều, Viên Thuyên, Tiểu Mạn lần cuối cùng gửi tin nhắn ở vị trí truy cập mạng cụ thể nào. Ba đại lý tuyệt mật khác nhau, ba tên "ma nữ" này làm thế nào để công phá được mật khẩu? Lẽ nào người trần hễ chết đi là trở thành "hắc khách" như trong truyền thuyết? Như vậy thì, chuyển dịch từ "hacker" thành cái tên "hắc khách", là một từ kiêm hai tầng nghĩa.

Muốn biết "ma nữ" rốt cuộc liên kết ba máy dịch vụ uỷ quyền từ IP vào, phương pháp trực tiếp nhất là xâm nhập vào máy dịch vụ đó, xem trộm ghi chép về những lần đăng nhập của máy đó, nói cách khác, anh phải làm hacker.

Anh bắt đầu tấn công vào máy dịch vụ "quá giang" của Kiều Kiều. Sau nửa tiếng, trán anh bắt đầu vã mồ hôi hột, không hiểu vì căng thẳng hay là vì tấm áo khoác nỉ dày nặng đang mặc trên người.

Chủ nhân của máy dịch vụ rành rành là một tay nhà nghề. Mật khẩu thiết lập

là "Tiêu chuẩn công nghiệp", lại cài thêm phần mềm cao cấp tăng cường bảo mật an toàn và bức tường lửa được bố trí cẩn thận; những cao thủ có thể thâm nhập được vào máy dịch vụ này, dù không phải cực hiếm thì cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Trương Sinh vẫn luôn rất tự tin về "võ công" của mình trên mạng, đặt mình ở đẳng cấp của "Lệnh Hồ Xung", không hạ được "Đông Phương Bất Bại" (1) nhưng chắc chắn thuộc loại "cao thủ hàng đầu". Một "ma nữ" trước đây chưa hề giỏi về máy tính, sao lại có thể công phá máy dịch vụ này một cách quá dễ dàng như vậy? Hơn nữa, ba người lại dùng một thủ đoạn giống nhau? Đủ để chứng tỏ rằng trong đó có điều kỳ quặc.

Anh mất gần hai tiếng đồng hồ mới xâm nhập được vào máy dịch vụ ẩn mà Kiều Kiều sử dụng. Anh copy lại IP đêm qua đã kết nối với máy dịch vụ, rồi bắt đầu tấn công vào máy dịch vụ mà Viên Thuyên đã dùng. Nó cũng được bố trí mật khẩu chuyên nghiệp, có phần mềm tăng cường bảo mật và cài đặt tường lửa chặt chẽ như vậy.

Đến lúc trời sáng, anh đã xâm nhập thành công cả ba máy dịch vụ. Sau khi đọc lướt qua những nhật ký lưu thông tin đăng nhập trên máy, anh thấy kinh hãi. Có một IP đăng nhập và cả ba máy tối hôm qua.

Thì ra là "một con ma phân thân làm ba". Trương Sinh cười hì hì. Nào, ta xem mày chạy được đi đâu. Anh cười nhạt, dùng lệnh ping vào IP này, lại nhận được một kết quả rất không mong muốn: IP này vẫn là một máy đại lý cung cấp dịch vụ, một đại lý công cộng, cùng một lúc có thể có hàng nghìn vạn máy lẻ liên kết. Công việc tiếp theo chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Anh gọi điện cho Tư Dao là vì muốn biết ba người bạn gái đã qua đời liệu có quen một cao thủ mạng vi tính nào không, bởi vì mọi dấu vết cho thấy, dù là ma quỷ có tồn tại thì bọn họ cũng phải dựa vào một mạng có thực để trò chuyện với Tư Dao. Đã muốn chuyện trò, tại sao họ phải dùng máy đại lý công cộng, dùng mọi cách để che dấu vị trí thực của mình? Nếu quả thực là ma quỷ thì thân thể không còn hình hài, người trần mắt thịt không thể nào nhìn thấy, vậy họ trốn tránh cái gì?

Tiếc là cuộc gọi cho Tư Dao lại ngắt nửa chừng, Trương Sinh chuyển sự chú ý sang một góc độ khác: giả thiết mọi việc này không phải do ba tên "ma nữ" đó làm mà là có người đang 'giở trò ma quỷ', thì giống như Tư Dao đã nói - những cao nhân in-tơ-nét có "bàn tay đen" tài ba, ít như sao buổi sớm - tại sao mình không điêm mặt từng người?

Anh điêm qua một lượt những cao thủ có danh tiếng trong giới "hắc đạo", không nghĩ ra được người nào vô duyên đến nỗi đi khiêu chiến với Tư Dao - một cô gái không thuộc "thế lực ác" cũng không phải là "cao thủ tuyệt đỉnh". Nhưng dù người này là ai, rõ ràng là hấn hoặc ả ta rất quen với Tư Dao và những người bạn đã chết kia.

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện. Anh bắt đầu lướt qua danh sách bạn thân của Tư Dao. Ánh mắt anh dừng lại ở cái tên Hoàng Dục Su

Nhất định là "phiên bản của Hoàng Dục Su" trên diễn đàn rồi. Trương Sinh nhớ rõ cái tên này. Xem IP, thì ra là một anh chàng ở Mỹ, thảo nào hấn không biết trời cao đất dày là gì, lại còn tự xưng là "Lão Đông Tà" nữa! Chỉ có cao thủ thứ thiệt mới dám lấy biệt hiệu này, ví dụ những cao thủ về mạng ở tình này mới được gọi là "Đông Tà", "Tây Độc", "Bắc Cái", "Nam Đế", "Trung Thần Thông" (2). Anh nhớ đến một vài thông tin đồn trên giang hồ đã từng được nghe: "Trung Thần Thông" là một kỹ thuật viên cao cấp của một cơ quan X. Cũng có người nói anh ta là một chuyên gia chống hacker của Sở Công An; "Nam Đế" vốn là cố vấn Ban công nghệ thông tin trang web "Bách Độ", nhờ trang "Bách Độ" tung ra thị trường mà trở thành một triệu phú, rồi 'giải ngũ'; trở thành Hội trưởng Hiệp hội Công nghệ thông tin thành phố Giang Kinh; "Bắc Cái" là một nhân viên tiêu thụ sản phẩm công nghệ thông tin, luôn nói mình phải sống nhờ "đi ăn mày"; "Tây Độc" là người duy nhất từng có quá trình phạm tội, đã từng có hành vi trộm cắp rất đáng khinh trong giới hacker, từng xâm nhập vào hệ thống máy tính của ngân hàng Hối Phong tiến hành hoạt động chuyên tiền, cuối cùng bị "Trung Thần Thông" và cao thủ của Ban an ninh quốc gia tóm được. Còn "Đông Tà"? Không ai biết rõ về anh ta, chỉ nghe nói anh ta "vừa chính vừa tà"...

Trương Sinh trình trọng cầm điện thoại lên.

"Huyết Trích Tử"(3) hãy giúp mình việc này, có thể tra được thông tin về 'Đông Tà' không?"

"Con Cóc à? Anh có điên không đây? 'Đông Tà' của Giang Kinh? Chưa có ai từng thấy anh ta!"

"Anh ta có thể nổi danh như hiện nay, chắc chắn có người từng gặp"

"Tên anh ta xuất hiện trong hắc đạo trên mạng, không phải là trên vô tuyến, tại sao nói chắc có người từng gặp?"

Trương Sinh thất vọng ngồi xuống trước máy tính, bắt đầu tiến hành phân tích IP của Hoàng Dược Sư

---

1 Hai nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung

2 Các biệt hiệu này vốn đều là tên các nhân vật trong truyện võ hiệp Anh Hùng Xạ Điêu của Kim Dung

3 Tên nhân vật trong truyện võ hiệp của Hoàn Châu Lâu Chủ

Chương 48

Sa lưới

“Chồng cô vẫn đang hôn mê, kết quả kiểm tra bước đầu cho thấy có nhiều chỗ xương bị gãy và phần mềm bị tổn thương nghiêm trọng, tạm thời vẫn chur qua cơn nguy hiểm. Buổi chiều chúng tôi sẽ kiểm tra toàn diện kỹ lưỡng hơn. Máy ngày này anh ấy đều phải nằm trong phòng cấp cứu để theo dõi đặc biệt, cô hoàn toàn không phải lo gì về điều kiện chăm sóc. Tôi rất hiểu tâm trạng của cô lúc này. Cô lên đi ăn chút gì đi, giữ gìn sức khỏe của mình

là điều cần thiết”. Bác sĩ phụ trách tên là Tạ Tôn rất quan tâm, nói với Tư Dao đang đứng ngoài phòng theo dõi. Cô không muốn giải thích mình và Lâm Nhuận không phải là vợ chồng. Tâm trạng cô vẫn đang rất nặng nề, lại thêm đêm trước không được nghỉ ngơi nên đầu nhức như muốn vỡ tung. “Anh đã rất quan tâm, bọn em nhất định sẽ cảm tạ các anh tử tế. Bây giờ em đi về lấy một ít đồ dùng cần thiết cho anh ấy nằm viện, rồi sẽ quay lại ngay” Tư Dao biết lúc này mình cũng không thể giúp được việc gì, cô quay người bước đi, nhưng Tạ Tôn lại gọi “Cô Tư Dao, khoan đã”. Anh ta bước tới gần chăm chú nhìn khuôn mặt Tư Dao, thấy cô có vẻ mất tự nhiên, anh mới nói: “Xin đừng lấy làm lạ, tôi chỉ muốn hỏi xem có phải sức khỏe của cô gần đây không tốt hay không? Ví dụ như các triệu chứng mệt mỏi, rối loạn nhịp tim, đổ mồ hôi trộm, đầu choáng váng... Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tình trạng sức khỏe của cô xem ra không ổn lắm”.

“Gần đây, áp lực trong công việc và cuộc sống của em khá lớn”

“Nếu rồi thì nên đến bệnh viện kiểm tra, khám toàn diện; cô có thể trực tiếp gặp tôi. Chồng cô... sau khi qua cơn nguy hiểm trong vài tháng tới sẽ phải nằm bất động khá lâu, rất cần sự chăm sóc chu đáo của cô, nên trước hết cô phải giữ gìn sức khỏe đã”

Ở cửa phòng cấp cứu, Tư Dao gặp Dục Chi đang tất tả chạy đến. Anh cầm chiếc máy tính xách tay của Viên Thuyên, quan tâm hỏi: “Tình hình của bạn em đã ổn định hơn chưa?” Anh vừa mới gọi điện cho Tư Dao khi cô đang sốt ruột đứng chờ bên ngoài phòng cấp cứu, không biết Lâm Nhuận sống chết ra sao. Tư Dao gật đầu “Thật áy náy quá, lại bắt anh phải mang đến...”

“Cơ quan của bọn anh cũng gần bệnh viện, không phiền hà gì đâu. Huống hồ anh lại đi ô tô... Bây giờ em định đi đâu, anh có thể đưa em đi...”

“Thế sao được, anh còn phải đi làm...”

“Thời gian ăn trưa khá linh hoạt, em đừng ngại”

Tư Dao nghĩ: “Hy là, anh đưa em đến đại học Giang Kinh trước, để đưa chiếc máy này cho anh chàng cao thủ máy tính kia, sau đó em muốn về chỗ trọ, thu xếp một ít đồ dùng hàng ngày, Lâm Nhuận còn phải nằm viện một

thời gian”

Dục Chu nói rất thoải mái: “Không vấn đề gì, ta đi nào!”

“Đây là đường tắt đến đại học Giang Kinh, theo anh biết, không có mấy lái xe mò được ra con đường này đâu”. Dục Chu lái xe rất điêu nghệ, xe chạy trên đường nhỏ mà Tư Dao không hề thấy xóc.

“Hình như em đã nghe Viên Thuyên nói, khả năng tìm đường, thuộc đường của anh thuộc loại siêu!”. Sau khi buột miệng nói ra tên Viên Thuyên. Tư Dao hơi hồi hận.

Quả nhiên Dục Chu thở dài, tốc độ xe có vẻ như chậm lại. “Mỗi lần đi trên con đường này, anh đều không nén nổi nhớ thương Viên Thuyên. Em biết đấy, sau khi tốt nghiệp, Viên Thuyên vẫn thường quay về trường tham gia các hoạt động, nào là tọa đàm, thi đấu, dự chương trình của các tiểu ban. Cô ấy thường kéo anh đi theo. Bọn anh hay đi qua con đường này vừa yên tĩnh lại không bị kẹt xe. Hồi đó anh thật sự hết lòng với Viên Thuyên, anh luôn cảm thấy dính hôn với cô ấy là sự lựa chọn sáng suốt nhất, tình cảm nhất trong cuộc đời mình”

Tư Dao đang lơ mơ buồn ngủ, nên lúc này lại cảm thấy hơi là lạ. Cô vội nói “Em và Viên Thuyên luôn rất hiểu nhau, và biết rằng cô ấy cũng yêu anh rất sâu sắc. Anh nên hiểu, một cô gái mạnh mẽ như Viên Thuyên đôi khi rất ít nói những lời yêu đương tình tứ”

“Thế là em rất không hiểu cô ấy rồi. Cô ấy đương nhiên rất biết nói những lời yêu đương tình tứ. Giả sử em là anh, nghe thấy cô ấy nói với anh chàng khác như vậy, chỉ e sẽ rất không dễ chịu gì” Dục Chu nói chậm rãi, nhưng trong giọng nói đã đầy oán trách.

Hóa ra anh ấy đã biết chuyện qua lại giữa Viên Thuyên và Lâm Mang.

“Chắc là anh có chút hiểu lầm. Em nghe nói Viên Thuyên luôn nghĩ cách điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Kiều Kiều, có lẽ đã sử dụng một vài... sử dụng một vài kỹ xảo..” Nghĩ rằng, cuối cùng Dục Chu là người bị tổn thương, Tư Dao cố gắng làm cho anh ta giảm bớt cảm giác đau đớn.

“Có lẽ cô ấy đã nghĩ thế thật. Chỉ có cô ấy biết mà thôi. Nhưng có một điểm

rõ ràng là, trong mấy ngày cuối cùng của Viên Thuyên, Lâm Mang đã tấn công cô ấy rất mãnh liệt. Anh cảm thấy Viên Thuyên đang dao động. Chắc hẳn sự nhiệt tình đột ngột lên của Lâm Mang có liên quan đến gói quà Viên Thuyên cho em trước lúc chết”. Dục Chu không ngần ngại nói luôn tên Lâm Mang.

Tur Dao bắt đầu cảm thấy hơi gai người “Anh nói gì vậy? Có liên quan gì đến bưu phẩm đó?”

“Khi người yêu không tin tưởng ở ta, ta biết ngày tình cảm đã chết. Anh không biết mình đã làm gì sai để mất lòng tin của cô ấy”. Dục Chu thở dài rầu rĩ, Tur Dao cũng buồn thay cho anh, cho đến lúc nghe anh nói “Cho nên, cô ấy đã để lại điều bí mật và tiền bạc cho em”

Tur Dao bất giác sờ tay vào nút mở đai an toàn nói “Em không hiểu ý anh, em không biết bí mật hay tiền bạc nào cả. Điều này anh nghe được ở đâu? Có lẽ Viên Thuyên khá đa nghi, nhưng cô ấy vẫn là người rất lý trí, làm việc gì chần chừ có cái lý của mình”

“Ý em là việc cô ấy giấu anh cũng rất có lý à? Ha ha... lẽ ra là cô ấy phải sớm nhận ra ý đồ của anh, biết rõ là anh muốn được phân chia, việc này lẽ nào không phải là bình thường? Dù là ai khác, cũng sẽ không giương mắt nhìn món tiền đó sống mắt! Anh không thể hiểu nổi tại sao cô ấy không thể chia sẻ cùng anh?”

Dục Chu đang đi đường nào thế này? Anh ta đang thể hiện ngược hẳn với hình ảnh trong sáng lương thiện của anh ta trước đây.

“Hình như đây không phải là hướng đi đại học Giang Kinh, anh ta định đi đâu thế?” Tur Dao đã sờ thấy di động, nếu cần cô sẽ gọi 110.

“Viên Thuyên đã rất tin tưởng em, chắc là em rất thông minh, thử đoán xem, chúng ta đang đi đâu?” Dục Chu mặt lạnh tanh, chỉ chăm chú lái xe.

“Cho em xuống xe” Ngón tay Tur Dao đã nhấn vào số “1”. Bỗng nhiên cô cảm thấy cổ lạnh ngắt.

“Cắm nhúc nhích, đây là con dao, lưỡi mới toanh, chưa từng dính máu. Chắc hẳn cô em không muốn công hiến ‘giọt máu đầu tiên’ phải không? Rút tay

ra khỏi túi da, ngoan nào! Tay không! Đúng, đã bấm số nào rồi? 1 hay 11 hay 110? Chấm dứt ngay” Một giọng nói sắc gọn ở ngay sau lưng Tư Dao. Thi ra có một kẻ nấp ở ghế sau! Tư Dao thấy hồi hận lúc ngồi vào xe đã không quan sát kỹ.

“Dục Chu đừng có làm càn! Anh không cần thiết phải chứng minh rằng Viên Thuyên đã nhìn nhầm người!”

Dục Chu cười khẩy: “Khi Viên Thuyên nhận ra thì đã hơi muộn. Tôi cũng rất đau lòng, vì cuối cùng tôi vẫn mất cô ta. Lúc mới nghe tin cô ta chết, tôi gào khóc khổ sở thế nào chắc không cần nói nhiều với cô nữa. Sau khi cô ấy chết, tôi luôn nhớ thương, nên nick trên mạng của tôi, là để kỷ niệm cô ấy”

Tư Dao giật nảy mình “Anh chính là ‘Phiên bản của Hoàng Dục Su?’”

“Có phải rất xác đáng không?”

“Hoàng Dục Su mất vợ, suốt đời tiếc thương. Đúng, anh vẫn còn chút nhớ nhung đến Viên Thuyên”

“Và, chắc cô đã từng đọc ‘Anh hùng xạ điêu’. Vợ của Hoàng Dục Su chết như thế nào?”

“Vì giúp Hoàng Dục Su ghi nhớ ‘Cửu âm chân kinh’. Đã chết vì quá mệt”

“Chính xác! Nhưng chưa đầy đủ. Lòng tham, chính lòng tham của Hoàng Dục Su đã giết chết vợ mình. Vì lòng tham của tôi, và có lẽ vì cả lòng tham của cô ta, Viên Thuyên đã bỏ rơi tôi, đến Thượng Hải hẹn hò với Lâm Mang. Rồi không hiểu ma ám hay sao mà chết vì tai nạn xe hơi. Cũng may cô dẫn xác đến nói cho tôi biết việc Viên Thuyên gửi bưu phẩm trước lúc chết. Căn cứ vào tính cách và thói quen của cô ấy, tôi đoán ra rằng cô ấy đã gửi lại bí mật cho cô”. Dục Chu nói khá ngắn gọn, anh ta từ chỗ đang bị kích động chuyển thành bình tĩnh lạnh lùng, Tư Dao vì thế càng hoảng sợ.

“Vì thế anh bám theo tôi, chắc chắn anh nhìn thấy tôi post bài lên diễn đàn trong quán net, sau đó anh dùng cái tên Hoàng Dục Su để tiếp xúc với tôi. Một người không thạo về internet như tôi, sẽ tin ngay những lời dối trá của anh, tin anh là một kỹ sư máy tính ở Mỹ, đáng tin cậy thế là sẽ nói với anh hết mọi chi tiết” Tư Dao thầm chửi mình quá lẩn thẩn.

Dục Chi vẫn tập trung lái xem, cũng không quay đầu lại “Bây giờ đã biết chúng ta cần phải đi đâu rồi chứ?”

Tur Dao nằm cuộn tròn trong cốp sau xe, chân tay bị trói chặt dần dần trở nên tê dại. Cô bắt đầu mất tri giác. Nỗi sợ hãi không gian đóng kín lại tràn lên như từng đợt sóng. Cô bắt đầu thấy ngạt thở. Nỗi phiền muộn trong lòng còn khiến cô khổ sở hơn cả cơn đau bên ngoài. Cô cảm thấy mình sẽ chết ngất bất cứ lúc nào.

Có lẽ những suy nghĩ mạnh mẽ là thứ duy nhất có thể chống lại nỗi sợ hãi.

Tur Dao cố gắng tập trung tư tưởng để phân tích những tình tiết vừa rồi.

Đầu óc cô dần sáng ra, nhiều mối nghi hoặc đã được giải thích.

Tên ngồi sau xe dùng dao không chế co, người thấp nhỏ, Dục Chu gọi hắn là ‘thầy giáo Cung’, nói giọng ngoại tỉnh. Qua các câu đối thoại, Tur Dao nhận ra hắn chính là kẻ áo đen đột nhập vào phòng cô qua cửa sổ đêm hôm ấy.

Mục tiêu tìm kiếm của hắn là bức ảnh Viên Thuyên gửi cho cô. Chẳng ai ngờ, Tur Dao vì muốn tránh không nhìn thấy bức ảnh đó nên đã nhét nó xuống đáy hộp pha lê khiến hắn phải ra về tay không

Cũng là hắn, vừa rồi lái chiếc xe đâm Lâm Nhuận bị trọng thương.

Lâm Nhuận, giờ này anh thế nào rồi? Đã tỉnh lại chưa?

Tuy Dục Chu không nhiều, nhưng Tur Dao có thể đoán ra rằng chính là anh ta thao túng tất cả, đặc biệt là những bóng ma xuất hiện trên QQ, phải chăng là kiệt tác của anh ta? Anh ta đương nhiên có thể sử dụng QQ của Viên Thuyên, nhưng khi “Viên Thuyên” lên mạng lần đầu tiên, rõ ràng anh ta đi công tác ở Tứ Xuyên. Chính mình nhìn thấy máy tính của Viên Thuyên được mở trong bóng tối của căn hộ mới, thì là chuyện gì đây? Có lẽ, anh ta điều khiển máy tính của Viên Thuyên từ xa, cũng giống như anh ta kiểm soát máy tính của mình- bật bài hát “One way ticket to the blues” đó lên.

Nhưng rành rành anh ta chính là cao thủ mạng mà Trương Sinh nói qua điện thoại ‘Kiều Kiều, Viên Thuyên và Tiểu Mạn dùng cùng 1 IP lên mạng’, đương nhiên chính là anh ta. Tuy nhiên, anh ta làm thế nào để có được QQ của Kiều Kiều và Tiểu Mạn?

Trong QQ của Viên Thuyên có số QQ của Kiều Kiều và Tiểu Mạn, nếu đúng như Trương Sinh nói người mạo danh ba cô này là một cao thủ máy tính, thì giải được mật khẩu của Kiều Kiều và Tiểu Mạn chắc cũng không mấy khó khăn.

Tại sao anh ta phải giở thủ đoạn quái dị như vậy? Vì Viên Thuyên qua lại với Lâm Mang, chắc chắn anh ta rất hận Lâm Mang, gửi QQ cho Lâm Mang. Còn với mình, sự xuất hiện của Kiều Kiều trên QQ, thực ra là bước đệm chuẩn bị cho sự xuất hiện của Viên Thuyên sau đó, khiến mình dần dần tiếp nhận ‘vị trí hợp lý’ của họ trên QQ. Xem ra bác sĩ Lượng và Lâm Nhuận đều nói không sai. Sau khi Kiều Kiều và Viên Thuyên cùng chết, mình phải chịu gánh nặng tâm lý quá lớn nên sinh ra ảo giác. Điểm yếu của mình về tâm lý, tinh thần đã bị Dục Chu phát hiện ra và lợi dụng- Viên Thuyên và anh ta đều biết mình gặp ảo giác về Kiều Kiều ở căn nhà cũ- nên anh ta mới bịa ra cái chuyện hồn ma Viên Thuyên; trước khi đi công tác còn mua một bó hoa tươi, để trên quây bếp, dẫn đến việc mình cũng bị ảo giác gặp Viên Thuyên. Bác sĩ Lượng từng nhắc rằng, những ám ảnh về tâm lý sẽ sinh ra ảo giác. Đồng thời, Dục Chu còn điều khiển máy tính của Viên Thuyên từ xa, mở bài hát “Giang Nam”, nói chuyện trên QQ, lại còn chọn lúc thích hợp gọi điện điều Phương Tuấn đi khỏi khi anh ấy cùng mình đến căn hộ mới. Tất cả đều nhằm làm cho mình tin chắc rằng “hồn ma” của Viên Thuyên có thực, càng tin chắc rằng Viên Thuyên tồn tại trên QQ. Thế là, sau khi bí mật cuối cùng của Viên Thuyên bị bóc gỡ, anh ta lấy danh nghĩa của Viên Thuyên ngăn cản mình nộp món tiền lớn đó cho công an.

Đúng, nếu không phải vì “Viên Thuyên” trên QQ của ra sức ngăn cản thì không chừng mình đã liên hệ được với các cơ quan chức năng rồi. Một nguyên nhân khiến những người bạn gái ‘đại náo’ QQ, là do mình tự giày vò đến nỗi đảo lộn tứ tung, tâm sự đủ mọi điều một cách hồ đồ với cao nhân “Hoàng Dược Sư”! Vì thế anh ta mới có thể nắm được phương hướng hành động của mình, hiểu rõ tiến trình mình hóa giải được bí mật của Viên Thuyên. Thậm chí tên ‘thầy giáo Cung’ đáng ghét chui vào phòng mình,

không dùng thuốc mê, cũng là vì muốn mình tỉnh dậy tỉnh cò trông thấy, làm cho thế giới vốn đã hỗn loạn của mình càng đáng sợ hơn. Sự sợ hãi trong đời sống thực có thể tăng thêm lòng tin đối với ‘người hảo tâm’ trên không gian ảo, chẳng phải thế là gì?

Và, khi mình không biết làm thế nào tìm ra lời giải về việc “QQ có ma” thì “Hoàng Dược Sư” đã nhảy ra ‘dẫn’ mình bỏ đi Thượng Hải, báo cáo với ‘hồn ma’ của Kiều Kiều, tiện đó phát giác ra tội ác của Lâm Mang. Sao anh ta lại biết mình phát đi lời kêu cứu trên diễn đàn? Chắc chắn là nhờ bám theo mình đến quán nét của Trương Sinh nên phát hiện ra. Vậy thì Lâm Mang đã không nói sai, không phải chỉ có anh ta lâu nay ngầm theo dõi mình.

Đúng thế, chắc chắn Dược Chu đã không mệt mỏi bám theo mình, nên mới có thể hiểu rõ về cuộc sống của mình như thế, khi anh ta đóng giả vai Kiều Kiều đã ‘chỉ trích’ rằng mình và Lâm Mang đã đến ‘Rừng Họa Mi’ ăn cơm. Thậm chí còn có khả năng anh ta bám theo mình đến Thượng Hải và Vũ Hán, nhất là Vũ Hán, trong phòng Tiểu Mạn, mạng QQ đang chat chắc cũng là ‘kiệt tác’ của anh ta.

Sao Dược Chu lại có chìa khóa phòng Tiểu Mạn? Lâm Mang mới có chìa khóa ấy... Chắc là Viên Thuyên thông minh- lúc tiếp xúc với Lâm Mang đã đánh thêm chùm chìa khóa đó. Dược Chu thì lại rất dễ dàng có được vật để lại của cô. Khi Viên Thuyên giấu những chiếc chìa khóa đánh lại ấy, chắc không nghĩ ra sau này lại có lợi cho Dược Chu làm trò ma trên QQ.

Còn người gọi điện cho Lâm Nhuận cứu mình khỏi tay Lâm Mang, chắc cũng là anh ta. Anh ta luôn theo sát mình, chắc chắn đã bám theo ô tô của Thường Uyển đến bờ sông, sau đó báo cho Lâm Nhuận. Anh ta không muốn mình sớm bị hại, vì anh ta vẫn chưa lấy được bí mật của Viên Thuyên.

CHƯƠNG 49

TRÒ CHƠI CỦA THẦN CHẾT

Gió lạnh táp lên mặt Tư Dao, lập tức làm cô tỉnh dậy. Ánh nắng không mấy ấm áp chiếu thẳng vào đôi mắt bị nhốt lâu trong bóng tối, theo phản xạ cô phải cau mày nheo mắt.

“Lâu quá rồi không ngủ ngon như thế này nhỉ?” Dục Chu cười nhạt. “Đêm khuya thì bận trò chuyện với đám hồn ma, sáng ngày ra lại phải nai lưng làm việc cho ông chủ, rõ là khổ! Nhưng tôi có thể đảm bảo những ngày đau khổ đó sẽ không còn nữa. Chỉ cần hôm nay cô hợp tác cho tốt, ngày mai cô sẽ là một “phú bà” nho nhỏ, và cũng không lo bị ác mộng quấy rầy nữa!”

Tư Dao bị hai tên lôi ra khỏi cốp xe, nhìn xung quanh, núi xanh trập trùng, hình như chính là dưới chân núi Vũ Di. Cô đang nghiên ngẫm những lời nói của Dục Chu. Rõ ràng anh ta muốn ép cô phải lấy số tiền đó ra. Chỉ cần cô làm theo chắc sẽ được chia một phần kha khá. Tuy nhiên, khi đang nói, anh ta lại đưa mắt nhìn thầy giáo Cung, có lẽ tiền vừa đến tay sẽ giết cô diệt khẩu. Rốt cuộc họ đều là những người làm việc cực kỳ kín kẽ, mà lòng tham thì không đáy.

Trước mắt cô lại hiện lên cảnh tượng Lâm Nhuận bị xe đâm hất tung lên không trung. Cô biết hai kẻ đồng hành này là bọn vô lương tâm, chẳng có lý do gì để chúng nới tay buông tha cô.

Dây thừng trói chân cô được cởi ra. Chiếc khăn tay nhét trong mồm cũng được lấy ra, hai bên má và cằm của Tư Dao đều tê dại nên cô càng không muốn phí lời với họ. Cô nghĩ bụng “Hai tên này lái xe suốt ngày đêm, ít ra cũng mất hơn 20 tiếng, nhưng nếu ở Giang Kinh có người đi máy bay đến đây, chắc chắn có thể vào hang Thập Tịch trước. Tuy nhiên, ai sẽ phát hiện ra mình mất tích? Ai biết là mình bị đem đến đây? Người duy nhất – có thể là Lâm Nhuận, nhưng anh lại đang hôn mê...”

Dường như Dục Chu đọc thấu ý nghĩ của cô, y nói: “Thực ra, tôi cho rằng cô

không còn lựa chọn nào khác. Trừ phi có chuyện thần kỳ xảy ra, có người tranh vào động trước. Cô chỉ có thể hy vọng chuyện thần kỳ đó là Lâm Nhuận đã bình phục. Cho nên cô hãy ngoan ngoãn đi, để giảm bớt phiền phức cho mọi người”

Tur Dao nghĩ bụng : không biết có đủ thời gian để nghĩ ra cách gì đối phó hay không?

Cô biết, quyền lựa chọn của cô ít ỏi đến mức đáng thương.

Cả ba cùng lên núi. Vẫn là phong cảnh quen thuộc có thể say lòng du khách nhưng trong mắt Tur Dao tuyệt không có chút sức sống nào. Điều quan trọng đặt ra trước với cô là sinh tồn. Mà nếu muốn sinh tồn, kỳ nhất là dễ dàng “hợp tác”, bởi vì bọn họ càng sớm đạt được mục đích, hy vọng sống sót của cô càng sớm chấm hết.

“Suốt dọc đường tôi chẳng được ăn gì, người cũng không được vận động, bây giờ hai chân tê dại mềm nhũn, thật sự không đi nổi”. Tur Dao dừng lại, ngồi trên một tảng đá thờ dốt.

Thầy giáo Cung lạnh lùng hỏi: “Cô có chịu đi không?”

“Không phải là không đi, tôi chỉ muốn nghỉ một lát đã”

Thầy giáo Cung không nói nữa, hạ ba lô xuống, rút từ bên trong ra một đoạn ống thép ngắn chừng nửa thước, rút xoẹt một cái đầu ống, nó lại dài thêm ra một đoạn. Hấn vung bừa cái ống thép đó lên phang đánh “cắc”, một thân cây to bằng miệng chén trà gãy luôn, nửa trên của thân cây đổ về phía Tur Dao. Cô vội nhảy né tránh, giận giữ nói: “Ông làm gì thế hả?”

“Nhìn kìa, chân của cô vẫn nhanh nhẹn quá! Thanh côn này của tôi cũng có thể quệt trên đầu gối của cô, dù cô không thể đi nổi thì chúng tôi cũng có thể khiêng cô đi”

Dục Chu cười hì hì, giống như một đứa trẻ đang xem xiếc thú, quay đầu đi về phía trước, biết rằng Tur Dao sẽ không dám giở thủ đoạn gì nữa.

Ngoài dự đoán của Tur Dao, Dục Chu không đi thẳng đến hang Thập Tịch mà dừng trước một cái nhà bằng tôn ở lưng chừng núi. Điều càng khiến cô ngạc nhiên là cảm giác cô đã từng trông thấy căn nhà này lại bất ngờ trôi

dây.

Căn nhà nằm trong một cái hốc nơi sườn núi, bên trên là một mái đá nhô ra, giống như một cái mũ lớn, che khuất ánh mặt trời. Những tấm tôn xám đen loang lổ những vết gỉ sét, bốn bên dây leo chằng chịt, lại có thêm mấy cây đại thụ cao vút, tán lá che khuất tầm nhìn từ đằng xa lại.

“Mẹ kiếp, quái thật đấy! Sao ông lại mò thấy cái lều nhếch nhác thế này?”

Thầy giáo Cung chép miệng

Dục Chu chờ người ra một lúc, thở dài nói: “Tôi không dám mạo nhận công lao, đây là do Viên Thuyên phát hiện ra”.

Tư Dao khẽ “a” một tiếng.

Dục Chu nói: “Cái lần cả tập thể đi du lịch mùa hè, có một đứa con gái đã gặp bất hạnh. Sau đó một tuần, tôi và Viên Thuyên lại đến đây. Viên Thuyên cảm thấy cái chết của đứa con gái đó hơi kỳ lạ, lại cảm thấy hang Thập Tịch hết sức cổ quái. Khi ấy, tôi vẫn còn là người yêu, là người cộng tác tốt của cô ta. Cô ta quả là cẩn thận cực kỳ, dù lúc đầu không phát hiện ra manh mối gì trong hang, nhưng lại có nhìn thấy vài thứ dị thường ở bên ngoài. Cô còn nhớ đoạn dốc bắt buộc phải đi qua để vào hang không? Phía đông của sườn dốc là con đường xuống núi. Con đường núi rất rõ ràng, gần như có thể nhận định chắc chắn là do con người khai phá; còn hướng tây là sườn dốc dựng đứng, đầy cỏ mọc rậm rì, không phải là lối có thể lên xuống núi. Sau khi quan sát tỉ mỉ, Viên Thuyên phát hiện ra trên sườn dốc gần như bị màu xanh che kín hoàn toàn ấy có một thảm thực vật khá thưa thớt. Nhìn kỹ hơn, phần mặt dốc chưa từng mọc cây cối ấy hoàn toàn là nham thạch cứng, mà hình như chỗ nham thạch đó có vết tích bị đục đẽo, vì vậy hình thành một vài chỗ lõm, vừa vặn để làm chỗ đặt tay hoặc đặt chân cho người đi leo núi. Chúng tôi đi theo con đường cây cối thưa thớt ấy, ngoặt sang thung lũng bên này thì phát hiện ra căn nhà tôn”.

Lúc Dục Chu nói, thầy đã xem xét một lượt trong ngoài căn nhà rồi nói: “Có lẽ nó đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, bụi đất bám dày đặc, chỗ nào cũng bị gỉ, sàn gỗ cũng có vết mục. Tại sao không đi thẳng đến hang, còn vào đây làm gì?”

Dục Chu nói: “Uông công anh làm một gã giang hồ. Sao không nghĩ xem, dù chúng ta gặp mấy ngày đêm, nhưng về lý thuyết vẫn chậm hơn người đi máy bay. Lỡ mà thằng luật sư đó tỉnh lại, phát hiện ra Tư Dao mất tích thì sao? Hoặc là hấn vội vàng báo cho các cơ quan chức trách về những việc ở hang động này thì sao? Để bảo đảm an toàn, ta cần kiểm tra kỹ trước khi vào hang, xem trong ngoài có người không”

“Ai sẽ đi?”

Dục Chu đẩy Tư Dao một cái, rồi đi sau cô vào căn nhà tôn, nói: “Thầy giáo Cung, tôi đã kể về việc tìm thấy căn nhà này như thế nào một cách tỉ mỉ tới mức không thể tỉ mỉ hơn rồi. Lẽ nào không phải là nói để cho ông nghe? Ông khá nhanh nhẹn, dù gặp ai ông cũng sẽ có cách thoát thân. Tôi ở lại đây trông chừng tiêu thư Dao”.

Thầy giáo Cung nhìn vào cái lưng của Dục Chu một lúc, rồi không nói gì, quay người đi.

“Anh cũng ghê đây, gã giáo Cung này là một tên trộm có kỹ thuật cao, vậy mà vẫn chịu để cho anh sai bảo!”

“Cám ơn cô đã không nói trước mặt anh ta, một cơ hội tốt để khiêu khích ly gián nội bộ”. Dục Chu nói. “Tuy nhiên, cũng may là cô không làm thế, nếu không sẽ chọc giận chúng tôi, chắc cô sẽ càng khôn đốn đây!”

“Có cần tôi nói với anh ta rằng hai tuần trước anh đã bám theo chúng tôi vào hang, suýt nữa thì đã hại tôi, và cướp đi được 30 vạn đó không?”

“Tùy cô, câu ấy cũng sẽ quyết định cuộc đời cô. Việc này vốn do tôi vạch kế hoạch, tên Cung chỉ là người cộng tác theo thời vụ, đương nhiên tự biết rằng mình chỉ có thể là người phụ việc”

“Tại sao anh lại bỏ, không lấy 30 vạn đó?”

“Cô biết rồi còn hỏi làm à? Cầm lấy mấy cái túi trong tay thì có thể đoán rằng tiền trong đó cũng không nhiều. Tôi biết Viên Thuyên quyết không dừng lại ở con số ấy. Cô ta làm như vậy, rõ ràng chỉ là một đầu mối dẫn dắt đến đoạn sau. Nếu cô cầm rồi mà không đem về cho bố mẹ cô ta thì sẽ không lấy được thông tin ám hiệu tiếp theo. Còn tôi cũng hiểu, nếu hôm đó

lấy đi món tiền nhỏ nhoi ấy và giết cô thì tôi sao có thể câu được con cá lớn như hôm nay? Tất cả đều là vì tôi quá hiểu Viên Thuyên!”

Tur Dao nhìn quanh căn nhà nhỏ, nếu đây từng là nhà của một ai đó, có thể gọi tên chính xác là “chỉ có bốn bức vách” một chiếc bàn sắt, một chiếc giường sắt, một chiếc bếp bằng sắt.

Đồ đạc cực kỳ đơn giản nhưng lại khiến cô kinh hãi ghê rợn...

Toàn thân Tur Dao run run: những thứ này cũng rất quen, thậm chí cô còn cảm thấy mình đã từng ngủ trên chiếc giường lạnh lẽo này. Nghĩ đến đây, lưng cô co giật dữ dội, giống như bị lửa thiêu. Tại sao chiếc giường lạnh lẽo kia trong phút chốc lại trở nên nóng ran như vậy? “Cạch” một tiếng, cửa sắt đóng lại, cô giật mình hoảng hốt, tim bắt đầu đập thành thịch như vó ngựa phi. Con đau dữ dội từ một góc sâu trong não đột nhiên bật ra, đau đến nỗi cô khẽ rên lên. Hai tay cô ôm lấy ngực, từ từ ngồi xuống. Đi ra, cho tôi đi ra, cho tôi hít thở không khí trong lành.

“Cô sao rồi? Không phải giả vờ ôm đấm chứ?” Giọng nói lạnh lùng của Dục Chu đánh thức Tur Dao thoát khỏi ảo giác và nỗi đau đớn.

“Mở cửa ra, tôi tức ngực quá, không khí ở trong này rất xấu”

“Tôi mong cô chớ giở thủ đoạn gì”. Dục Chu nhìn bộ dạng yếu ớt của Tur Dao, đoán chừng cô không thể trốn đi đâu xa được, bèn mở hé cánh cửa ra Tur Dao chậm chậm đứng lên, đi tới cửa, hít thật sâu không khí trong lành mát lạnh của núi rừng, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cô quay sang Dục Chu đang tỏ ra hết sức cảnh giác: “Chắc anh không quên mấy chữ “Đau thương đến chết” phải không? Chúng ta là người cùng hội, đến hôm nay chỉ còn anh, tôi, Thường Uyển và lm còn sống. Đoàn người ở đại học Y Giang Kinh gần như đều đã ra đi. Lẽ nào anh không thấy rằng chúng ta cũng khó lòng thoát được? Tại sao cứ phải cay cú về vật chất như thế?”

Dục Chu nói ngay lập tức: “Cô muốn “khuyên tôi đầu hàng” chắc? Chỉ vô ích thôi. Tiền bạc đúng là thứ ở ngoài thân xác, nhưng khi có một con số nhất định, thay đổi về lượng sẽ dẫn đến thay đổi về chất, thì chúng sẽ không phải là thứ ở ngoài thân xác nữa. Chính vì chúng ta không có tương lai, nên

tôi bằng lòng tiếp tục trò chơi này. Ngược lại tôi thấy cô mới là người kỳ quái! Đã cảm thấy khó thoát mà còn không lấy số tiền đó để sống xa hoa một chút, hưởng thụ một chút cuộc sống mà cô chưa hề được hưởng. Đã nghe nói về “Hội chúng ngày tận thế” chưa? Chơi bởi một cách cuồng điên, tiêu xài vô độ, còn hơn là suốt ngày đi làm “viên chức cấp tiến”, làm gần chết cũng chỉ vừa đổ vào mồm, rồi còn ngồi ôm tuyệt vọng mà “Đau thương đến chết” đem đến cho chúng ta”

Tur Dao im lặng. Tại sao ư?

“Tôi nghĩ, vì tôi vẫn còn hy vọng về tương lai”

“Rất đúng, cô đã trả lời giúp tôi, tôi cũng rất hy vọng ở tương lai”. Dục Chu cúi sát mặt vào Tur Dao, nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Cho nên, tốt nhất là cô hãy thông minh lên, đừng làm tôi thất vọng, như vậy chúng ta đều có tương lai tốt đẹp”

Thầy giáo Cung đã trở lại, nói trong ngoài động không có bất cứ điều gì khác lạ.

“Lại là một người muốn “Đau thương đến chết”?” Tur Dao nhìn cái bóng bé nhỏ của Thầy giáo Cung - một tên trộm có kỹ thuật cao siêu, có thể thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát - liệu có bị hạ gục vì một lời nguyện không? Vì tay Tur Dao vẫn bị trói, nên ba người không bám leo lên núi bằng con đường Dục Chu miêu tả, mà quay về đường ban nãy để đi lên hang. Tur Dao không thể bước lên cái dốc dưới chân hang được. Dục Chu và Thầy giáo Cung người kéo kẻ đẩy, đưa cô đến ngoài cửa hang.

“Một tuần trước, cô và gã luật sư đó quả là rất thành công trong việc “cắt đuôi”. Tôi cũng không nghĩ rằng trong giờ làm việc hai người lại đột ngột đi ra sân bay”. Dục Chu bật đèn pin, đi từng bước vào trong hang, cẩn thận chiếu đèn bốn bên, để đảm bảo không có gì bất ngờ xảy ra.

Thầy giáo Cung chột mở miệng: “Ông Chu, người ngay thì không nói lắt léo, có phải ông đã từng theo bọn họ đến đây không? Ông định nuốt một mình à?”

“Tôi đưa ra giá cao, mời ông đến giúp. Mỗi hành động của tôi đâu cần được ông phê chuẩn? Tôi là người biết giữ chữ tín, dù là tự mình lấy cũng vẫn sẽ giữ lời, chia cho ông phần ông đáng được hưởng”. Dục Chu nói nghe chắc nịch.

Tur Dao nghĩ bụng: “Hai tên này thực ra đều rất tham lam, rất biết tính toán, tất nhiên sẽ có sự va chạm nào đó, mình nên làm gì để lợi dụng điểm này?” “Mạnh Tur Dao!” Tiếng Dục Chu giận giữ, dường như đoán thấu suy nghĩ của Tur Dao. “Bọn tôi không có nhiều thời gian, sự nhẫn nại cũng có giới hạn. Tôi chỉ cho cô thời gian nửa phút, hoặc là cô nói cho chúng tôi bí mật của Viên Thuyên, lấy món tiền đó ra, hoặc là không cần nói gì cả, chúng tôi chấp nhận đen đui, coi như cô hoàn toàn vô dụng, sẽ chìm đầu cô xuống nước cho đến khi cô không giãy giụa được nữa mới thôi. Bản thân tôi cho rằng đó là cách chết rất đau đớn, cô nghĩ đi!”

Mình có nửa phút để suy nghĩ.

Hắn “thiết kế” mọi việc đâu ra đấy suốt hai tháng nay. Ánh mắt hắn lúc trên đường, giọng điệu hắn vừa nói, tất cả đều cho thấy hắn rất quyết tâm, không đạt được mục đích chắc chắn sẽ không dừng tay. Mà khi hắn dừng tay, thì tức là bắt đầu giết chóc.

Dù mình có nói hay không, cũng đều cầm chắc cái chết.

Hãy đi từng bước rồi sẽ liệu xem sao, tranh thủ càng nhiều thời gian... mình chỉ còn có một lựa chọn này.

Nửa phút qua đi nhanh hơn so với cảm giác của Tur Dao, Dục Chu nói:

“Được, cô vẫn im lặng, chúng tôi cô đã có một lựa chọn rất có tính nguyên tắc”. Anh ta giờ tay nắm lấy mái tóc dài của Tur Dao, Thầy giáo Cung thì ấn vai cô, chuẩn bị chìm xuống nước.

“Tôi chưa nói, là vì đang nghĩ: nếu nói cho các anh biết thì tôi nên đòi các anh bao nhiêu”. Tur Dao mở miệng kịp thời. Hai người cũng lập tức buông tay ra.

Dục Chu nói: “Đã nói với cô rồi, sau khi lấy được món tiền đó, tôi được 50%, Thầy giáo Cung 30%, cô được 20%. Dù là phần nhỏ nhưng theo tôi

được biết, tổng giá trị món tiền này rất có khả năng là trên một triệu tệ, đôi với cô như thế cũng là rất khả quan”

“Tôi muốn ít nhất 40%. Lý do rất đơn giản: Bí mật này do tôi phát hiện ra đầu tiên. Nếu không phải vì anh dùng quý kế, tôi sẽ chẳng nói với ai, một mình hưởng trọn, lúc ấy anh sẽ thế nào?”

“Món tiền lớn như vậy không ai có thể độc chiếm, giống như Viên Thuyên, một người cực kỳ thông minh mà cuối cùng đã ra sao? Đừng cho rằng tai nạn xe hơi của cô ta chỉ là một sự cố ngẫu nhiên! Tôi sớm cảm thấy có người bám theo cô ta, muốn “giải quyết” cô ta. Thời gian xảy ra tai nạn đó lại vừa khéo vào lúc cô ta mới giấu xong tiền, sắp xếp xong tất cả những chuyện như tạo blog... càng chứng minh cho suy đoán của tôi. Nếu chậm lại hai tháng, nhận được giấy phép nhập cư Canada, cô ta sẽ ôm đồng tiền đó cao chạy xa bay, đó mới là độc chiếm thực sự!”

“Thì ra anh cũng biết cô ấy xin sang Canada?”

“Cô ta hoãn ngày cưới hết lần này đến lần khác. Tôi đã nghi ngờ, xin giấy phép thường trú Canada cần rất nhiều giấy tờ và chứng minh, nhiều email qua lại. Cô ta luôn giữ kín không cho tôi biết, thậm chí còn đến quán net để gửi email, không cho tôi tra được tài khoản hòm thư của cô ta. Tôi tình cờ xem được trên máy tính của cô ta một trang web về di cư Canada. Tôi sinh nghi, sau khi thâm nhập vào hệ thống máy tính của văn phòng luật sư về di cư, quả nhiên đã phát hiện ra những tư liệu của Viên Thuyên”

“Vậy thì anh cũng đã biết nội dung blog của cô ấy rồi?”

“Đừng quên, blog của cô ta là do cô nhắc đến với “Hoàng Dược Sư. Tôi vốn không biết cô ta đang làm blog, cô ta giấu tôi. Tôi muốn nhìn thấy bức ảnh chụp cảnh Tân Thường Cốc ấy, chính là để tìm manh mối, không ngờ cô giấu rất tài tình”.

“Cô có biết số tiền đó ở đâu ra không?”

“Dù sao cũng là tiền bất chính, bởi vì chỉ dựa vào nghiệp vụ của cô ta, dù giờ một vài thủ đoạn cũng không thể có được số tiền quá lớn như vậy. Tôi cảm thấy cô ấy có được số tiền này thật vô cùng mạo hiểm, thậm chí có người

còn muốn thủ tiêu cô ta. Tôi cảm thấy mấy ngày cuối cùng, cô ta có cảm giác lo sợ không yên. Một người xưa nay chưa hề đau ốm lại tỏ ra không được khỏe. Tôi nghĩ chắc hẳn cô ta cảm thấy có một mối đe dọa nào đó, nên mới sắp đặt việc gửi quà cho cô – chính là vì sợ mình không có cách nào về nổi Giang Kinh. Cô cũng biết rồi, vé lượt về cô ta đặt trước, sớm hơn hôm cô dọn nhà một ngày. Lẽ ra cô ta có thể đến giúp cô chuyển nhà...”

Đột nhiên, Thầy giáo Cung xen vào: “Cô ta đã kéo dài rất lâu nhờ việc nói chuyện, không ngờ ông lại có thể vui vẻ không biết mệt như thế?”

Dục Chu nói: “Tôi muốn cô ta có thể hợp tác với chúng ta một cách thật sự. Tôi thấy thầy giáo Cung không đợi được nữa rồi. Tôi cho cô 5% trong 30% của anh ta, tôi lại đưa thêm 5% nữa, vậy là cô được tròn 30%. Nếu cô còn cò kè mặc cả, chúng tôi đành không thể tin cô nữa, cho cô “Đau thương đến chết vậy”

“Được, cứ như vậy đi, tôi tin anh. Xin hãy nói lỏng bớt dây trói tôi, nếu không, có một vài thao tác tôi không làm được”. Tư Dao biết chỉ cần được tháo dây trói, kế hoạch của cô có thể được thực hiện.

Bỗng nhiên cả Dục Chu và Thầy giáo Cung đều cười ha hả. Dục Chu nói: “Cô quả là thông minh, nhưng đừng coi chúng tôi là đồ ngu mà đùa giỡn. Bây giờ cô chỉ bị buộc hai cổ tay với nhau, cánh tay vẫn có thể co duỗi, gần như có thể làm được mọi thao tác. Yên tâm đi, lúc nào khó khăn chúng tôi ở đây còn có bốn cánh tay, cô cứ sai bảo là được”

Tư Dao bất lực, đành dẫn hai kẻ kia đến bên “ao máu”. Hai tay cô vừa thò vào nước, bất ngờ rút phất lên. Thúc đứng đằng sau chỉ cảm thấy một bóng đen bay vụt lên, vội nghiêng đầu, cố tránh vật đó, mặt vẫn bị quệt phải ướt nhòe.

“Cô..” . Thầy giáo Cung bước tới tóm chặt vài Tư Dao

Dục Chu vội ngăn lại, nói: “Chỉ là con rắn nước thôi, lần nào nó cũng xông ra như thế. Không phải cô ấy cố ý đâu”

“Sao không nói trước?” Thầy giáo Cung dù đã buông tay nhưng vẫn còn tức giận.

Tur Dao im lặng, lại thò hai bàn tay bị trói xuống nước. Sau một hồi mò mẫm, mặt nước đỏ sậm bỗng biến mất, liền theo đó, tai mọi người nghe thấy tiếng nổ âm âm.

Chu, Cung vẫn đang tập trung tinh thần nhìn Tur Dao mò mẫm dưới hồ, đột nhiên nghe thấy tiếng vang như sấm rền trong động, đều kinh ngạc đứng thẳng dậy nhìn khắp xung quanh, ánh đèn pin nhanh chóng chiếu đến từng góc ngách.

Cuối cùng, hai luồng đèn mạnh cũng tụ lại trên một chiếc quan tài treo từ từ hạ xuống, giống như đèn trên sân khấu chiếu quanh người các ngôi sao vừa bước ra.

Hai gã đàn ông há hốc mồm choáng ngợp trước cảnh tượng thần kỳ trước mặt. Quan tài treo hạ xuống, đục vọng trong mắt lại tăng lên. Tur Dao dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy quan tài hạ xuống nhưng vẫn không khỏi ngạc nhiên. Lần này, cô thấp thỏm, không hiểu tại sao chiếc quan tài treo có một khí thế rất uy nghiêm, lúc hạ xuống dường như lại mang theo sự phẫn nộ như thế. Những tiếng nổ âm âm rõ ràng là tiếng găm gờ giận dữ. Dù người nằm trong quan tài là ai, dù là bộ xương khô của bao nhiêu năm về trước, không thể không phẫn nộ trước hành vi quấy nhiễu này.

Sự phẫn nộ đó sẽ đem tới điều gì? Báo thù? Nguyên rủa? hay là Đau thương đến chết?

Quan tài dừng ở độ cao ngang bụng người, hai tên Chu, Cung dù vui mừng đến phát điên, nhưng vì đều là những gã cẩn thận có thừa nên vẫn nhẫn nại chậm chậm bước đến trước quan tài. Thầy giáo Cung lấy tay vuốt nhẹ lên thân quan tài như một nhạc công vuốt nhẹ nhạc cụ yêu quý của mình, miệng mấp máy hình như đang nói “Chỉ riêng chiếc quan tài này, là cổ vật có giá trị văn hóa thì cũng đủ để mình tiêu pha đến cuối đời!”

“Thứ đó ở trong cỗ quan tài này à?” Dục Chu vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Tur Dao “ừ”

Thầy giáo Cung bắt đầu thử đẩy nắp quan tài, nó không mấy may động dẩy, bèn hỏi: “Cô đừng để chúng tôi hỏi thì mới trả lời. Đến lúc này rồi, sao còn

áp ứng thế? Làm thế nào để mở được?”

Tu Dao nói: “Vừa rồi thấy anh đang đấm đuổi say sưa với cỗ quan tài, tôi đâu có nỡ làm anh mất hứng? Việc này một mình tôi không làm nổi, cần hai anh giúp đỡ”. Trong lúc nói, cô đã bước đến bên quan tài, đứng chặn cái núm lòi ra ở bên thân quan tài, đồng thời đặt hai tay lên nắp. “Tốt nhất là hai anh đừng vào bên cạnh tôi, cùng tôi hợp sức đẩy vào bên này”

Dục Chu và Thầy giáo Cung nhìn nhau, đứng vào hai bên trái phải của Tu Dao. Tu Dao ngâm tính toán : hai tên ác ma này, tên nào độc hơn? Trước mắt cô hiện lên hình ảnh Lâm Nhuận bị chiếc ô tô Săn báo đâm... và cái bàn tay bản thủ vượt lên mặt mình đêm đó...

Cô hơi nhích sang bên trái một chút, Thầy giáo Cung cũng nhích theo, gần như đối diện với đầu quan tài.

“Không cần đặt tay lên nắp quan tài” . Tu Dao rời tay khỏi nắp quan tài trước tiên, từ từ sờ vào thân quan tài. Hai gã Chu, Cung cũng làm theo.

Đột nhiên Tu Dao ngồi thụp xuống, đập mạnh vào núm lòi ra ở thân quan tài, nắp quan tài bằng sắt trên đầu cô bỗng bật mạnh ra kinh khủng, tàn nhẫn đập vào ngực Thầy giáo Cung đang đứng ngay phía trước. Thân thể nhỏ con của Thầy giáo Cung bay vọt lên không như cánh diều đứt dây, phát ra tiếng “hự”. Sức bật của nắp quan tài cực mạnh đã hất hấn đập lên vách động phía sau lưng. Người hấn mềm oặt trượt từ trên vách xuống. Người sống trong bóng tối thì hãy trở về với bóng tối

Dù không phải “tự tay”, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên giết người nên nước mắt Tu Dao cứ thi nhau tuôn trào.

Để đảm bảo là nắp quan tài tấn công được ít nhất một người, Tu Dao đã cố ý di chuyển vị trí, cho nên Dục Chu chỉ bị trầy xước tay phải, không có gì đáng lo ngại. Mặc dù như vậy, y vẫn kinh ngạc hồi lâu. Y hung hăng tóm chặt lấy tay Tu Dao: “Cô thật là độc ác, nếu cô đổi vị trí di chuyển thì con ma đó đã là tôi rồi!”

“Dù sao chúng ta cũng là bạn cũ. Anh là người có đầu óc, có những chuyện sẽ dễ thương lượng hơn. Thế nào, tôi có thể được 40% phải không ” Dù mắt

vẫn còn ươn ướt nhưng Tư Dao vẫn ép được mình bình tĩnh trở lại
Dục Chu nhìn hai cổ tay vẫn bị trói chặt của Tư Dao, cười nhạt "Sớm biết
thế thì tôi đã trực tiếp hợp tác với cô rồi!"

Tư Dao không nói một lời. Cô linh cảm Dục Chu sẽ không buông tha mình
Dục Chu kéo nắp quan tài đã mở nửa chừng ra, nhìn bốn chiếc vali có khóa
số rất chĩnh tề, thờ dài, rồi lại nghiêm giọng nói: "Mở ra đi, nhất định cô biết
mật mã. Cô không mở đương nhiên tôi cũng có cách"

"Dùng dao chém hay dùng búa đập? Tóm lại, phần mềm hacker của anh
không thể làm gì được dùng không?" Trong lúc nói, Tư Dao mở hòm thứ
nhất ra.

Một vali đầy tiền đủ các nước khiến toàn thân Dục Chu cứng đờ. Dù biết
Viên Thuyên giấu một khoản tiền cực lớn nhưng y vẫn chưa có một khái
niệm cụ thể nào. Lúc này, đối mặt với từng chồng giấy bạc mệnh giá lớn, cổ
họng anh ta phát ra một tiếng gừ gừ kéo dài, vừa hung phấn vừa thê lương,
lại giống tiếng tru của một con sói.

Đột nhiên, anh ta run rẩy ôm máy bó tiền Đô la Mỹ trên tay, áp vào mặt,
khóc rống lên.

Cái bộ dạng ấy, nếu gọi là "sùng bái tiền" thì nghe vẫn quá hay. Nói đúng
hơn anh ta hoàn toàn là nô lệ của đồng tiền, thật là đồ hèn hạ. Tư Dao thật sự
ghê tởm anh ta.

Nhưng cách nghĩ của cô lập tức thay đổi, khi nghe anh ta nói: "Thuyên ơi
hãy nói cho anh biết, thế này là gì? Tại sao lại không tin anh? Tại sao không
muốn cho anh chung hưởng hạnh phúc và tiền bạc? Bây giờ anh đã có số
tiền này thì lại mất em..."

Tư Dao bỗng chợt cảm thấy Dục Chu hết sức đáng thương

Chưa rõ đám tiền này có hợp pháp hay không, nhưng Viên Thuyên đã đúng.
Cô ấy không nhìn nhầm Dục Chu, một kẻ vừa rất kín kẽ lại vừa thâm hiểm.
Tư Dao biết lúc này không được phép cảm thương cùng với Dục Chu, cô
phải nghĩ cách trốn thoát

Dù đã loại bỏ được Thầy giáo Cung, nhưng cánh tay cô vẫn bị trói, không

thể trốn thành công, vẫn cần phải mưu trí

Cái cảm giác vận mệnh của mình nằm trong tay kẻ thù thật khiến người ta ghê rợn

Nhân lúc tinh thần Dục Chu đang bị kích động, cô dịch về phía sau mấy bước. Cô còn nhớ, lúc Thầy giáo Cung bay vọt lên, chiếc ba lô hắt khoác trên vai rơi ở một chỗ không xa, trong đó có các loại công cụ và cả hung khí cô đều có thể dùng được

Quả nhiên, chân đứng trong nước chạm phải chiếc ba lô đó. Tư Dao từ từ ngồi xuống, mắt vẫn để ý Dục Chu. May Dục Chu vẫn đang chìm đắm trong những nỗi đau về hồi ức và niềm vui do tội lỗi mang lại, không để ý thấy Tư Dao đã bắt đầu mò mẫm trong ba lô

Tay cô sờ được một cái chuôi bằng nhựa, có nút điều chỉnh ngắn dài, giống như dao dọc giấy, lại giống dao thủy tinh. Dù là loại nào cũng đều có thể dễ dàng cắt đứt dây thừng ở cổ tay. Cô lấy dao ra, đẩy nút điều chỉnh, quả nhiên là con dao dọc giấy sắc nhọn

"Cô đứng lên!" Dục Chu bỗng gọi to, tay cầm dao bầu đi tới, chiếu đèn vào chỗ Tư Dao đứng. "Đưa thứ cô lấy ở dưới nước ra, để tôi xem cô mò được thứ gì hay ho"

Tư Dao đành buông tay, để con dao chìm xuống nước, hai tay trống không rời khỏi mặt nước: "Không có gì cả, anh đừng nghĩ vớ vẩn"

"Tôi không cần cố suy đoán gì về cô nữa, hôm nay, chấm hết ở đây". Dục Chu tiến hai bước về phía trước

Tư Dao lập tức hiểu hàm ý câu nói của anh ta, người lạnh toát, hồi hận vì đã vớt con dao. Cô vội thò hai bàn tay bị trói vào ba lô. Lần này cô chạm phải ống thép có thể rút để kéo dài - thứ mà cách đây không lâu Thầy giáo Cung đã dùng để uy hiếp cô

Cô rút phắt ống thép ra, giơ thẳng trước người, nói: "Dục Chu, nếu anh thực sự nhớ đến Viên Thuyên thì nên biết rằng cô ấy quyết không cho phép anh làm thế. Anh có thể lấy hết tiền, chỉ cần anh thả tôi đi!"

"Ồ với Viên Thuyên đã lâu. Điều thể nghiệm sâu sắc nhất là bất kể việc gì

cũng phải cẩn thận tỉ mỉ. Vận dụng vào trường hợp hôm nay, tôi không thể để lại hiểm họa. Hôm nay tôi để cô xuống núi, thì ngày mai khắp mọi nơi sẽ có thông báo truy nã tôi. Cô nói ngon ngọt cũng vô ích thôi!" Dục Chu vừa nói vừa tiến lên, Tư Dao chỉ có thể lùi về sau từng bước một.

Cuối cùng, anh ta nhào về phía trước, đâm dao tới. Tư Dao dùng ống thép để cản, anh ta vút đèn pin, thuận tay túm lấy đầu ống thép.

Dù đèn pin của Dục Chu rơi xuống nước, nhưng ánh sáng vẫn được chiếu từ xa lại, vì đó là một chiếc đèn pin khác đã được anh ta đặt trên nắp quan tài, chiếu đến hướng này

Tư Dao ra sức giằng lại ống thép, nhưng sức cô thua xa Dục Chu, đành phải buông tay, chạy ra phía cửa hang.

Chạy trong lúc hai tay bị trói là cực khó, chưa đầy được mấy bước cô đã bị Dục Chu đuổi kịp, đẩy ngã xuống nước. Bắp đùi đau nhói vì bị dao đâm. Cô quay ngoắt người, giơ tay định chặn cánh tay cầm dao của Dục Chu, nhưng vì mặt chìm dưới nước nên không trông thấy gì, cẳng tay lại bị thêm một vết thương.

Dục Chu đã giở thẳng mũi dao vào cổ họng Tư Dao. Tôi không phải thằng điên quái dị say máu giết người, cô cũng muốn được dứt khoát, một nhát dao này, đối với cả tôi lẫn cô đều là một sự giải thoát.

Tôi cũng không cần phải làm Hoàng Dục Sư gì nữa; không cần phải năm lần bảy lượt bám theo cô; không cần một lúc thao túng cả bốn máy tính, giả làm ma nữ trên QQ nữa - cô sẽ trở thành một người trong số họ. Viên Thuyên là bạn thân nhất của cô chứ gì? Cô ấy rất muốn cô không thân thiết gì với tôi. Tôi cho các người sớm được gặp nhau, tụ họp với nhau.

Thực là quá quái! "Hoàng Dục Sư" và Kiều Kiều, Viên Viên Khuyên Khuyên, Con Bé Oái Oăm hóa ra đều đến từ cùng một IP, không còn nghi ngờ gì nữa, họ cùng lên mạng thông qua máy đại lý.

Trương Sinh gần như dùng hết mọi pháp bảo của mình mới điều tra ra bọn họ đều đến từ một máy dịch vụ đại lý nặc danh đã quá hạn, tức là dù cho máy đại lý này còn đang chạy, trừ phi nó lưu lại IP lúc người kết nối xin

đăng nhập trong phần thông tin khởi tạo ban đầu, nếu không, việc muốn biết IP thực sự ẩn giấu sau máy đó còn khó hơn cả tìm đường lên trời.

Hoàng hôn đã đến tự bao giờ. May mà cả ngày không có giờ lên lớp, anh cảm thấy hể nhắm mắt là có thể ngủ ngay.

Gặp phải vấn đề về mạng vi tính không giải quyết được, thì đành phải chuyển sang bộ óc trời cho để suy nghĩ vậy. Đúng thế, rõ ràng là Hoàng Dục Sư đã sở hữu hoặc dùng trộm QQ của ba người bạn của Tư Dao. Nhất định anh ta rất thân quen Tư Dao và cả ba người kia nữa. Không chừng, chính là người "cùng hội" với nhau.

Anh gọi đến di động của Tư Dao, vẫn không có người nhận? Không sốt ruột muốn biết kết quả phân tích của mình à? Anh lại gọi đến công ty của Tư Dao, người nhận điện nói hôm nay Tư Dao không đi làm, xin nghỉ ốm. Không đúng, sáng nay cô ấy nói trong di động đang lên đường đến chỗ làm. Sao đột nhiên lại xin nghỉ ốm?

Điện thoại ở nhà cô ấy cũng chẳng có ai nghe.

Xem chừng đành phải dùng cách gọi cho mấy người khách cùng thuê nhà đó. Thông qua ban biên tập thời trang giải trí của tờ "Thanh Giang buổi chiều", anh liên hệ được với Tử Phóng đang đi lấy tin ở Bắc Kinh.

"Anh không biết à? Anh chàng luật sư thuê một phòng cùng chỗ chúng tôi bị ô tô đâm trọng thương, nhất định là Dao Dao đang trông nom trong bệnh viện, anh cũng đã biết, bọn họ là ...bạn rất thân". Giọng Tử Phóng tỏ ra rất ủ ê.

Thân phận cóc nhái của mình có lẽ ngàn năm không thể thay đổi.

"Ở bệnh viện nào?"

"Hình như là bệnh viện số 7... Anh xưng là bạn cô ta, đang ở Giang Kinh, sao lại biết ít hơn một người đang đi công tác xa ngàn dặm như tôi hả?" Tử Phóng chế giễu

"Thì anh là nhà báo mà! Tuy vậy... có một vài phương diện, chắc chắn tôi biết nhiều hơn anh. Lúc rảnh rồi có thể hỏi tôi". Trương Sinh không chịu lép vế rồi gác máy, chạy thẳng đến bệnh viện nhân dân số 7

Anh nghe bác sỹ điều trị Tạ Tôn nói việc Lâm Nhuận bị đâm xe, hình như là một vụ trọng điểm, Sở công an đang điều tra; còn Tư Dao sau khi rời khỏi bệnh viện vào buổi trưa đã nói là sẽ nhanh chóng quay lại, nhưng đến giờ chẳng thấy bóng đâu

Trương Sinh cảm thấy thấp thỏm, những linh cảm không lành ập đến. Nếu tối nay vẫn không liên lạc được với Tư Dao, chắc mình phải báo công an. Mệt mỏi vì thiếu ngủ, anh ngồi trên chiếc ghế ở hành lang bệnh viện ngủ thiếp đi

Trong làn nước lạnh buốt, Tư Dao biết số phận mình đã đến giờ chót, nếu không thì cô đã chẳng nhìn thấy rõ bốn chữ trong làn nước đục ngầu lúc này
Đau thương đến chết

Đó chính là máu nhỏ xuống từ mũi dao, rơi xuống mặt nước, hóa thành bốn chữ đỏ tươi.

Lúc Viên Thuyên, Kiều Kiều, Tiểu Mạn ra đi, phải chăng cũng nhìn thấy bốn chữ này?

Giờ đây, chỉ còn thiếu vị thần chết mặc áo mưa, ông ta đến là có thể tuyên bố cái chết của cô

Dù biết chông lại chẳng có tác dụng gì, nhưng cô vẫn gắng hết sức mình nhặt lấy một hòn đá không to lắm dưới đáy nước, ném về đằng trước. Dục Chu bị bọt nước bắn tung lên làm giật mình, quay đầu tránh hòn đá ném không mạnh lắm. Trong khoảnh khắc chững lại này, mặt Tư Dao trôi được lên trên mặt nước

Lúc ấy, cô đã nhìn thấy Thần chết ở sau lưng Dục Chu. Một bóng đen mặc áo mưa, mũ chóp nhọn cao dựng lên, mặt khuất trong bóng tối, không thể nhìn thấy.

Thần chết thật sự cuối cùng đã xuất hiện.

"Roạt, loạt, loạt..." Thần chết đang lội nước bước đến.

Dục Chu đang chuẩn bị tiếp tục tấn công Tư Dao thì nghe thấy tiếng bì bõm lội nước.

Anh ta kinh hoàng quay đầu lại.

Thứ trông thấy trong bóng tối khiến anh ta hoảng sợ.

Trên mạng QQ, Yêu Yêu đã nhiều lần nhắc đến người mặc áo mưa lùng thùng liên tiếp xuất hiện ở hiện trường xảy ra chết chóc, cô gọi hắn là "Thần chết". Cô luôn nghi ngờ kẻ đó chính là ông già gặp trên núi trong lần đi du lịch Tân Thường Cốc. Bây giờ càng có thể khẳng định ý nghĩ này; chẳng qua là so với hồi ấy lúc này lão ta đầy sát khí.

Một thần chết đúng nghĩa.

Roạt, roạt, roạt...

Tim Dục Chu đập nhanh tới mức loạn nhịp, thậm chí còn đau âm ỉ

Đau thương đến chết?!

Lẽ nào là thật?

"Ông muốn gì? Đừng tiến lại gần, tôi sẽ ra tay không nể nang đâu" . Trong lúc cấp thiết, anh ta lại không biết nên giải quyết với Tư Dao hay đọ sức với Thần chết trước.

Roạt, roạt, roạt...

Thần chết càng bước đến gần hơn, đầu hơi cúi xuống, vẫn không thể nhìn rõ mặt. Cuối cùng Dục Chu không chịu nổi, bỏ về phía trước, gươm dao đâm.

Thần chết bỗng đưa tay, từ trong tà áo mưa rộng rãi ra một dây xích sắt lớn, vọt đúng vào cổ tay cầm dao của Dục Chu. Dục Chu đau đớn, gần như cảm nhận rõ chỗ cổ tay hoặc cẳng tay đã bị gãy xương. Trong tiếng "á" kinh hoàng, con dao của Dục Chu rơi vào trong bóng tối

Xương của anh ta vẫn tiếp tục gãy.

Thần chết lại vung đoạn xích lên, tàn nhẫn vọt vào đầu gối Dục Chu , sau đó liên tiếp vọt vào cẳng chân anh ta

Đau dữ dội, xương gãy liên tiếp, Dục Chu đổ sụp xuống nước.

Đây là thần chết của ta.

"Người có biết người đã làm gì không?" Thần chết mở miệng, giọng già nua khàn khàn, thô nháp như giấy ráp chà sát vào lòng người. Chính là ông già hồi nọ khuyên cả bọn quay về. "Người rẻ rúng người chết, giết hại người sống, đều vì một chút lợi con con?"

"Chút lợi còn con? Ông nói xem, đời ông đã bao giờ thấy nhiều tiền thế này chưa?" Dục Chu nén đau vặn lại

Thần chết cười nhạt: "Cô gái đó cất tiền vào quan tài ít ra đã được một tháng rồi. Ngay cả việc đến nhìn một lần ta cũng không thiết. Ta chờ người đến bộc lộ bản chất, để ta biết thêm một khía cạnh tội ác của con người"

Dục Chu đau đớn đến mức mồ hôi ướt đẫm toàn thân, thở dốc một cách khó khăn, kêu lên: " Tại sao ông không giết luôn tôi đi? Tại sao lại vụn gãy xương của tôi, khiến tôi không thể đi được nữa? Ông có thú vui hành hạ người khác hay sao?"

"Trái lại, người hỏi người câu này phải là ta mới đúng. Nếu người không rõ, thì người có thể hỏi cô gái này, có phải cô ta cho rằng người có thú vui hành hạ người khác hay không?"

Tư Dao nhớ lại từ sau khi " Kiều Kiều" xuất hiện trên QQ, thì ảo giác, mất ngủ, nổi khiếp sợ đến với cô như cơm bữa; lại còn những kẻ bám theo, đêm khuya đột nhập vào phòng, khiến cô phải chạy rông khắp chốn, chẳng phải là một kiểu hành hạ ư? Nghĩ đến những điều đó, cô không kìm nổi nữa, nói: "Dục Chu , có lẽ anh chỉ vì muốn đạt được mục đích của mình, nhưng thủ đoạn của anh thật tàn nhẫn!"

Người mặc áo mưa không thèm nhìn Dục Chu nữa, bước đến bên quan tài, vuốt ve cái nắp, thở dài: "Nếu sớm biết có ngày như hôm nay, tôi đã chuyển ngài đi lâu rồi. Không ngờ đứa con gái đó thật thông minh, biến nơi đây thành tâm điểm của lòng tham tăm tối". Ông ta vừa nói vừa đóng chặt chiếc va li đang mở nắp, sau đó lần lượt nhắc cả bốn chiếc cùng các mảnh gỗ kê khỏi quan tài, tiện tay ném luôn xuống nước. Tiếp theo, ông ta mở một tấm lụa mềm màu vàng kim ra, cẩn thận bọc bộ xương trong quan tài lại, dùng dây thừng buộc chặt bên ngoài, vác lên vai.

Từ đầu đến cuối, mặt ông ta đều khuất dưới cái mũ áo mưa, từ góc đứng của Dục Chu và Tư Dao không thể nhìn rõ.

Dục Chu định dịch chuyển người, nhưng mỗi cử động nhẹ cũng lập tức

khiến y đau thấu xương tủy, y bực tức nói: "Rốt cuộc ông muốn tôi thế nào đây?"

Người mặc áo mưa chẳng nói gì, hình như không có ý định trả lời. Nhưng Tư Dao biết, Dục Chu đã không còn bất cứ ưu thế nào về sức mạnh, thậm chí cô có thể tùy ý giết chết hẳn trước phi người mặc áo mưa là thần chết của cô

Roạt, roạt, roạt. Thần chết rẽ nước, đi từng bước đến phía Tư Dao, ông ta quay về phía ánh đèn pin nên mặt ông ta vẫn khuất trong bóng tối.

Tư Dao cảm thấy khó thở vì sợ hãi? Có phải tại thứ sát khí nặng nề mà chiếc áo mưa kia cũng không che nổi?

Dường như cô có thể trông thấy đôi mắt thần chết đang rọi vào cô những tia nhìn độc ác và oán hận

Hình như cô đã từng trông thấy ánh mắt này, nó còn ác độc và oán hận hơn cả ánh mắt của Lâm Mang đêm ấy

Tại sao lại có cảm giác này? Ông ta không thèm giết Dục Chu, thì tại sao lại nhìn một người vô tội như mình một cách hận thù như thế?

Roạt, roạt, roạt...

Tư Dao muốn chạy, dù biết rõ chạy không thoát nhưng cô vẫn dịch chuyển đôi chân. Đột nhiên cô đứng im. Đã bị truy sát, chi bằng đứng lại nhìn cho rõ hình dáng của ông ta.

Chỉ còn cách Tư Dao trong gang tấc, Thần chết dừng chân lại. Vẫn không nhìn rõ bộ mặt của ông ta trong bóng tối.

"Tại sao cô không chạy trốn?" Thần chết dường như hơi thất vọng với người tham gia cuộc chơi này

"Ông cho rằng như thế sẽ tốt hơn à?" Không biết lòng can đảm của Tư Dao từ đâu đến

Thần chết trầm ngâm hồi lâu, từ cổ họng phát ra một thứ âm thanh cổ quái: "Cuối cùng cô vẫn sẽ phải chết, biết không? Chẳng qua là thời điểm ấy chưa tới"

"Tại sao không phải là hôm nay?"

"Có lẽ là hôm nay hoặc ngày mai. Điều đó thì có gì khác biệt đáng kể đâu?"

"Ông ra tay đi, nhưng tôi mong có thể nhìn rõ mặt ông"

Thần chết hơi sững người, phải chăng ông ta đã "động lòng"?

"Không cần ta ra tay, tự cô sẽ Đau thương đến chết"

Đây là câu cuối cùng của Thần chết

Tur Dao nói với theo ông ta: "Người gửi email đến hội du lịch, lừa chúng tôi đến đây, có phải là ông không? Người xuất hiện ở nơi bọn họ chết, có phải là ông không?". Nhưng không có câu trả lời.

Chương 50

RỚT

Gió đã nổi, mây đen tụ lại, dường như chỉ một lát nữa thôi mưa sẽ như trút nước.

Tur Dao khó nhọc đi trên đường, vì quá yếu nên cứ đi rồi lại nghỉ, cuối cùng cô cũng đến được trước cầu Bộ Nhai. Thỉnh thoảng có cơn gió mạnh thổi qua. Trong con mắt Tur Dao lúc này, cái cầu đá rộng một mét ấy nhỏ như một sợi dây. Có lẽ lúc này nó không phải là con đường tốt nhất để xuống núi nhưng Tur Dao biết đây vẫn là đường tắt. Cô không thể ở trên núi thêm một phút nào nữa.

Lâm Nhuận, anh sao rồi? Đã tỉnh lại chưa? Em chỉ muốn gặp anh ngay lập tức.

Ý nghĩ này bất ngờ đem lại cho cô lòng cam đảm. Cô từ từ đi lên cầu đá.

Lại một cơn gió mạnh thổi tới. Cô cảm thấy người chao đi như muốn rơi, vội vàng thụp xuống, bám chặt lấy thân cầu.

Chiếc cầu dài ba chục mét dường như không có điểm cuối.

Tay cô bám chặt trên mặt cầu, gần như sắp bò qua được hết cây cầu. Cô

thâm chế nhạo bộ dạng thảm hại của mình, nhưng cảm thấy đã có hy vọng. Cô đã gần Lâm Nhuận thêm một chút.

Khi rời khỏi cầu được vài bước, cô bỗng thấy căng thẳng, trong người đau âm ỉ. Có lẽ vừa rời qua cầu quá căng thẳng. Hít thở sâu, thả lỏng, nhắm mắt dưỡng sinh. Nhưng bất kể điều tiết thế nào, ngực cô vẫn mỗi lúc một đau. Có chuyện gì thế này?

Cô dừng lại, ngồi trên một tảng đá, há miệng thở dốc.

"Ha ha ha... thứ ta muốn có đã lấy được rồi, xem các người có thể làm gì ta". Một chuỗi tiếng cười điên dại từ đằng sau đưa lại. Tư Dao quay lại nhìn, giật mình kinh hãi, thậm chí quên luôn cả cơn đau trong ngực.

Dục Chu đã xuất hiện trước cầu Bộ Nhai. Chân anh ta đã bị đánh gãy rồi kia mà?

Tay trái anh ta chống một cành cây, đang loạng choạng bước đi, đúng là chân đã bị thương. Tư Dao đột nhiên hiểu ra, sau khi người mặc áo mưa ra tay, Dục Chu biết khó thoát nên chắc chắn đã giả vờ xương đùi gãy hết, thế là anh ta tránh được cái chết. Cô thấy trên lưng anh ta cũng hai chiếc va li sắt, tay phải xách 2 chiếc, tức là anh ta không bỏ lại một tý tiền nào.

Phải làm gì bây giờ? Chờ anh ta đến, liều độ sức với anh ta?

Hay là lẳng lặng tránh đi, chạy trốn.

Tư Dao lại nhìn và thấy Dục Chu đang lắc lư bước lên cầu Bộ Nhai.

Hay là chờ trời trừng phạt kẻ tham lam này?

"Các người đã đến muộn rồi, ha ha... Một xu ta cũng không để lại cho các người". Dục Chu kêu lên.

Anh ta đang nói với ai nhỉ? Anh ta điên rồi chắc? Chắc chắn anh ta điên rồi, sao lại mang cùng lúc bốn hòm tiền lên cầu Bộ Nhai? Tại sao không mang từng cái một, hoặc là chia làm hai lượt?

Có lẽ, lòng tham của con người thật không có giới hạn.

Gió càng mạnh hơn, cây cối bên cô như sắp bị gãy rạp, Tư Dao bám chắc vào tảng đá, đã thấy yên tâm, có thể tin là cô không bị "cuối gió mà qui tiên". Vị trí cầu Bộ Nhai tương đương với một hẻm núi, là nơi rất hút gió.

Dục Chu đã đi được khoảng chục mét, áo căng phồng gió, toàn thân nghiêng ngả lắc lư, như một con thuyền nhỏ trong cơn sóng to gió cả, bất cứ lúc nào đều có thể bị lật úp.

Tùng trận gió điên cuồng tràn đến dữ dội, Dục Chu đành phải ôm lấy thân cầu, cành cây dùng làm nạng đã rơi xuống vực từ lúc nào. Y vẫn cố li lợm đi chuyên về phía trước, nhưng dường như gió cố tình chống lại. Hễ y dịch được một chút về phía trước thì gió lại mạnh hơn một chút. Đột nhiên y bị trượt tay, y vội vàng bám chặt lấy thân cầu, giữ yên người, nhưng một va li đã rơi xuống dưới. Va vào một hòn đá nhô ra bên sườn núi, nó bỗng bật nắp. Dưới màn trời âm u, Dục Chu vẫn có thể nhìn thấy những tờ tiền bay lượn. Dục Chu trở mắt nhìn "tài sản" của mình phút chốc bị mất đi một phần tư, lòng đau như cắt. Y đành tự an ủi: coi đó là phần tiền chia cho thầy giáo Cung vậy!

Y cảm thấy gió đã mạnh tới mức có thể cuốn mình đi bất cứ lúc nào. Để giữ an toàn, y đặt một chiếc va li lên mặt cầu, mỗi khi nhích lên trước một chút thì cũng đẩy va li lên một chút.

Nhích từng phân, ganh đua với thời gian, giống như rùa chạy thi với thỏ, y là con rùa bản nhưng sẽ là người chiến thắng.

Y càng cảm thấy bất phục nghị lực của mình. Bao ngày qua y giờ trò ma quỷ, cần mẫn không mệt mỏi bám theo Tư Dao, cuối cùng đã đạt được kết quả, dù lúc này thời tiết quá khắc nghiệt, trước mắt còn phải đi qua đoạn đường nguy hiểm nhất.

Đoạn cuối của chiếc cầu đã gần ngay trước mặt.

Bỗng nhiên, một hòn đá theo gió bay tới, dù không to nhưng lực đập rất mạnh, đẩy chiếc va li trước mặt khỏi vị trí giữa cầu. Cầu chỉ rộng chừng một mét nên non nửa chiếc va li đã ra ngoài mặt cầu.

Dục Chu vội bỏ theo, giữ lấy nó, nhưng vì động tác quá mạnh, hai chiếc va li trên lưng y cũng xô theo quán tính, suýt nữa đẩy y rớt xuống vực. Y thàm kêu lên "nguy thật". Đang nghĩ cách kéo cái va li trước mặt về đúng chỗ, bỗng một hòn đá nữa bay tới, không trúng chiếc va li nhưng lại đập trúng tay

y. Y đau quá rứt phắt tay lại theo bản năng, nhưng sợ chiếc va li rơi mất nên lại vội đưa ra giữ lấy.

Lúc này, một hòn đá nữa lại bay tới, đập vào mặt bên của va li, thúc phần lớn chiếc va li nhích khỏi mặt cầu. Dục Chu vẫn giữ chiếc va li đó theo bản năng, nhưng nhận ra đây là một sai lầm cực kỳ nguy hiểm: Lúc này quan trọng nhất không phải là việc giữ nó mà là cần phải sống đã.

Người y nghiêng hẳn đi, dù đã thành công trong việc đỡ chiếc va li nhưng cả người đã mất trọng tâm. Hai chiếc va li nặng trên lưng như càng "hỗ trợ" thêm sức, đẩy y ra phía ngoài cầu.

Y đã giữ được chiếc va li nhưng không giữ được mạng.

Trong khoảnh khắc rớt khỏi cầu, y chợt hiểu ra điều gì đó, cố gắng ngẩng đầu nhìn lên, thấy rõ ràng một bóng người mặc chiếc áo mưa dài với chiếc mũ nhọn nhọn chắn che cơn gió điên cuồng, và cũng che luôn cả khuôn mặt. Thần chết!

Vậy là ông ta cũng không tha cho mình!

Một tiếng kêu thê thảm phát ra từ đáy lòng Dục Chu.

Lúc Dục Chu rơi xuống, Tư Dao có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng tiếng kêu thảm thiết kéo dài của anh ta như một điệu nhạc buồn cực kỳ nặng nề, cứ lần lượt mãi bên tai, trong tim cô không chịu rời đi.

Mình đã tự tay giết hai người trong một ngày!

Cái dạ dày trống không của cô nhọn nhọn, ngực lại bắt đầu đau dữ dội.

KHÚC VĨ THANH CHƯA KẾT THÚC

Lúc Tư Dao tỉnh lại, thấy phía trên là trần nhà sáng sủa. Cô đang nằm trên đệm ga trải giường trắng tinh, xung quanh lặng ngắt như tờ, cô nghĩ là mình đang nằm mơ. Gặp ác mộng nhiều rồi nên giấc mộng đẹp rõ ràng là không thật.

Đây là đâu? Chung cư của thần chết?

Đây là đâu?

Cố muốn nhôm dậy, nhưng ở đùi dội lên một cơn đau.

Rõ ràng không phải cô đang mơ.

Vết thương ở đùi và cẳng tay đều đã được băng lại ngay ngắn. Một cây kim ở cổ tay nối với bình truyền dịch treo bên giường, mọi thứ bày biện cho cô thấy đây là một phòng trong bệnh viện. Vừa hay bác sĩ Tạ Tôn đi vào nói cho cô biết đây là bệnh viện nhân dân số 7 Giang Kinh.

“Vậy là Lâm Nhuận cũng ở đây? Anh ấy thế nào rồi?”

“Không giấu gì cô, anh ấy đang nằm ở phòng theo dõi đặc biệt ở chéch bên kia, đã qua cơn nguy hiểm, chúng tôi đang gắng hết sức giúp anh ấy bình phục. Thực tế là thế nào, cô có thể tự đi xem” Tạ Tôn thấy cô đã tỉnh, cười vui vẻ, đỡ cô ngồi dậy. “Trước tiên nói về tình trạng của cô, cô chỉ bị thương phần ngoài, có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng. Nhưng kỳ lạ là, dù cô chỉ bị thương nhẹ, từ núi Vũ Di về đến Giang Kinh, 2 ngày liền cô luôn trong tình trạng hôn mê. Chúng tôi sẽ còn phải kiểm tra nhiều hơn một chút, đặc biệt là về phương diện bệnh lý học thần kinh, cần theo dõi thêm vài ngày nữa”

“Vâng, em xin nghe anh...Em muốn đi thăm anh ấy”

Một y tá bước vào, đỡ Tư Dao xuống giường, thấy lúc bước xuống sàn trên mặt cô lộ vẻ đau đớn, nên vội cầm đến cho cô một chiếc nạng.

Trong phòng bệnh chéch phía đối diện, Lâm Nhuận vẫn nằm yên lặng, hai mắt nhắm nghiền.

Anh ấy đang ngủ? Hay là anh ấy vốn dĩ chưa hề tỉnh lại, vẫn đang hôn mê? Mặt anh ấy không một chút hồng hào.

Lẽ nào anh ấy vẫn không...Y tá hiểu ý cô, gật đầu.

Cô không cảm được nước mắt tuôn trào. Đều là tại mình nên anh ấy mới bị cuốn vào chuyện đầy rắc rối này. Tư Dao hết sức đau khổ.

Bác sĩ Tạ Tôn nói, dù Lâm Nhuận vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại nhưng các chỉ số đều khả ổn định, cô không phải lo lắng gì.

Tư Dao bước đến cạnh giường Lâm Nhuận, khẽ hôn lên trán anh, biết rõ là

anh không nghe được nhưng vẫn nói thầm bên tai “Lâm Nhuận, em đây, anh phải gắng lên, ngày mai trời rất đẹp”

Người y tá cũng thấy bùi ngùi, bước đến khuyên nhủ Tư Dao. Bỗng nhiên cô ta ngạc nhiên vui mừng khẽ reo lên “Anh ấy đang nói!”

Tư Dao vội ngẩng đầu, quả nhiên đôi môi nứt nẻ của Lâm Nhuận hơi mấp má. Cô ghé tai lại, nghe rõ anh đang gọi “Dao Dao, Dao Dao”

Y tá vội chạy đi gọi Tạ Tôn. Sau ba ngày kể từ khi bị xe đâm, đây là lần đầu tiên anh mở miệng nói.

Lúc Tạ Tôn chạy đến, anh càng ngạc nhiên hơn khi thấy Lâm Nhuận mở mắt lần đầu tiên.

“Dao Dao”. Lâm Nhuận cố gắng mở mắt. Khuôn mặt Tư Dao tiều tụy nhưng vô cùng xinh đẹp khiến anh cảm thấy sự cố gắng của mình thật bỏ công. Trên mặt anh lại xuất hiện một vẻ nghi hoặc, hẳn là lần đầu tiên anh thực sự nhận ra tình trạng nguy nan của mình.

“Dao Dao”

Tư Dao lại ghé tai đến gần, nghe Lâm Nhuận nói “Em hãy gắng giữ mình” Nước mắt lại trào ra, Tư Dao khẽ nói: “Êm ổn rồi mà. Em chỉ mong anh khỏe lại!”

“Lỡ mà... khkoong khỏe lại được thì sao? Khả năng ấy rất lớn... chứ không phải chỉ là lỡ mà...”

Cái tật đáng ngán của nghề luật sư!

“Chỉ nói vớ vẩn, nhất định sẽ khỏe lại, và nếu... thì em sẽ chăm sóc anh mãi mãi”

Khóc mắt Lâm Nhuận uơn uớt.

“Bí mật của Viên Thuyên...”

“Mọi việc đều được giải quyết rồi”

Tạ Tôn rất mừng, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh của người thầy thuốc.

Anh bảo Tư Dao: “Lâm Nhuận mới tỉnh lại sau 3 ngày hôn mê, khôn nên để anh ấy bị tổn sức”

Tư Dao vẫn dùng dằng, lại hôn Lâm Nhuận, rồi đứng dậy hỏi Tạ Tôn “Em

đã được cứu như thế nào ạ?”

Tạ Tôn kể lại một lượt những gì anh biết. Vốn là Trương Sinh thấy Tư Dao suốt đêm không về, cho rằng có chuyện nghiêm trọng, bèn liên lạc với Lịch Thu. 2 người lại bàn bạc với Tử Phóng, và họ quyết định báo công an.

Nhưng Tư Dao ở đâu, Trương Sinh suy đoán chắc chắn là Hang Thập Tịch bởi đó là nơi có một ‘bí mật’ mà cô đã kể với người bạn trên mạng “Hoàng Dược Sư” cô rất tin cậy.

Dưới sự chỉ dẫn theo trí nhớ của Thường Uyển, cảnh sát đã đến Tân Thường Cốc. Cả đoàn đứng trên đèo đã trong thấy Dục Chu và 3 chiếc vali rơi xuống vực sâu. Sau đó, họ phát hiện thấy Tư Dao đang hôn mê bất tỉnh trước cầu Bộ Nhai.

Tư Dao nghĩ bụng, thảo nào Dục Chu điên rồ tới mức mang 4 vali tiên đi qua cầu đá. Chắc anh ta đã trông thấy người đến hoặc là qua thiết bị vô tuyến điện đã biết cảnh sát đang đến.

Lâm Nhuận mắt nửa nhắm nửa mở nghe xong tất cả. Anh thở phào, đôi môi lại mấp máy. Tư Dao ghé tới gần, thấy anh nói “Đoán xem, hôm đó khi uống nước suối dưới chân vách Niết Ban, anh đã ước điều gì?”

“Em biết rồi, anh đừng nói ra, nói ra sẽ mất thiêng” Lúc này, Tư Dao là người hạnh phúc nhất trên đời.

Lâm Nhuận dường như đã được thỏa lòng, anh ngủ 1 cách an lành.

Tư Dao được y tá đỡ đi ra ngoài, không nén được ngoài đầu lại nói: “Lâm Nhuận, anh hãy yên tâm ngủ ngon, ác mộng đã kết thúc”

Bên ngoài cửa sổ phòng theo dõi đặc biệt, một y tá đi qua nhìn thấy một người nhà bệnh nhân đứng dưới cửa sổ. Người y tá lẩm bầm “Sao vậy? Sắp mưa à? Sáng nay trời vẫn đang đẹp thế này...”

Người ấy mặc một chiếc áo mưa dài, dù đang ở trong phòng, vẫn đội dựng chiếc mũ nhòn nhọn lên, che khuất quá nửa khuôn mặt. Những chuyện vui vẻ vừa rồi ông ta đều trông thấy, đến khi Tư Dao nói “Ác mộng đã kết thúc”.

Ông ta nhếch mép cười nhạt một cách tàn nhẫn. Đã quên mất những gì ta nói trong hang Thập Tịch rồi à? Ác mộng của người chỉ vừa mới bắt đầu!

